

W. E. B. GRIFFIN

A TENGHERÉSZGYALOGOSOK

Gold Book

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

W. E. B. GRIFFIN: THE CORPS

Book I: Semper Fi

Penguin Putnam Inc., New York

Copyright © 1986 by W. E. B. GRIFFIN

Copyright © 2003 by Gold Book Kft., Debrecen

All rights reserved

Fordította: Bally István

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely módon sugározni

ISBN 963 9437 68 9

Magyarországon kiadja a Gold Book Kft.

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

*III. Drew James Barrett hadnagy,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 26. tengerészgyalogos-
ezred,
3. zászlóalj, „K” század
Született: Denver, Colorado, 1945. január 3.
Elhunyt: Vietnami Köztársaság, 1969. február 27.*

és

*Alfred Lee Butler őrnagy emlékére,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 22. partraszálló alakulat
főparancsnoksága
Született: Washington, D. C, 1950. szeptember 4.
Elhunyt: Bejrút, Libanon, 1984. február 8.*

„Hűséggel mindhalálig!”

ELŐSZÓ

1900-ban, a megözvegyült kínai császárné jóváhagyásával, a kínai titkos társaság, a Ji Ho Csüan (vagy más néven az „Igazságot és Békét Teremtő Öklök Társasága” – innen a „bokszer” elnevezés) a „Védjük meg a hazát, és pusztítsuk el az idegeneket!” jelmondatnak híven, nekilátott kiirtani a Kínában tartózkodó nyugatiakat és a kínai keresztényeket. Pekingben meggyilkolták a német nagykövetet, kínai keresztények ezreit mészárolták le, majd ostrom alá vették a pekingi követségi negyedet

Peking kilencvennapos ostromát csak 1900. augusztus 14-én sikerült megfékeznie az orosz, francia, német, angol és amerikai katonákból álló nemzetközi haderőnek.

A császári udvar Hszianba menekült. Noha nem üzentek hadat Kínának, az „idegen haderő” ragaszkodott az incidens hivatalos rendezéséhez. Az 1901-ben aláírt jegyzőkönyv – többek között – elrendelte a bokszerfelkelésben résztvevők felelősségre vonását, a pekingi követségi negyed fegyveres védelmét – amelyet az „idegen haderő” katonái voltak hivatottak ellátni –, valamint a Peking és a tenger közötti közlekedés katonai ellenőrzését.

Az Egyesült Államok számára ez eleinte azt jelentette, hogy a Hadsereg és a Tengerészgyalogság néhány egységét Sanghajba, Pekingbe és még jó néhány kínai városba vezényelte, a Jangce folyón pedig őrhajókat állított szolgálatba. A Haditengerészet beszerzett néhány alacsony merülésű gőzhajót, felfegyverezte, s kinevezte „ágyúnaszádnak”. Ezek a gőzösök cirkáltak azután a Jangce folyón.

Az oroszok az 1905-ös, orosz-japán háborúban elsenvedett, nagy visszhangot keltő vereségük után, gyakorlati okokból minden kínai érdekeltségüket átengedték Japánnak. Ezenkívül a versailles-i

szerződés, amely az első világháború (1914-1918) lezárásával megszabta a nyugati szövetségesek és Németország s az Osztrák-Magyar Monarchia közötti béke feltételeit, átengedte Japánnak Kína Santung tartományát.

1941-re a második világháború árnyéka Kínára is kezdett rávetülni. Nyilvánvaló volt, hogy Japán a lehető legnagyobb területet szeretne volna kikanyarítani Kínából, hogy az is egy „nagyobb, közös japán jólét” részévé váljon. Az sem volt titok, hogy a megfelelő pillanatban meg akartak szabadulni az angoloktól, a franciáktól és az amerikaiaktól is. Valószínűleg az olaszokból sem kértek, jöllehet velük sokkal jobb kapcsolatot alakítottak ki, mint az angolokkal, a franciákkal vagy az amerikaiakkal.

A hivatalos, álszent állásfoglalás szerint persze még szövetségesek voltak, éppen annyira, mint az 1900-as bokszerfelkelés óta eltelt években.

Amikor a nemzetközi haderő felállt, hogy véget vessen Peking ostromának, a felek megállapodtak, hogy nem üzennek hadat Kínának, pusztán leverik a felkelést, és megvédik honfitársaikat a kínaiak brutalitásától.

Így aztán a japán nézet szerint – amellyel senki sem akart vitába szállni – 1941-ben sem tettek egyebet, mindössze továbbvitték azt, amit a „szövetségesek” elkezdtek 1900-ban. A japánok készen álltak arra, hogy megvédjenek minden idegent a kínaiak brutalitásától, és ezt elvárták a franciáktól, az olaszoktól és az amerikaiaktól is.

De mivel a Japán Császári Hadsereg harckocsijai és tüzérségi ütegei kizárólag a japánokat és az idegeneket védték, logikus volt, hogy nem tiltakozhattak az ellen, amikor az amerikaiak és mások is jelképes csapatokat küldtek Kínába, hogy ők is ugyanezt tegyék.

A japánok minden erejükkel azon voltak, hogy – néhány esettől eltekintve – minden olyan incidenst elkerüljenek, amely során tűzharcba kerülhetek volna a semleges erőkkal. Látszólag mindenben eleget tettek a nemzetközi egyezménynek, mivel az lehetővé tette számukra, hogy elfoglalják Santung tartományt. Ha egy incidens a Népszövetség elé került is, jó esély volt rá, hogy a Japán Császári Hadsereg magatartása elleni kifogások retorziók nélkül merülnek feledésbe.

Mindenki tudta, hogy a japánok nem akarták nyíltan elküldeni a Népszövetséget a pokolba, de azzal is tisztában voltak, hogy megte-

szik, ha nincs más választásuk. Addig is igyekeztek tartózkodni az ilyesfajta megnyilvánulásoktól

1941 januárjában az amerikai katonai jelenlét a következőkből állt: a Haditengerészet őrnaszádjai a Jangce folyón, a Haditengerészet tengeralattjáró-flottája, a kínai és a 4. tengerészgyalogos-ezred (mindkettő Sanghajban elszállásolva), illetve a pekingi tengerészgyalogos-különítmény.

I.

(Egy)

4. tengerészgyalogos-ezred, „D” század

Sanghaj, Kína

1941. január 2.

Kenneth J. McCoy, az Amerikai Egyesült Államok Tengerészgyalogságának örvezetője csipőre tett kézzel állt, és az ágya végén lévő katonaládára meredt – már egy jó ideje. Gondolkozott. McCoy betöltötte a huszonegyet, 179 cm magas volt, és 70 kilót nyomott. A felépítése jó volt, de inkább lehetett ruganyosnak nevezni, mint tagbaszakadtnak. Arcbőre sima és fehér, világosbarna haját rövidre nyíratta. Mogyoróbarna szemei élénken ragyogtak. Amikor nagyon elgondolkodott valamin – mint most –, az egyik szemöldöke felszaladt, a száját pedig mosolyszerűen elhúzta, mintha csak szórakoztatta volna a probléma, amely gondolkodóba ejtette. Valamikor ministránsfiúként szolgált a Limai Szent Rózsa-templomban, a Pennsylvania állambeli Norristownban, amely nyomot hagyott benne – még ha nem is túl mélyet. Most is, csakúgy, mint akkor, az embernek olyan érzése támadt, amikor ránézett, hogy a tiszta, ártatlan felszín alatt ott rejtőzik egy másik, ördögi McCoy, aki alig várja, hogy előjöhessen, és valami olyat tegyen, amit nem lenne szabad.

Január 2-át írtak, és McCoy örvezető eltávozt. Két nappal azelőtt vette fel a zsoldját, és a zsebét már nagyon égette a „pókerpénz”. Minél előbb ki szeretne volna próbálni a szerencsét. De azt sehogy sem tudta eldönteni, hogy a támaszpontot fegyvertelenül, vagy fegyverrel hagyja-e el, és ha ez utóbbit választja, akkor melyik fegyver mellett döntsön.

Az történt ugyanis, hogy szenteste, a „Kis Klub” nevezetű mulatóban – nem teljesen váratlanul – összecsapásra került sor az amerikai tengerészgyalogosok és ökirályi felsége, III. Viktor Emánuel által a nemzetközi haderőbe delegált olasz tengerészgyalogosok között. Nem akkor fordult elő először, hogy az amerikaiak és az olaszok ölre mentek, de ezúttal elszabadult a pokol.

McCoy úgy tudta, hogy legalább tizenennyolc olasz halt meg, és nyolc amerikai tengerészgyalogos került a gyengélkedőre, akik közül kettő állapota nagyon súlyos volt. Azt beszélték, hogy az olasz tengerészgyalogosok bandákba verődve járják a várost, és amerikai tengerészgyalogosokat keresnek. McCoy hajlott rá, hogy higgyen a szóbeszédnek. A tisztek minden további nélkül elhitték. Engedélyezték a tengerészgyalogosok számára az elsősegélytáskával ellátott töltényöv és a bajonett viselését. A hüvelyében lapuló bajonett mindig jó társaságnak, a kivont bajonett pedig kiváló önvédelmi fegyvernek bizonyult. Az, hogy kivont vagy nem kivont bajonettel küldtek ki tengerészgyalogosokat, távolról sem volt olyan, mintha töltött vagy töltetlen puskával küldték volna ki őket.

McCoy nem ment el a Kis Klubba szenteste, egyrészt azért, mert az egyik tengerészgyalogos, aki úgy döntött, hogy a karácsonyt egy kiadós lerészegedéssel fogja megünnepelni, három dollárt ajánlott neki, ha szolgálatot cserél vele (McCoy öt dollárra tornázta fel az összeget). Ha nem jön ez a lehetőség, McCoy akkor sem ment volna a Kis Klubba szenteste. Tapasztalatból tudta, hogy olyankor vagy pokolian nyomasztó ott a hangulat, és/vagy a tengerészgyalogosok és az olaszok össze fognak verekedni. Vagy a tengerészgyalogosok és a seaforthi hegylakók. Vagy a tengerészgyalogosok és a francia idegenlégiosok.

McCoy számára a karácsonyi bunyó nem tartozott abba a kategóriába, amit ő önfeledt szórakozásnak nevezett. És most végképp nem akart bunyóba keveredni.

McCoy kék tengerészgyalogos-zubbonyán újonnan szerzett, az örvezetőknek járó, ék alakú rendfokozata díszelgett, zubbonya ujján pedig egy ferde csík hirdette, hogy viselője becsülettel leszolgált négy kerek esztendő. Nemrégiben érkezett meg, hogy elkezdje a második négy évet is, azzal a tudattal, hogy érkezését követően azonnal előléptetik örvezetővé. Az előléptetés automatikusan azt jelentette, hogy megpróbálkozhat a tizedesvizsgával.

Nem hivatalosan tudatták vele, hogy a szóbeli vizsgán mindenképpen magas pontszámra számíthat a vizsgabizottság részéről. Tudta, hogy magas pontszámot fognak neki adni, mert nem hitték, hogy az írásbeli vizsgán olyan eredményt ér majd el elsőre, amely egyáltalán lehetővé teszi a tizedesi előléptetést.

Nos, tévedtek. Nagyon akarta a tizedesi előléptetést, és fel is készült a vizsgára. A legkeményebb diónak a műszaki rész számított, mivel az többnyire matematikai feladatokból állt. McCoynak remek érzéke volt a matematikához, és úgy is érezte, hogy egyetlen feladatot sem hibázott el. Önbizalmát még másvalami is táplálta. Tudta, hogy amikor Washingtonban összeülnek a felettesei, hogy összeállítsák a tizedesek nevét tartalmazó előléptetési listát, különös figyelmet szentelnek majd valamire, amit „egyéb minősítésnek” neveznek.

McCoy alaposan áttanulmányozta a szabályzatot, és rájött, hogy itt nem csak arról van szó, hogy valaki jól bánt a .45-össel vagy a Springfielddel, és megszerzi a mesterlövész-minősítést. Persze az is pluszpontot jelentett, és azokat is meg fogja kapni, mert elég jól lőtt.

De azért is pluszpont járt, ha valaki képes volt legépelni percenként hatvan szót, vagy többet. A teszten hetvenöt szót gépelt egy perc alatt. Ezt a képességét titokban tartotta, amikor jelentkezett a második négy évre. Tengerészgyalogos akart lenni, nem pedig irodás. De nem is ez volt az igazi ütőkártyája, hanem a „nyelvtudása”.

Szentül hitte, hogy a „nyelvtudása” révén hamarabb kapja meg a tizedesi előléptetését, mint azt bárki gondolta volna a 4. tengerészgyalogos-ezrednél. Az édesanyja francia volt, McCoy tőle tanult meg franciául. Azután a Limai Szent Rózsa Gimnáziumban latint tanult, mert rákényszerítették, és franciát, mert azt gondolta, hogy azzal nem lesz gondja.

Amikor Sanghajba érkezett, nem találta meglepőnek, hogy könnyedén el tud társalogni a francia idegenlégiosokkal, az viszont megdöbbenette, hogy meg tudja magát értetni az olaszokkal, sőt még az olaszul írt dokumentumokkal is megbirkózott, csakúgy, mint az újságokkal. És ez még nem volt minden.

A 4. ezrednél szolgáló, többi katonához hasonlóan, megérkezését követően ő is hamarosan azon kapta magát, hogy havi zsoldja felét egy kis lakásra és egy kínai lányra költi, aki megosz-

totta vele az ágát, kimosta a szennyesét, és mindenben a segítségére volt. Mai Sing tudott írni és olvasni is, amit nem lehetett elmondani az összes kínai lányról. Még mielőtt McCoy úgy döntött, hogy egyelőre nincs szüksége feleségre – de még egy átmeneti feleségpótlóra se –, és visszaküldte Mai Singet a fenébe, ahonnan jött, kétszáz dollárral a zsebében, amiből vehetett magának egy rendes férjet, a lány megtanította a kantoni nyelv sanghaji verziójára, és jó néhány képirásjel írására és olvasására.

Az Egyesült Államok standard állami nyelvvizsgájára az amerikai konzulátuson került sor. Az amerikai kormány megítélése szerint McCoy „folyékonyan” beszélt, és „hibátlanul” írt és olvasott franciául, ami azt jelentette, hogy a lehető legjobb eredményt érte el. Olaszul „majdnem folyékonyan” beszélt és „majdnem hibátlanul” írt és olvasott, a kantoni nyelvvizsga szóbelijén szintén a „majdnem folyékony” minősítést kapta, az írásbeli vizsgája pedig 55/75 lett, ami azt jelentette, hogy a képirásjelek hetvenöt százalékát ismerte, és tízből ötször le tudta rajzolni egy adott szó képirásjelét.

A konzulátusi tisztviselőt annyira lenyűgözte McCoy kínai nyelvtudása, hogy rögtön megpróbálta rábeszélni, hogy menjen át a tengerészgyalogos-különítményhez. A fickó azt állította, hogy minden további nélkül el tudja intézni az áthelyezését, és ha a konzulátushoz kerül, még őrséget sem kell többet vállalnia. Mindig jó hasznát vették azoknak a hivatalnokoknak, akik tudtak kínaiul írni és olvasni.

McCoy őt is visszautasította. Nem azért állt be tengerészgyalogosnak, hogy hivatalnokként végezze egy konzulátuson.

Az előléptetési lista most már bármelyik nap megérkezhet – gondolta. Biztosra vette, hogy a neve a legelsők között fog szerepelni, és nem akarta, hogy bármi közbejőjjön. Egy bunyó egy rakás olasz tengerészgyalogossal minden bizonnyal elcseszte volna az előléptetését.

Akkor sem léptetik elő, ha otthagyja a fogát, és nagyon úgy nézett ki, hogy erre reális esélye van. Ezek a verekedések egyre jobban kezdtek eldurvulni.

Végül arra a következtetésre jutott, hogy két okból sem lenne bölcs dolog töltényövvvel és bajonettel útnak indulni. Egyrészt elég időtlenül nézne ki, ha ezekkel a szarokkal sétálna be a Cathay Mansions Hotelbe, ahová pókerezni indult. Ha pedig vé-

letlenül tényleg belebotlana néhány olasz tengerészgyalogosba, a bajonett láttán biztosra vennék, hogy keresi a bajt.

McCoy végül a katonaládához hajolt, és kivette belőle „Baby Fairbairn”-jét, amely egy halom gondosan összehajtogatott atlétatrikó alatt lapult. Egy sanghaji rendőrtől nyerte el pókeren. Száz jüant tett fel a kés ellenében. Egy lapon múlt a dolog.

A Sanghaji Rendőrségnél dolgozott egy Bruce Fairbairn nevű tiszt, aki feltalált egy remek kést, olyan törfélét, és megpróbált mindenkit rávenni, hogy vegye meg tőle. Ajánlatot tett Smedley Butler tábornoknak, a Kínában állomásozó tengerészgyalogosok parancsnokának is. Állítólag Butler annyit akart tőle venni, ami elegendő lett volna ahhoz, hogy szolgálati fegyverré nyilvánítsák, de az üzletből nem lett semmi, mert a Tengerészgyalogság vezetése nem adott neki egy vasat se.

McCoy kése éppen úgy nézett ki, mint az eredeti Fairbairn, csak nem volt olyan hosszú és széles, így jól el tudta rejteni az ingujjában; a penge vége a könyökéig ért, a tör nyele pedig a kézélőjéig.

McCoy levette a zubbonyát, a Baby Fairbairnt a bal alkarjához szíjazta, visszavette a zubbonyát, megnézte magát az ajtóra erősített, egészalakos tükörben, azután kilépett a szobájából.

A tengerészgyalogosok szállását, a kétemeletes téglaházakat eredetileg a kínai civil lakosságnak szánták, de a Tengerészgyalogság megvette mindet még 1927-ben. Több tömböt vettek meg, annyit, amennyiben egy egész zászlóaljat el lehetett szállásolni. A háztömbök köré kerítést emeltek, amelynek a tetejére szögesdrótot tekertek. A kapunál egy homokzsákokkal körülvett őrbódé állt, amelyben – a nap huszonnégy órájában – két őr teljesített szolgálatot.

– Ahogy McCoy elsétált a két őr mellett, az egyikük odaszólt neki, hogy úgy hallotta, a dígók már megint nekimentek pár tengerészgyalogosnak, és kettőt kórházba is juttattak. Azt is közölte, hogy ha McCoy helyében lenne, ő bizony visszamenne a bajonettjéért.

– A Kis Klubnak még a közelébe se megyek – felelte McCoy. – Nem akarok bunyóba keveredni.

A kapu közelében álldogáló két riksás fiú közül a gyorsabb McCoyhoz kocogott, és leeresztette a riksa rúdjaikat.

– Vigyél a Cathay Mansions Hotelhez – mondta McCoy kínaiul, miközben felmászott a járműre.

Az ő is tudott kínaiul, így aztán értette, amit McCoy mondott.

– Mi a faszt akarsz te ott, McCoy? – kérdezte.

– Teadélutánra megyek – mondta McCoy, miközben a riksás fiú felemelte a rudakat, és elindult a Ferry Roadon, a töltés irányába.

Már egészen közel jártak a szállodához, amikor McCoy utasította a riksás fiút, hogy álljon meg a sarkon. Kifizette a fiút, azután elindult a járdán, túlment a hotel védőtetős főbejáratán, befordult egy szűk sikátorba, amely az épület hátuljához vezetett. Pár lépcsőfok, s később a szálloda acél pinceajtaja előtt találta magát. Bekopogott.

Kinyílt az ajtón lévő kis kémlelőnyílás. Kínai szemek meredtek rá. A szemrevételezés után az ajtó kinyílt. Egy hosszú folyosón kellett végigsétálnia. Időnként be kellett húznia a fejét, nehogy beverje egy víz- vagy szennyvízcsőbe. Végül egy újabb, „Raktár B-6” feliratú acélajtóhoz ért, bekopogott, és ez az ajtó is kinyílt.

Az Egyesült Államok tengerészgyalogosait nem látták szívesen odafent, a Cathay Mansions Hotel vastag szőnyegekkel borított, fával burkolt előcsarnokában vagy a szálloda folyosóin. Az európai országok többször is hangoztatták, milyen hálások az amerikai tengerészgyalogosoknak, amiért megvédik honfitársaikat a japánoktól, Csang Kaj-sektől és a Kuomintangtól, de arról szó sem lehetett, hogy a tengerészgyalogosokat társadalmilag egyenrangúaknak tekintsék.

Itt azonban, ebben a pinceraktárban, amelyet a szálloda 195 centi magas, fehérorosz portása működtetett – Sir Victor Sassoon, a hotel tulajdonosa hallgatóságos beleegyezésével –, szívesen látták McCoy örvezetőt. A raktár közepén egy zöld filccel bevont, nyolcszögletű asztal állt, körülötte székek. A menyeyezetről egy díszes csillár lógott, amelyet úgy állítottak be, hogy az asztalt fényárba borítsa, méghozzá úgy, hogy a kártyalapok és az azokat tartó kezek jól láthatóak legyenek, ugyanakkor ne vakítsa el a kezek tulajdonosait.

McCoyt szívesen látták, mert a zsebében mindig ott lapult ötven amerikai dollár – időnként jóval több –, amelyet készen állt méltósággal és minden zokszó nélkül elveszíteni.

A majdnem négy év alatt, amelyet Kínában töltött, McCoy kidolgozott egy szisztémát, amely közel kétezer dollárhoz segítette, amelyet a Barclays Bank széfjében tartott. Úgy tekintett erre a pénzre, mint a nyugdíjalapjára.

Minden hónap elején ötven dollárral kezdte a pókerezt, amelynek a fele a zsoldjából származott (amely, mire mindent levontak belőle, olyan negyvenkilenc dollár körül mozgott), a másik felét pedig a nyugdíjpénztárából, a Barclays Bankból vette ki.

Addig játszott, amíg vagy teljesen le nem égett, vagy amíg kedve tartotta. Ha több pénze volt, mint amennyit magával vitt, amikor kiszállt, akkor az ötven dollár feletti összeg felét félretette, és befizette a bankszámlájára. A pénz másik felét a következő pókerpartira szánta.

Szinte mindig a hónap közepén égett le teljesen. Ilyenkor felfüggesztette a szerencsejátékot, és a következő zsoldjáig a pókerasztal közelébe sem ment. De minden hónapban sokkal többet fizetett be a bankszámlájára annál a huszonöt dollárnál, amelyet a fizetésnapokon kivett a bankból, hogy kiegészítse a pókerpénzét. Nemegyszer a vártnál is jobban ment a játék, és előfordult, hogy hatvan vagy hetven dollárt is be tudott fizetni a számlájára. Sőt, egyszer 140 dollárt és 90 centet fizetett be.

A raktárba lépve, az asztalt megvilágító csillár fényében csak a játékosok keze és alkarja volt látható, minden mást elnyelt a sötétség. De a szeme lassan hozzászokott a fényhez, és pár másodperccel később már látta a kezekhez tartozó arcokat is.

A fehérorosz, aki saját állítása szerint öcári felsége 7. petrogádi lovasdandárjában szolgált ezredesi rangban, az asztal előtt várta. Pjotr Petrovics Müller (azért volt német vezetéknév – magyarázta egyszer McCoynak –, mert az egyik felmenője bécsi volt, aki Moszkvában részt vett a Kreml építésében) nagydarab, simára borotvált arcú férfi volt.

Némán bólintott, amikor meglátta McCoyt, aztán pedig intett neki, hogy üljön le az egyik üres székre.

Volt ott még egy orosz is, aki a forradalom után a francia idegenlégiónál talált munkát, meg egy egyenruhás szikh őrmes-

ter a Sanghaji Rendőrségtől. Az asztalnál foglalt még helyet Lester Chatworth őrmester, a Sanghaji Rendőrség nyomozója.

– Már azt hittem, hogy te is elmentél digókra vadászni – mondta Chatworth őrmester McCoyra nézve.

A vastag, nagy gonddal nyírt bajusztól és erős liverpooli akcentusától eltekintve Chatworth nagyon hasonlított McCoyra.

– Gondoltam, inkább idejövök, és elnyerem az összes pénzed.

– Miért is ne? A többiek is ezért jöttek – mondta Chatworth őrmester vigyorogva.

Az asztalnál ülő férfiakban nem volt semmi közös, mindössze annyi, hogy mindannyian megütötték a mércét, amellyel Pjotr Müller a jó pókerjátékosokat mérte. Elég jól játszottak, és időnként meglehetősen nagy összeget veszítettek minden zokszó nélkül. Kenneth McCoy örvezető mindenkitől legalább egy évtizeddel fiatalabb volt, Müllertől pedig pontosan negyed évszázaddal. Amikor nem kártyáztak, senki sem kereste a másik társaságát, s azzal a mintegy negyven sanghaji, többé-kevésbé állandó játékossal sem állt szóba, akit Müller mindig szívesen látott az asztalnál, a Cathay Mansions pincéjében.

Senki sem lepődött meg, amikor McCoy levette a zubbonyát, és előtűnt az alkarjához szíjazott Baby Fairbairn. Noha a törvény tiltotta, a többség nagyon is helyénvalónak találta, ha valaki felfegyverezve vágott neki a sanghaji éjszakának.

McCoy a széke támlájára akasztotta a zubbonyát, lecsatolta a törst, és a zubbonya egyik zsebébe dugta, azután leült, és az asztalra tette a pénzét. Ötven amerikai dollárért azon a héten valamivel több mint négyszáz jüant kapott. Négy darab levendula és fehér színű, százjüanos bankjegy hevert előtte, amelyet Angliában nyomtattak, s amely éppen akkora volt, mint egy ötfontos bankjegy. Kitett még egy kis aprópénzt is, többek között egy egydolláros bankjegyet.

Elhelyezkedett a széken, és megvárta, amíg a többiek befejezik a kört. Amikor ez megtörtént, Müller bólintott, McCoy pedig elvett egy új paklit az asztalról, letépte róla a csomagolást, megszámolta a lapokat, és kivette a két fölösleges jokert. Aztán kitevítette a lapokat, hogy a többiek is megvizsgálhassák a kártyákat.

Azután összeszedte a lapokat, és kevert.

– Ötlapos póker – jelentette be, és osztani kezdett.

Három órával később húsz darab levendula és fehér színű százjüanos hevert McCoy előtt. A szikhnek és az idegenlégiósnek egy vasa sem maradt, és már csak McCoy, Pjotr Petrovics Müller és Chatworth őrmester volt játékban. Fél órával később Müller egy ideig tanulmányozta az újonnan húzott két lapot, azután ledobta mind az öt kártyát, és eltolta magát az asztaltól.

Ketten maradtak. McCoy és Chatworth őrmester.

– A kétkezes póker nem az én műfajom – közölte McCoy.

Én pedig úgy gondolom, hogy most ki kell szállnom – felelte Chatworth, összeszedte az asztalon heverő lapokat, és a szemeteskosárba dobta, ahol csatlakoztak a több tucat paklihoz.

Az elmúlt három órában jóformán meg sem mozdult, ezért aztán McCoy elgémberedett tagokkal állt fel az asztaltól. Nagyot nyújtózott, azután felcsatolta Baby Fairbairnjét a bal karjára, felvette a zubbonyát, és a többiekkel együtt ő is távozott a raktárhelyiségből.

Amikor kiért az utcára, azon kezdett morfondírozni, hogy nem kellene-e valami nő után néznie. Akkor már majdnem egy hete nem volt nővel, és úgy érezte, hogy lassan ideje lenne engedni a belső késztetésnek. De elhessegette a gondolatot. Egyrészt túl sok pénz volt nála. Ugyan csak nagyjából számolta meg a nyereményét, de pontosan tudta, hogy egy rakás pénzt nyert – egy százjüanos húsz dollárt ért, úgyhogy vagy 250 dollárral lett gazdagabb. Ennyi pénzzel nem volt tanácsos bordélyházba menni, még akkor sem, amikor az olasz tengerészgyalogosok éppen nem vadásztak amerikai skalpokra.

– Ilyen helyzetben a legokosabb dolog visszamenni a szállásra – döntötte el magában. Intett az egyik riksásnak, majd közölte vele, hogy vigye a Ferry Roadra.

Három háztömbnyire lehettek a támaszponttól, amikor McCoy az egyik sikátorban olasz tengerészgyalogosokat pillantott meg. Négyen voltak. Vegyes egyenruhát viseltek: a hadsegrénél rendszeresített bricseszt és a haditengerészek zubbonyát.

– *Nem foglalkozom velük* – gondolta McCoy – *nincs nálam bajonett, és nem voltam a Kis Klubban, amikor ez az egész elkezdődött. Egy kis szerencsével megúszom.*

Egy szót sem szóltak, amikor a riksa elgördült a sikátor előtt, pedig akkor már semmi kétség nem férhetett hozzá, hogy a jármű utasa egy amerikai tengerészgyalogos. McCoy egy pillanatig

azt hitte, hogy az olaszok meggondoltak magukat, és inkább olyan tengerészgyalogosok után néznek, akik keresik a bajt.

Azonban egy másodperccel később a riksa az oldalára dőlt. Még mielőtt McCoy a könyökén – és a mocsos utcán – landolt volna, hallotta, ahogy a riksás fiú dühében és félelmében üvöltözni kezd.

McCoy felült, és körülnézett. Azon tűnődött, hogy el tud-e futni a támadói elől. De az olasz tengerészgyalogosok jó helyet választottak. Nem volt hová menekülni.

– *Talán beszélhetek a hülye fejükkel* – gondolta –, *és megmondhatom nekik az igazat, hogy nem voltam akkor a Kis Klubban, és hogy semmi bajom velük.*

Aztán megpillantotta az egyik olasz tengerészgyalogost, aki biciklilánccal a kezében közeledett felé. McCoy egy pillanatra megszedült, azután valami fura ízt kezdett érezni a szájában.

Fogalmam sincs, hogy kit kerestek – mondta olaszul –, de az biztos, hogy nem engem.

Az olasz tengerészgyalogos erre azt felelte, hogy McCoy anyja disznókkal kefélt, és hogy a tökeit mindjárt a kezébe adja.

A biciklilánc nem találta ugyan telibe McCoy lábát, de elég közel süvített el mellette ahhoz, hogy nyomot hagyjon a nadrágja szárán, mielőtt belecsapódott a járda kövébe. McCoy villámgyorsan oldalra csusszant, felállt, közben pedig előhúzta az ingujjában lapuló Baby Fairbairnt.

Az olasz tengerészgyalogos erre közölte vele, hogy McCoy húga szaros farkakon oboázott, és hogy a kését mindjárt elveszi, és feldugja a seggébe.

McCoy inkább megérezte, semmint látta, hogy két másik olasz a háta mögé akar kerülni.

A tervük az volt, hogy ketten hátulról lefogják, a harmadik pedig megdolgozza a biciklilánccal. Nem maradt más hátra, valahogy el kellett mennie a biciklilánccal olasz mellett.

A törrel előredőfött, mire az olasz hátrálni kezdett.

Úgy tűnt, hogy menni fog a dolog. Mennie kellett.

Újra előredőfött a törrel, de ezúttal a döfést egy hatalmas ugrással és egy velőtrázó üvöltéssel is megtoldotta, ráadásul éppen akkor, amikor az olasz tengerészgyalogos pontosan odaszök-kent, ahol az imént még McCoy Fairbairnje volt.

A Baby Fairbairn hegye az olasz tengerészgyalogos bordái közé fűrődött. McCoy érezte, hogy a tör pengéje nekiütközik a csontnak, azután teljes hosszában eltűnik az olasz mellkasában. Az olasz akkora lendülettel szökkent előre, hogy a tör kicsavarodott McCoy kezéből.

A férfi összegörnyedt, a földre zuhant, elejtette a bicikliláncot, a hátára fordult, felült, és elkezdte kihúzni a Baby Fairbairnt a mellkasából. Egy nagyot rántott a törön, és már kint is volt. Egy pillanattal később élénkvoros vér tört elő a szájából – baseballütő vastagságú sugárban. Az olasz tengerészgyalogos néhány másodpercig meglepetten meredt maga elé, azután eldőlt.

Atyáúristen, ezt megöltem!

Az egyik olasz keresztet vetett, azután elrohant. A másik kettő viszont McCoy felé közeledett; egyikük vadul rángatta apró, félautomata pisztolya zárszerkezetét.

A golyó elől nem tudok elfutni!

McCoy felkapta a Baby Fairbairnt, és a két olasz tengerészgyalogos felé fordult.

Azt vette célba, amelyik a pisztolyt tartotta a kezében. El akarta venni tőle, vagy legalábbis ki akarta ütni a kezéből a fegyvert. A másik a cimborája segítségére sietett. McCoy ismét suhintott egyet a Fairbairnnel. A penge felhasította az olasz arcát, de az nem tágított. Egyik kezével elkapta McCoy karját, a másikat pedig a mellkasa köré fonta.

A másiknak végre sikerült felhúzni az apró pisztolyt.

McCoy egyszer mintha azt hallotta volna, hogy egy .22-es vagy egy .25-ös éppen úgy a föld alá tudja juttatni az embert, mint egy .45-ös, csak egy kicsivel több időre van szüksége – mondjuk úgy egy hétre.

Őt magát is meglepte az erő, amellyel kiszabadította a jobb karját a fogásból, s amellyel hátradöfött a férfi felé, aki lefogta. Érezte, hogy valamit elvág, és valamibe beleütközik a penge. Nem lehetett borda vagy ilyesmi, csak valami kevésbé kemény. Ráadásul elég mélyen befűrődhatott az olaszba, mert McCoy kénytelen volt elereszteni a tör markolatát, amikor a férfi a földre rogyott.

Megszabadulva fogvatartójától, a pisztolyos olaszra ugrott. A fegyver elsült, McCoy lábába pedig éles fájdalom hasított, mintha valaki belerúgott volna egy nagyon hegyes orrú csizma-

val. Azután kiverte az olasz tengerészgyalogos kezéből a pisztolyt, és rögtön azután, hogy a fegyver a macskakövön csattant, utánaugrott.

Felkapta, és az olasz tengerészgyalogosra fogta. Azután ő is odanézett, amerre az olasz meredt. Amikor hátradőfött a törrel, beleállította a Fairbairnt az őt lefogó olasz ágyékába. A férfi most a földön feküdt, és két kézzel fogta az ágyékát. A Baby Fairbairn nyele az ujjai között állt ki. Az olasz nyüsztetett, a szeme pedig könnybe lábadt.

Az utca végén felmordult a támaszpont kézi forgattyús szirénája.

Ezzel biztos, hogy lőttek az előléptetésemnek. Hogy rohadnának meg ezek az olaszok.

(Kettő)

Edward J. Banning, az Egyesült Államok Haditengerészete századosa, a 4. tengerészgyalogos-ezred S-2 tisztje – vagyis hírszerző törzstisztje – harminchat éves, magas, szikár, kopaszodó férfi volt. Azóta szolgált a Tengerészgyalogságnál, amióta befejezte tanulmányait a Citadelen, a Dél-karolinai Katonai Főiskolán. Három évet húzott le hadnagyként, nyolc évig szolgált főhadnagyként, a századosoknak járó ezüst vasúti síneket pedig immár négy éve viselte.

Három másik törzstiszttel szolgált együtt. Az S-1 (a személyügyi törzstiszt) és az S-4 (a hadtápos törzstiszt) őrnagy, az S-3 (tervezési és kiképzési törzstiszt) pedig alezredesi rangban látta el a feladatát. Százados lévén Banning volt a legalacsonyabb rangfokozattal rendelkező törzstiszt. De akkor is törzstiszt volt, és mint olyan, az összes olyan feladat alól mentesült, amit a nem törzstisztekre osztottak.

Természetesen a napostizti szolgálatból neki is ki kellett vennie a részét, de ezzel egyéb kötelességei véget is értek. Rá soha nem osztottak leltáros munkát, így aztán nem kellett ellenőriznie a tizti vagy a tizthelyettesi klub számláit, és nyomozást sem kellett vezetnie, ha felmerült a gyanú, hogy valamelyik sorállományú fegyelmi vétséget követett el, amiért hadbíróság elé kellett állítani. Egyáltalán semmi ilyesmit nem osztottak rá. Ő

volt az S-2, és az ezredes nagyon jól tudta, hogy nem volna sok értelme bármilyen más feladatot adni neki.

Ezért aztán Banning először igencsak meglepődött, amikor az ezredes hívatta, és közölte vele, hogy ő fogja ellátni a védelmet az Amerikai Egyesült Államok kontra Kenneth J. McCoy tengerészgyalogos örvezető ügyben. De tengerészgyalogos-tiszt volt, és amikor egy tengerészgyalogos-tiszt parancsot kap, akkor azt mondja, hogy „igenis, uram”, és nekilát elvégezni a rábízott feladatot.

– Ezt most nem söpörhetjük a szőnyeg alá, Banning – mondta az ezredes. – Ahhoz már túl késő. Mindenben követnünk kell a szabályzatot, az első pontjától az utolsóig.

– Értettem, uram.

– DeLaney őrnagy fogja képviselni a vádat. Utasítottam, hogy tegyen meg mindent annak érdekében, hogy a vádlottat elítéljék. Magát pedig utasítom, hogy tegyen meg minden magától telhetőt azért, hogy felmentsék. Az olasz főkonzul jelezte, hogy ő és Maggiani ezredes az Olasz Tengerészgyalogságtól részt fog venni a haditörvényszéki tárgyaláson. Tudja, hogy ez mit jelent?

– Igen, uram.

– Banning annyit tudott, hogy számára mindez azt jelentette, hogy csak a jóisten tudja, hány órát kell majd készülnie a haditörvényszéki eljárásra, hány órát kell majd eltöltenie a hadbírószágon, és hány órát kell majd a tárgyalás után, a fellebbezési eljárásra pazarolnia.

Ennek az időnek a felét kedvenc hobbijától kell majd megvonnia. A hobbiját Ludmilla Zsivkovnak hívták, akit egyszerűen csak Millának hívott.

Milla egy huszonhét éves, hollófekete hajú, hosszú lábú fehérorosz volt. Ráadásul mostanában egyre valószínűbbnek tartotta, hogy beleszeretett.

Banning tengerészgyalogos-tiszt volt, sőt mi több, tengerészgyalogos hírszerző tiszt, és a tengerészgyalogos hírszerző tiszteknek nem volt szabad érzelmileg kötődni fehérorosz nőkhez. Neki sem állt szándékában érzelmileg kötődni a lányhoz. Többé-kevésbé szolgálati okokból találkozott vele. A *Shanghai Post*-ban megjelent egy hirdetés, ami úgy hangzott: „Orosz hölgy orosz társalgásórákat ad.” A hirdetés éppen kapóra jött, mert a költségvetését

megtoldottak kétszáz dollárral, amit idegennyelv-oktatásra kellett költenie.

Állítólag tizenötezer fehérorosz menekült nő tartózkodott Sanghajban. Úgy próbálták megkeresni a betevőre valót, ahogy tudták. Egyesek szerencsével jártak, mások viszont csak hanyatt fekve boldogultak. Némi cinizmussal meg is jegyezte magában, hogy az orosz társalgásórákat kínáló orosz hölgy valószínűleg azért próbálkozik a nyelvórákkal, mert vagy túl öreg, vagy túl ronda ahhoz, hogy a hanyatt fekvéssel próbálkozzon.

Milla azonban meglepte. Igazi szépség volt, és az első olyan fehérorosz – azok közül, akikkel Banning találkozott –, aki nem volt minimum grófnő. Mélyen vallásos életet élt, így aztán semmiképpen sem szándékozott beállni az utcalányok közé, csak a legvégső esetben. Milla elmesélte neki, hogy annak idején az apja vezette többek között a Victor gramofonboltot is Szentpéterváron. 1921-ben érkeztek Kínába pár száz amerikai dollárral a zsebükben, ami – az apja alkalmi munkáiból szerzett jövedelemmel – elegendőnek is bizonyult arra az időre, ami ahhoz kellett, hogy a nevük az Amerikai Egyesült Államok Bevándorlási Hivatala által készített várakozólista elejére kerüljön.

De az apja váratlanul meghalt, ő pedig nem tudott annyi pénzt keresni, amennyit szeretett volna, pedig számlázóként dolgozott a Cathay Mansions Hotelben, mellette pedig orosz társalgásórákat adott. Amikor Banning találkozott a lánnyal, már csak egy egyszobás lakást engedhetett meg magának. A következő lépés pedig nem lehetett volna más, minthogy valaki ágyasává válik. Azután pedig jön az utca. Ha pedig utcalány válik belőle, akkor biztosan nem jut el az Államokba.

Banning azzal kezdte, hogy kifizette neki mind a kétszáz dollárt, mégpedig előre. Egyik dolog követte a másikat, és egy nap lefeküdtek. Hamarosan segített a lánynak nagyobb lakást szerezni.

De az alapszabályok, amiket lefektettek, világosan kimondták: közöttük csak baráti és üzleti kapcsolatról lehet szó, többről nem. Amikor hazavezénylik, pontot tesznek az ügy végére. Milla megértette. Vállalta a feltételek rá vonatkozó részét, és Banning biztosra vette, hogy állni is fogja a szavát.

Úgy érezte, hogy a lány erős jelleme volt az egyik ok, ami miatt megijedt a gondolattól, hogy esetleg beleszeretett. Máskor

viszont úgy érezte, hogy úgy játszadozik vele, mint macska az egérrel. Életében nem találkozott ilyen intelligens nővel, aki minden bizonnyal azért vállalta a feltételek rá vonatkozó részét, mert biztosra vette, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy rávegye *Banninget*, hogy rúgja fel a megállapodást.

Azt az egyet viszont nagyon jól tudta Banning, hogy ha elveszi feleségül, a tengerészgyalogos-karrierjének rögtön búcsút inthet, pedig nem igazán tudta elképzelni az életet a Tengerészgyalogságon kívül, de Milla nélkül sem.

Életében először, Ed Banningnek halvány fogalma sem volt arról, hogy mi a fészkes fenét kellene tennie.

Banning annak rendje és módja szerint beült az 1. zászlóalj „D” százada századirodájába, és lassan, figyelmesen átolvasta Kenneth McCoy örvezető személyzeti lapját. Beszért a századparancsnokával, a szakaszvezetőjével, az őrmesterével, a rajparancsnokával, de még a fickóval is, aki McCoy felett aludt az emeletes ágyon.

Éppen olyan képet festettek McCoyról, mint amilyen Banningben alakult ki a személyzeti lap alapján. McCoy a gimnázium elvégzése után csatlakozott a tengerészgyalogosokhoz (az érettségi bizonyítványát úgy küldték utána a Parris-szigetre, ahol már jó pár hónapja tartózkodott, és csak azután vezették fel az eredményét a kartonjára), három hónapig szolgált a Flotta-tengerészgyalogos Haderőnél San Diegóban, azután pedig Sanghajba hajózták a 4. tengerészgyalogos-ezredhez, ahol kinevezték segédtüzérré egy vízhűtéses .30-as űrméretű Browning géppuska mellé.

Amióta Kínába érkezett, nem igazán keveredett semmibe. A tizedesével és az őrmesterével jól kijött. Mindketten azt állították róla, hogy „rendes kölyök”.

Persze azért talált néhány dolgot, ami szokatlannak tűnt McCoyban. Például egy ideje már nem volt kínai nője. Azelőtt viszont igen, úgyhogy semmi sem utalt arra, hogy homokos lenne. Nem volt haverja sem, ami szintén szokatlannak számított. Csak-hogy a férfiak között mindig akad egy-egy magányos farkas, és úgy tűnik, hogy McCoy az ő táborukat gyarapította, csakúgy, mint Banning. Ebben sem talált semmi kivetnivalót, csak szokatlannak vélte.

Ami viszont mindenképpen meglepte, az McCoy gépíró-képzettsége és nyelvtudása volt. Banninget kissé bosszantotta, hogy így kellett megtudnia, a „Dog” századnál van egy született nyelvész, aki ráadásul hetvenöt szót tud legépelni egy perc alatt, és mégis egy géppuska mellett teljesít szolgálatot. Ha ez hamarabb kiderül, McCoy őrzető egy pillanat alatt a parancsnokságon találja magát. Egy jól képzett gépírónak mindig nagy hasznát vették, a franciául, olaszul és kínaiul írni és olvasni tudó katonákat pedig egyenesen nagyítóval kellett keresni.

Banning arra a következtetésre jutott, hogy McCoy – az őrmestere és a tűzvezető őrmestere hallgatólagos beleegyezésével – titokban akarta tartani a nyelvtudását, és azt is, hogy milyen szinten ért a gépíráshoz. A tűzvezető őrmesterek elsősorban azaz voltak elfoglalva, hogy megfelelő embereket állítsanak a géppuskákhoz, a parancsnokság karosszékeit melegítő tiszt urak személyzeti problémáira ügyet sem vetettek. McCoy pedig valószínűleg azok közé tartozott, akik nem akartak irodássá válni.

Amikor úgy érezte, hogy eleget tudott meg Kenneth J. McCoy őrzetőről a személyzeti lapja alapján, illetve a katonatársaitól, Banning százados elsétált a gyengélkedőre, hogy személyesen is találkozzon a vádlottal.

McCoy kórlapja szerint vágott sebekkel, horzsolásokkal és a jobb combja felső részén – valószínűleg egy kis kaliberű fegyverrel – ejtett lött sebbel vették fel a gyengélkedőre 1941. január 2-án, 23.10-kor. Az 1941. január 3-án, 09.30-kor elvégzett sebészeti beavatkozás során egy ólom-réz ötvözetből készített idegen testet távolítottak el a lábából, amelyet később .25-ös kaliberű lövedékként azonosítottak. Az orvosi prognózis szerint McCoy teljes felépülésre számíthatott, és tíz-tizenöt nap múlva újból felvehette a szolgálatot.

Banning százados egy kétágyas kórteremben találta meg McCoy őrzetőt. Az ablaknál ült egy széken, s az ablakpárkányt asztalként használva, éppen a *Shanghai Post* keresztrejtvényét fejtette. A könyöklőn egy kórházi sétabot lógott.

– Maradjon! – mordult fel Banning százados, mert McCoy azonnal vigyázzba akarta magát vágni, amint meglátta a közeledő századost. – Maradjon ülve!

Banningnek nem rémlett, hogy valaha is látta volna McCoy őrzetőt, amiben nem volt semmi szokatlan. Nagyon sok fiatal

közlegény és őrzető szolgált a 4. tengerészgyalogos-ezrednél, aki kinézetre alig különbözött McCoy őrzetőtől.

Banning százados bemutatkozott, és közölte, hogy őt jelölték ki a védelmére. Azután pedig elkezdte felvázolni McCoynak a helyzetet. Megmondta neki, hogy véleménye szerint annak semmi esélye, hogy előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésért ítéljék el, mert ahhoz többek között indítékra is szükség lett volna, és hogy arra viszont reális esélyt látott, hogy valamilyen kevésbé súlyos vádat hoznak majd fel ellene, és valószínűleg bűnösnek fogják találni.

Nem férhetett hozzá semmi kétség, hogy két olasz tengerészgyalogos hevert a hullaházban, és McCoy juttatta őket oda. Ahhoz sem férhetett kétség, hogy mindkettejük halálát McCoy kése okozta. Azután Banning elmagyarázta, hogy a hatóságok szemet hunynak az illegális, rejtett fegyver viselése felett, de ha valami történik, akkor már kizárt.

Két kevésbé súlyos vád jöhetett szóba: az emberölés, amely az emberi élet jogtalan kioltását jelentette, illetve a gondatlanságból elkövetett emberölés, amely az emberi élet hanyagságból történő, nem szándékos kioltását jelentette.

– DeLaney őrnaggyal, aki egyébként a vádat képviseli, még nem beszéltem – mondta Banning százados. – Először magával akartam tisztázni a dolgokat. Van egy lehetősége. Ha hadbíróság elé kerül az ügy, bűnösnek vallhatja magát valamelyik kevésbé súlyos vádpontban. Majdnem biztosra veszem, hogy DeLaney őrnagy nem fog tiltakozni, ha bűnösnek vallja magát, és beisméri az emberölést, sőt talán még arra is rá tudnám beszélni, hogy enyhítsék a vádat gondatlanságból elkövetett emberölésre.

McCoy őrzető nem szólt egy szót sem.

– Ha bűnösnek vallja magát – folytatta Banning –, a haditörvényszéki testület kiszabja a büntetést. Teljesen mindegy, hogy milyen büntetést szabnak ki, az ezredes és Butler tábornok úgyis felül fogja bírálni, és enyhíteni is fogja, mivel ők ketten rendelkeznek a szükséges hatáskörrel.

– Uram, önvédelem volt.

– Hadd magyarázzam el magának a helyzetet – mondta Banning. – Jobban járt volna, ha két amerikai tengerészgyalogost döfött volna le. Csakhogy maga két olasz tengerészgyalogost ölt meg. Az olasz főkonzul és az olasz tengerészgyalogos ezredes je-

len lesz a tárgyalásán. Nagyon szeretnék, ha végül a jelentésükben az szerepelhetne, hogy az amerikai tengerészgyalogost, aki megölte a két olasz tengerészgyalogost, bűnösnek találták és megbüntették. Érti, amit beszélek?

– Uram, önvédelem volt – ismételte McCoy makacsul.

– Nincs tanúja.

A riksás fiú látta az egészet, meg még húsz vagy harminc kínai.

– Na, és hogyan akarja megtalálni azokat az embereket? – kérdezte Banning.

McCoy megvonta a vállát.

– Kérdezősködök, vagy valami.

Banning belátta, hogy semmi értelme gyözködni ezt az embert. Egyszerűen nem érti a helyzetet.

– Hadd mondjam el magának, hogy szerintem mi fog történni – mondta. – Azt hiszem, rá tudom beszélni DeLaney őrnagyot, hogy fogadja el, ha bűnösnek vallja magát emberölésben. El fogják ítélni, és jó, ha tudja, az ítélet szigorú lesz. Húsz évet kap, vagy életfogytig tartó börtönbüntetést.

Jesszusom! – mondta McCoy.

Az olaszok ennyivel már beérik – mondta Banning. – Remélem, érti, hogy ez okvetlenül szükséges.

McCoy hűvösen meredt rá, de nem szólt egy szót sem.

Azután a büntetést továbbítják az ezredesnek, aki felül fogja vizsgálni. Szerintem nem fog egyhamar végezni a felülvizsgálattal, mert jobb, ha egy kis idő eltelik, amíg lecsillapodnak a kedélyek. Azután úgy fog dönteni, hogy igazából maga nem is bűnös emberölés vádjában, hanem csak gondatlanságból elkövetett emberölésben, és a büntetést ennek megfelelően fogja enyhíteni.

– Hány évre?

– Hány évre, *uram* – javította ki Banning.

– Hány évre, uram? – ismételte meg a kérdést McCoy tiszteltudóan.

– A gondatlanságból elkövetett emberölés maximális büntetése öt év.

– Hallottam a Mare-szigetről és Portsmouthről – mondta McCoy egy sötét pillantás kíséretében.

A fegyveres erőknél kötelező „uram” megszólítás ismét elmaradt, de ezúttal Banning nem javította ki. Banning magánvéleménye szerint a Kalifornia állambeli Mare-szigeten és a New Hampshire állambeli Portsmouthban lévő, a börtönőrök brutálításáról elhíresült haditengerészeti büntetés-végrehajtó intézetek szégyenbe hozták az egész Tengerészgyalogságot.

– Az eljárás következő lépéseként – folytatta Banning – Butler tábornok is felülvizsgálja az ítéletet. Nagyon valószínűnek tartom, hogy Butler tábornok tovább fogja csökkenteni a büntetést, mondjuk úgy öt év elzárásra. Azután mire az Államokba ér, a Haditengerészeti Minisztérium újra felülvizsgálja a büntetést, és biztosra veszem, hogy figyelembe fogják venni az előző, négyéves szolgálatát, valamint azokat az ajánlóleveleket, amelyeket, ígéretéhez híven, a század- és zászlóaljparancsnoka fog írni. Ezután tovább csökkentik a büntetését, éppen annyira, amennyit az előzetes letartóztatása során addigra letölt.

– Más szóval, uram – kezdett hozzá McCoy, de az „uram” szót olyan hangsúllyal ejtette ki, ami magában felért egy függetlenséért –, mire ennek az egésznek vége, belőlem egy simlis tengerészgyalogos lesz, aki új otthon után nézhet?

Az ég szerelmére, McCoy, maga megölt két embert! Csak nem képzeli, hogy megúszhatja szárazon?!

Uram, ne vegye sértésnek, de kaptam egy példányt a haditörvényszéki eljárási szabályzatból, és abban az áll, hogy jogomban áll magam kijelölni a védelmemet ellátó személyt.

Banningben kezdett felmenni a pumpa. Ez a gazember még ráadásul zugügyvédnek is képzeli magát.

– Valóban jogában áll – mondta kimerően. – Kit szeretne kijelölni a védelmére?

– A századparancsnokomat, uram.

– Ő nem védheti magát, még hozzá pont azért, mert ő a századparancsnoka. A szakaszvezetőjéről is le kell mondania.

– Akkor legyen Kaye hadnagy, uram, a helyettes élelmezési tiszt.

Nem kis erőfeszítésébe került ugyan, de Banning századosnak végül sikerült uralkodnia magán.

– McCoy – mondta. – Adok magának huszonnégy órát, hogy alaposan végiggondolja ezt az egészet.

– Igen, uram – felelte McCoy örvezető.

(Három)

A gyengélkedőtől az irodájáig vezető úton Banning százados egyre jobban kezdett dühbe gurulni. Most aztán az ezredes biztosan egy istenverte baromnak fogja tartani, amikor elé áll és közli vele, hogy ez a senkiházi késforgató örvezető nem kér belőle, és más védőt akar. Persze a kölyöknek jogában állt mást kérni, de Banning hiába kutatott az emlékezetében, egyetlen eset sem jutott az eszébe, amikor ilyesmire került volna sor.

Ráadásul McCoy örvezető csak rontott a helyzetén. Ha a tárgyalóteremben ártatlannak vallja magát, azzal meg is ásta a saját sírját. Nem azért állították hadbíróság elé, mert leszúrt két olaszt, hanem azért, mert így akarták tudatni az amerikai tengerészgyalogosokkal, hogy nem gyilkolászhatják az embereket csak úgy.

Ha elfogadná az ajánlatot, három hónappal később szabad ember lehetne, San Diegóban vagy Quanticóban, és mindössze egy sávval fizetne azért, amiért elvette két ember életét.

Ha viszont felbőszíti a haditörvényszéki testületet, azzal olyan ember benyomását kelti bennük, akit meg kell leckéztetni, és akkor súlyos büntetést kap. Ha pedig az ezredest is felbőszíti, akkor a felülvizsgálat során teljesen rendben fogja találni az ítéletet. Ha pedig Butler tábornok megérzi McCoyon, hogy egy szarkeverő, akkor ő is rendben fogja találni az ítéletet.

McCoy örvezetőnek minden esélye megvolt arra, hogy a Haditengerészet portsmouthi börtönében találja magát úgy harminc évre, de akár élete végéig is a hűvösön maradhat.

Banning százados dühé ebéd közben sem csillapodott. Azután megpróbálta McCoy szemszögéből nézni a dolgot. A kölyök tényleg elhitte – mivel ez volt az igazság –, hogy önvédelemből ölt. Ezért aztán kötelességének érzi, hogy addig hangoztassa az ártatlanságát, amíg csak lehet.

Az önvédelem bizonyításához tanúk kellene. A tanúk a rendelkezésére is álltak, csak éppen olasz tengerészgyalogosok voltak, akik készen álltak vallomást tenni, miszerint ők békésen sétálgattak, amikor McCoy a késével rájuk rontott, mire az egyikük önvédelemből elővette a pisztolyát.

Ebéd után Banning visszament az irodájába, és utasította az írnokot, hogy szerezzen neki egy szolgálati autót. A városba kellett mennie.

Banning abban reménykedett, hogy Bruce Fairbairnt a Sanghaji Rendőr-főkapitányságon találja. Ismerte, és biztosra vette, hogy meg fogja érteni a problémáját. De a főkapitányságon hiába kereste Fairbairnt, mert ő, csakúgy, mint Thwaite nyomozó – a másik sanghaji rendőrtiszt, akivel teljesen nyíltan beszélhetett – házon kívül tartózkodott.

Végül kénytelen volt beérni egy Chatworth nevű nyomozó őrmesterrel.

Chatworth egy ócska, fából készült íróasztal mögött ült, amelyen gúlában álltak az iratok. Amikor Banning hozzálépett, éppen ezek között turkált dühösen. Egy papírt keresett, szemlátomást hiába.

Banning bemutatkozott, és közölte vele a látogatása okát.

– Igen?!

Úgy tűnt, mintha meglepte volna Banning története.

– Csak nekem tűnik úgy, vagy maguk, jenkik tényleg ennyire nem tartanak össze? – kérdezte egy pillanattal később, miközben a zsebében egy majdnem üres csomag olcsó kínai cigaretta után kutatott, majd amikor végre megtalálta, egy szálat nyújtott Banning felé.

– Cigaretta?

– Köszönöm, nem – felelte Banning.

– Úgy értem – folytatta, miközben meggyújtotta a cigaretta-ját –, az isten szerelmére, hogy lehet az, hogy nem állnak ki a saját katonáikért? Ráadásul az olaszok kedvéért? Nahát!

Egy nagyot szívott a cigaretta-jából, ízlelgetve a dohány aromáját, azután kifújta a füstöt.

– Egyébként ismerem is a fiút. McCoy rendes kölyök. Védje meg. Ilyen fickót nem talál minden utcasarkon.

– Lehet – vont a vállát Banning kimerően. Nem igazán kedvelte Chatworthöt. – Csakhogy igen nagy csorba esett az olaszok büszkeségén. Ellátogattak a külügyiekhez is a konzulátuson. Szó szót követett, és most már nincs más választásunk, kénytelenek vagyunk McCoyt hadbíró-ság elé állítani. Ráadásul még akadékoskodik is. Azt mondja, hogy önvédelemből tette, de nem hajlandó elismerni, hogy tanúk nélkül semmi esélye.

– Vagyis? – kérdezte Chatworth, aki úgy vélte, tudja, mire megy ki a játék.

– Vagyis, őrmester, igen nagy gondban vagyok. Esetleg az emberei nem tudnának nekem segíteni abban, hogy *a)* előkerüljön néhány azok közül a kínaiak közül, akik látták a verekedést, és *b)* akik hajlandók is lennének tanúskodni McCoy mellett a hadbírószágon?

Banning legnagyobb meglepetésére Chatworth nyomozó hirtelen ismét a papírjaival kezdett matatni.

– Meglátom, hogy mit tehetek – mondta, majd a földre hajtotta, és cipője sarkával eltaposta a mostanra csikké zsugorodott cigarettát. – Természetesen amint lehet, értesítem.

Banning rögtön látta, hogy Chatworth legalább annyira nem kedvelte őt, mint ő Chatworthöt. Banning azt is pontosan tudta, csakúgy, mint Chatworth, hogy gyakorlatilag lehetetlen megtalálni akár egyet is azok közül a kínaiak közül, akik látták a „nagy-orruák” verekedését, és hajlandók lennének tanúskodni is. Azt pedig egyáltalán nem bánnák a kínaiak, ha most egy nagyorrú amerikai tengerészgyalogos húzná a rövidebbet. Chatworth nyomozó azért rázta le ilyen gyorsan, mert Banning már így is túl sokat rabolt el a drága idejéből.

Banning nem ment vissza az irodájába. A lakására ment. Miilát otthon találta. Éppen egy kínai nőt szidott le a sárga földig, amiért Banning néhány ingét nem a tengerészgyalogosági szabvány szerint vasalta ki. Tisztára úgy viselkedett, mint egy feleség. Banning ettől teljesen kiborult, és leitta magát.

Azután mesélt Millának McCoyról.

Milla együtt érzett vele. Vele. *Ed Banninggel*. Sajnálta, hogy problémája adódott McCoy miatt.

Később meg is vigasztalta az ágyban, amitől legtöbbször rendbe is jött. De most nem.

Nézte, amint a nő felöltözik munkába indulás előtt. Azzal kínoztta magát, hogy elképzelte, amint más férfiak is bámulják a nő meztelen testét, és megérintik, ahogy ő tette az imént... És biztosra is vette, hogy mindez meg is fog történni, ha nem veszi el feleségül, és nem rúgátja ki magát a Tengerészgyalogoságtól.

A nő elment, Banning pedig ismét kezelésbe vette a whiskysüveget, amitől meglehetősen részeg gondolatai támadtak. A haditörvényszéki tárgyaláson megpróbálja elnyerni a testület bizalmát. McCoyt egy egyenruhába bújt szentnek fogja beállítani, egy áldozati báránynak, aki ártatlanul keveredett ebbe az egész

szarba. Elhiteti a tisztelt hadbíróssággal, hogy McCoy őrzetű ingujjában kizárólag azért lapult egy Fairbairn tőr, mert éppen lepkegyűjtő körútra indult. Mindig így csinálta. Ha meglátott egy lepkét, előkapta a kését, és a szaros kis szárnyánál fogva a földhöz szegezte a nyomorultat. Azok a szerencsétlen kis digók meg pont beleestek a késbe, miután elcsúsztak egy istenverte banánhéjon.

(Négy)

Másnap reggel negyed kilenckor Banning százados éppen a harmadik Coca-Coláját itta abban a hiú reményben, hogy sikerül kioltani a gyomrában tomboló tüzet, amikor az írnoke belépett az irodájába, és letette elé a csomagot, amit a hírközpontból küldtek. Az aznapi parancsok első tételét tartalmazta.

Az aláírandó dokumentumok között volt egy üzenet az Amerikai Egyesült Államok Tengerészgyalogsága főparancsnokságáról. A bizottság, amely azért ült össze, hogy fontolóra vegye, kiket léptessenek elő tizedessé, végre meghozta döntését. Az elkészített listán harminc név szerepelt, a Tengerészgyalogságnál viszont csak tizenkét megüresedett tizedesposzt volt. Éppen ezért az illetékes parancsnokokat utasították, hogy adják ki a parancsot a listán szereplő első tizenkét őrzetű tizedessé való előléptetésére. További üresedések esetén, felhatalmazást kaptak, hogy a listán szereplő tizennyolc őrzetű közül válasszák ki azt, akit elő kívánnak léptetni.

A listán a második név a következő volt: Kenneth J. McCoy őrzetű, „D” század, 4. tengerészgyalogos-ezred.

A Haditengerészetre, éppen ezért a Tengerészgyalogságra is az Egyesült Államok szokásjogrendszere vonatkozott, amelynek egyik alaptétele kimondta, hogy mindenki ártatlan, amíg a bűnössége bizonyítást nem nyer.

Az ezredest éppen most utasította a Haditengerészet főparancsnoksága, hogy léptesse elő McCoy őrzetűt McCoy tizedessé, amit meglehetősen nehéz lesz megmagyarázni az olasz tengerészgyalogosok parancsnokának és őfelsége, az olasz király sanghaji főkonzuljának. Az egész úgy fog kinézni, mintha azzal büntetnék a tengerészgyalogosukat, amiért ledőfött két olaszt, hogy előléptetik tizedessé.

Banning százados azon tűnődött, hogy vajon az ő kötelessége-e felhívni az ezredes figyelmét a problémára, vagy pedig az S-l-nek, a személyügyi tisztnek. Végül úgy döntött, az S-l figyelmét majdnem biztosan el fogja kerülni a probléma. Az ezredes biztosan tombolni fog, ha kiderül a dolog, és ezt az S-l is nagyon jól tudta.

Még akkor is ezen rágódott, és várta, hogy az S-l vagy az ezredes főtörzsőrmestere felhívja telefonon, amikor az írnoke kopogott az ajtaján, és közölte vele, hogy Chatworth nyomozó őrmester várja a külső irodában két kínai társaságában.

Nem akart hinni a fülének. Chatworth tényleg talált két tanút? Ilyen rövid idő alatt?

– Szóljon neki, hogy jöjjön be – mondta Banning.

Chatworth belépett a két munkaruhás kínaival. Banning lelkesedése egy pillanat alatt szertefoszlott. A hadbíróság biztosan nem fog hinni két kínai munkásnak két olasz tengerészgyalogos szava ellenében.

– Jó napot, százados – mondta Chatworth nyomozó őrmester. – Hadd mutassam be Hang Csi közrendőrt és Kin Tong járőrt.

A két kínai Banning felé biccentett.

– Nagy szerencsénkre Hang közrendőr és Kin járőr éppen olyan helyen tartózkodott, ahonnan jól láthatta a McCoy-incidenst, méghozzá az elejétől a végéig. Hang, mondja el a századosnak, hogy mit látott.

Hang közrendőr meglehetősen halkán beszélt, de majdnem hibátlan angolsággal. Elmondta, hogy McCoy őrzető alig szállt ki a riksájából, a támaszpont bejáratánál, amikor az öt olasz rá támadt és neki nem maradt más választása, minthogy megvédje magát.

Három háztömbnyire volt a támaszponttól – mondta Banning –, és négy olasz tengerészgyalogos borította fel a riksáját.

– Na, most, hogy így mondja – kezdett hozzá újból Hang közrendőr –, tényleg úgy volt. Négy tengerészgyalogos felborította a riksáját a támaszponttól úgy három háztömbnyire.

Banning számára ezzel teljesen egyértelművé vált, hogy a két kínai pontosan annyira látta az esetet, mint ő.

– Mi folyik itt, Chatworth? – kérdezte Banning.

– Tanúkat akart, én pedig találtam magának tanúkat – felelte Chatworth. – Maga szerint elég lesz, ha jegyzőkönyvbe mondják

a vallomásukat, vagy pedig meg kell jelenniük a haditörvényszék előtt is?

Nem akarom, hogy McCoy Portsmouthba kerüljön, de tengerészgyalogos-tiszt is vagyok, és nem hunyhatok szemet Chatworth komédiája felett. Nem tehetek úgy, mintha elhinném a meséjét.

Ezekkel az emberekkel nem állhatok a hadbíróság elé – mondta Banning. Eddig sem kedvelte Chatworthöt, de most a maradék szimpátiája is elillant. – Attól tartok, hogy félreértette a tegnapi látogatásom célját.

– Akkor maga egy tökkelütött bolond, Banning – mondta Chatworth hűvösen.

– Viszontlátásra, Chatworth őrmester – felelte Banning.

– A két rendőrtisztem szemtanúja volt az esetnek. A jelentésüket a brit konzulátuson keresztül fogom eljuttatni magához – mondta Chatworth. – Gondolom, olyan két-három nap alatt kézhez fogja kapni.

– Megmondtam magának, hogy bármennyire is szeretném, ezt a két embert nem használhatom fel tanúként.

– Miért nem? – kérdezte Chatworth.

– Őszinte lehetek magához? Nem nagyon hiszek az embereinek. Az isten verje meg, egy szavuk sem igaz!

– Nem hinném, hogy a maga dolga lenne ezt eldönteni. Vagy tévedek? – felelte Chatworth. – Ha nem engedi ezt a két embert tanúskodni, azzal bizonyítékot tart vissza.

– Mi a francért csinálja ezt? – kérdezte Banning.

– Mindössze a kötelességünket végezzük a magunk módján – mondta Chatworth gúnyosan. – Csak remélni tudom, hogy maga nem tartozik azok közé a tökkelütött barmok közé, akiknek nem tűnt fel, hogy Sanghajban vannak, és akik azt hiszik, hogy mindent a rohadt szabályzat szerint kell tenniük.

– Hogy merészel velem ilyen hangon beszélni? – fortyant fel Banning.

– Valami problémája van vele? – kérdezte Chatworth nyugodt hangon.

– Közlöm magával, Chatworth őrmester, hogy ezt jelenteni fogom Fairbairn századosnak.

Nahát, micsoda véletlen – mondta Chatworth. – Képzelse, Wang közrendőr és Kin járőr Fairbairn százados riadókülönítményében szolgál.

Banning végképp elvesztette a türelmét. A telefon után nyúlt, hogy felhívja Fairbairnt. De ismét győzött a józan ész. Inkább utasította a központost, hogy kapcsolja neki az ezredest.

– Uram – mondta Banning –, az ügy meglepő fordulatot vett. Amikor az olasz tengerészgyalogosok megtámadták McCoy örvezetőt, Fairbairn százados riadókülönítményének két tagja a közelben volt, és látta az incidenst. Készen állnak eskü alatt vallani, hogy egyértelműen önvédelemről volt szó.

– Na, ez már mindjárt más, a szentségit! – mondta Chatworth nyomozó őrmester.

II.

(Egy)

Gyengélkedő, 4. tengerészgyalogos-ezred

Sanghaj, Kína

1941. január 6.

Kenneth J. McCoy örvezető előírászerű pizsamában és fürdőköntösben hevert az ágyán, és a *Shanghai Post* keresztretjénét fejtette, amikor Banning százados belépett a kórterembe. Banning látta, hogy McCoy reggelije majdnem érintetlenül hevert a tálcáján.

Maradjon – mondta Banning, amikor McCoy elkezdett kikászálódni az ágyból.

McCoy gyanakvóan méregette.

– Egyenes választ akarok hallani magától, McCoy – kezdett hozzá Banning. – Milyen jól ismer maga egy bizonyos Chatworth nyomozó őrmestert a Sanghaji Rendőrségtől?

– McCoy – Banning nem kis bosszúságára – nem felelt egyből a kérdésre.

– Ismerem, uram.

– Jó barátok, igaz? – kérdezte Banning makacsul.

Azt azért nem mondanám, uram – mondta McCoy. – Csak egy ismerős.

Chatworth őrmester két tanúval állt elő, akik igazolni tudják ezt a maga állítólagos önvédelmét – mondta Banning. – Látták a *hat* olaszt, amikor maga *kiszállt a támaszpont kapuja előtt* a riksából.

McCoy szemöldöke felszaladt, de nem szólt egy szót sem.

Okos kölyök – gondolta Banning. – *Okos és kemény, és pontosan tudja, hogy mikor kell tartania a száját*

– A két tanú rendőrtiszt, és Fairbairn százados riadókülönítményében szolgál – folytatta Banning. – Megjelentek a haditörvényszéki segédtsízt előtt, és vallomást tettek, eskü alatt. A vallomásukban az olasz tengerészgyalogosok száma négyre csökkent, és a riksát is ott látták, ahol maga mondta.

McCoy kifejezéstelen arccal nézett Banning századosra.

– A vallomásuk persze egy rakás baromság – mondta Banning –, és ezt maga is tudja.

– Csakúgy, mint az olaszoké, uram.

– Először azt gondoltam, McCoy, hogy maga meg Chatworth valami törvénytelen dologba keveredtek, és csak azért fedezi magát. De most jövök Fairbairn századostól, aki állítja, hogy Chatworth jó ember. Négyszemközt azt is elárulta, hogy ha Chatworth képes magát még ilyen áron is kihúzni a kutyaszorítóból, az azt jelenti, hogy igen nagyra tarthatja magát, mert rendes körülmények között ilyesmit nem tenne.

– Nem igazán tudom, uram, hogy mit kellene mondanom.

– Ugye most azt gondolja, hogy egy szemétláda vagyok, igazam van?

McCoy kifejezéstelen tekintettel meredt Banningre, de nem szólt egy szót sem.

– Ha én lennék a maga helyében, és a tiszt, akit kijelöltek a számomra, hogy megvédjen egy olyan ügyben, amiben ártatlan vagyok, megpróbálna rábeszélni arra, hogy valljam magam bűnösnek, én azt gondolnám, hogy a pasas egy szemétláda – mondta Banning.

– Maga tiszt, uram – mondta McCoy.

– *Ez akkor most azt jelenti – gondolta Banning –, hogy minden tiszt szemétláda. Vajon minden sorállományú így gondolja, vagy csak az okosabbak, mint ez itt, akik tudják, hogy mikor akarnak kicseszni velük?*

– Ebben az esetben tényleg szemétládként viselkedtem. – Beismerem, McCoy. Ez az igazság. Nem vagyok különösebben büszke arra, ahogy ezt az egész ügyet kezeltem. Rohadtul nagy szégyen, hogy ráadásul egy angol rendőrnek kellett emlékeztetnie, hogy a tengerészgyalogos-tisztek legfőbb feladata megvédeni az embereiket. Szeretnék bocsánatot kérni magától.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Ez azt jelenti, hogy elfogadja a bocsánatkérésemet? Vagy csak úgy rávágta, hogy „igen, uram”? – kérdezte Banning. – Tudnom kell. Egyenes választ várok, úgyhogy ne kíméljen.

– Nem számítottam másra – mondta McCoy. – De eddig tiszt még nem kért tőlem bocsánatot.

– Igazából azt szeretném megtudni – folytatta Banning –, hogy tényleg elfogadja a bocsánatkérésemet, vagy pedig megvárja az alkalmas pillanatot, amikor bosszút állhat rajtam.

– Úgy érti, hogy neheztelek-e magára, uram? Nem, uram.

– Nagyon remélem, hogy komolyan is gondolja, McCoy, mert hamarosan olyan pozícióba kerül, ahonnan lehetősége lesz betenni nekem – mondta Banning.

– Uram?

– Amikor ez a maga Chatworth barátja előállt az ártatlanságát bizonyító kínai tanúival, az ezredes úgy döntött, hogy nincs értelme lefolytatni a haditörvényszéki eljárást. Csak idő- és pénz-pocsékolás lenne. Az új bizonyítékok alapján minden vádat ejtettek maga ellen. Amint a törzsorvos jónak látja, újból jelentkezik szolgálatra.

– Igenis, uram – mondta McCoy. – Köszönöm, uram.

– De nem a „Dog” századnál. Az ezredes hozzám osztotta be. Mostantól a parancsnoki századnál fog szolgálni.

– Ezt nem igazán értem – mondta McCoy.

– Az ezredes szerint – kezdett hozzá Banning – egy, a maga képességeivel rendelkező ember, aki remekül tud gépírni, több nyelven beszél, nem is beszélve arról, hogy a nemzetközi közösségben is hamar barátokra lel, csak az idejét pazarolja egy géppuska mellett, nem is beszélve a Tengerészgyalogság idejéről és pénzéről. A magához hasonló embereknek olyan helyen kell szolgálniuk, ahol jobban tudják kamatoztatni a képességeiket. Például az S-2 mellett.

– Nem szeretnék irodás lenni – mondta McCoy.

– Hogy maga mit szeretne, McCoy, az senkit sem érdekel – mondta Banning százados. – De, ha ettől jobban érzi magát, nekem sincs több beleszólásom a dologba, mint magának. Ugyan nem hangzott el, de szerintem az ezredes azt szeretné, ha a kése többet nem állna bele senkibe.

– Igenis, uram.

– Ez még nem minden. Amint eléggé erősnek érzi magát az utazáshoz, elmegy Pekingbe. Egy hónapra vagy hat hétre.

– Eltűntetnek Sanghajból? – kérdezte McCoy, de inkább csak hangosan gondolkodott.

Banning bólintott.

– Maga gondot okozott nekünk, McCoy. Az olaszok azt akarják, hogy bűnhődjön. Miután erre már nincs mód, szeretnénk, ha egy időre eltűnne a színről.

– Százados – mondta McCoy –, a törzsorvos szerint, ha eddig nem fertőződött el a sebem, most már nem is fog. Semmi értelme, hogy itt maradjak.

– Elég jól érzi magát egy ilyen hosszú, teherautós úthoz?

– Úgy tudtam, hogy Sanghaj és Tiencsin között a személyszállítás vízen történik – mondta McCoy.

Időnként felküldünk oda egy-két teherautó-konvojt is. A következő csütörtökön indul. Nem hallott róla?

– Azt hallottam – mondta McCoy –, hogy azok a konvojok igazából a japánok után kémkednek.

Csak nincs valami problémája ezzel?

– Nem, uram, nincs. Érdekesen hangzik. A tűzvezéremtől¹ meg is kérdeztem, hogy hogyan kerülhetnék fel azokra a teherautókra, de azt mondta nekem, hogy törődjek a magam dolgával.

– A katonai hírszerzésnek nem sok köze van ahhoz, amit az Erről Flynn- meg a Robert Taylor-filmekben lát.

– Nem is gondoltam, uram – mondta McCoy tárgyilagosan.

– Tudja maga, mit jelent az a kifejezés, hogy csatarend? – kérdezte Banning.

– Nem, uram.

– A haderő összetételét jelenti – mondta Banning. – Azt, hogy a különböző katonai egységek hol találhatóak, és milyen állapotban vannak. Ezalatt azt értem, hogy milyen fegyverzettel és felszereléssel rendelkeznek, mit esznek a katonák, fel van-e töltve az állományuk, és hogy készülnek-e valamilyen hadmozdulatra. Érti?

– Igen, uram.

– Hivatalból az a feladatom, hogy többek között információt gyűjtsék a mindenkori japán csatarendet illetően – mondta Ban-

---

¹ Tűzvezető őrmester. Alacsony rendfokozatú tiszthelyettes.

ning. – Ezt pedig egyrészt úgy teszem, hogy a Tiencsin-Peking konvoj parancsnokának adok egy listát, amin olyan dolgok szerepelnek, amikre oda kell figyelnie. Itt jegyezném meg, hogy ez természetesen nem azt jelenti, hogy nevezett tisztnek az éjszaka közepén be kellene törnie a japán főhadiszállásra, hogy ellopja a titkos terveket, ahogy Erről Flynn teszi a filmekben. Kizárólag azt az utasítást adom neki, hogy elsősorban arra ügyeljen, hogy ne csípjék fülön szimatolás közben.

– Gondolom, a japánok rajta tartják a szemüket.

– Természetesen – mondta Banning.

– Egy örvezető aligha tűnne fel nekik – mondta McCoy. – Pontosan annyira tartják a mi örvezetőinket, mint a sajátjaikat. Az öveik pedig köpni sem mernek parancs nélkül.

– Az igaz, hogy a japánok nem tartják sokra az örvezetőiket, de ez kétélű fegyver. Minden további nélkül lepuffantanák bármelyik örvezetőnket, ha azon kapnák, hogy szimatol, és mélységesen meglepné őket, ha emiatt mi felháborodnánk.

– Akkor tehát a mi örvezetőink számára is ugyanaz a parancs: ne ess fogságba – mondta McCoy.

– Maga még nem hallotta azt a bölcsességet, hogy soha ne jelentkezz önként semmire? – kérdezte Banning.

– De igen, csak hogy bizonyos esetekben kivételt lehet tenni – felelte McCoy. – Például olyankor, amikor az ember úgy gondolja, hogy hasznára válik, ha önként jelentkezik egy feladatra.

– Folytassa – mondta Banning.

– Azt hiszem, rajta leszek a tizedesek előléptetési listáján – mondta McCoy. – De úgy gondolom, hogy amit csináltam, az elég rendesen keresztbe tehet nekem. Talán lekerülhetek a feketelistáról, ha elvállalok valami hasznosat, például azt, hogy szimatolok a japánok után.

– Rajta van az előléptetési listán. Az előléptetési parancsokat már fogalmazzák. Magát külön parancsban léptetik elő, abban a reményben, hogy az olaszok nem jönnek rá, és nem állnak elő olyasmivel, hogy azért léptettük elő, mert lekaszabolta két emberüket. Magából ma egy nagyon, nagyon fiatal tizedes lesz, McCoy.

– Akkor esetleg, ha önként jelentkezem erre a feladatra, és nem tolom el – mondta McCoy –, akkor akár egy nagyon fiatal őrmester is lehet belőlem.

– De az is lehet, hogy jól elcseszi az egészséget, kellemetlen helyzetbe hozza az ezredest, és remek ürügyet szolgáltat neki arra, hogy lecsukassa – mondta Banning. – Nem hinném, hogy túlságosan bánná, ha hűvösre kellene tennie magát, McCoy.

– De talán mégsem cseszem el. Vállalom a kockázatot.

– Egyelőre, McCoy, és jól figyeljen arra, amit mondok, mindössze annyi lesz a dolga, hogy szépen megül a sofőr mellett a teherautóban. Nem szimatol a japánok között, kizárólag akkor, ha én utasítom rá, és akkor is csak azt teszi, amire utasítom. Megértette?

– Igenis, uram – mondta McCoy. – Nem fogok fejetlen csirke módjára rohángálni, és nem keveredek semmibe, százados.

– Csak aztán el ne feledje, amit ígért – mondta Banning.

– Nem fogom, uram.

– Akkor, ha nincs kérdése, ez minden. Szerda reggelig maradjon itt. Azután menjen a szállására, és pakolja össze a cuccát az útra. A támaszpontot nem hagyhatja el. Azt sem bánnám, ha nem varrná fel a tizedesi rangjelzését sem, amíg el nem hagyta Sanghajt.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

– Kérdés?

– Visszakapom a késemet?

– Hogy aztán megint felszeleteljen vele valakit? – kérdezte Banning dühödten.

– Nem én kerestem a bajt, hanem az olaszok. És rohadtul nem bántam, hogy éppen nálam volt az a kés.

– Áruljon el nekem valamit, McCoy – mondta Banning. – Egyáltalán sajnálja maga, hogy megölte azt a két embert?

– Egyenes választ akar?

Banning bólintott.

– Azon tűnődtem, hogy nincs-e velem valami baj – mondta McCoy. – Sajnálom, hogy meg kellett őket ölnöm. De a legtöbb ember tisztára kiborul, ha kioltja valakinek az életét, én viszont egyáltalán nem borultam ki. Úgy értem, nincsenek rémálmaim, vagy ilyesmi, mint másoknak.

– A Bibliában az áll, hogy „ne ölj!” – mondta Banning.

– Meg az is, hogy „szemet szemért, fogat fogért” – felelte McCoy. – És hogy „akik kardot fognak, kard által vesznek el”.

Banning hosszú másodpercekig nézett rá, s csak azután szólt meg:

– Nem vagyok száz százalékig biztos benne, hogy visszakapja – mondta végül. – Az a kés egy hadbírószági eljárás egyik tárgyi bizonyítéka volt. Persze most, hogy nem lesz tárgyalás, talán visszaszerezhetem magának.

– Köszönöm – mondta McCoy. – Nem nagyon örülnék neki, ha vennem kellene egy másikat.

(Kettő)

Az irodája felé menet Banning százados azon morfondírozott, hogy a McCoy örvezetővel/tizedessel folytatott beszélgetés során miért nem hangzott el McCoy szájából olyan gyakran a hadsegrénél már-már vessző helyett is használatban lévő „igen, uram”, mint ahogy azt ő szeretne volna.

És azon is elgondolkodott, hogy miért csak egyetlen alkalommal hívta fel erre McCoy figyelmét. Végül arra a következtetésre jutott, hogy McCoy nem volt sem szándékosan tiszteletlen, sem szemtelen, a beszélgetésre pedig nem egy tiszt és egy örvezető, hanem két férfi között került sor. Más szóval, a kölyök vagy ösztönösen tudta, vagy pedig valaki kioktatta rá, hogy milyen hangot kell megütni vele szemben.

Minél többet beszélt McCoyjal, annál többet tudott meg róla, és annál jobban lenyűgözte a kölyök intelligenciája (a tizedesi vizsgán elért eredménye alapján erre számíthatott volna, de nem számított rá) és keménysége. Nagyon kemény fiatalembernek tartotta. De azért nem egészen. A lelke mélyén kisfiú maradt, aki szeretett volna kémnek állni, pusztán azért, mert a kémkedés romantikája elkápráztatta.

Természetesen nem engedhette meg neki, hogy elkezdjén szimatolni a japánok körül, egyrészt azért, mert elkapnák (ami meglehetősen kínos lenne), másrészt pedig azért, mert nagyon valószínűnek tartotta, hogy „véletlenül” meg is ölnék... vagy, ha így akarnának üzenni, akkor lefejeznék egy karddal, a fejét pedig dobozban küldenék el a feletteseinek.

Mielőtt a konvoj útnak indult Tiencsinbe és Pekingbe, Banning félrehívta McCoyt, és még egyszer a lelkére kötötte, hogy a kémkedést hagyja John Macklin hadnagyra, akit a hírszerzéssel

megbízott. Közölte vele, hogy nem mehet sehová, csak ahová a többi sorállományú, és nem tehet semmit, csak azt, amit a többi sorállományú.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

Banning egy kicsit meg is sajnálta, amikor meglátta, ahogy bemászik a Studebaker teherautó utasfülkéjébe. Az igaz, hogy a kis kaliberű fegyverrel okozott sebe már nem fog elfertőződni – gondolta Banning –, de az apró lövedék csúnyán összeroncsolt jó néhány izomköteget, a sebész szikéje pedig még többet. Azok az izomrostok, amelyek nem szakadtak el, összezúzódtak. Az út Pekingig hosszú lesz és göröngyös, McCoy számára pedig roppant fájdalmas.

Majdnem egy teljes hónappal később a konvoj visszatért. Két nappal azután, hogy a konvoj megérkezett, Macklin hadnagy átadta Banningnek a szépen gépelt jelentését, azt a jelentést, amely Banning századost a legkisebb mértékben sem nyugtatta meg. Miután túlságosan is óvatosan végezte a munkáját, Macklin a világon semmit sem tudott meg arról, amire Banning kíváncsi lett volna. Ráadásul – az óvatoskodása ellenére – a japánok még el is kapták.

Persze nem olyan szituációban csípték fülön, ami elég lett volna ahhoz, hogy egyértelműen rábizonyíthassák, hogy kémkedett utánuk, mindenesetre olyan helyen bukkantak rá, ahol egy konvoj vezetésével megbízott tisztnek nem lett volna szabad lennie.

A Kínában tartózkodó Japán Császári Hadsereg és a francia, olasz, angol és amerikai csapatokból álló haderő kapcsolatát számos törvény és íratlan szabály alakította. Amikor Kínába érkezett, Banning százados figyelmét felhívták jó néhány ilyen szabályra, de az ott eltöltött évek során sokkal többre jött rá magától. Mostanra majdnem mindent megtudott a játékszabályokról.

Amikor elfogták, a japánok pontosan azt tették Macklinnel, mint a többiekkel.

Mint tisztársukat, előzékenyen a főparancsnokságra invitálták. Azután egy kimerítő terepszemle következett, melyen különös figyelmet fordítottak a szemétdombokra, lőterekre és harc-téri működésük egyéb lebilincselő részleteire. Ezt követően lekí-

sérték a tiszti kantinba, ahol több japán tiszt – sűrű elnézések közepette – „véletlenül” ráborította az italát, s ahol annak rendje és módja szerint leittatták. Ebéd közben sikerült az ölébe borítani egy tál zsíros, ragacsos valamit, amit képtelenség volt kitisztítani az egyenruhájából.

A céljuk az volt, hogy nevetségessé tegyék. Mint a legtöbbször, ez most is sikerült.

Kenneth J. McCoy valamivel dél után lépett Banning irodájába, pár órával azután, hogy Banning megkapta Macklin jelentését. Elnézést kért, amiért nem jelentkezett a századosnál hamarabb. Elmagyarázta, hogy a tűzvezető őrmestere elkapta, és az S-1-hez ráncigálta, hogy elvégezze az összes papírmunkát, ami a tizedesi előléptetésével járt. Pekingi elutazása előtt erre már nem maradt idő.

– Hogy van a lába? – kérdezte Banning. – Gondot okozott az úton?

Nem tűnt dühösnek, amiért McCoy későn jelentkezett nála, sőt, nem is igazán hitte, hogy a kölyöknek bármi jelentenivalója lenne.

– Odafelé elég rázós volt az út, uram – felelte McCoy.

– De most már rendben van?

– Igen, uram – felelte McCoy.

– Nos, akár tetszik magának, akár nem, McCoy – kezdett hozzá Banning –, kénytelen leszek írnokmunkát adni magának.

– Sejtettem, hogy ez előbb-utóbb be fog következni – mondta McCoy.

– Sajnálom, hogy nem örül neki. De ennek így kell lennie.

– Százados, szeretnék valamit mondani, de nem tudom, hogy kezdjek hozzá.

– Bökje ki – mondta Banning.

– A 22. gyalogoshadosztály 111. és 113. ezredét áttelepítik Hszücsouból Nantungba, ott pedig mobilizálják.

– Mobilizálják? – kérdezte Banning összezavarodottan.

– Úgy értem, lovak helyett teherautókat kapnak.

– Motorizálják – javította ki Banning nevetve.

– Az, motorizálják – mondta McCoy. – Elnézést, uram. A 119. ezred marad Hszücsouban, és meg is erősítik a 41. hadosztály valamelyik ezredével. Amikor a 111. és a 113. ezred visszatér, a 119. megy Nantungba, ahol megkapja a teherautókat, a másik

ezred pedig visszamegy oda, ahonnan jött. Amikor az egész hadosztályt ellátták teherautókkal, Csinanba mennek.

– Biztos benne? – kérdezte Banning gúnyosan.

– Néhány kurvától tudom, uram – mondta McCoy. – És le is ellenőriztem.

– Na és McCoy tizedes, mit gondol, Macklin hadnagy miért nem tett említést erről a jelentésében?

Miközben beszélt, Banning legszívesebben elharapta volna a nyelvét, amiért megvédte Macklint. De tudta, hogy nem tehet mást. Macklin tiszt volt, és egy tiszt nem ismerhette be egy sorállományúnak, hogy valamelyik tiszttársa nem üti meg a mércét. Ami még ettől is fontosabb volt, közte és Macklin hadnagy között izzott a levegő. Erről Banning tehetett, így aztán elég bünszónak érezte magát ahhoz, hogy megvédje akkor is, amikor pedig nem látta feltétlenül szükségesnek.

Banning egyszerűen nem kedvelte Macklint. Magas, sötét hajú, finom arcú férfi volt, akit akár még jóképűnek is lehetett volna nevezni. Az arca alapján mindenkinek az volt a benyomása, hogy Macklin éppen olyan intelligens, mint amilyen jóképű. Csakhogy a problémát éppen az jelentette, hogy a hadnagy közeletről sem volt olyan értelmes, mint amilyen jóképű, vagy mint amilyen értelmesnek saját magát képzelte. Amikor először meglátta, Banning rögtön kiszúrta, hogy Macklin azok közé tartozik, akik mindent a sármjukkal akarnak elintézni, akik mindig óvatosan fogalmaznak, nehogy valakit megsértsenek, és akik soha nem kerülnek olyan szituációba, amikor nem mentegetőzhetnek azzal, hogy az egész kizárólag félreértés.

– Én mondtam, hogy nem tudom, hogyan kezdjek hozzá – mondta McCoy. – Elmondtam neki, hogy mit hallottam, ő viszont kinevetett. De téved. A kurvák tudják.

Az igazság az volt, és ezt Banning is tudta, hogy a kurvák tényleg tudták.

– Azt mondta, hogy le is ellenőrizte – mondta Banning.

– Igen, uram.

– Na és hogyan?

– Leellenőriztem, uram – felelte McCoy.

– Ezt már mondta, én pedig azt kérdeztem, hogy hogyan?

– Uram, azt mondta nekem, hogy ne szimatoljak a japánok körül, és tartok tőle, azt fogja hinni, hogy mégis szimatoltam.

- Ugyan miért hinném azt? – kérdezte Banning.
- Hát, azért – kezdett hozzá McCoy feszengve –, mert elég közel kerültem hozzájuk.
- Megállt egy pillanatra, azután hadarni kezdett.
- Nantungba mentem, százados.
- Azt állítja, hogy Nantungba ment? Parancs nélkül?
- Az egyik Texaco-kamion kerozint vitt oda – mondta McCoy.
- Adtam a sofőrnek ötven jüant. Magával vitt, azután meg viszsza.
- És mit csinált Nantungban, McCoy tizedes? – kérdezte Banning.
- A kérdés láthatóan meglepte McCoyt.
- Már mondtam – bökte ki. – Elmentem egy kuplerájba. Oda, ahová a japcsi tisztek is járnak.
- És abban a bordélyházban japán tisztek is voltak?
- Igen, uram.
- És mégis mit gondoltak a japán tiszt urak, amikor megláttak egy amerikai tengerészgyalogos tizedest a kuplerájukban? – kérdezte Banning, de még mielőtt McCoy megszólalt volna, már válaszolt is a kérdésre: – Nyilván nem látták meg magát, mert akkor most nem lenne itt. Egyébként az nem fordult meg a fejében, hogy ha nem is kapják el, és nem nyesik le a fejét az ádámcsutkájánál, én biztosan szétrúgom ezért a seggét?
- Meglátta, uram – mondta McCoy. – Azt hitték, hogy a Texaco egyik olasz munkása vagyok. Az egyikük járt Rómában, és azt hitte, hogy tud olaszul.
- A fene egye meg magát, McCoy – mondta Banning. – Megmondtam, hogy a szaglászást hagyja Macklin hadnagyra.
- Azt mondta, hogy ne menjek a közelükbe – mondta McCoy.
- Én azt hittem, ezalatt azt érti, hogy ne menjek a támaszpont közelébe. Nem is mentem. Én egy kuplerájba mentem, uram. És nekem úgy tűnt, mintha magának nagyon fontos lenne, hogy mi van azokkal a teherautókkal.
- És biztos benne, hogy még csak nem is sejtették, hogy tengerészgyalogos? – kérdezte Banning.
- Micsoda hülye kérdés, Banning. Ha csak sejtették volna, hogy tengerészgyalogos, most nem lenne itt.*
- Azt hitték, hogy Angelo Salini vagyok, uram, Nápolyból – mondta McCoy egyszerre tárgyilagosan és egy kis önelégültséggel.

gel az arcán. – Az egyik osztálytársamat hívták így a gimnáziumban.

– És ők beszéltek magának a teherautókról? – kérdezte Banning.

– Nem, uram – mondta McCoy. – Csak együtt ittunk, meg szórakoztunk a kurvákkal. A *kurvák* beszéltek a teherautókról.

– *Mit csináljak ezzel? Indítsak ellene eljárást parancsmegtagadásért, vagy dicsérjem meg a kezdeményezőkétségéért?!*

– És a hölgyek azt is elmondták, hogy milyen teherautókat fognak használni? – kérdezte Banning. – Vagy, hogy hányat?

– Csak annyit mondtak, hogy katonai teherautók lesznek – mondta McCoy. – Mivel nem mehettem a támaszpont közelébe, ettől többet nem tudtam meg.

– És nekem el kellene hinnem ezt a piroslámpás pletykát? – kérdezte Banning.

– Azt nem tudom, hogy mit kell elhinnie és mit nem, százados – mondta McCoy –, de én ezt tudtam meg, és mivel Macklin hadnagynak nem állt szándékában jelenteni, gondoltam, majd jelentem én.

– *Ez azt jelenti, hogy először Macklinnek szolt. Macklin tehát tudott róla, hogy McCoy valami olyasmit tett, amit nem lett volna neki szabad, de nekem nem számolt be róla. Mert ha beszámol róla, akkor a saját alkalmatlansága még szembetűnőbb lett volna. A gazember!*

– És a hölgy barátai azt is elmondták, hogy minderre mikor kerül sor?

McCoy bólintott.

– Mire a következő konvoj keresztülmegy Hszücsoun, addigra az egyik, de talán mindkét ezred odébbáll – mondta McCoy. – Mire a konvoj visszatér, addigra legalább az egyik ezred újra a támaszponton lesz, és akkor akár meg is lehet számolni a teherautóikat.

– Ha teszem azt, maga elkísérné a konvojt, meg tudná számolni a teherautókat? – kérdezte Banning.

– Igen, uram.

– Felteszem a kérdést másként is – mondta Banning. – Tudva, hogy milyen veszélyek leselkednek magára, ami azt jelenti, hogy ha a japánok elfogják, majdnem biztosan eltörik az összes csontját a puskájuk tusával, azután pedig lefejezik, hajlandó lenne-e lefényképezni azokat a teherautókat és a gépállásokat, de

olyan közlőről, hogy tisztán látni lehessen a rendszám táblákat is?

– Nincs fényképezőgépem, uram.

– Szerzek magának egyet, McCoy – mondta Banning.

– Akkor igen, uram – felelte McCoy.

Banning századosnak hideg fejjel el kellett döntenie, hogy érdemes-e megtudni, vajon a japánok tényleg gépesítik-e a hadosztályukat. Ha a japánok elkapnák ezt a tizedest, az több mint kínos lenne. Amit McCoynak mondott arról, ami vele fog történni, ha fülön csípi, egyáltalán nem volt túlzás.

– Pihenjen egyet, McCoy, ma már nem lesz szükségem magára – mondta Banning. – Még egyszer beszélni szeretnék Macklin hadnaggyal, és át akarom gondolni ezt az egészet.

– Valószínűleg pipa lesz, amiért megkerültem – mondta McCoy.

– Azzal maga ne törődjön – mondta Banning. – Az S-2-höz van beosztva. Nekem dolgozik.

Ahogy McCoy kilépett az irodájából, Banningnek eszébe jutott még valami azzal kapcsolatban, amit mondott. A japánok kétségkívül tudták a nevét, csakúgy, mint mindenkiét, aki az S-2-nél dolgozott. Ha felfigyelnek rá, hogy az egyik tizedesét másodszor is elküldte a Tiencsin-Peking konvojjal, valószínűleg már csak rutinból is leszedik a teherautóról.

De azután eszébe ötlött, hogy úgylis azt hinnék, az egyik tisztjüket bújtatták tizedesi egyenruhába. A japánok nem alkalmaztak tizedeseket felderítőként, ezért aztán el sem tudnák képzelni, hogy az amerikaiak ilyesmire vetemedhetnek.

Azon kapta magát, hogy magában el is döntötte, McCoyt visszaküldi Pekingbe a következő konvojjal.

Másnap korán reggel, Banninget az ezredes irodájába rendelték. Az ezredes arca vörös volt a dühtől.

– Tudott róla, Banning, hogy tegnap este „Isten hozott itt-hon, Gyilkos McCoy”-partit rendeztek a klubban, és ráadásul egy jó nagy szalagot is kihúztak, pontosan ezzel a felirattal?

A klubot „Egymillió Dolláros Klub”-nak nevezték, mert állítólag ennyibe került felépíteni tizennégy évvel azelőtt, még mielőtt a 4. tengerészgyalogos-ezredet Kínába vezényelték volna. A Bubbling Well Roadon állt, útban Sanghaj elegáns versenypályája felé.

– Nem, uram – felelte Banning. – Nem tudtam.

– Most aztán az olaszok végképp azt hiszik, hogy azért léptettük elő, mert ledöfte azokat az embereket – mondta az ezredes. – Ha eddig nem is hallottak a dologról, hamarosan biztosan fognak. Azt a kölyköt megint el kell tüntetnünk Sanghajból, még hozzá szélsebesen.

– Azt terveztem, uram, hogy visszaküldöm Pekingbe a következő konvojjal – mondta Banning.

– Mikor indul?

– Csütörtökön, uram.

– Van rá valami mód, hogy korábban útnak induljanak? Mondjuk holnap?

– Egyeztetnem kell az S-4-gyel, uram, hogy biztosat tudjak mondani, de pillanatnyilag nem jut eszembe semmi olyasmi, ami miatt ez elképzelhetetlen lenne.

– Egyeztessen. Ha gond van, rögtön szóljon.

– Igenis, uram.

– A legutóbbi út hogy sikerült? Van valami érdekes?

– A tudomásomra jutott, uram, hogy a Hszücsounál állomásozó 22. gyalogoshadosztályt éppen most gépesítik. Az információ megbízhatósága egy tízes skálán hetes.

– Ez érdekes – mondta az ezredes. – Vajon mi a francra készülnek? Tényleg olyan sok teherautójuk van?

– Ezt majd akkor tudom megmondani, ha egy kicsivel több információ lesz a birtokomban, uram. Próbálok szerezni pár fotót is.

– Nagyon remélem, hogy akit odaküld, érti a dolgát.

– Azt hiszem, hogy érti a dolgát, uram – felelte Banning.

– Azt az átkozott Gyilkos McCoyt meg tüntesse el a fenébe, még hozzá a lehető leggyorsabban. Nekem itt ne parádézzanak vele az olaszok orra előtt.

– Igenis, uram.

(Három)

Az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága,

4. ezred, parancsnoki század

1941. május 11.

Amikor az őrmester kinyitotta az iroda ajtaját, és közölte, hogy Sessions hadnagy megérkezett, Edward J. Banning, az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának századosa éppen az iroda ablakán bámult kifelé; a virágba boruló fákat nézte. Millán járt az esze. Ha nem kellene ezzel a Sessions nevű alakkal találkoznia, most is vele lehetne a lakásán. A lelki szemei előtt fehérneműiben álldogáló Milla képe hamar szertefoszlott, amikor belegondolt, mekkora árat kell fizetniük a tavaszért. Hamarosan mindent eláraszt majd a Sanghaj hírhedt szennyvízcsatornáiból áradó, orrfacsaró bűz.

– Szóljon neki, hogy várom – mondta Banning, majd felpatant az ablakpárkányra. Elég magasan volt ahhoz, hogy a lábait le tudja lógatni anélkül, hogy azok leérjenek a földre.

Edward Sessions, az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának hadnagya bemasírozott az irodába. Civil ruhát, csíkos vászonöltönyt és merev karimájú szalmakalapot viselt. Banning szerint ő is épp úgy nézett ki, mint Macklin. Egy újabb jóképű, dús hajú seggfej, szép fehér fogakkal.

Sessions hadnagy jól láthatóan meglepődött, hogy ezen a fontos napon a 4. tengerészgyalogos-ezred hírszerző törzstisztjét az ablakpárkányon üldögélve találja, a lábát lógatva, mint egy kisgyerek, ahelyett hogy az íróasztala mögött ülne.

Sessions csak most érkezett az Államokból. A Tengerészgyalogság főparancsnokságáról küldték. Egy titkos feladatot bízta rá, amitől Banning szerint csak még jobban elájult saját magától.

Bekaphatja, hadnagy!

Banning százados nem ájult el Sessions hadnagytól (beugrott neki, hogy egyszer, még évekkel ezelőtt, találkozott vele Quanticóban), és az is hidegen hagyta, hogy a főparancsnokságról küldték, és hogy egy titkos feladatot bízta rá. Ráadásul az egész titkos küldetést személyes sértésnek vette. Már négy éve szolgált Kínában, és úgy érezte, rászolgált a jó hírére. Úgy végezte a dolgát, ahogy kellett, és éppen az ő embere adott okot arra, hogy erre az egész titkosküldetés-baromságra sor kerüljön.

Gyilkos McCoyt nemcsak hogy nem fülelték le, hanem hat tekeres 35 mm-es filmmel tért haza Pekingből a konvojjal. A japán 22. hadosztály a lóvontatásos szállításról áttért a teherautós szállításra. Három különböző teherautó-típust vezettek be: egy kisteherautót, amely kisebb volt egy átlagos amerikai furgonnál is; az 1,5 t-s, leszerelhető léckeretes kocsiszekrényű Ford teherautó japán verzióját; és egy nagyobb, 2 t-s Mitsubishi teherautót, amely alkalmas volt lövegek és löszerespótkocsik vontatására is.

Banning előhívatta a filmeket, azután a negatívokat és a nagyított fényképeket késlekedés nélkül továbbította az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága főparancsnokságára (az US Lines Manilába közlekedő hajójával, a *President Wilson*nal, ahol felrakták a Pan American Airways Hawaiiira és a San Franciscóba tartó, Sikorsky vízi repülőgépére).

Az első reakció egy kódolt rádióüzenet volt:

USA Tengerészgyalogság Főparancsnoksága WASHINGTON D. C.
MACKAY RÁDIÓN BANNING SANGHAI 4. Tengerészgyalogos-ezred
Tisztje részére STOP FOTÓK SZÉP MUNKA STOP MINÉL TÖBB ANNÁL
JOBB STOP BŐVEBBEN FUTÁRRAL STOP FORREST DANDÁRTÁBORNOK
USA Tengerészgyalogság

Horace W. T. Forrest dandártábornokot, az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának főparancsnoksága helyettes hírszerzési vezérkari főnökét annyira lenyűgözték Gyilkos McCoy fotói, hogy még többet akart, és kiegészítő információt is küldött futárral (a Mackay rádiót nem akarta használni).

Az üzenet kilenc nap alatt érkezett meg:

A japánok hadosztály-erejű alakulatai gépesítésének számos oka lehet, amellyel maga is minden bizonnyal tisztában van. Kína úthálózatát figyelembe véve nem lehetetlen, hogy a japánok véglegesen át akarják helyezni ezeket az egységeket. Éppen ezért most az a legfontosabb, hogy friss információval lássa el a főparancsnokságot a japán alakulatok jelenlegi, illetve tervezett gépesítését illetően.

Emellett a térségről szerzett hírszerzői információkkal képet kaphatunk a japánok gyártókapacitásáról is.

Más forrásokból arról értesültünk, hogy Németország ismeretlen mennyiségben a japánok rendelkezésére fog bocsátani egy eddig azonosítatlan tüzéségi ágyútípust. Rendkívül fontos, hogy minél hama-

rabb megtudjuk, pontosan melyik német tüzérségi ágyútípusról és hány ágyúról van szó, mekkora lőszerkészletet bocsátanak a japánok rendelkezésére, és hogy milyen csapatokat rendeltek a fent említett német tüzérségi ütegekhez.

A Tengerészgyalogság főparancsnoksága elküldte Edward Sessions hadnagyot, aki a segítségére lesz a hírszerzésben. Az útlevele, amellyel Kína egész területét be fogja járni, a Keresztény Misszionárius Szövetség dolgozójaként azonosítja. Miután az általa a japánok részére átadott német tüzérségi ágyúkról összegyűjtött hírszerzési információt kiegészítették az emberei által gyűjtött, a japán taktikai és logisztikai csapatok gépesítéséről szóló információkkal, a teljes jelentést titkosíták a Sessions hadnagy birtokában lévő kód segítségével, és továbbítják a főparancsnokságnak. Ezt a kódot a későbbiek során nem használhatják, a főparancsnokságnak szóló üzeneteket pedig a megszokott módon továbbítják.

Sessions hadnagyot – a lehetőségeikhez mérten – mindenben támogatassák. A küldetés elvégzéséhez a katonai hírszerzési alap forrásainak használatát engedélyezem. Jöllehet Sessions hadnagy a főparancsnokság törzstisztjeként vesz részt a küldetésben, a Kínában tartózkodása során a maga parancsnoksága alá osztom be.

Banninget roppant érdekelté volna, hogy miért kellett egy tisztet Kínába küldeni pusztán azért, hogy megtudják, a japánoknak tényleg vannak-e német tüzérségi ágyúik. Banning egész idő alatt azzal foglalatoskodott, hogy megtudja, a japánok milyen harcászati eszközökkel rendelkeznek. Ezért aztán Sessions érkezése két dolgot jelentett. Vagy nem tetszett nekik, ahogy a dolgokat intézte, vagy pedig Sessions hadnagynak volt pár befolyásos barátja, és a következő előléptetésénél jól mutatott volna a személyzeti lapján egy kínai titkos küldetés.

Amikor Sessions hadnagy besétált az irodájába, Banning századost csöppet sem lepte meg a gyűrű, amelyet az ujján viselt, s amely azt volt hivatott hirdetni, hogy viselője az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján végzett, Annapolisban. Ebből arra lehetett következtetni, hogy Sessionsnek vannak politikai kapcsolatai.

– Sessions hadnagy, uram – mondta Sessions, miközben vigyázzba vágta magát.

Banning lecsusszant az ablakpárkányról, és kezét nyújtott neki.

– Azt hiszem, mi már találkoztunk, Quanticóban, harmincötben – mondta Banning. – Örülök, hogy újra látom, Sessions. Kellemesen utazott?

– Igen, uram – felelte Sessions. – Emlékszem a találkozásunkra, százados. Az út pedig első osztályú volt, persze meglehetősen hosszú is, de az első osztályú ellátás elviselhetővé tette.

– Én annak idején a *Shaumont* fedélzetén érkeztem – mondta Banning. – És jó okom van feltételezni, hogy amikor majd hazamegyek, ismét szerencsém lesz hozzá.

Sessions biztosra vette, hogy Banning ezt a megjegyzését célzásnak szánta. Gúnyolódott vele, mert egy személyszállító hajóval érkezett Kínába, nem pedig a *Shaumonttal*, a Haditengerészet egyik csapatszállító vízi járműjével (a másik a *Henderson* volt), amely körbejárta az egész világot, és a New Hampshire állambeli Portsmouth és Sanghaj között kikötött minden olyan haditengerészeti bázison, amelyen jelentős számú haditengerész, illetve tengerészgyalogos-egység állomásozott.

A helyében én is rohadtul pipa lennék – gondolta Sessions. – *Ha én lennék az S-2, és küldenének nekem egy őrnagyot, hogy segítsen nekem elvégezni azt, ami az én dolgom lenne, azt sértésnek venném. És ráadásul én csak egy hadnagy vagyok.*

– A *President Madison* is a terv része volt, uram – mondta Sessions. – Így senki nem fog kérdezősködni, ha hirtelen csatlakozom a Keresztény Misszionárius Szövetség itteni embereihez.

– Sejtettem, hogy valami hasonlóról lehet szó – mondta Banning szárazon.

– Kínában összesen hét missziót működtet a Keresztény Misszionárius Szövetség – magyarázta Sessions. – Ezek közül hat Sanghaj és Peking között található. Évente kétszer kapnak ellátmányt és új embereket. Ezzel kívánjuk fedezni a hadműveletet. Útban Peking felé ellátogatunk mind a hat misszióba. Lerakjuk az ellátmányt és odaviszünk pár új embert, azután meg felszünk néhány misszionáriust, hogy hazamehessenek az Államokba a jól megérdemelt szabadságukra. Úgy véljük, hogy könnyedén el tudok majd vegyülni a misszionáriusok között anélkül, hogy felkelteném a japánok érdeklődését.

– Hát, ha engem kérdez, szerintem maga simán elmehetne misszionáriusnak – mondta Banning.

– Uram, némi gúnyt vélek felfedezni a szavaiban. Vagy netán tévedek?

– *A nagyokosok, akik kiagyalták ezt az akciót* – gondolta Banning – *jó sok Humphrey Bogart– meg Robert Taylor-kémfilmet nézhetek meg.*

– Azok, akik megálmodtak ezt az akciót – kezdett hozzá Banning –, egy fontos tényezőt nem vettek figyelembe.

– Uram?

– Az útlevele meg a civil ruhája alapján nincs kétségem afelől, hogy a japánok valóban beveszik, hogy egy amerikai misszionárius – mondta Banning. – Ezzel csak az a baj, hogy a japánok szemében minden amerikai, beleértve a misszionáriusokat is, kém.

– Erre nem igazán tudok mit mondani, uram.

– Véleményem szerint, Sessions hadnagy – folytatta Banning –, ez a pompás washingtoni terv éppen olyan, mintha a misszionáriusok teherautóinak oldalára jó nagy betűkkel felpingálnák: **VIGYÁZAT! AZ AUTÓBANKÉMEK DOLGOZNAK!**

Egy pillanatig várt, hogy Sessions meg tudja emésztetni az elhangzottakat, és csak azután folytatta.

– De mi ketten tengerészgyalogos-tisztek vagyunk, hadnagy – mondta –, és amikor parancsot kapunk, akkor azt teljesítjük is.

– Igenis, uram – mondta Sessions feszengve.

– Azért van valami, amiben a japánok tévednek az amerikaikat illetően – mondta Banning –, amit egy ideje ki is tudok használni, mégpedig elég nagy sikerrel. A japánok meg vannak róla győződve, és nem tudom, hogy ezt a szamuráj kódexből szedik, vagy pedig a britektől, hogy a sorállományúak a parasztok közül kerülnek ki, és ezért aztán túl ostobának tartják őket ahhoz, hogy bármi közülük is legyen a kémkedéshez.

– Nem igazán tudom követni, uram – mondta Sessions.

– Egy perc, és mindent érteni fog – felelte Banning. – A következőt fogom tenni. Közlöm Akkaido őrnaggyal, a japán összekötő tiszttel, hogy a feletteseim utasítottak, hogy biztosítsak kíséretet a Keresztény Misszionárius Szövetség járműveinek. Minden erőmmel azon leszek, hogy meggyőzzem, nekem ez az egész csak púp a hátamra, és hogy nem érdekel, hogy tetszik-e a misszionáriusoknak, vagy sem, én a rendszeres pekingi konvojjal fogom őket elküldeni.

– Azt hiszem, már kezdem érteni – mondta Sessions.

– Az ellátmánykonvoj négy Studebaker teherautóból és egy GMC furgonból áll, amit olyan autómentőféleként használunk. Képes elvontatni egy lerobbant teherautót, feltéve, ha nem esik ki a kereke, vagy nincs tengelytörése. Ha a gépállásban szolgáló tiszt úgy látja, hogy nélkülözni tud még egy Studebakert, akkor küldünk egy ötödiket is, hogy átrakhassuk rá a lerobbant teherautó rakományát.

– Feltételezem, szerelőket is visznek magukkal – vágott közbe Sessions.

– Minden teherautó két embert visz magával – mondta Banning –, akik közül az egyik az állítólagos szerelő. Indulás előtt alaposan átnézik az összes teherautót, de a kerekekkel állandóan problémáink adódnak. Gyakori a defekt meg a durrdefekt, és semmit sem tehetünk ellene. A furgonra mindig teszünk pár pótkereket, tartalék abroncsokat, és persze pumpát, és reménykedünk, hogy ennyi elég lesz, ha gondunk adódik az úton.

– Úgy gondolja, hogy a japánok kevésbé fognak felfigyelni a misszionárius járművekre és rám, ha a rendszeres ellátmánykonvojjal tartunk? – kérdezte Sessions.

– Azt szeretném elhitetni a japánokkal – mondta Banning –, és szívből remélem, hogy ez sikerül is, hogy a rutinszerűen indított, és ezért aztán már nem túl gyanús konvoj ezúttal misszionáriusokat szállít az ellátmányukkal.

– Jó ötletnek tűnik – mondta Sessions.

– A konvojt egy tiszt vezeti. Mindig más tisztet küldünk, egyrészt azért, hogy mindenki lásson valamit a Kínából Sanghaj és Peking között, másrészt pedig azért, nehogy a japánok rászálljanak valamelyik emberünkre.

– Értem – mondta Sessions. – És a soron következő tiszttel ismerteti a küldetés részleteit?

– Nem. Nem hinném, hogy erre szükség lenne – mondta Banning. – Csak azt fogom elmondani neki, amit most magának is elmondok. A konvojjal tart egy McCoy tizedes nevű sorállományú. Mindenki csak Gyilkosnak hívja. Gyilkos McCoy nekem dolgozik. Amikor pedig Gyilkos McCoy közli, hogy véleménye szerint a konvojnak merre kellene, vagy merre nem kellene mennie, vagy hogy a konvoj személyzete mit tegyen, és mit ne, úgy kell vennie, mintha közvetlenül tőlem kapott volna parancsot.

- Gyilkos McCoy? Miért hívják Gyilkosnak?
- Azért hívják Gyilkosnak – kezdett hozzá Banning tárgyilagosan –, mert négy olasz tengerészgyalogos rátámadt, ő pedig kettejüket megölte egy Baby Fairbairnnel.
- Tessék? Egy mivel?
- A Sanghaji Rendőrségnél dolgozik egy igen különös ember, egy bizonyos Bruce Fairbairn százados – magyarázta Banning. – Ez az ember többet tud a puszta kézzel vívott közelharcról, a dzsiudzsicuról és számos egyéb harcművészetről, mint bárki más. Tervezett egy kést, egy hosszú, keskeny pengéjű, borotva-éles tört, amelyet egyébként Butler tábornok megpróbált megvásárolni a Tengerészgyalogság számára. Ezt a szép nagy kést hívják Fairbairnnek, a kisebb változatát pedig Baby Fairbairnnek.
- És a sorállományúja megölt vele két embert?
- Két olasz tengerészgyalogost – javította ki Banning.
- És nem volt hadbírószági eljárás? – kérdezte Sessions. Banning megrázta a fejét.
- Leszúrt két embert, és kész?
- Önvédelem volt – mondta Banning. – Tanúi is voltak. Két kínai nyomozó. És ezzel pontot is tettünk az ügyre. Az egész pár nappal szilveszter után történt, de az olaszok még mindig nem higgadtak le. McCoyt meg úgy kezelik a katonák, mint valami filmsztárt. Még a japánok elismerését is kívívta, akik közismerten értékelik az ilyesmit. Azt persze már nem tudják, hogy nekem dolgozik. Csak néhány ember tudja. Papíron a gépállásban teljesít szolgálatot.
- Alig várom, hogy találkozhasak ezzel az emberrel.
- Azt hiszem, Sessions hadnagy, hogy nagyon érdekes embernek fogja találni McCoyt. Akár még tanulhat is tőle ezt-azt – mondta Banning. – Jól beszél kínaiul, japánul, még olvasni is tud egy keveset. Ezt a kis utat pedig havonta kétszer tette meg az elmúlt fél évben. Nagyon érti a dolgát. Ő jött rá erre az egész gépesítés dologra, és a fényképeket is ő készítette, amelyeket minden bizonnyal már látott.
- Láttam a fényképeket – mondta Sessions.
- Némileg aggódom amiatt, hogy a misszionáriusok hogyan fogják majd fogadni McCoy tizedest – mondta Banning.
- Miért?

– Nos, Sessions hadnagy – mondta Banning –, tapasztalatom szerint a misszionáriusok jelentős része meg van róla győződve, hogy a tengerészgyalogosok a Sátán szolgái. A sorállományú katonáink kínai nőkkel paráználkodnak, tisztjeink pedig segédkeznek a helybeliek szégyenletes elnyomásában. Persze a japán sorállományúak megerőszakolják a kínai nőket, a japán tisztek pedig levágatják azoknak a kínaiaknak a fejét, akikről úgy vélik, hogy nem lelkesednek a nagyobb, közös japán jólét gondolatától. Ez viszont csöppet sem zavarja a misszionáriusokat, mert a japánok pogány népek, és az ilyesmi tőlük nem szokatlan.

– Feller tiszteletes nem egészen illik ebbe a képbe, százados – mondta Sessions hadnagy. – Szívből utálja a japánokat.

– Valóban?

– Az itt elvégzett szolgálata alatt eleget látott. Pontosan tudja, hogy milyenek a japánok a valóságban. Annak idején ott volt Nankingban, és úgy véli, hogy Kína csak akkor lehet újra független, ha elzavarják innen a japánokat. Tisztában van vele, hogy erre csak a mi közreműködésünkkel kerülhet sor.

– Gondolom, tisztában van vele, hogy mi nem szólunk bele ebbe a háborúba – mondta Banning szárazon.

– Az igazság az, hogy szinte biztosra veszi, hogy előbb-utóbb bele fogunk keveredni – felelte Sessions. – Addig is mindenben szeretne a segítségünkre lenni, és nem riad vissza még a személyes áldozattól sem.

– Ez alatt mit értsek?

– Sokkal kényelmesebb lett volna neki, ha az Államokban marad, és egyszerűen hazaviteti Mrs. Feller.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél – mondta Banning.

– Feller tiszteletest hazarendelték, mert a feljebbjárói beszélni akartak vele. Amikor hazatért, az egyháza úgy döntött, hogy nem küldi vissza Kínába.

– Úgy érti, kirúgták?

– Nem. Egy komolyabb megbízást kapott. Amikor a tiszteletes az Egyesült Államokba ment, a felesége Kínában maradt. Egyedül is visszautazhatott volna az Államokba, ami az ügyben érintett összes fél számára a legjobb lett volna, de ehelyett Feller úgy döntött, hogy ő utazik vissza, hogy „segítsen az új tiszteletesnek, amíg megszokja az új helyet”, és segítsen nekem, azután

pedig magával vigye Mrs. Feliért. Erre az egészre persze nem volt semmi szükség, de a tiszteletes mégis keresztülvitte.

– Egy igazi önfeláldozó hazafi, mi? – mondta Banning, és közben azon morfondírozott, hogy vajon mi lehetett a tiszteletes igazi célja. Éppen elég történetet hallott olyan misszionáriusokról, akik ládaszám gyűjtötték a kínai régiségeket. Túl sokat ahhoz, hogy ne legyen valami igazság a történetek mögött. És a régiségek Kínából való kicsempészésének legjobb módja az, ha az egészet az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának védelmében teszik.

Banning nem akart vitát nyitni erről, úgyhogy gyorsan témát váltott.

– Istenemre, remélem, hogy a tiszteletes meg maga is tévednek a háborút illetően – mondta Banning.

Sessions meglepetten nézett rá. Nem számított egy ilyen kijelentésre egy tengerészgyalogos-tisztól.

– Hadnagy – mondta Banning türelmesen –, azzal bizonyára tisztában van, hogy egy hadosztály idetelepítése igazi logisztikai rémálom lenne. Ez itt nem Nicaragua. Kína minden nehézség nélkül elnyelné az első világháborúban bevetett teljes amerikai expedíciós haderőt.

– Erre már én is gondoltam, uram – mondta Sessions. Banning bosszankodva meredt Sessionsre.

Na, még egy seggnyaló Macklin.

De azután meggondolta magát. Sessions tényleg csak azt mondta, amit gondolt.

– Valóban?

– Végül lehet, hogy mégis kénytelenek leszünk szembenézni ezzel a logisztikai rémálommal – mondta Sessions. – Amikor a japánok elsüllyesztették a *Panay*², én tényleg azt hittem, hogy visszavágunk.

– Meséljen még nekem erről a Feller tiszteletesről – mondta Banning. Nem volt túl sok értelme vitát kezdeményezni egy tiszttel arról, hogy egy megfelelő nagyságú haderőt be lehet-e vetni Kínában. Egy tiszttel, aki csak most szállt le a hajóról.

---

² Az USS Panayt, a Jangce folyón szolgáló őrnaszádot egy japán repülőgép támadta meg és süllyesztette el – 1937-ben. Sok amerikai katona meghalt, többen pedig megsérültek.

Hajlandó a segítségünkre lenni mindenben – mondta Sessions. – Természetesen a vallási meggyőződése bizonyos határt szab a közreműködésének.

– Nem túl sok mindent tehet a jóságos tiszteletes – gondolta Banning, de inkább nem szólt semmit. Úgy tűnt, hogy az egyház tanításait és a hírszerzés gyakorlati módszereit nem lehet összeegyeztetni. Minél jobban belegondolt, annál inkább erősödött a meggyőződése, hogy Feller tiszteletes visszatérésének nem sok köze lehet a hazafisághoz, sokkal inkább egy vagy több láda régiség kicsempészéséhez az Államokba.

– Nézze, hadnagy – mondta Banning –, tartok tőle, hogy Feller tiszteletes meg fog botránkozni McCoy tizedes viselkedésén.

– Nem egészen értem, hogy mire gondol, uram.

– Először is arra gondolok, hogy McCoy a Pekingbe vezető úton és vissza meglehetősen sok időt tölt tökrészezen, ráadásul többnyire bordélyházakban. Nem akarom, hogy a tiszteletes vagy bárki ebbe beleszóljon. Egyáltalán semmibe se szóljanak bele, amit McCoy csinál.

– Értem, uram – vágta rá Sessions azonnal.

Banning ránézett, mert némileg meglepte, hogy Sessions tényleg megértette, miért tölt McCoy annyi időt a bordélyházakban.

– A misszionáriusok jól bírták az utat? – kérdezte Banning. – Mennyi időre van szükségük az indulás előtt?

– A Metropole Hotelben szálltak meg – mondta Sessions. – Ami őket illeti, készen állnak az indulásra, csak arra várnak, hogy a járműveiket átnézzék.

– Reggel átküldöm McCoyt a szállodába – mondta Banning. – A japánok persze rögtön tudni fognak a dologról. De nem lesznek hátsógondolataik, miután közlöm velük, hogy csak a misszionáriusokat viszi magával Pekingbe. Pontosan azt fogja tenni a szállodában, amit elvárnak tőle.

– Vagyis?

– Helyrepofozza a misszionáriusok járműveit, hogy elindulhassanak. Mondja meg Feller tiszteletesnek, hogy hozassa ide a járműveit, hogy átnézhessük. Azt is mondja meg neki, hogy szerezzen be minden járműhöz két-két tartalék felnit és négy-négy abroncsot belsővel. Szóval ilyesmit.

– És Feller honnan szerezze be a felniket meg az abroncsokat?

– Sanghajban mindent megkap, amit csak akar.

– Nem lenne jobb, ha inkább McCoy tizedest küldené el azokért a felnikért meg az abroncsokért? A szükséges pénzt majd én...

– Egy tengerészgyalogos tizedes csak abban az esetben menne el vásárolni egy misszionáriusnak – mondta Banning –, ha arra parancsot kapna. Akkor viszont a japánok elkezdenék törni a fejüket, hogy vajon miért kedveskedek ilyesmivel egy pár misszionáriusnak? Ugyan mitől különlegesebbek ezek a többieknél?

Sessions megfeszítette az arcizmait, azután nagyot fújta.

– Bőven van mit tanulnom, nem igaz?

– Biztos vagyok benne, hogy McCoy tizedes boldogan elkalauzolja majd a zavarosban – mondta Banning.

– És ha kompromittálódok a japánok előtt? – kérdezte Sessions. – Mi történik akkor, ha a japánok őrizetbe vesznek, vagy letartóztatnak kémkedésért?

– Először is természetesen ne hagyja, hogy letartóztassák. Ha hallgat Gyilkos McCoyra, akkor nem fogják elfogni. Ha azt mondja magának, hogy ne menjen valahova, akkor ne menjen oda.

III.

(Egy)

Metropole Hotel

Sanghaj, Kína

1941. május 12.

Senki sem lepődött meg, amikor Kenneth J. McCoy, az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának ifjú tizedese, hazatérve első „tüntessük el szem elől” fedőnevet viselő pekingi útjáról, rögtön a bérelt lakására ment.

Most már tizedes volt, és mint a Sanghajban állomásozó 4. tengerészgyalogos-ezred legtöbb tiszthelyettese, ő is rendelkezett egy támaszponti szállással és egy bérelt lakással, ahol a valóságban lakott. McCoy – egy tizedesi rangban szolgáló sorállományúhoz illően – egy fél szobát kapott (sokban hasonlított egy börtöncellára) a parancsnoki század 1. zászlóalja szállásául szolgáló, kétemeletes téglapépületben. A szobában mindössze egy – matraccal, két takaróval, két lepedővel, egy párnával és párnahuzattal ellátott – acél tábori ágy állt, valamint egy faliszekrény és egy katonaláda, amelyben McCoy a tengerészgyalogos tizedesek számára előírt egyenruhákat és felszerelést tartotta.

Eltételezve az ajtóra erősített, előírászerű tükörtől, ez volt minden. Még egy összehajtható szék sem járt neki.

McCoy a szállását egy őrmesterrel osztotta meg, aki a zászlóalj S-4 tiszte³ alatt szolgált. Ketten fizették a kínai takarítófiút, egy harmincöt éves férfit, aki minden nap benézett a szállásra, felmosta a padlót, megpucolta az ablakokat, megigazította a ta-

karókat az emeletes ágyon, kifényesítette a bakancsukat, a cipőjüket és a csatokat, megnézte, hogy az egyenruhák és a tartozékok rendben vannak-e, szóval gondoskodott róla, hogy úgy általában minden rendben legyen.

Csapatszemle előtt, amelyen McCoy tizedesnek és Patrick O'Dell őrmesternek is jelen kellett lennie (és havonta legalább egy szemlét tartottak, rendszerint zsoldosztáskor), Csöng Li, a takarítófiú kivette a faliszekrényből és a katonaládából az egyenruhákat és a tengerészgyalogos-szabályzat által előírt felszereléseket, és az előírt módon az ágyra helyezte.

McCoy tizedes és O'Dell őrmester számára a havi szemlére való felkészülés mindössze annyit jelentett, hogy elsétáltak a fegyverraktárba, magukhoz vették az 1903-as Springfield puskájukat, illetve az azokhoz járó bajoneteket, ellenőrizték, hogy megfelelően ki vannak-e tisztítva, azután visszasétáltak a szállásukra.

A 4. tengerészgyalogos-ezred 1. zászlóalja parancsnoki századának tűzvezető őrmestere egy besózott seggű, vén gazember volt, aki kijelentette, hogy márpedig egy nyomorult ferdeszeműt nem ereszt a fegyverek közelébe. Az ő emberei maguk tisztítsák meg a nyomorult fegyvereiket.

O'Dell őrmestert és McCoy tizedest kényelmi okokból helyezték el ugyanazon szobában. Ki nem állhatták egymást. Többnyire egy szót sem szóltak egymáshoz, csak akkor, amikor sor került a havi szemlére. Az egyetlen közös dolog az volt bennük, hogy egyiküknek sem kellett ellenőriznie a században alájuk beosztott sorállományúakat. Az S-4-zászlóaljhoz beosztott, hat másik sorállományút a helyettes S-4, Williamson tizedes ellenőrizte.

Azután, hogy előléptették, és visszatért az első „tüntessük el szem elől” fedőnevet viselő pekingi útvjáról, McCoy tizedest hivatalosan is áthelyezték a „Dog” századtól a parancsnoki századhoz, és a gépállásban adtak neki feladatot.

Sokan eltűnődtek rajta, hogy csak azért rakták McCoyt a pekingi konvojra, hogy ezentúl ne szúrhasssa az olaszok szemét, vagy pedig azért – és a legtöbben erre tippeltek –, mert McCoy-nak annyi köze volt a gépállásban folyó munkálatok irányításához, mint a seggének a fotelgyártáshoz.

Amióta áthelyezték, McCoy szinte soha nem tartózkodott Sanghajban.

Mivel a támaszponton nem kapott semmilyen feladatot, és mivel rengeteget volt úton, az őrmester és a tűzvezér úgy döntött, hogy nincs semmi értelme felvenni a szolgálati jegyzékbe, mert valószínűleg úgysem lesz a támaszponton, amikor rá kerül a sor.

Ráadásul úgy vélték, tisztességtelen dolog lenne, ha nem adnának neki egy kis sanghaji kimenőt, miután hazatért a gyakran három-négy hetes farcsont-zúzó útról, amit a Studebaker teherautó utasfülkéjében kellett elszenvednie.

Mindez gyakorlatilag azt jelentette, hogy ha éppen nem utazott az ellátmánykonvojjal, McCoy tizedesnek a világon semmi dolga nem volt a századnál. Persze azon sem lepődött meg senki, hogy a szabadidejében nem üldögélt a szállásán, arra várva, hogy rásózzanak valami nemkívánatos feladatot. Amikor Sanghajban tartózkodott, huszonnégy óras láthatatlan szolgálatot teljesített, ami annyit jelentett, hogy két reggeli ébresztő között senki sem látta a támaszponton. Egyszerűen *kell*ett neki egy lakás. Minden idejét mégsem tölthette kuplerájokban, meg kocsmákban.

A társai többnyire semmi kivetnivalót nem találtak abban, ahogy McCoy intézte a dolgait. A legtöbbjüket már egyszer vagy kétszer beosztották a konvojra. Az első néhány óra, vagy talán még az első néhány nap is rendben telt. De azután úgy tűnt, hogy ennek az átkozottul rázós útnak a bűdös életben nem lesz vége. A monotonitást csak az étkezések és a rövid pihenők törték meg, amikor minden katona kiüríthette a hólyagját. De az étkezésekben sem volt sok köszönet, mert vagy hideg konzervet ettek, vagy valami kínai szart, például azt az istenverte sült kutya-húst.

De azért volt néhány alacsonyabb rangfokozatú tiszthelyettes, aki már nyolc vagy több évet lehúzott, és aki egészen más-ként vélekedett McCoyról. Ők úgy vélték, hogy a nyomorult Tengerészgyalogság elmehet a pokolba, ha már egy kis szarost is, akinek a bakancsában még mindig ott van a Parris-sziget homokja, tizedessé léptetnek elő, pedig még csak most kezd a második kanyar⁴, ahelyett hogy vasra verve Portsmouthba vitetnék, amiért felszeletelte azt a két olasz tengerészgyalogost.

---

⁴ Kanyar – négyéves szolgálati ciklus, *a ford.*

Azt azonban senki sem tudta – sőt McCoy parancsot is kapott, hogy senkinek ne árulja el –, hogy a lakását, amelyben telefon is volt, a Tengerészgyalogság fizette. Úgy vélték, a legjobb, ha minél kevesebb sorállományú tud arról, hogy McCoy milyen posztot lát el az S-2-nél. Ha pedig eltüntetik a támaszponti szállásról, az sokat segít a dolgon. De volt még egy másik titok is, amiről csak az ezredes tudott (mivel ő írta alá a felhatalmazást), továbbá Banning százados és a pénzügyes tiszt. McCoy 125 dollárt kapott készpénzben, amelyet „a katonai feladat elvégzéséhez szükségesnek ítélt civil ruha vásárlására” kellett költenie, ezen felül pedig élelmezési és lakbértámogatásban is részesült.

Kenneth J. McCoy tizedes lakása egy háromemeletes épület legfelső szintjén volt, Pu-tungban. Egyáltalán nem lehetett luxuslakásnak nevezni. Egyetlen nagy szobából állt, amelyben egy lefüggönyözött ágy állt egy hálófülkében, amihez egy apró fürdőszoba tartozott (zuhanyfülkével, kád nélkül). Nem volt konyhája sem, de McCoy beépített egy elektromos főzőlapot, hogy legalább kávé tudjon magának főzni, és vett egy hűtőt is, amiben a sört tartotta.

Viszont volt egy apró erkélye. Csak egy szék fért el rajta, ami-re gyakran kiült, ha éppen ráért, és figyelte a hajóforgalmat a Szucsoun.

A szomszéd épületben egy étterem működött. Ha valami harapnivalóra vágyott, csak kidugta a fejét az ablakon, kiordított a szakácsnak, és már hozták is neki a rendelését. Gyakran jutott így a reggelijéhez. Lekialtott egy pár lágy tojásért és egy bögre teáért. Előfordult, hogy késő este, amikor megéhezett, rendelt egy omlettet kínai módra, hagymával, sonkával és édes paprikával.

Meglehetősen ritkán evett a 4. tengerészgyalogos-ezred kántinjában, pedig a kaját egészen ehetőnek találta. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy Sanghajban nyüzsögtek a jobbnál jobb olcsó éttermek, így aztán – ha csak nem járt valamiéit a kántin közelében ebédidőben –, nem látta semmi értelmét, hogy ott egyen.

Az utca másik oldalán egy bordélyház állt, az „Aranysárkány Klub”, ahol szinte azóta vezetett számlát, amióta Sanghajba helyezték. A lakást a barátja, Pjotr Petrovics Müller szerezte neki.

Pjotr régóta, még a cári Oroszország idejéből ismerte az Arany-sárkány tulajdonosát.

A férfi nevét egyszerűen nem lehetett kimondani, de ez nem igazán számított, mert úgylátta azt szerette, ha „Tábornoknak” szólították. Azt állította, hogy annak idején a cári hadseregben tábornokként szolgált (McCoy biztosra vette, hogy hazudik).

Amikor McCoy beköltözött a lakásba, elég gyakran játszotta a Tábornokkal a Vingt-et-Un nevű játékot, így aztán mindketten hamar rájöttek, hogy a másikat nem lehet egykönnyen megkoptatni. Azután többé-kevésbé barátok lettek a nagy kor- és „rangfokozatbeli” különbség ellenére.

A Tábornok által felszámolt szolgáltatásoknak semmi köze sem volt a Tábornok alkalmazásában álló huszonvalahány lánynak. A Tábornok emberei takarították McCoy lakását, és ők mosták ki a szennyesét. Ez is felkerült a számlára, akárcsak a bárban fogyasztott italok és a konyháról rendelt ételek. A lányokra egy rossz szót sem lehetett mondani. A legtöbbjük kínai volt, szép és elegáns (a Tábornok nem alkalmazott paraszt tramplikat), de akadt közöttük néhány indonéz és két fehér orosz is.

McCoy úgy vélte, hogy a Tábornok, akiből csak úgy süttött a tisztekre jellemző arrogancia, valamikor tényleg tiszt lehetett, még ha nem is tábornok a cár hadseregében. Sokkal inkább százados, vagy esetleg őrnagy. A többi fehér orosz „tábornokhoz” hasonlóan ő is egyetlen vas nélkül, hontalanként érkezett Sanghajba húsz évvel ezelőtt. McCoy nem szívesen gondolt arra, hogy a Tábornok miből élhetett meg az első időkben – valószínűleg striciként dolgozott, és fegyveres rablásokból egészítette ki a jövedelmét –, de mostanra vitathatatlanul sikeres ember vált belőle.

Egy elegáns lakosztályban lakott az egyik újabban épített házban, ahová időnként McCoyt is meghívta orosz vacsorára. Vadonatúj amerikai Buickot vezetett, és az Arany-sárkány mellett számos sikeres, és időnként még legális ügyletben is részt vett.

Miután lezuhanyozott, McCoy meztelenül keresztülsétált a szobán, végigcsöpgögtetve a padlót, majd kinyitotta a ruhásszekrényt, amelyben nyolc khaki szövet egyenruha lógott. De ezek nem a Tengerészgyalogság által kiutalt darabok voltak. Azok a támaszponti szállásán lógtak a faliszekrényében. Ezeket az

egyenruhákat szabóval készítette. Az ingek egyenként hatvan amerikai centbe kerültek, a nadrágok pedig kilencvenbe. A nyakkendőkért öt centet, a több réteg khaki szövetből varrt övért pedig tízet fizetett. Az öv nem felelt meg az előírásnak. Az előírás szerint sima szövetből kellett volna készülnie. De McCoy tudta, hogy egyedül a hivatalos szemlén köthettek volna bele, azokon pedig szinte már soha nem jelent meg.

A rangjelzései sem feleltek meg az előírásnak. Az előírás szerint a rangjelzését khaki színű szövetdarabra kellett volna hímeznie, amit azután fel kellett volna varrnia az egyenruhájára. McCoy (és a tűzvezető őrmester) sávjait viszont közvetlenül az ingre hímezték. McCoy úgy vélte, hogy ha a tűzvezérének így is megfelel, akkor neki is jó lesz. Most pedig, hogy tizedessé léptették elő, pontosan tudta, hogy ezeket az ingeket jóval hamarabb el fogja hordani, minthogy előléptetnék őrmesterré.

Az ingjeit és a nadrágjait ropogósra keményítette. De nem sokáig tartott a keményítő hatása. Az anyag máris kezdett felpuhulni. Sanghaj éppen olyan közel feküdt az Egyenlítőhöz, mint New Orleans, és éppen olyan fülledt is volt. A keményítő ereje lassan kimegy, és több mint valószínűnek tartotta, hogy a támaszponton kénytelen lesz másik egyenruhát venni, ahová azért kellett mennie, hogy bemutatkozzon Feller tiszteletesnek, aki a Metropole Hotelben szállt meg. Nem akart alkalmat adni a csapatszállító seggfejeknek, hogy szétkürtöljék az egész támaszpontnak, hogy Gyilkos McCoy izzadságfoltos egyenruhában flangál, mint egy buzi kínai.

Mire felöltözött, és a nyakkendője is a helyére került az előírászerű tengerészgyalogsági nyakkendőcsíptetővel, egészen nyilvánvalóvá vált számára, hogy aznap kénytelen lesz még legalább egyszer egyenruhát cserélni. Úgy döntött, hogy inkább magával viszi az egyik egyenruháját ahelyett, hogy azt venné fel, amit a támaszponti szálláson tartott. A gépállás irodájában átöltözhet.

Magához vette az egyik vállfára akasztott tartalék egyenruháját, kilépett a lakásából, és lesietett a lépcsőn. A lakása ajtaját nem zárta kulcsra. Voltak ugyanis olyan nyugatiak, akiknek a lakását ki lehetett rabolni, és voltak olyanok is, akikét nem. Mindössze fel kellett kerülni a kirabolhatatlanok listájára. Ennek több módja is létezett. Az egyik módszer az volt, hogy az ember min-

denki tudtára adta, hogy az egyik sanghaji rendőr a jó barátja, a másik pedig az, hogy az ember összebarátkozott a tong⁵ főnökével, akinek a társaság rablási jogokat biztosított az adott területen.

McCoy kétszeresen bebiztosította a lakását. Amikor a városban tartózkodott, továbbra is eljár kártyázni a Sanghaji Rendőrség Lester Chatworth nevű nyomozó őrmesterével és Lon Csianggal is, a Po-ti Tong fejével (természetesen nem ugyanazon időben, hanem amikor a helyi híresség megtisztelte jelenlétével az Aranysárkányt).

A zsúfolt utcán először megállt, hogy vegyen magának egy rizslepényt, azután pedig leintett egy riksást.

Közölte az inas, cserzett bőrű, huszonöt év körüli riksással, hogy vigye el a Metropole Hotelbe, mire a fiú hátratekerte a fejét, és tágra nyílt szemmel meredt rá. A kínaiak mindig ledöb-bentek, ha egy nyugati a nyelvükön szólalt meg.

Amikor a riksás megállt vele a Metropole Hotel előtt, egy csapat európai ácsorgott a bejárat előtt (Sanghajban ebbe az amerikaiakat is beleértették), többek között négy brit tiszt. A civilek megvetően meredtek rá, a tisztok viszont kíváncsian. Amikor McCoy feszesen szalutált, az egyik tiszt, aki viszonzta a tisztelegést, halványan elmosolyodott.

Nocsak. Ez a pasas tud valamit – gondolta McCoy. – Tudja, hogy nem jönnek ide, ha nem lenne rá parancsom. A civilek persze már nem viselik el, ha egy sorállományú tengerészgyalogos a jelenlétével szennyezi a környezetüket.

Odalépett a recepcióhoz, és megkérdezte, hogy melyik Feller tiszteletes szobája. Banning százados világosan elmagyarázott neki mindent. A Sessions nevű tiszteletes valójában tengerészgyalogos-tiszt, neki azonban Feller tiszteletessal kellett találkoznia, és nem a hadnaggyal.

Amint átment a szálloda előcsarnokán, az egyik boy felajánlotta, hogy viszi helyette a tartalék egyenruháját, de McCoy intett neki, hogy erre nem lesz szükség.

A liftek egy gazdagon díszített fémszerkezetben kaptak helyet, a felvonófülkét pedig beüvegezték. Ahogy egyre magasabbra emelkedett, McCoy jól meg tudta nézni magának az egész elő-

---

Kínai titkos társaság, *a ford.*

csarnokot, a benne elhelyezett cserepes pálmákat, a bőrrel behúzott kanapékat és karosszékeket, a szállodai vendégeket, a vászon- és kreppöltönyt viselő férfiakat és a nyári ruhás nőket. Néhány ruha alatt jól ki tudta venni a fehérneműk körvonalát, s a megfelelő megvilágításban néhány fiatal nő csinos lábát is látni vélte.

Nem túl sok európai nőt látott. Akkor döbbsent rá, hogy már vagy hat hónapja nem beszélt európai nővel. Kivéve persze a Tábornok két orosz kurváját, de azok nem igazán számítanak.

Végigsétált a széles, szőnyeggel borított folyosón, majd az 514-es szobánál megállt, és bekopogtatott.

– Ki az? – kérdezte egy amerikai női hang néhány másodperccel később.

– McCoy tizedes, hölgyem – felelte McCoy. – A 4. tengerészgyalogos-ezredtől. Feller tiszteleteshez jöttem.

– A kutya-fáját! – válaszolta a női hang. A hangján hallatszott, hogy vagy nem örül McCoy jelenlétének, vagy pedig megijedt tőle. McCoy azon tűnődött, hogy mi a fene ez az egész.

Az ajtó kinyílt.

– Mrs. Moore vagyok – mondta a nő. – Kérem, jöjjön be. Azonnal idehívom a tiszteletest. Éppen Mr. Sessionsszel van.

Magas nő volt, vastag csontú, és egy egészen kicsit kövér. McCoy olyan negyven körülire saccolta a ragyogó bőré, festetlen arcú nőt, akin látszott, mélyen vallásos. A haja világosbarna, és felkontyolva, oldalra tűzve hordta. Hosszú ujjú, állig begombolt, pamutvászon ruhát viselt. A nyakában egy tíz centi hosszú, fából készült feszület lógott.

– Köszönöm – mondta McCoy.

– Maga az, akit eredetileg küldtek? – kérdezte a nő.

– Parancsol? – kérdezett vissza McCoy.

– Mindegy – mondta a nő, majd egy zavart mosoly kíséretében még hozzátette: – Akkor hívom Feller tiszteletest.

Egy gyors mozdulattal ellépett McCoy mellett, és kisurrant az ajtón, mintha csak attól félt volna, hogy McCoy felkapja, átcipeli a szomszédos hálószobába, lelöki az ágyra, és valami bűnös dologra kényszeríti. A gondolatától elmosolyodott, amitől a nő még kellemetlenebbül érezte magát.

Úgy döntött, beszél a konvojon utazó tengerészgyalogosok fejével, vigyázzanak arra, mit mondanak a nő előtt, és hogy

eszükbbe se jusson macerálni. Ha valakinek a száján kicsúszik, hogy „bassza meg”, ez a nő biztosan elájul. Aztán a férje odamegy a civilruhás hadnagyhoz nyávogni, abból pedig baj lesz.

Egy perccel később Glen T. Feller tiszteletes lépett a szobába. Szélesen, harminchat foggal vigyorgott, és olyan messzire nyújtotta ki a kezét, amit McCoy már anatómiailag lehetetlennek tartott.

Közepes termetű, szikár férfi. Sötét haját nagy gonddal lenyalta, a bajuszát pedig olyan keskenyre borotválta, hogy már-már úgy tűnt, ceruzával rajzolta az orra alá. Arcát tökéletesen simára borotválta, és csak úgy áradt belőle az arcszeszillat.

– Feller tiszteletes – mondta. – Örülök, hogy megismerhetem, tizedes. Nagyon sajnálom, hogy meg kellett váratnom.

– Nem gond, uram – mondta McCoy.

Feller tiszteletes keze puha volt, nyirkos és erőtlen. McCoyt ez egy kicsit taszította ugyan, de nem lepte meg. Egy misszionáriustól éppen ilyen kézfogásra számított.

Mrs. Moore körülöttük sürgött-forgott, de mindig ügyelt arra, hogy közte és McCoy között ott álljon a tiszteletes.

Kopogást hallottak, majd „Mr.” Sessions lépett a szobába.

Erről a fickóról még civil ruhában is lerí, hogy tiszt – gondolta McCoy. – De inkább nézném szakaszvezetőnek, mint egy hírszerző nagypuskának egyenesen Washingtonból, a Tengerészgyalogság főparancsnokságáról.

– Maga McCoy tizedes? – kérdezte Sessions meglepetten. – Magát hívják Gyilkosnak?

– Van, aki így hív – mondta McCoy feszengve.

– Azok alapján, amit Banning százados mesélt nekem, nem egészen ilyennek képzeltem, tizedes – mondta Sessions.

– *Az szar ügy, hadnagy úr, de én se magát.*

– Nos, a nevem McCoy – mondta.

Szóval ezért méregette Mrs. Moore ilyen furcsán. Biztosan meséltek neki az olasz tengerészgyalogosokról.

– Mióta szolgál a tengerészgyalogságnál, tizedes? – kérdezte Sessions hadnagy.

– Úgy négy éve – mondta McCoy.

– Kevesen kapnak tizedesi rangot négy év után – mondta Sessions –, se ilyen fiatalon.

McCoy ránézett ugyan, de nem szólt egy szót sem.

– Hány éves, tizedes?

– Huszonegy, uram.

– Hacsak Banning százados nem ugratott, Ed – mondta Feller tiszteletes nevetve –, azt kell hinnünk, hogy a mi Gyilkos tizedesünk is olyan, mint az a bizonyos kutya, amelyik csak ugat, de nem harap.

Nagyon nem tetszik nekem ez a seggfej – gondolta McCoy.

– Nos, Gyilkos – mondta Feller tiszteletes –, ezennel magára bízunk a sorsunkat.

– Tiszteletes, én azt mondtam, hogy van, aki így hív – mondta McCoy –, nem pedig azt, hogy maga is ezen a néven szólítson.

– Ejnye, igazán röstelltem a dolgot, tizedes – mondta Feller tiszteletes. Sessionsre nézett, mintha csak arra várt volna, hogy a hadnagy emlékeztesse McCoyt, hogy egy köztiszteletnek örvendő misszionáriussal beszél, de Sessions egy szót sem szólt.

– Nem szeretném, ha rossz szájjal kezdénék hozzá a dologhoz – mondta Feller. – Nincs harag?

– Nincs – mondta McCoy.

(Kettő)

4. tengerészgyalogos-ezred,

zászlóalj, gépállás

Sanghaj, Kína

1941. május 14.

A Keresztény Misszionárius Szövetség járműveit a dokkokból a 4. tengerészgyalogos-ezred 1. zászlóaljának gépállásába szállították, ahol Ernst Zimmerman őrmester, a személyszállító járművekhez beosztott, helyettes műszaki ellenőr és egyben a pekingi konvoj kinevezett tiszthelyettese mindet alaposan átvizsgálta.

A járműveket bezsírozták, és lecserélték a fáradtolajat. A biztonság kedvéért Ernie Zimmerman kicseréltette a megszakítókat és a kondenzátorokat, megtisztította a gyújtógyertyákat, és ellenőrizte a hézagot. Zimmerman még alig töltötte be a huszonhatot, de már a harmadik kanyart kezdte meg. 1935 óta szolgált Kínában.

Flegma, köpcös, csupa izom ember. Rövid, vaskos ujjai láttán aligha sejtette volna bárki is, hogy milyen remek munkát vég-

zett. Szolgálati ideje nagy részét különféle járművek motortere fölé hajolva töltötte, és olyasmivel foglalatzkodott, amit nem mert a közlegényekre és az őrzetőkre bízni.

Egy törekeny termetű kínai nővel élt együtt, aki szült neki három gyereket. A nő és a gyerekek is megtanultak németül. Noha sokkal többet értett kínaiul, mint amit beismert, Zimmerman alig beszélt jobban, mint akkor, amikor hat évvel azelőtt, vállán a tengerészcsákjával lesétált a Haditengerészet *USS Henderson* nevű csapatszállító hajójának a feljáromjáról.

07.00-kor, két órával a konvoj tervezett indulása előtt megbeszélést tartottak a gépállás bejáratánál felállított, kis, fából épített irodában. A gépállás egy szögesdrót kerítéssel elkerített terület volt az 1. zászlóalj körletén belül.

A megbeszélésen jelen volt John Macklin hadnagy, a konvoj vezetésével megbízott tiszt; Zimmerman őrmester; McCoy tizedes és a konvojra beosztott nyolc sorállományú. Éppen akkor terítették ki a térképeket a diszpécser asztalán, amikor csatlakozott hozzájuk Edward Banning százados.

Ezúttal nem használhatták azt az útvonalat, amelyen a konvoj rendes körülmények között közlekedett, mivel meg kellett állniuk a Keresztény Misszionárius Szövetség hat missziójánál is. Az első kitérőt Nanking felé kellett tenniük. Általában Vuhszi után tértek le a Sanghaj-Nanking főútról egy földútra. 70 km-rel ezután jött a komp, amivel átkeltek a Jangce folyón, félúton.

Most viszont be kellett menniük Nankingba, hogy kipakolják a Keresztény Misszionárius Szövetség utánpótlását, és felvegyék Feller tiszteletes feleségét, a csomagjait és a háztartás vezetéséhez szükséges dolgait. Nanking jó 150 km-re feküdt attól a ponttól, ahol rendszerint letértek, ami oda-vissza 320 km-t jelentett, mivel még így is célszerűbb volt a Jangcén Csiangjin és Csen-csiang között átkelni.

– Felmerült, uram – mondta Macklin hadnagy Banning századosnak –, hogy helyénvaló lenne, ha a csiangjini elágazásnál kettéválna a konvoj, és csak az egyik Studebaker autó, az autómentő és a nankingi misszionáriusok utánpótlását szállító teherautó menne el Nankingba. A konvoj többi része bemenne Csiangjinba, és ott várná meg, amíg a többiek visszatérnek. Ez azt jelentené, hogy egy éjszakát Nankingban kellene tölteni.

Ernst Zimmerman őrmester pontosan tudta, hogy kinek a fejéből pattant ki ez a gondolat, és egyáltalán nem lepődött meg Banning százados reakcióján.

– Helyes, semmi értelme, hogy az egész konvoj megtegye ezt a nagy kitérőt – mondta Banning. – Vezethetné McCoy a civil autót. A misszionáriusok járműveit kísérő autómentővel egészen úgy nézne ki, mint egy tengerészgyalogos-egység.

– Igenis, uram – mondta Macklin hadnagy.

Ernie Zimmerman őrmester most már biztosra vette, hogy McCoy valamiért nagyon Nankingba akart menni, és azt is, hogy nem ok nélkül jelölték ki számára a konvojt elsődleges szolgálati helyül. Ezt az okot persze nem kötötték az orrára, neki pedig nem állt szándékában kérdezősködni. Ha azt akarták volna, hogy tudjon róla, közlik vele. Szentül hitte, hogy a Tengerészgyalogoságnál a jó előmenetel előfeltétele az, hogy az ember mindig azt tegye, amit mondanak neki, mégpedig a-lehető legjobban, és hogy ne tegyen fel kérdéseket. Persze az embernek a szemét is nyitva kellett tartania, hogy észrevegye az apró furcsaságokat is, mint például azt, hogy az S-2 meglehetősen nagy figyelmet szentelt egy teherautó-konvojnak, pedig az ilyesmihez a hírszerzésnek nem sok köze volt, és hogy a konvoj igazi vezetője még véletlenül sem a kijelölt tisztek egyike. A konvojt nem más vezette, mint Gyilkos McCoy.

Úgy egy óra alatt sikerült eldönteniük és bejelölniük a három térképen, amelyet magukkal akartak vinni, hogy a konvoj mely pontokon térjen le a szokásos útvonalról, hogy útba ejthesse a maradék öt missziót.

Azután Macklin hadnagy elküldte a nyolc sorállományút a fegyverraktárba a fegyverekért. Mindannyian magukhoz vettek egy-egy 1911A1-es .45-ös ACP Colt pisztolyt és három teli tárat. A két őrzető átvette a két .30-06-os kaliberű Browning automata puskát és az öt darab, egyenként húsz lőszeret tartalmazó tárat. Zimmerman őrmester és McCoy tizedes .45-ös ACP-s Thompson géppisztolyt kapott két darab ötven lőszeres dobtárral. A többiek a kiutalt 1903-as puskájukat vették magukhoz a fegyverraktárból. Ezenkívül még átvették az előre elkészített lőszerutánpótlást – jó néhány lepecsételt lőszeresládát, benne az összes fegyverhez szükséges tölténnyel –, illetve egy lepecsételt láda repeszgránátot.

A pekingi konvojok soha nem kerültek bajba. Zimmerman őrmester – aki ugyan nem tudott róla, de teljes mértékben osztotta az ezredes álláspontját –, úgy vélte, hogy ezt a kísérő egység nehézfegyverzetének köszönheték.

Az 1. zászlóalj körletét kilenc gépjármű hagyta el: négy másfél tonnás, ponyvával ellátott, tengerészgyalogsági Studebaker teherautó; a Keresztény Misszionárius Szövetség két teherautója, szintén Studebakerek, amelyek mindössze annyiban különböztek a tengerészgyalogsági változattól, hogy ezeknek az alvázához nem erősítettek acél védőrácsot; két szürke Studebaker „Captain” szedán, oldalán a Keresztény Misszionárius Szövetség jelképével (az égő kereszttel) és egy kínai ideogrammból álló felirattal; a sort pedig a házi gyártmányú autómentő furgon zárta, amelyet alaposan megraktak tartalék kerekekkel és abroncsokkal.

Zimmerman őrmester vezette az autómentőt. Általában az utasulést foglalta el, de az autómentő sofőrje ezúttal a misszionáriusok egyik teherautóját vezette. A misszionáriusok második teherautóját egy tengerészgyalogos vezette, aki normális esetben az egyik teherautón utazott váltósofőrként. Macklin hadnagy vezette a misszionáriusok egyik Studebakerét, McCoy tizedes pedig a másikat.

Amint a teherautók elindultak a nankingi főút irányába Sanghaj zsúfolt utcáin, a személyautók leváltak a konvojról, és a Metropole Hotelhez hajtottak, hogy felvegyék a misszionáriusokat. Zimmermant egy kicsit sem lepte meg, hogy több mint egy órát kellett várniuk a misszionáriusokra a nankingi főút szélére húzódva. A misszionáriusok is olyanok voltak, mint a nyomorult civilek, és a nyomorult civilek folyton elkéstek.

Az első pár száz kilométert gyorsan maguk mögött hagyták. A japán hadsereg nagyon vigyázott a nankingi főút és az azzal párhuzamosan futó vasútvonal állapotára. A japánok úgy jó 30 kilométerenként és minden kereszteződésnél ellenőrző pontokat állítottak fel, ami két-három katonát és egy tizedest jelentett. De ezek csak intettek a konvojnak, hogy mehet tovább. A kínaiak viszont hosszú sorokban álltak az ellenőrző pontoknál. Mindnél.

McCoy szerint a japánok nem is igazán tiltott holmikat kerestek, inkább csak érzékeltetni akarták a kínaiakkal, hogy ki az úr a házban.

Nem sokkal Vuhszi után, amikor már vagy két és fél órája voltak úton, a konvoj átgördült egy újabb japán ellenőrző ponton, azután lefordult a főútról, és felhajtott egy kavicsos útra, amely a 80 kilométerrel távolabb lévő, a Csiangjin és Csencsiang között közlekedő komphoz vezetett.

Amint a komphoz értek, Feller tiszteletes, Mr. Sessions és Mrs. Moore beült a Studebaker hátsó ülésére, amelyet McCoy vezetett, és (nyomában az egyik misszionárius teherautóval) elindultak a Nankingba vezető főúton.

A konvoj többi járműve, a másik misszionárius-Studebakert vezető Macklin hadnaggyal az élen elindult Csiangjin felé. Éppen az esős évszak közepén jártak, és amint arra számítani is lehetett, elkezdett szakadni az eső. Az út csúszóssá és alattomosná vált, és az utolsó 70 kilométert majdnem annyi idő alatt tudták megtenni, mint amennyi idő alatt Sanghajból elértek Vuhsziba.

(Három)

A Keresztény Misszionárius Szövetség missziója

Nanking, Kína

1941. május 14., 16.30

Nankingban furamód összemosódott a Kelet és a Nyugat, az ősi és a modern. A város legmagasabb épülete például nem egy modern felhőkarcoló volt, hanem a porcelántorony, egy 80 méter magas, fehér, fényesre csiszolt, nyolcszögletű téglatorony, amelyet Jung-lo császár építtetett ötszáz évvel korábban az édesanyja emlékére.

1928 és 1937 között Nanking volt a Kínai Köztársaság fővárosa. De 1937-ben a japánok egy elszánt csatában, amelyet véres mészárlás követett, elfoglalták a várost. A katonai akciót később csak úgy emlegették, hogy „Nanking meggyalázása”.

Ennek ellenére Csang Kaj-sek Kuomintang-kormányának bőven maradt ideje arra, hogy rajta hagyja „modern” kéznyomát a városon. A város határán állt a Szun Jat-szen-mauzóleum, amely a Kínai Köztársaság megalapítójának állított emléket. A városon belül pedig mintegy fél tucat nagy, nyugati stílusú irodaházat emeltek a minisztériumok számára a széles sugárutak mentén. Egy modern vasútállomást és egy nagy repülőteret is építettek.

Mivel a japánok nagyon is helyesen azt feltételezték, hogy a nankingi mészárlást követően a külföldi sajtó képviselői – akiket nem utasíthattak ki Kínából – el fogják árasztani Nankingot, a vezetés úgy döntött, hogy mindent megtesz azért, hogy visszaálítsa a békét a városban. Csak néhány katonai egységet vezényeltek Nankingba, és azok is mértéktartóan viselkedtek. Amikor például a „nagyobb, közös japán jólét” érdekében szükségessé vált, hogy pár ember egy fejjel megrövidüljön, a kijelölt személyeket először elszállították Nankingból.

A Keresztény Misszionárius Szövetség a város egyik ősi részében kapott helyet, közel a Jangce folyóhoz, ahonnan jól lehetett látni a dokkokban dolgozó darukat. Maga a misszió nagyjából egyhektárnyi, fallal körülhatárolt területen működött. A misszió bejáratával szemben lévő négyszáz éves, gránittömbökből épített épületet kápolnává alakítottak át, a tetejére pedig egy aranyozott fafeszületet helyeztek.

A misszió udvarán két nagy faláda hevert, amely minden kétséget kizáróan Fellerék holmijait tartalmazta. Banning százados közölte McCoyjal, hogy kételyei vannak a ládák tartalmát illetően, és McCoy maga is azon kezdett el tűnődni, hogy vajon a századosnak nem volt-e igaza. Azután gyakorlatiasabb problémákkal kezdett foglalkozni, mint például azzal, hogy hogyan fogják felrakni a ládákat a teherautókra. Az átkozott ládák biztos nyomtak vagy egy tonnát.

Amint a teherautó és az autó behajtott a kapun, egy nő jelent meg az udvaron, valószínűleg Mrs. Feller. Többé-kevésbé úgy festett, amilyennek McCoy elképzelte: Mrs. Moore valamivel fiatalabb és soványabb verziója, egy ragyogó bőrű, festetlen arcú jótét lélek. Még a haját is ugyanúgy viselte, felkontyolva, oldalra tűzve. De Mrs. Moore-ral ellentétben az ő lába meglehetősen csinos, a dereka vékony, a melle pedig egészen érdekfeszítő.

Mrs. Feller arcon csókolta a férjét, pont úgy, ahogy egy apáca üdvözli valamelyik rokonát. Mintha kényelmetlenül érintette volna, hogy szenvedélyt kell mutatnia a férje iránt.

Amikor Feller tiszteletes az autóhoz ment vele, és bemutatta, McCoy meglepve tapasztalta, hogy a nő keze meleg. Egy nyirkos kézre számított, olyanra, mint amilyen a férjéé volt.

Az egyik fiúnak szólt, hogy mutassa meg McCoynak és Everly örvezetőnek (a misszionáriusok teherautóját vezető, nyurga he-

gyi bunkónak) a szállásukat. Eltekintve az éjjeliszekrényre helyezett Bibliától és a színes keretbe foglalt könyomattól, amely Jézus Krisztust és a köré gyülekező gyerekeket ábrázolta, nem sokban különbözött McCoy támaszponti szállásától, az 1. zászlóalj körletében, Sanghajban. Acélkeretes prices, ágynemű, egy szék és semmi más.

Sessions nem sokkal azután lépett a szobába, hogy a fiú magukra hagyta őket.

- Válthatnék pár szót magával, McCoy tizedes? – kérdezte.
- Sétálj egyet, Everly – adta ki az utasítást McCoy.
- És mégis hová menjek?
- Keress valami normális helyet, ahol kapunk valami harapnivalót. Tizenöt percet kapsz.
- Amikor Everly távozott, Sessions hozzákezdett.
- Mrs. Feller meghívta vacsorára, McCoy.
- Everlyvel majd bekapunk valamit valahol.
- Természetesen a meghívás mindkettejükre érvényes – mondta Sessions. – Szívesen látják magukat a vacsoránál. Mrs. Feller igazán kedves teremtes.
- Nem azért jöttem, hogy misszionáriusokkal vacsorázzasak, hadnagy – mondta McCoy. – Bemegyek a városba.
- Persze pusztán kötelességből – jegyezte meg Sessions gúnyosan.
- A Tengerészgyalogság fizeti. Úgyhogy miért is ne?
- Igen, hogyne – mondta Sessions. – Van itt a városban valami, amit feltétlenül látnom kellene?
- A Kempei-Tai⁶ figyelteti az egész várost. Nem nagyon érdekli őket, ha két tengerészgyalogos benéz a városba, hogy valami fehérnép után nézzen. De ha egy újonnan érkezett misszionárius is elkísérné őket, azt valószínűleg már figyelemreméltónak tartanák.
- Nem bordélyházra gondoltam – felelte Sessions vigyorogva.
- Az járt a fejemben, hogy amíg itt vagyok, megkérhetném Felleréket, hogy mutassák meg a várost. Talán városnézés közben látok valamit, ami érdekes lehet a számunkra.
- Ha a japánok tényleg megkapták azokat a német ágyúkat, ide biztosan nem hoztak belőlük – jelentette ki McCoy. – És vé-

---

⁶ A japán titkosrendőrség.

leményem szerint minél kevésbé hívja fel magára a figyelmet, annál jobb.

– McCoy, én csak a munkámat próbálom végezni – mondta Sessions dühösen, mert úgy érezte, hogy McCoy lekezelő hangon beszél vele. Azon tűnődött, hogy vajon Banning százados mit mesélhetett róla McCoynak.

– Csakúgy, mint én, hadnagy – mondta McCoy. – Banning százados utasított, hogy tegyek meg magáért mindent, ami csak tőlem telik, és most éppen ezen vagyok.

Amint azt a kurvák később megerősítették, Nankingban tényleg nem történt a világon semmi. Így aztán fél tizenegy körül McCoy úgy döntött, hogy mivel túl sok mindent már úgysem tudhat meg, nem sok értelme maradt az éjszakát egy bordélyházban tölteni. Felöltözött, kifizette a lányt, és megkereste a szobát, amelyet Everly vett ki.

– Visszamegyek – közölte az ajtóban álló Everlyvel, akit kissé kiábrándított, hogy kénytelen volt félbeszakítani azt, amivel foglalatoskodott. Egy törölközőt csavart a derekára, amelyről úgy tűnt, hogy bármelyik pillanatban cserbenhagyja.

– Menjek én is? – kérdezte.

– Elég, ha ötre visszaérsz a misszióba – mondta McCoy egy kis tűnődés után. Everly csak kurvázni szeretett, verekedni nem, és nem ivott többet, mint bárki más, úgyhogy kevés volt rá az esély, hogy belekeveredik valamibe. Ha meg az egész éjszakát a bordélyházban tölti, legalább lesz mivel foglalkoznia a Kempei-Tai-ügynököknek, akiket ráállítottak. A jelentésükben majd az fog szerepelni, hogy egy tengerészgyalogos fogott magának egy kurvát, és vele töltötte az egész éjszakát.

Visszament a misszióba, és hiábavaló kutatásba kezdett a könyvtárban. Olyasmit szeretett volna olvasni, aminek semmi köze sem volt a kereszténységhez. Azután csalódottan a szobájába ment, alsónadrágra vetkőzött, és válltáskájából elővette a *Shanghai Post* egyik számát, amely csak egyike volt a rengeteg újságnak, amely azóta gyűlt össze, hogy visszatért az utolsó pekingi útvjáról. Elolvasta, majd nekilátott a keresztretjvénynek.

Valaki kopogtatott az ajtaján. *Biztos a fiú lesz az* – gondolta McCoy, és kiszólt neki kínaiul, hogy bejöhet.

Mrs. Feller lépett be az ajtón, de egy egészen más Mrs. Feller, nem az a rideg hölgy, akivel délután találkozott. Hosszú selyemruha volt rajta és egy pamut hálóköntös, a haját pedig leengedte. Majdnem a háta közepéig ért. Selymesen csillogott, mintha csak most fésülte volna meg. Azután észrevette – mi több, szemügyre vette – az áttetsző ruhák alatt feszülő mellét... A tiszteletes most biztosan kap egy kis kárpótlást a hosszú, magányos napokért.

– Beszél kínaiul? – kérdezte Mrs. Feller kínaiul.

– Egy kicsit – felelte McCoy angolul.

– Csak szerettem volna megtudni, hogy magának vagy a másik úrnak nincs-e szüksége valamire.

– Nem, hölgyem – mondta McCoy vigyorogva. – Elvagyunk, köszönjük szépen.

– Min mulat? – kérdezte Mrs. Feller mosolyogva.

– Hát, hogy Everlyt „másik úrnak” nevezte – mondta McCoy.

– Ő most hol van?

McCoy nem válaszolt, mire a nő elpirult.

– Mrs. Moore valami hihetetlen történetet mesélt nekem magáról – mondta Mrs. Feller. – Egyszerűen nem hittem el neki.

– Mit mesélt magának?

– Már bánom is, hogy felhoztam a témát – mondta Mrs. Feller. – Nem kellett volna.

McCoy egyetértően bólintott.

– Tényleg Gyilkosnak hívják? Vagy csak a férjemet és Mr. Sessionst ugratták?

– Van, aki így hív. Nem igazán örülök neki.

– Hisz maga még csak egy fiú – mondta Mrs. Feller, miután világossá vált számára, hogy bármily valószínűtlenül hangzott is, a történet az utolsó szögig igaz volt.

– Azt sem szeretem, ha fiúnak szólítanak. Tengerészgyalogos tizedes vagyok.

– Nagyon sajnálom, hogy felhoztam ezt az egészet. McCoy bólintott.

– A reggeli hat harminckor kezdődik. A férjem szeretné, ha korán el tudnánk indulni. Magának is megfelel az időpont?

– Igen, hölgyem. Ott leszünk. Köszönjük.

– Akkor jó éjt.

McCoy fejében egyre csak az járt, milyen jó lett volna közelebbről is szemügyre venni a nő mellét. A kínai nők melle általában nem volt túl nagy, és amerikai mellett már olyan régen nem látott.

Persze igazából nem is nagyon láthatott túl sok amerikai mellett. Mielőtt Kínába jött, elég nagy munkájába került, mire közel férközhetett egy pár női mellhez, a többről nem is beszélve. Kínában viszont nem volt semmi rendkívüli abban, ha lefeküdt egy nővel. Mintha csak az orrát fújta volna ki. Arra is rájött, hogy igazából nincs is olyan nagy különbség a kínai és az amerikai nők között. Azt is hamar kiderítette, hogy a kínai nők muffja is ugyanolyan, mint a fehér nőké – micsoda barom volt, aki azt terjesztette, hogy a kínai nők muffja keresztbe áll. De azért mégiscsak szeretett volna végre egy igazi amerikai nővel lenni.

Miután jobban belegondolt, be kellett ismernie, hogy legszívesebben Mrs. Feller is megugrotta volna, de hamar rá kellett jönnie, hogy már megint csak álmodozik. Ez a dolog nem történhetett meg, ahogy az sem, hogy őrmesterré léptetik elő egy héten belül... és ennek legalább kétszáz nyomorult oka volt.

A figyelmét ismét a keresztretjvényfejtésre összpontosította.

A Keresztény Misszionárius Szövetség missziója

Nanking, Kína

1941. május 15., 08.30

A misszió keresztényei egy kis búcsúünnepséggel intettek istenhozódot Mrs. Fellernek. Azután a mintegy ötven kínai felrakta a faládákat a Studebaker platójára, majd az udvar egyik oldalára mentek, és felvettek valami fura alakzatot. McCoy beült a volán mögé, és figyelt.

Azután jött vagy ötven, kék matrózinget viselő, kínai gyerek. McCoynak rögtön az olasz tengerészgyalogosok jutottak az eszébe. Négy sorban álltak fel. Azután, végre, megérkeztek a tisztek misszióbeli megfelelői: sok fehérbe öltözött keresztény és fél tucat öltönyös kínai keresztény. Leültek az egyik fal elé állított emelvényfelére helyezett, sorba állított székekre. Az egyikük felállt, és elmondott egy imádságot. Azután a kínai gyerekek el-

énekeltek egy hálaadó éneket kínaiul. McCoynak beugrott az ének dallama, de a szöveg már nem.

Az egyik kínai keresztény adott valami ajándékot Mrs. Fellernek, ő pedig megköszönte. Azután elénekeltek még egy éneket, ezúttal angolul. Azután Feller tiszteletes prédikációt tartott, vagy mondott egy nagyon hosszú imádságot. McCoy nem tudta eldönteni, melyikről volt szó. Azután jött egy újabb ének.

McCoy végig Mrs. Feller ruháját bámulta, illetve azt, ami alatta volt. Először nem is igazán akarta megbámulni a nőt, de ott ült azon az emelvényen, McCoy meg éppen arra nézett ki a Studebaker ablakán, és automatikusan a nő lábán akadt meg a szeme. És a dolgok csak ekkor kezdtek rosszabbra fordulni. Eleinte csak a nő fehér combjait szemlélte, azonban Mrs. Feller egy óvatlan pillanatban széttette a lábait, éppen annyira, hogy be lehessen látni a ruhája alá. Nem volt rajta bugyi.

Először nem is akart hinni a szemének. A hölgyek nem járkálhattak csak úgy, fehérenemű nélkül. Mrs. Feller pedig több volt egy hölgnél: ő egy misszionárius felesége volt. De hát kétség nem férhetett a dologhoz. Ott ült, és kilátszott az, aminek nem lett volna szabad kilátszania.

Azután Sessions hadnagy az autóhoz lépett, és beült McCoy mellé. Abban a pillanatban Mrs. Feller keresztbe tette a lábát.

Hirtelen eszébe jutott, hogy hogyan ül? Vagy nem is zavarta a dolog, amíg csak egy sorállományú stírolgeti? Vagy pedig direkt őt akarta felhergelni, és csak azért állt le, mert Sessions bejött a képbe?

Amikor végre vége lett az ünnepségnek, és a Studebakerhez kísérték Mrs. Fellerért, McCoy nem szállt ki a volán mögül. Merevedése volt.

Sessions misszionárius/hadnagy, aki nyilván szerette volna minél előbb ismét útnak indítani a vándorcirkuszt, kinyitotta az ajtót, és intett Mrs. Fellernek, hogy szálljon be.

– Ha nem bánja, Mr. Sessions – mondta Mrs. Feller –, én inkább McCoy tizedes mellé ülnék. Ha hátul utazom, mindig felkavarodik a gyomrom.

Beült McCoy mellé, és rámosolygott.

– Sajnálom, hogy megvárattam – mondta Mrs. Feller.
– Nem nagy ügy – mondta McCoy, aki igyekezett minden figyelmét az autó beindítására összpontosítani.

– Mindig szerettem volna tudni, hogy hogyan csinálják.

– Micsodát? – kérdezett vissza McCoy. Rosszat sejtett ugyan, de a kíváncsiság erőt vett rajta, így oldalra fordult.

A nő McCoy kalapprését tartotta a kezében. Akkor tette bele a kalapját, amikor beszállt az autóba. Az esős évszak közepén jártak, és a nedvesség pokoli dolgokat tudott művelni a filckalapokkal.

– Ó – mondta McCoy. – Hogy ezt.

A nő visszatette a kalapprését a helyére.

– Nagyon okos – mondta a nő.

– Mehetünk?

– Csapjon a lovak közé, McCoy – adta ki az utasítást Sessions. Mrs. Feller integetett a keresztényeknek, és pusztit dobott nekik.

Ahhoz képest, hogy ez a nő valószínűleg végigkefélt az éjszakát, mert hogy annyi ideje nem volt már együtt a tiszteletessel – gondolta McCoy –, egyáltalán nem néz ki gyűröttnek.

– Azután rájött. Azért nem volt a nőn bugyi, mert a tiszteletes az éjjel vörösre kefélt az alsófelét.

Mrs. Feller félig hátrafordult az ülésben, a ruháját a térdére húzta, majd beszélgetni kezdett Sessionsszel. Olyanokat kérdezett tőle, hogy „honnan való?”, meg „a felesége hova való?”, meg hogy „szeret a Tengerészgyalogságnál szolgálni?”, meg ilyesmi.

McCoy minden tőle telhetőt megtett, hogy ne nézzon a nő térdére.

Úgy érezte, hogy végre sikerült sínre tennie a karrierjét. Ezt most már tényleg nem lenne szabad elcseszni valami hülyeséggel, például azzal, hogy kikezd ezzel a misszionáriusnővel. Az egész Tengerészgyalogságnál nem talált volna még egy tizedest, akinek ilyen jól ment a sora. Gyakorlatilag senki sem szabta meg neki, hogy mit csináljon. A Tengerészgyalogság állta a cechét, ráadásul még a kurvákat is a tőlük kapott pénzből fizette. És ez még nem is volt minden.

Amikor kitöltötte az „elszámolást”, amelyet Banning százados nagyjából minden hónapban egyszer elkészíttetett vele, álta-

---

⁷A filc tengerészgyalogos-kalap kanmáját ezzel „vasalták”, így az nem kunkorodott fel.

lában a ténylegesen felmerülő költségeinek kétszeresét-háromszorosát számolta el. Nem volt túlságosan pénzéhes, és valószínűleg Banning százados is úgy vélte, hogy jó vásárt csinált vele. Természetesen McCoy olyan árakat tüntetett fel az elszámoláson, amelyeket a tengerészgyalogosok fizettek volna egy szobáért, egy vacsoráért, egy kurváért vagy akármiéit. Azok a tengerészgyalogosok, akik beszéltek kínaiul, a felét sem fizették annak, amit azoktól zsebeltek be, akik egy szót sem értettek kínaiul. Amióta elkezdett Banningnek dolgozni, egy hónap sem telt el úgy, hogy ne tudott volna legalább száz dollárt befizetni a nyugdíjpénztárába, a Barclays Banknál vezetett számlájára. És ebbe még nem számolta bele a pókerpénzét.

Útban Peking felé mindig eltöltöttek két napot a tiencsini tengerészgyalogos-támaszponton, azután két napot Pekingben, és még egy napot Tiencsinben a visszaúton. Szinte centre pontosan mindig tíz dollárt nyert a tiencsini tengerészgyalogosoktól és tizenötöt a pekingiektől. Nem volt túl mohó, ami” meglehetősen nehezére esett, mert a Tiencsinben és Pekingben állomásozó tengerészgyalogosok olyan rosszul pókereztek, hogy szinte lehetetlen volt nem megkopasztani őket.

Alig akarta elhinni, hogy mennyi pénze gyűlt össze a Barclays Banknál vezetett bankszámláján.

És ezt az egészet elcseszheti, ha valami hülyeségbe kezd ezzel a misszionárius nővel, aki bugyi nélkül rohangál.

Amint elhagyták Nankingot, a levegő páratartalma olyan magas lett, hogy a szélvédő kívül állandóan bepárá sodott, így aztán McCoy kénytelen volt időnként bekapcsolni az ablaktörlőt. Tudta, hogyha elkezd esni, jobb lesz. Abban reménykedett, hogy erre már nem kell túl soká várnia.

Mrs. Feller McCoyra pillantott, hogy lássa, McCoy az úton tartja-e a szemét. Azután a táskájából elővett egy kis üveg parfümöt vagy kölnit, és egy apró pöttyöt a zsebkendőjére cseppentett. Azután a zsebkendővel megérintette a halántékát, majd a fülét és a homlokát, majd gyorsan kigombolt pár gombot a ruháján, és bedörzsölte ott, ahol a mellei összeértek.

McCoynak akkora merevedése volt, hogy az már fájt.

Ráadásul biztosra vette, hogy a nő látta, hogy nézi.

A fene essen ezekbe a misszionáriusokba! Ha a Tengerészgyalogság meg akarja tudni, hogy a 11. japán hadosztálynak van-e német

ágyúja, küldjön csak oda engem, és én kiderítem. Mi a francnak kellett a nyakamba sózni ezeket a nyomorult misszionáriusokat?

Végre elkezdett esni az eső. Apró cseppekben hullott, szünet nélkül, mintha sose akart volna elállni.

Most viszont a szélvédő belül is kezdett bepárasodni. Mrs. Feller segíteni szeretett volna, és a zsebkendőjével újra meg újra letörölte a párát. Néha, amikor áthajolt McCoy felett, hogy letörölje előtte is a szélvédőt, McCoy térdére támaszkodott. Ilyenkor McCoy jól láthatta, amint a nő mellbimbói nekifeszülnek a mell-tartójának és a vékony pamutruhának.

Akkor is esett, amikor megérkeztek a csiangjini komphoz a Jangce folyó partján. McCoynak egy csöppet sem tetszett, amit látott. A két komp egyike ki volt kötve a mólóhoz. Nem üzemelt. Ráadásul a konvoj egyetlen járműve sem kelt még át a folyón.

Több száz kínai tülekedett előttük. Látott néhány teherautót és vagy fél tucat ökrösszekeret, de a legtöbben kézikocsikat vonszoltak, vagy pedig óriási batyukat cipeltek a hátukon. Ez azt jelentette, hogy kénytelenek lesznek minden teherautóra örszemet állítani, különben elég, ha pislognak egyet, és mehetnek haza rakomány nélkül.

Zimmerman elmondta McCoynak, hogy amikor előző este fel akarta rakodni a teherautókat a kompra, Macklin hadnagy nem engedte. Azt mondta, hogy jobb, ha a Jangce folyónak ezen a partján várják be a nankingi teherautót meg a személygépkocsit.

Csak egy tiszt gondolkozhat így – gondolta McCoy. – Jó lesz, ha rajta tartom a szemem a szarháziakon, különben megint kitalálnák valami ehhez hasonló okos dolgot.

A működőképes kompnak legalább háromszor kell fordulnia, hogy átvigye az összes járművet, úgyhogy legalább egy, vagy inkább másfél órába fog telni, mire mind átérnek a folyó túlsó partjára, amely onnan legalább 6 kilométernyire volt.

McCoy beszélt Macklin hadnaggal. Közölte vele, hogy véleménye szerint jó lenne, ha az első fuvarral magával vihetne a személygépkocsit, két tengerészgyalogos-teherautót és az egyik misszionárius-teherautót. A hátramaradó három teherautóból kettő átkelhetne a második fordulóval, és a másik kocsit a harmadikkal. ... ha nincsen Macklin hadnagy ellenére.

A túlsó parton, Csencsiangban tudott egy remek kis éttermet, és nem látta értelmét, hogy a folyónak ezen az oldalán rostokoljon

éhesen, amikor ott volt egy kinevezett tiszt és úriember (illetve Sessionsszel együtt kettő), aki remekül felügyelhetett a hátulsó harcra berakódását.

És ha szerencséje van, akkor még talán ki is hallgathat egy beszélgetést az étteremben, vagy ami még jobb, esetleg be is kapcsolódhat egy beszélgetésbe, és akkor talán megtudhat valamit arról, hogy miben mesterkednek a japánok arrafelé.

Macklin hadnagynak mindegy volt.

– Zimmerman őrmester is meg tud birkózni a feladattal, uram – mondta McCoy –, ha inkább az első fuvarral menne.

– Viszem az utolsót, McCoy – mondta Macklin hadnagy. McCoy nyolcvan százalékgig biztosra vette, hogy így fog dönteni.

– Maga meg Zimmerman őrmester menjenek át az első fordulóval, és intézzenek valami harapnivalót az embereknek – tette hozzá Macklin hadnagy.

– Igenis, uram.

Talán még azt is hagyja, hogy Zimmerman tömje meg először a hasát. McCoy kedvelte Zimmermant. Nyugodt, csendes német, aki otthonra talált a Tengerészgyalogságnál, családot alapított egy kínai lánnyal, s – néhány idősebb tiszt helyettessel ellentétben – nem vette zokon, hogy McCoy lett a konvoj nem hivatalos vezetője.

Ernie is a maga pecsenyéjét sütögette a pekingi utakon. McCoy nem tudta, hogy miben utazott, de fű alatt csinálta, az egyszer biztos. Ráadásul nem itta magát hülyére az első kuplérában, ami az útjába akadt. Ernie is értett egy keveset kínaiul, de valamilyen fiira okból úgy tett, mintha egy hangot sem értene.

Emellett gyorsabban vette a lapot, mint azt bárki gondolta róla. Például, rögtön tudta, hogy mire megy ki a játék, amikor McCoy felvetette, hogy mi lenne, ha inkább egy másik étteremben enne, és nem abban a nagyban, ahol McCoy. Ernie így sétálhat egyet, és megtudhat ezt-azt arról, hogy mire készülnek a japánok, miközben ő nyugodtan elkortyolgat egy pohár hideg sört. *Milyen szerencse, hogy Macklin hadnagynak nem vág úgy az esze – gondolta McCoy.*

A másik két sofőr, akit McCoy magával vitt az első fuvarral, örvezető volt. Mind a kettő a lehető legjobban akart viselkedni,

mert ezek az utak lehetővé tették számukra, hogy egy időre kivonják magukat a zaklatás alól, amit a gépállásban kellett elszenvedniük. McCoy szokás szerint közölte velük, hogy „egy sör, és nem több, vagy szétrúgom a seggeteket”, és biztosra vette, hogy engedelmeskedni fognak neki.

Amikor Ernie belépett a nagy étterembe (hat asztal, plusz egy alacsony pult), McCoy éppen egy darab enyhén kandírozott kacsabőrt rágcsált. Ernie levette széles karimájú filckalapját, alaposan megrázta, hogy megszabaduljon a rátapadt esőcseppektől, azután körülnézett, és meglátta McCoyt.

Ernie soha sem beszélt túl sokat.

A másik Studebaker kocsi is kompon van.

McCoy bólintott, Ernie pedig lelépett. McCoy a maradék ropogós kacsabőrt a szájába gyűrte, illetlenül a meleg vizes tálba mártotta az ujjait, azután megtörölte a kezét, és a kalapja után nyúlt. Az előírás szerinti szögben vette fel, a fejét pedig jobbra-balra forgatta, hogy a bőrszíjat a tarkójához igazítsa, azután pedig elindult az étterem kijárata felé.

De meggondolta magát.

Kapják be. És ha Macklin és/vagy Sessions meglátja, hogy eszem és sörözöm, akkor mi van?

A tulajdonosnak adott egy nagycímletű bankjegyet, és közölte vele, hogy a visszajárót majd akkor fogja kérni, amikor visszahozza az üres sörösüveget és a szalvétát, amit magával visz.

Azután a komphoz sietett. Igyekezett a lehető legkevésbé elázni (főleg a filckalapját féltette).

El nem tudta képzelni, hogy Macklin hadnagy miért döntött úgy, hogy a második komppal jön át, és nem a harmadikkal, de igazából nem számított. Egy tisztől – bármelyik tisztől – számítani lehetett valami hasonlóra. Mindegy volt, hogy egy sorállományú milyen döntést hozott, a tiszt urak bármikor hozzátehettek valami kis pluszt. Ez volt a dolguk.

McCoy nem sokat törődött a Studebakerrel, amíg le nem gördült a kompról, és csúszó, kipörgő kerekekkel fel nem hajtott a kompállástól vezető emelkedőn. Akkor kilépett az egyik épület eresze alól, amely alatt addig ácsorgott, menedéket találva az eső elől, kiállt az út közepére, és többé-kevésbé szabályos tenge-

részgyalogos-karjelzésekkel Macklin hadnagy tudtára adta, hogy hová parkolja le a kocsit.

Csakhogya a Studebakert nem Macklin vezette. A kormányánál nem más ült, mint őbugyinélkülisége, a parfümös cicijű misszionáriusnő. Egyedül.

Mi a franc folyik itt?

McCoy letette a sörösüveget, amit az egyik tisztnek tett félre, majd gyorsan arra a helyre sietett, ahol őbugyinélkülisége leparkolta a kocsit.

A nő látta, hogy McCoy felé tart, és kinyitotta neki az ajtót. Ahogy áthajolt az utasülésen, hogy elérje az ajtót, McCoy teljesen belátott a ruhájába, egészen odáig, ahová a nő a parfümöt tette.

– Remélem, nem borítottam fel a programjukat, McCoy tizedes. Macklin hadnagy azt mondta, nem gond, ha átjövök a második fuvarral.

– Nem gond, hölgyem.

– Gondoltam – folytatta a nő –, mivel a másik parton nem volt étterem, talán itt lesz. Megéheztem.

– Igen, hölgyem – mondta McCoy. – Van itt egy étterem.

– Elvinne oda?

– Igen, hölgyem.

– Hoztam magammal esernyőt – mondta a nő, és benyúlt a hátsó ülésre, hogy kivegye. McCoy látta, ahogy a melle nekinyomódik az ülésnek, ahogy elfordul.

Vége elérte az esernyőt, és átadta McCoynak.

– Nem, hölgyem, erre nem lesz szükségem – mondta McCoy.

– Azért köszönöm.

– El akar ázni?

– A tengerészgyalogosok nem használnak esernyőt.

– Csak nem szabályellenes?

– De az, hölgyem.

– Maga soha nem szegi meg a szabályokat, tizedes? – kérdezte a nő.

– De, néha – mondta McCoy.

– Ezzel mindenki így van – mondta a nő. – És nekem úgy tűnik, itt az ideje, hogy maga is megszegjen egy szabályt.

McCoy kissé különösnek találta, hogy ilyesmit hall egy misszionárius szájából, de úgy döntött, hogy beáll a nő esernyője

alá. Egy lélek sem volt a környéken, aki megszólhatta volna, az eső pedig szakadatlanul esett.

McCoy elvette az esernyőt, majd kiszállt az autóból, kinyitotta az esernyőt, és átsétált az autó másik oldalára. A nő kicsuszt a Studebakerből, belépett az esernyő alá, bezárta az ajtót, és belekarolt McCoyba. A karja McCoy karjának feszült – a karja és a melle.

McCoy visszament a nővel az étteremhez, de nem azon az útvonalon, amit ő használt, mert ki akarta kerülni a nagyobb pocsolókat.

A tulajdonos szeme kikerekedett, amikor meglátta a nőt. A szőke haj lenyűgözte a keletieket.

Az asztalhoz lépett, hogy felvegye a rendelést.

– Mit javasol? – kérdezte a nő.

– Én kacsát ettem – mondta McCoy, szinte hadarva. – Pekingi kacsát. Nem nagyon szeretem a kacsát, de a bőre első osztályú.

– Akkor én is azt kérek. Maga kér valamit?

– Én már ettem, köszönöm.

– Még egy sört sem?

– Azt mondtam az embereimnek, hogy csak egy sört ihatnak – mondta McCoy. – Nem volna helyes, ha én meg kettőt innék.

– Ezt szomorúan hallom.

– Miért? – kérdezte McCoy meglepetten.

– Mert én viszont szeretnék inni egy sört. De nem ihatok. A férjem nem szereti.

– Szóval az enyémből inna egy kortyot?

A nő cinkosan bólintott.

– Van valami perverzen kellemes abban, ha az ember egy miszionáriust bűnös utakra csábít – gondolta McCoy. Azután szólt a tulajdonosnak, hogy egy üveg sört öntsön egy teáskannába, és hogy hozzon egy csészét is a hölgynek.

– Gondoltam, hogy valami ilyesmit mond neki – mondta a nő, amikor megérkezett az ital.

– Tényleg?

A szeme felcsillant, mint egy csintalan gyereké.

McCoy egyszerűen nem tudta hová tenni ezt a miszionáriusnőt. Túlságosan is barátságos. Ő viszont pontosan tudta, hogy milyen kapcsolat lehet egy amerikai nő és egy amerikai tege-részgyalogos között Kínában: semmilyen. Az amerikai nőket, ta-

lán azért, mert olyan kevés volt belőlük, szentként tisztelték. Ők voltak az igazi úrhölgyek. Kesztyűt és kalapot viseltek, és nem dolgoztak. Sorállományú tengerészgyalogosokkal, akik a társadalmi ranglétrának majdnem a legalsó fokán álltak – a legalsón a kínaiak kaptak helyet –, nem érintkeztek. A legtöbb Kínában tartózkodó amerikai nő egyszerűen átnézett a tengerészgyalogosokon. Nem sétálgattak velük karonfogva egy esernyő alatt, nem ültek be velük egy étterembe, és nem néztek a szemükbe – már-már provokálóan pedig végképp nem.

Csak kétféleképpen tudta magyarázni Mrs. Feller furcsa viselkedését. Lehetségesnek vélte, hogy egyszerűen csak megpróbált úgy viselkedni, ahogy szerinté egy kereszténynek kellett. Más szóval társadalmilag egyenrangúnak akarta kezelni, mert hitt abban a furcsa elképzelésben, hogy Isten szemében mindenki egyenlő. De azt is elképzelhetőnek tartotta, hogy szimplán flörtöl vele a nő, vagy legalábbis úgy tesz, mintha flörtölne vele.

Ez utóbbira is fel tudott hozni pár indokot. A nő látta, hogy McCoy odanézett, amikor parfümöt tett a cicijeire, és ez minden biznnyal mulattatta. Ha tényleg erről volt szó, akkor a nő azt is tudta, hogy nyugodtan hergelheti, méghozzá teljes biztonságban, mert tisztában volt vele, hogy csak egy félkegyelmű tengerészgyalogos lenne akkora barom, hogy kikezdjen egy misszionáriusnővel. Talán még arra is számított, hogy valami illetlen dolgot mond, vagy tesz McCoy, és akkor aztán szaladhat a tiszteléshez, hogy elmondhassa neki.

McCoy már hallott hasonló történeteket. Persze azokban nem misszionáriusfeleségeké, hanem amerikai üzletember-feleségeké volt a főszerep. Rajtakapták a férjüket, amint valami kínai nővel hetyegtek, és úgy gondolták, hogy azzal fizetnek meg nekik, ha magukba bolondítanak egy tengerészgyalogost, akivel azután elölghatnak egy ideig, és akit cukkolhatnak egy kicsit, miközben a szerencsétlen csorgó nyállal várhatott a semmire. Persze eszük ágában sem volt lefeküdni a nyomorult balekkal, csak tudatni akarták apucival, hogy fogtak maguknak egy tengerészgyalogost, aki ugrásra kész. Aztán ha apuci tiszteletét tette az ezredsnél, és felrakatta a tengerészgyalogost a feketelistára, akkor az már az ő baja volt.

Bármire is készült Mrs. Feller – még akkor is, ha csak jó keresztény módjára akart vele viselkedni – McCoyt egyre kényel-

metlenebbül érintette a dolog, és szeretett volna kimaradni belőle. Témát váltott.

– A rossz útnak is megvan a maga előnye – mondta McCoy. – Ma éjszaka megszánhatunk Csiesomban. A sötét miatt ma már úgysem jutnánk túl messzire.

– Mi van Csiesomban? – kérdezte a nő felpillantva a sörös csészéjéből.

– Egy szép kis hotel – mondta McCoy. – Egy német építette, ami azt jelenti, hogy van benne folyóvíz, és a konyhája is tiszta. Egy dombon áll a tó mellett.

– Mindig ott szállnak meg? – kérdezte a nő.

– Általában jóval messzebbre jutunk – felelte McCoy.

– Úgy érti, amikor nem kell magukkal cipelniük misszionáriusokat?

– Én ezt nem mondtam.

– Nem mondta, de így értette.

McCoy felállt, és feltette a tengerészgyalogos-kalapját.

– Lemegyek a komphoz megnézni, hogy mi a helyzet – mondta McCoy. – Maga csak maradjon. Itt nem érheti semmi baj.

IV.

(Egy)

Csencsiang, Kína

1941. május 15., 15.00

Amíg Feller tiszteletes, Macklin hadnagy és „Mr.” Sessions a „nagy” étteremben evett, a tengerészgyalogos sofőrök pedig az egyik apró utcai standnál, Ernie Zimmerman kihasználta az alkalmat, és újra alaposan átnézte az összes járművet. A legnagyobb figyelmet a kerekeknek szentelte. Egy kerékcsera a sáros úton már magában is elég idegvesztítő műveletnek számított, úgyhogy egy kerékcsera a sáros úton, éjszaka, a zuhogó esőben annyira hiányzott neki, mint kés a hátába.

Zimmerman talált két kereket, ami úgy nézett ki, mintha ki akarna durranni; egyet az egyik teherautón, a másikat pedig az egyik Studebaker szedánon, úgyhogy el is rendelte a cserét. McCoy és Zimmerman éppen az egyik őrzetöt figyelte, amint kicseréli az egyik kereket, amikor Macklin hadnagy és Sessions odalépett hozzájuk.

– Akkor lassan indulhatunk, őrmester? – kérdezte Macklin hadnagy.

– Igenis, uram – felelte Zimmerman.

– Akkor legyen olyan jó, és szóljon a többieknek, hogy szálljanak be a járművekbe – mondta Macklin. – Addig mi váltanánk pár szót McCoy tizedessel.

– Igenis, uram – mondta Zimmerman, és elindult a talponállók felé, ahol a sofőrök ettek. Macklin és Sessions arrébb lépett, hogy a kerékcserét végző őrzetö ne hallhassa, hogy miről beszélnek. McCoy követte őket.

– Jelen körülmények között úgy láttam jónak, McCoy – mondta Sessions –, ha közlöm Macklin hadnaggyal, hogy valójában miért is vagyok itt.

– Igen, uram – mondta McCoy.

McCoyt nem bosszantotta ugyan a dolog, de még csak meg sem lepte. Sessions alaposan begurult a nankingi beszélgetésük során, és várható volt, hogy megpróbálja majd McCoyt helyretenni. Mivel a misszionáriusok nem vonhatták felelősségre a tengerészgyalogos tizedeseket, fel kellett fednie a kilétét Macklin előtt. Úgyhogy közölte Macklinnel, hogy valójában egy titkos feladattal megbízott tiszt, és most együtt örülhettek annak, hogy milyen fontos szerepet is kaptak ebben a nagyszabású tervben, és készen álltak arra, hogy leszámoljanak ezzel a senkiházi tizedessel, aki megpróbálta megakadályozni őket a kötelességük teljesítésében. Banning százados előre figyelmeztette, hogy valami hasonló valószínűleg be fog következni.

– Megnéztük a térképet – mondta Sessions. – Macklin hadnagy szerint még sötétedés előtt odaérhetünk Csiesomba. Egyetért vele?

– Igen, uram – mondta McCoy. – Jobb helyen nem is tölthetnénk az éjszakát. Van ott egy jó hotel.

– Macklin hadnagy már említette. Ami viszont még ennél is fontosabb, hogy nincs messze Jencsingtól. Igaz?

– Valóban nincs messze, uram – mondta McCoy. – Járt már Jencsingben, McCoy? – kérdezte Sessions.

– Igen, uram – felelte McCoy.

– Tudja, hogy a japán 11. gyalogosok hadosztálytüzérsége hogyan van felfegyverezve?

– Igen, uram – mondta McCoy. – Négy, 94-esekből álló ütegük van, de ők ezrednek nevezik. A 94-es egy 37 mm-es páncéltörő ágyú, de a japánok hagyományos tüzérségi ágyúnak használják, mert akkora a tűzereje. Pedig a kínaiaknak alig van valamijük, amivel viszonyozhatnák a tüzet.

– Szeretném leellenőrizni, McCoy.

– Uram?

– Meg akarom tudni, hogy a 11. hadosztály kapott-e a német Pak 38-as ágyúkból⁸.

– Nem kaptak – mondta McCoy. – Összesen vagy harmincöt darab 94-esük van, hadnagy. Nyolc darab ütegenként, plusz egy pár tartalékba.

– De biztos a dolgában, McCoy – mondta Macklin hadnagy.

– Az vagyok, uram.

– Tudja maga, hogy mi a különbség a két ágyú között? – kérdezte Macklin több mint gúnyos hangnemben.

– A Pak 38-as nagyobb méretű. Nagyobb védőlemezzel és nagyobb kerekekkel szerelték fel, mint a 94-eseket – mondta McCoy olyan hangsúllyal, ami már-már közelített a függelemsértéshez, legalábbis Macklin hadnagy úgy érezte. – És csőszájfék is van rajta. Nem olyan nehéz megkülönböztetni a kettőt.

– És maga egészen biztos benne, hogy a 11. hadosztálynak nincs ilyen ágyúja? – kérdezte Sessions.

– Pár hete készítettem néhány képet a tüzérségi parkjukról, uram – mondta McCoy. – Nincs másuk, hadnagy, csak az a harminc, vagy talán harmincöt 94-es. Banning százados elküldte a képeket Washingtonba.

– De azt ugye mégsem tudhatjuk, McCoy tizedes, hogy a legutóbbi látogatása óta nem kaptak-e a japánok azokból a német ágyúkból, mondjuk a múlt héten, vagy tévedek? Esetleg nem nézhetnénk meg? – kérdezte Macklin gúnyosan.

– Az embereink figyelik a dokkokat, a vasútvonalakat és az utakat. Ha a 11. hadosztály új tüzérségi eszközöket kapott volna, arról mi már tudnánk.

– „Mi tudnánk?” – kérdezte Macklin továbbra is gúnyos hangon.

– Banning százados – javította ki magát McCoy, elfogadva a helyreigazítást – emberei figyelik a dokkokat, a vasútvonalakat és az utakat.

– Jelen körülmények között... és különben is olyan közel vagyunk... tartok tőle, hogy ennyivel nem érem be – mondta Sessions hadnagy. – Autóval mennyi idő az út Csiesomból Jen- csingig?

---

⁸ Pak 38-as: *Panzerabwehrkanone* (páncéltörő ágyú), űrméret: 50 mm, 1938-as modell.

– Ha odamegy, hadnagy – mondta McCoy –, akkor biztosan elkapják, és a japánok napokig fogják szórakoztatni.

– Mit ért „szórakoztatás” alatt?

– Hát magukkal viszik egy hadgyakorlatra – mondta McCoy.

– Egész éjjel járkáltatják a mocsárban, megtömik nyers hallal, meg ilyesmi.

McCoy egy pillanatra megállt, de aztán meggondolta magát, és folytatta:

– Persze némelyik japán tisztnek elég jó a humorérzéke. Egyszer Macklin hadnagyot is megviccelték. Három napig tartott.

– Ebből elég, McCoy! – fortyant fel Macklin.

– Hát, akkor gondoskodnunk kell róla, hogy ne kapjanak el minket, nem igaz? – mondta Sessions hadnagy.

– Hadnagy, én nem megyek magukkal Jencsingbe – mondta McCoy. – Nagyon sajnálom.

– Mit is mondott, mennyi idő az út autóval Csiesomból Jencsingig, tizedes?

– Nagyjából két óra, esetleg két és fél, ha ott is így néz ki az út.

– Feltételezem, hogy éjszaka is tud vezetni?

– Uram én nagyon sajnálom, de nem megyek magukkal Jencsingbe – mondta McCoy.

– Nem azt kérdeztem, hogy lenne-e kedve önként jelentkezni a feladatra, tizedes – mondta Sessions hadnagy nyugodt hangon.

– Macklin hadnagy és jómagam már döntöttünk. A maga helyismerete kapóra jön majd a küldetésünk során. Gondolom, nem kell emlékeztetnem rá, hogy a Banning századoshoz fűződő különleges kapcsolata ellenére továbbra is kötelessége engedelmeskedni a feletteseinek?

McCoy megvonta a vállát, majd elővett egy borítékot a zsebéből, és Sessions felé nyújtotta.

– Szerintem nem ártana, ha elolvasná, hadnagy.

– Ez meg mi? – kérdezte Sessions.

– Írott parancs, uram – mondta McCoy. – Banning százados utasított, hogy csak abban az esetben adjam oda magának, ha muszáj. Azt hiszem, hogy most muszáj.

Sessions elvette a borítékot, feltépte, majd kivette belőle az összehajtott papírt. Egy ideig tanulmányozta, azután megrázta a fejét.

– Mi az? – kérdezte Macklin hadnagy.

– Parancslevél – mondta Sessions, majd olvasni kezdett. – 4. tengerészgyalogos-ezred, parancsnokság, Sanghaj, 1941. május 13. Tárgy: parancslevél. Kenneth J. McCoy tizedes részére, 4. tengerészgyalogos-ezred, 1. zászlóalj, parancsnoki század. Az 1941. május 13. és 1941. június 14. közötti időszakra vonatkozó bizalmas parancsait Banning tengerészgyalogos századostól kapta szóban. Ezennel emlékeztetem, hogy a Tengerészgyalogság 4. ezredénél szolgáló egyetlen tiszt, illetve tiszthelyettes sem jogosult arra, hogy bármilyen módon megváltoztassa vagy visszavonja e parancsokat.”

Sessions Macklinre nézett.

– McCoy tizedes parancslevelét az ezredes írta alá – mondta Sessions.

– Az eszem megáll – mondta Macklin. – Életemben nem halottam még ilyet.

– Hadnagy – mondta McCoy Macklinnek. – Szeretném, ha maga is elolvasná a parancsot.

– Mégis mi a fészkes fenének? – csattant fel Macklin.

– A legnagyobb tisztelettel, uram – mondta McCoy –, szeretném elégetni.

– Hát csak égesse – mondta Macklin hűvösen.

Sessions visszaadta McCoynak a papírt, aki hosszú csíkokat tépett le belőle, amelyeket nagy gonddal egyenként elégetett. A hamut és az ujjai közé fogott, apró papírdarabkákat, amelyek nem égtek el, szétszórta a szélben.

– Feltételezem, ez a maga bizalmas szóbeli parancsa megtiltja, hogy Jencsingbe menjen – szólalt meg Macklin, miután McCoy elégette az összes papírcsíkot.

– Nem, uram, de Banning százados azt mondta, hogy döntsék magam, ha valami ilyesmire akarnának rávenni.

– Akkor tehát nem tiltotta meg, hogy Jencsingbe menjen? Maga döntött így teljesen egyedül? – kérdezte Sessions.

– Nagyjából igen, uram – mondta McCoy.

Önbizalma az van a fiatalembernek – gondolta Sessions. – Intelligens, és majdnem biztos, hogy még hisz is abban, amit tesz. Akkor most hogyan tovább?

– Feltételezem, tisztában van vele, tizedes – kezdett hozzá Macklin hűvösen –, hogy Sessions hadnagyot nem pusztán a ki-

váncsiság hajtja, amikor szeretné megtudni, hogy milyen ágyúkkal rendelkezik a 11. hadosztály. A Tengerészgyalogság főparancsnokságától küldték ide.

– Igen, uram – mondta McCoy. – Banning százados elmondott nekem mindent.

– Ennek ellenére nyilvánvalóan hidegen hagyja a döntésem, hogy érdemes minden kockázatot vállalni azzal, hogy Jencsingbe megyünk, és biztos információt szereznünk azokról az ágyúkról?

– kérdezte Macklin hűvösen, de látszott rajta, hogy majd felrobban a dühtől.

– Biztos vagyok benne, hogy ha odamennek, mindenképpen elfogják magukat – mondta McCoy. – Autóval kell menniük. Alig hagyják majd el az első ellenőrző pontot, a Kempei-Tait máris értesítik telefonon, és ennyi.

– Az ellenőrző pontokat ki lehet kerülni, csakúgy, mint a Kempei-Tait – mondta Macklin. – Magának is sikerült.

– Az más volt – mondta McCoy.

– Az más volt, *uram* – javította ki Macklin.

– Az más volt, uram – ismételte meg McCoy.

– Nos, akkor talán elárulhatná Mr. Sessionsnek és szerény személyemnek, hogy maga hogyan menne Jencsingbe?

– Ha elmondanám, akkor azt hinnék, hogy maguk is meg tudják csinálni, hadnagy – mondta McCoy.

– Tehát még segíteni sem hajlandó? – kérdezve Macklin hitetlenkedve.

McCoy úgy tett, mintha nem is hallotta volna a kérdést.

– Én pedig nem hiszem, hogy érdemes lenne megkockáztatni azt, hogy odamenjek – folytatta McCoy. – Ha lenne német ágyújuk, akkor arról én tudnék.

– Tizedes – szólalt meg Macklin hadnagy. A hangja hűvös volt és gúnyos. – Lenyűgöz az önbizalma.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Azért elárulja nekünk, hol található a tüzérségi állás? – kérdezte Sessions hadnagy könnyedén. – Meg hogy hogyan találunk oda?

– Igenis, uram – mondta McCoy. – Remélem, hogy majd közlik Banning századossal, hogy én figyelmeztettem magukat arra, hogy el fogják magukat kapni?

– Ó, igen, McCoy tizedes – mondta Macklin hadnagy. – Abban biztos lehet, hogy Banning százados hallani fog erről a kis incidensről.

(Kettő)

Csiesom, Santung tartomány, Kína

1941. május 15.

A csiesomi Hotel am See szobái eredetileg három különböző osztály számára készültek (csökkenő sorrendben): európaiak, európai szolgák és kínai szolgák számára. McCoy első néhány útján a tengerészgyalogosokat odafelé és visszafelé is az európai szolgák számára kialakított szobákban helyezték el. De a legutóbbi néhány úton, csakúgy, mint ezen is, a szálloda vezetése nagy felhajtás közepette „európai” szobákat adott a tiszthelyetteseknek is – persze azért elég kicsiket – a szálloda főszárnyában.

McCoy sejtette, hogy a tulajdonos rájöhetett, hogy valójában az őrmester volt az, aki az igazi döntéseket hozta, és nem a konvoj élére beosztott tiszt, így ő volt az is, aki (felgyorsítva vagy lelassítva a konvojt) eldöntötte, hogy a konvoj és a tízfős egység hol tölti az éjszakát. Ez összesen tíz vendégágyat és húsz étkezést jelentett, illetve még néhány italt. Az üzlet pedig meglehetősen pangott.

McCoy nagyon szívesen szállt meg a Hotel am Seeben. A konyhán jól főztek, és az egész szálloda csak úgy ragyogott a tisztaságtól. Ráadásul még azokban a kis szobákban is, amiket a tiszthelyetteseknek adtak, hatalmas fürdőkád volt, s a tiszta meleg vizet is addig folyathatták, ameddig csak akarták. Esténként nagyokat fürdött, órákig áztatta magát, reggelente pedig zuhanyozott. Egész Kínában csak itt lehetett úgy zuhanyozni, hogy az ember bőrét szinte csípte a zuhanyból kizúduló, nagynyomású víz. A többi helyen legfeljebb valami esőszerű érzésre számíthatott.

McCoy úgy tervezte, hogy először birtokba veszi a szobáját, azután pedig Ernie Zimmermannal lemegy vacsorázni. Gyorsan akart végezni, hogy már ne kelljen találkoznia a tisztekkel meg Fellerékkal. Így megúszhatja a Macklin és Sessions hadnaggyal való találkozást, és lesz egy kis ideje, hogy felkészüljön a vacsora utánra beütemezett megbeszélésre. Meg akarták beszélni vele a

Jencsingbe és vissza vezető útvonalat. Amennyire pipák voltak rá, az a megbeszélés éppen elég fárasztó lesz, és nem hiányzott neki, hogy még a vacsorát is velük egy helyiségben kelljen elfogyasztania (ahol a tiszt urak szerint a sorállományúaknak amúgy semmi keresnivalója sem lehetett volna).

De Ernie Zimmerman leragadt a többi tengerészgyalogossal, mert a szobájukat intézte, és tíz percet késett. Így aztán McCoy és Zimmerman pontosan akkor ült le az asztalhoz, amikor az étterembe belépett a két tiszt és a Feller házaspár. Mrs. Feller mondott valamit a tiszteletesnek, aki erre odalépett az asztalukhoz, és közölte velük, hogy ragaszkodik hozzá, hogy együtt vacsorázzanak.

McCoy sejtette, hogy ettől még jobban felmegy majd a pumpa a tisztekben. Már az is nagy inzultus volt a számukra, hogy egy helyiségben kellett enniük sorállományúakkal, az pedig, hogy egy asztalnál, szinte elviselhetetlen. De nem most. McCoy rögtön látta, hogy már megint kémesdit játszanak, és úgy vélték, hogy a közösen elköltött vacsora remek alkalom egy kis – szükségességnek vélt – színjátékra.

„Mr.” Sessions bejelentette, hogy megkérdezte Macklin hadnagytól, hogy nem lenne-e gond, ha az eredetileg eltervezett egy éjszaka helyett két éjszakát töltenének el Csiesomban. A Keresztény Misszionárius Szövetség azt tervezte, hogy egy újabb miszsiót nyit Jencsingben, és mivel ilyen közel vannak a városhoz, szeretne volna kihasználni ezt a remek alkalmat, hogy egy kicsit jobban szemügyre vehesse.

Hogy ez mekkora egy barom – gondolta McCoy. – Meg a másik is. Két barom. Azt hiszik, hogy ha így az asztalnál kibeszélik a dolgot, akkor majd kevésbé fognak gyanút kelteni? Két misszionárius meg egy egyenruhás tengerészgyalogos kikocsizik egy kisvárosba, ahol lelkeket szeretnének menteni. A japánok körülbelül tíz perccel később már tudni fogják, hogy elmentek innen, és még Jencsing közepén sem lesznek, amikor a fogadóbizottság már szépen felsorakozva fogja őket várni a város határán.

Csak egyetlen dolog lehet veszélyesebb annál, ha egy tiszt meg van róla győződve, hogy amit tesz, azt kizárólag kötelességből teszi. Ha két tiszt hiszi ugyanezt. Két tiszt meg egy misszionárius.

Sessions még hozzátette, hogy naplementéig visszaérnek Csiesomba, és az ott eltöltött plusz egy nap lehetőséget ad Zim-

merman őrmesternek és az embereinek, hogy még egyszer átnézzék a járműveket, és meggyőződjenek róla, hogy minden a legnagyobb rendben van.

– Maga nem megy velük, McCoy tizedes? – kérdezte Mrs. Feller. – Nem maga fogja vezetni az autót?

– Nem, hölgyem – mondta McCoy. – Nem megyek velük. Ernie Zimmerman, aki amúgy is feszélyezve érezte magát a tiszték társaságában, és érezte a köztük és McCoy között lévő feszültséget, gyorsan végzett a vacsorájával, és egy szó nélkül felállt az asztaltól.

McCoy utánament.

– Ernie, az egyik teherautót tegyék előre, és szereljék ki a féltengelyét – mondta McCoy.

– Mi a francnak?

– Csak tedd, amire kérlek, Ernie.

– Mire készülnek?

– Te is hallottad – felelte McCoy.

– Mi a francról süketeltek ezek?

– Te csak szólj az egyik emberednek, hogy szerelje ki az egyik teherautó féltengelyét, Ernie. Az egyik kocsit pedig tankoljátok fel, és készítsétek fel az indulásra – mondta, azután visszament a szobájába, hogy a térképen bejelölje az ostoba barmoknak a Jencsingbe vezető útvonalat.

Amikor McCoy találkozott hármukkal Sessions szobájában, már egyáltalán nem próbálták meg rábeszélni, hogy vigye el őket Jencsingbe. Ez meglepte ugyan, de a meglepetése csak addig tartott, amíg rá nem ébredt, hogy ezek hárman elhitették magukkal, hogy a remek tervük működni is fog, és nem lesz rá szükségük.

Majd ha visszatérnek a sikeres kémakcióról, akkor végre nyeregben lesznek, és Banninggel jól szétrúgatják a seggét, amiért nem volt hajlandó velük menni. Akkor kiderül, hogy végig nekik volt igazuk, McCoy pedig nem más, mint egy szemtelen sorállományú, aki pofátlanul felülbírált a felettesei bölcs parancsait.

Természetesen nem lehetett őket leállítani, és segíteni sem tudott nekik (kivéve talán azzal, hogy a misszionáriusok egyik teherautóját előre rakatta, és kivetette a féltengelyét, hátha azzal átverheti a hotelt figyelő Kempei-Tait).

Ennek ellenére az ébresztőóráját fél ötre húzta fel, és lekísérte őket az udvarra. Mrs. Feller is velük volt, mellbimbói nekife-szülte hálóköntösének, melyre ráomlott kibontott szőke haja.

A hétszázát! Pokolian jól néz ki ez a nő, ha a haja nincs úgy lenyálva. A bal golyómat is odaadnám, ha egyszer ágyba bújhatnék vele.

A tiszték és a misszionárius egy kicsit eltúlozták a dolgot. Azt hiszik magukról, hogy ők a nagy hazafiak, akik most indulnak el egy roppant veszélyes kémakcióra – gondolta. McCoy azonban kénytelen volt uralkodni magán, mert Sessions félrehívta, és halálos komolysággal közölte vele, hogy bármi is fog történni velük, ő megérti McCoy helyzetét.

– Ez egy olyan helyzet, tizedes, amikor mindkettőnknek azt kell tennie, amit helyesnek tart. És szeretném, ha tudná, hogy tisztában vagyok vele, maga hosszú gondolkodás után döntött úgy, hogy nem tarthat velem.

Nem is akkora seggfej ez, inkább csak tapasztalatlan.

– Sok szerencsét, hadnagy – mondta McCoy, és kezét nyújtott Sessions hadnagynak.

Nagy dolog. Végül is miből tart sok szerencsét kívánni? Ha meg Sessions komolyan gondolja, amit mondott, és véletlenül nem csípi őket fülön, Macklin meg megpróbálja rám húzni a vizes lepedőt, esetleg még kapóra is jöhet.

Amint visszafelé sétáltak a szálloda felé, Mrs. Feller lába minduntalan kivillant a hálóköntös alól. McCoynak eszébe jutott, hogy vacsora alatt a nő térde folyton az övének nyomódott, „persze csak véletlenül”.

McCoy mostanra biztosra vette, hogy a nő csak szórakozik vele. Valami beteges örömet érzett, ha kényelmetlen helyzetbe hozhatta a tizedest. Mint amikor valaki felhergel egy kikötött kutyát. McCoy elhatározta, hogy olyan távol fogja magát tartani a tiszteletes feleségétől, amilyen távol csak lehet.

– Nem tud valami értelmes dolgot ajánlani, amivel agyoncsaphatnám az időt, amíg vissza nem jönnek? – kérdezte Mrs. Feller, miután visszaértek a szállodába.

A fene egye meg ezt a nőt meg a kétértelmű kijelentéseit!

– Amíg el nem kezd esni az eső, ami olyan dél körül várható, esetleg elmehet horgászni – mondta McCoy. – Horgászfelszerelést kaphat a szállodában. Nekem a teherautóknál van dolgom.

– Hát, ez nem hangzik túl izgalmasan.

– Nem, valóban nem – mondta McCoy, majd sarkon fordult, és elindult a szobája felé.

Mrs. Feller nem mutatkozott sem a reggelinél, sem az ebédnél, így McCoy ez utóbbit is a tengerészgyalogosokkal költötte el. Az emberek azután érdeklődtek, hogy hová mentek a tisztek meg a csuhás, és hogy mennyi ideig maradnak Csiesomban. Zimmerman már megmondta nekik, hogy fogalma sincs, de ha tudná, se mondaná el nekik. McCoy is azt mondta nekik, hogy ő sem tudja.

Fél négykor egy fiú jelent meg McCoy szobája előtt, és közölte vele, hogy Zimmerman őrmester beszélni akar vele a szálloda halijában. McCoy két japán katonát talált Zimmerman társaságában, egy őrmestert és egy tizedest. A japán átlaghoz képest elég nagyra nőtt mind a kettő. Bördzsekit és a lábukra tekert kamáslit viseltek, bőrsisakjukról pedig motoroszemüveg lógott. Motoros futárok voltak.

Biccentettek McCoy felé, azután tisztelegtek. McCoy is biccentett, és viszonzta a tisztelegést. Azután Zimmerman két borítékot nyomott McCoy kezébe. Az egyiket neki címezték, a másikat pedig Mrs. Fellernek.

– Ezt neked címezték – mondta McCoy.

– Tudok olvasni – mondta Zimmerman –, csak valamit alá akarnak velem íratni, és gondoltam, nem ártana, ha te is látnád.

Az egyik japán katona valami nyomtatványfélét adott McCoy-nak. Csak egy szimpla átvételi elismervény volt.

– Aláírhatod – mondta Zimmermannak.

– Mi ez?

– Vallomás, amiben beismered, hogy csecsemőket eszel reggelire – mondta McCoy.

Zimmerman, érthetően vonakodva ugyan, de nagy gonddal írta a nyomtatványra a nevét. Átadta a japán őrmesternek, aki újra biccentett és tisztelegett, azután kísétált a haliból, nyomában a japán tizedessel.

Miközben feltépte a borítékot, és kivette belőle az üzenetet, McCoy hallotta, ahogy a két japán motor beindul.

Az üzenet alapján arra következtetett, hogy Macklin hadnagy bizonyára sejtette, hogy először a japánok fogják elolvasni:

Jencsing

Zimmerman őrmester!

Feller tiszteletes, Mr. Sessions és jómagam elfogadtuk a Japán Császári Hadsereg 11. hadosztálya tábornokának szívélyes meghívását, és az elkövetkező napokban megtekintjük a teljes hadosztályt.

Amint szükségesnek ítélem, újabb parancsot küldök.

R. B. Macklin hadnagy / USA Tengerészgyalogság

McCoy egyáltalán nem érzett kárörömöt, és még csak az sem futott át az agyán: „Én előre megmondtam!” Sajnálta őket, és egy kicsit magát is. Előbb vagy utóbb (ha sikerül telefonálni, akkor most rögtön) Banning százados szétrúgja a seggét, amiért hagyta, hogy ezek hárman elfogassák magukat.

– Mi a franc van benne? – kérdezte Zimmerman. McCoy a kezébe nyomta a levelet.

– Sejtettem, hogy valami ilyesmiben sántikálnak – mondta Zimmerman. – Te hogyhogy nem mentél? Tudtad, hogy megcsípi őket?

McCoy megvonta a vállát.

– Tudtad, hogy a japcsik rájönnek, hogy Sessions egy tiszt?

– Miből gondolod, hogy tiszt?

– Ne szórakozzál velem, McCoy – mondta Zimmerman.

– Az ő érdekében remélem, hogy nem jöttek rá.

– És most hogyan tovább?

– Várunk huszonnégy vagy talán negyvennyolc órát. Meglátjuk, hogy mit csinálnak a japcsik.

– És azután?

– Azután nem tudom – mondta McCoy. – Az embereket egy kicsit elengedheted, de mondd meg nekik, hogy ne igyák le magukat a sárga földig, mert szükségünk lehet rájuk.

– Jó – mondta Zimmerman. Kisétált a szálloda halijából, McCoy pedig felment a második emeletre vezető széles lépcsőn, és bekopogtatott Mrs. Feller ajtaján.

A nő kinyitotta az ajtót. A haját már megint felkontyolta, és egy halványsárga ruhát viselt, amit nagyjából teljesen beborítottak az apró, sárga pöttyök.

McCoy átadta a neki szóló üzenetet. A nő kérdően felvonta a szemöldökét, azután felbontotta a borítékot.

Még így befönt hajjal is jól néz ki. És istenem, micsoda cicik!
Amikor végzett a levéllel, McCoyra nézett, mert valamiféle magyarázatra várt.

– Semmi ok az aggodalomra – mondta McCoy. – Mutatnak majd nekik egy rakás menetelő katonát, meg néhány laktanyát, azután pedig olyan ételeket adnak nekik, amiket nem szeretnek. Ma este valószínűleg megpróbálják leitatni őket. De nincsenek veszélyben, vagy ilyesmi. Ha tényleg baj lenne, akkor nem engedték volna meg nekik, hogy üzenetet küldjenek.

– A férjem nem iszik – mondta a nő.

– Tartok tőle, hogy ma fog – mondta McCoy.

McCoy úgy látta, mintha a nő enyhén mulatságosnak találta volna a dolgot.

– A férjem azt írja, hogy maga fogja gondomat viselni – mondta a nő. – Gondomat fogja viselni?

– Igen, asszonyom.

– Akkor talán kezdhethénk is egy vacsorával. Hiányoltam az ebédnél.

– Dolgom volt – mondta McCoy. – És tartok tőle, hogy este sem fogok ráérni. De ha gondolja, megkérhetem Zimmerman őrmestert, hogy vacsorázzon magával.

– Erre nem lesz szükség – mondta a nő hűvösen.
Akkor bekaphatja, hölgyem!

– És maga csak úgy ennyiben hagyja ezt a dolgot? – kérdezte a nő. – Nem kellene valakit értesítenie a történeletről?

– Megpróbálok telefonálni – mondta McCoy.

– Nem járt sikerrel. Nem tudta elérni Banning századost Sanghajban, ami egy csöppet sem lepte meg, viszont megkönnyebült tőle. Úgyis kinézett neki egy alapos seggberúgás, és úgy vélte, jobb lesz, ha a dolgot nem sietteti annyira.

Azután rájött, hogyan lehetne az egész seggberúgás dolgot megúszni. Alaposan átgondolta a dolgot, azután elment megkeresni Ernie Zimmermant.

(Három)

Hotel am See

Csiesom, Santung tartomány

1941. május 17., 08.15

McCoy egy meglehetősen kemény napot és éjszakát tudott maga mögött, és éppen egy nagy kád tiszta, forró vízbe engedte magát, amikor valaki kopogtatott az ajtaján.

– Jöjjön vissza később – kiáltotta kínaiul.

– Elen Feller vagyok – mondta a női hang.

– A fürdőkádban vagyok.

Válasz helyett dühös dörömbölés hallatszott az ajtón.

– Várjon, várjon egy percet – kiáltotta McCoy. – Jövök már. McCoy kilépett a kádból, egy törölközőt csavart a dereka köré, és az ajtóhoz lépett, végigcsöптgetve a padlót.

Alig nyílt ki egy résnyire az ajtó, a nő besurrant a szobába. A köntöse volt rajta, és a haját megint leengedte, amely majdnem a derekáig leért. McCoy sejtette, hogy a nő az ablakából láthatta, amikor visszajött, és váltott pár szót Ernie Zimmermannal az udvaron.

A szoba apró ablakához lépett, megfordult, és dühös képpel McCoyra meredt.

– Zárja be azt az ajtót, mert még meglát minket valaki – utasította.

McCoy még alsó tagozatos korában tanult zeneismeretet a Li-mai Szent Rózsa Gimnáziumban. Az egyik órán a Valkűröket tanulmányozták. *Na, most pont úgy néz ki Mrs. Feller, mint egy valkűr* – gondolta McCoy mosolyogva. Dühösen feszített az ablak előtt, hosszú haja csak úgy hömpölygött, az arca kipirult, a cicije pedig nekifeszült a köntösének. Mint egy istenverte valkűr.

– Mit vigyorog? – kérdezte a nő dühösen. Azután pedig még dühösebben kérdezte: – Hol volt egész nap?

– Tartok tőle, hogy ehhez magának semmi köze – mondta McCoy.

– Valami vágott szemű kurvával hempergett a faluban – csatant fel a nő. – Egész éjjel kimaradt!

– Nem kell ez a rossz misszionárius szöveg – mondta McCoy, most már ő is dühösen. – Hogy hol voltam egész éjjel, ahhoz magának a világon semmi köze. Egyáltalán mi a francnak jött a szobámba?

A nő szeméből látta, hogy fején találta a szöveget.

– Minek? – kérdezte McCoy ismét. – Történt valami?

A nő megrázta a fejét.

– Nem – mondta, majd még hozzátette: – Csak szerettem volna megtudni, hogy merre járt.

McCoy még mindig fortyogott.

– Azért jött ide, hogy folytathassa a kisdéd játékát?

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél – vágta rá a nő azonnal.

– Nagyon is jól tudja, hogy miről beszélek, a szentségit.

– Szóval maga *arra* gondolt – szólalt meg a nő egy idő után.

– Menjen, és keressen egy másik bohócot valamelyik misszióban – mondta McCoy –, ha ebben leli örömét. De a magamfajta fickóknak hagyjon békét.

– Mitől olyan biztos benne, hogy csak játszottam?

– Na, elég! – horkant fel McCoy.

– Talán nem ártott volna, ha esetleg elgondolkodik, hogy talán mégsem játszadózom, és akkor nem kellett volna bemennie a városba, hogy nőt vegyen magának. Talán egy hangyányival több önbizalomra lenne szüksége, Gyilkos McCoy tizedes.

– Atyaisten!

– Mi a keresztneve?

– Ken, Kenneth – vágta rá McCoy gondolkodás nélkül. – Miért?

– Mert ha magával együtt beszállok abba a kádba, hogy lemossam magáról annak a kurvának a szagát, gondolom, nem árt, ha tudom a nevét...

– Nem volt kurva – mondta McCoy.

A nő egy szúrós pillantást lövellt felé, de azután úgy döntött, hogy hisz McCoynak. Bólintott.

– Akkor a káddal még várhatunk – mondta a nő. – Csukja be az ajtót.

Hotel am See

Csiesom, Santung tartomány

1941. május 18., 10.15

– Szép darab – mondta Ellen Feller, miközben felvette a komódon heverő fényképezőgépet, és McCoy felé fordult vele.

– Meztelen volt. – És drága?

– Ez egy Leica – mondta McCoy. – A Tengerészgyalogság tulajdona.

A nő a szeméhez emelte, és úgy tett, mintha használni akarta volna.

– Kár, hogy nem vesszük sok hasznát – mondta. – Jó lenne, ha megörökíthetnénk ezt a pillanatot. Szép emlék lenne. Kettőnkről.

– Amit aztán a férjed szépen megtalálna – mondta McCoy.

A nő felnevetett, azután letette a fényképezőgépet. Az elmúlt jó pár órában szinte szünet nélkül keféltek (csak egy pár falat harapnivaló erejéig álltak le, és hogy megnézzék, egyik tengerészgyalogos sem itta-e le magát), és egész idő alatt egyikük sem említette Feller tiszteletes nevét, csak most.

– Bármelyik pillanatban besétálhat – mondta McCoy. – És rajtakaphat minket.

– Ne aggódj miatta – mondta a nő. – De azt nem szeretném, ha a tisztekkel összetűzésbe kerülnél. Tényleg várható, hogy hamarosan visszatérnek?

– Nem lehet tudni. De miért ne aggódjak a férjed miatt?

– Te tényleg nem jöttél rá? Abból sem, ahogy rád nézett?

– Azt ne mondd, hogy buzi.

A nő megvonta a vállát.

– Miért nem váltál el tőle? – kérdezte McCoy. – És egyáltalán miért mentél hozzá?

– Semmi közöd hozzá – mondta a nő, majd a komódnak dőlt, és homorított.

Nagy levegőt vett, azután ujjait végigfuttatta lapos hasán, majd hozzákezdedt.

– Tizennégy éves koromban apámnak volt egy Isten-élménye – mondta a nő. – Tudod, hogy ez mit jelent?

– Nem – ismerte be McCoy.

– Befogadta az életébe az Úr Jézust – mondta Ellen Feller színtelen hangon. – És ezt kiterjesztette az egész családjára, az anyámra és rám is. Anyám nem nagyon bánta a dolgot, de azért gyanítottam, hogy a Keresztény Misszionárius Szövetség egy-két testvérét és nővérét nem mindig látta szívesen. Én pedig csak úsztam az árral. A tizenéves lányok amúgy is félnek egy kicsit az élettől, és amikor valóságként beszélnek nekik a pokol örökkéva-

lóságig tartó tüzéről, nem nehéz elfogadni, hogy az embert valóban megtisztítja a bárány vére.

– Jézus Krisztus.

– Igen – mondta Ellen szárazon. – Jézus Krisztus.

Eltolta magát a komódtól, és az ágyhoz lépett. Azután McCoy fölé hajolt, és ujjbegyeit végighúzta mellkasán.

– Szóval a gimnáziumi éveim alatt meg voltam róla győződve, hogy amikor kellemes dolgok jutottak eszembe a fiúkról, akkor maga a Sátán munkálkodott bennem, hogy megkaparintsa a lelkemet.

– Én katolikus voltam – mondta McCoy. – Nekünk is ugyanezt akarták beadni.

– És elhitted?

– Teljesen nem.

– Én igen – mondta a nő. – És így kerültem főiskolára. Nem volt nehéz dolgom. A testvéreim mindenütt ott voltak. Ahányszor valaki elbizonytalanodott, máris melléállt valaki, aki meggyőzte. Sokat imádkoztunk, és kerültük a kísértést. Nem ittunk, nem táncoltunk, nem dohányoztunk. És nem fogdostunk fiúkat.

A kezét McCoy ágyékára tette, és elismételte:

– Nem fogdostunk fiúkat.

– És hogy mentél hozzá? Hol találkoztatok?

– Már végzős voltam a főiskolán – mondta a nő. – A Keresztény Misszionárius Szövetség, amint azt el tudod képzelni, lasszóval fogta a misszionáriusokat. Ő is éppen újoncokat keresett. Éppen innen érkezett. Kínáról mutatott pár diát, és beszélt a kínai lelkekről, amelyeket a szövetség ment meg Jézus számára. Rengeteget beszélt a pogányokról, és hogy mennyire szomjú-hozzák az Urat. Nagyon nagy benyomást tett ránk. Azután azon a nyáron, pont azután, hogy lediplomáztam, ellátogatott hozzánk Baltimore-ba, a templomunkba... Baltimore-i vagyok..., hogy leadja a jelentését az egyházközségünknek. Az apám az egyházunk egyik tartóoszlopa, és a férjem érdekes személynek találta, mivel az apám elég gazdag. Nálunk lakott, amíg Baltimore-ban volt.

– És szépen elcsábított – mondta McCoy. – Jesszusom, ez igen!

A nő felnevetett, azután McCoy fölé hajolt, és finoman megharapta a mellbimbóját. A férfi a nő mellére tette a kezét, és magára húzta.

– Most akkor akarod hallani, vagy nem?

– Persze – mondta McCoy.

– Nem baj, ha nem akarod hallani.

– Fejezd csak be.

– Azt hittem, hogy egész életemben az Úr szőlőskertjében ténykedhetek majd – folytatta Ellen. – Egy olyan ember mellett, aki az Urat szolgálja. Aki a kínai pogányokat menti meg az örök kárhozattól. Ő pedig tudta, hogy egy olyan feleséget kap, aki majd véget vet a pletykáknak, amiket róla terjesztettek, és aki-nek az apja nagy valószínűséggel igen nagylelkű adományozója lesz a missziónak... akkor Vangtuában volt missziója... vagy sokkal inkább neki magának.

– Mikor jöttél rá, hogy homokos? – kérdezte McCoy.

– Reggel kilenckor házasodtunk össze – mondta a nő. – Délben felültünk a vonatra, és New Yorkba mentünk. New Yorkban átszálltunk egy másik vonatra, és San Franciscóba mentünk. Úgy gondoltam, hogy mégsem lenne helyénvaló, ha éppen a vonaton történne meg a dolog. Aztán aznap, hogy megérkeztünk San Franciscóba, felszálltunk a Tiencsinbe tartó *President Jeffersonra*..

– És a hajón sem történt semmi?

– *Valami* azért történt. Nem lepett meg, hogy túlságosan nem élveztem, és az sem, hogy nem történt meg túl gyakran.

– Akkor azért feláll neki rád?

– Nem ennyire – mondta a nő, és olyan keményen megmarkolta a férfit, hogy az felkiáltott. – De azért, igen, feláll neki. Szerintem becsukja a szemét, és azt képzei, hogy fiú vagyok.

– Akkor mi a francnak nem váltal el tőle?

– Még mindig nem érted. Egyszerűen nem tudtam. Ártatlan voltam és tudatlan.

McCoy nagyot fűjt.

– Ez annak szólt, hogy már nem vagyok szűz?

– Nem panaszkodhatok – felelte McCoy.

– Persze, volt előtted más is.

– Kicsoda?

– Semmi közöd hozzá – vágta rá a nő, de azután elárulta neki. Egy frissen felszentelt misszionárius volt az, akivel elég sok

időt töltött együtt, amikor Feller tiszteletest előléptették körzeti felügyelőhelyettesé. Rajtakaptak őket. Megbocsátásért könyörögtek. Feller tiszteletes sokat imádkozott, és végül úgy döntött, hogy az ifjú misszionáriust hazaküldi, mivel „alkalmatlannak bizonyult a missziói szolgálatra”, ami gyakran megesett. Otthon találtak neki egy templomot. Meg kellett ígérnie, hogy a jövőben mindenképpen jó keresztény módjára fog élni, és garancia gyanánt írásba kellett foglalnia bűnös tettét, amely írás azután Feller tiszteletes páncélszekrényébe került.

McCoy biztosra vette, hogy előtte még jó néhány „más” is volt az életében. Olyan dolgokat művelt vele ez a nő, amikről véleménye szerint a legtöbb amerikai nő még csak nem is hallott. Olyan dolgokat, amiket biztosan nem egy misszionáriustól tanult. Persze azt azért mégsem várhatta el tőle, hogy elé tegyen egy listát, amin azoknak a férfiaknak a neve szerepelt, akikkel kefélt. Ez a nő nem olyan volt. Meglepve tapasztalta, hogy kezdte megkedvelni Ellen Feliért.

– Azóta a közelembbe se jött – folytatta Ellen. – Azt hittem, hogy megundorodott tőlem, vagy pedig ezzel akart büntetni.

– És még akkor sem tudtad, hogy homokos?

– Akár hiszed, akár nem, csak kevéssel azelőtt tudtam meg, hogy a szövetség hazahívta konzultációra. Ezért nem mentem vele haza.

– Hogy jöttél rá?

– Rányitottam – közölte a nő hűvösen.

McCoy észrevette, hogy a nő már nem simogatja, és hogy egészen elernyed. Azért a kezét még mindig ott tartotta, ami igencsak jólesett neki.

– És mit szolt?

– Semmit – mondta Ellen. – Még csak le sem állt. Én meg bezártam az ajtót, és otthagytam. Kulturáltan viselkedtem.

– De miért nem hagytad el?

– Ez nem ilyen egyszerű, kedvesem.

McCoynak nagyon tetszett, hogy Ellen a kedvesének szólította, még akkor is, ha egy kicsit elszégyellte tőle magát. Nem emlékezett rá, hogy bárki is így szólította volna azelőtt. Egészen más érzés volt, mint amikor egy kurva mondta neki, hogy „édes”, vagy „drága”, vagy „nagyfiú”.

– Miért nem? – kérdezte McCoy.

– Hát, először is ott van Jerry részletes vallomása a páncélszekrényben – mondta Ellen, mintha olyasmit magyarázott volna, aminek magától értetődőnek kellett volna lennie.

– Na és aztán?

– Megmutatná az apámnak.

– Na, és? Mondd meg az apádnak, hogy homokos.

– Nem hinne nekem. A férjem istenfélő ember. Apám nagyon nagyra tartja. Azt hinné, hogy csak azért vádolom meg, hogy magamat mentsem.

– Akkor meg az apád is bekaphatja – mondta McCoy. Ellen szemöldöke felszaladt.

– Ezt most ugye komolyan gondoltad?

– Jesszusom!

– Harmincéves vagyok – mondta Ellen. – Nincsen pénzem. Emlékezetből el tudom játszani az összes egyházi éneket a zongorán. Beszélek kínaiul. Hacsak nem találok valakit, aki éppen egy kínaiul is tudó zongoristát keres, ugyan miből tarthatnám el magam?

Harmincéves? Elsőre idősebbnek gondoltam. Azután meg azt hittem, hogy fiatalabb. Egy harmincas nő hozzám már túl öreg. Mi a francot gondolkozom én ezen? Egy héten belül felül egy hajóra, és akkor látom utoljára.

– Tudsz gépelni? – kérdezte McCoy. Ellen bólintott. – Akkor keress magadnak egy gépírónöi állást, az istenért.

– Úgy érted, hogy magamért – mondta a nő, majd nagy titokzatosan hozzátette. – Van valami, ami bejöhet, de csak akkor fogok biztosat tudni, ha már az Államokban leszek.

– Ugye nem egy pár ezeréves vázáról van szó? – kérdezte McCoy. – Vagy esetleg nefritkőről?

Ellen arcán felhők jelentek meg, a kezét elvette a férfi öléből, és a szája elé tette.

– Csak nem néztél bele a ládámba?

– Nem. Csak blöfföltem – mondta McCoy.

– Istenem, más is tud róla?

– A felettesem szerint a férjed kizárólag ezért jött vissza Kínába – mondta McCoy. – Ezt az „önfeláldozó hazafi-maszlagot nem vette be.

– Van három Ming-vázám és pár nefritem, amiről nem tud a férjem – mondta Ellen. – Gondoltam, eladom, és a pénzből újra-kezdek mindent.

– Valószínűleg menni is fog a dolog, már ha sikerül átjutnod a vámon – mondta McCoy.

– A... felettesed... nem fog közbeavatkozni?

– Nem az ő dolga – felelte McCoy.

– És a többi tiszt? Ők tudnak róla?

– Te magad is láthattad, hogy mennyi eszük van.

– Akkor csak mi ketten tudunk róla, kedvesem.

– Szeretem, amikor így szólítasz – mondta McCoy. A nő a szemébe nézett, de ettől McCoy valamiért kellemetlenül kezdte magát érezni. – És azt is, amikor a kezedet a golyóimra teszed.

Ellen erre megrezzent. McCoy azt hitte, hogy nem szereti, ha így beszél. De a nő arrébb csúszott az ágyon, és újra megfogta a férfit.

– Nekem is jólesne, ha így szólítanál – suttogta a nő.

– Hogy?

– Kedvesem.

– Kedvesem – mondta McCoy, és elvörösödött. Megint olyan kényelmetlenül érezte magát. Azután gyorsan hozzátette: – Én pedig szeretném szopni a melled.

Ellen megint összeresztett, McCoy pedig azon kezdett el tűnődni, hogy mi a fenéért mondott ilyesmit, amikor tudta, hogy fel fogja vele bosszantani a nőt.

– Az ötlet tetszik, de a szóhasználat már nem. A borjak szopják a tehén tőgyét. Hölgyeknek ilyesmit nem szokás mondani.

– Pardon.

– Ezúttal megbocsátok.

– Akkor gyere közelebb, mert innen nem érem el.

– Ejnye, te rossz fiú – mondta Ellen, de azért közelebb húzódott McCoyhoz, hogy az a szájával és a kezével elérhesse a mellét.

A „kedvesem”-ügyet ezzel le is zárták. McCoy ezt először megkönnyebbüléssel nyugtázta, azután viszont elszomorodott.

A nő egy pillanattal később elhúzta a mellét McCoy szájától, majd buján megcsókolta, azután pedig lejjebb csúszott a férfi testén. Éppen elhelyezkedett a férfin lovagló ülésben, amikor valaki kopogtatott az ajtón.

– Jöjjön vissza később – szólta ki McCoy kínaiul.

– Sessions hadnagy vagyok, McCoy! Nyissa ki!

Ellen egy mély sóhaj kíséretében – vonakodva ugyan – le-
szállt McCoyról, azután pedig sietve összeszedte a szobában
szétszórt ruháit. McCoy figyelte a nő kecses és imádnivaló moz-
dulatait. Az elmúlt huszonnégy órában – élete legjobb huszon-
négy órájában – rá kellett döbbsennie, hogy még soha nem volt
ilyen jó nője.

Azon tűnődött, hogy a nő hogyan fogja kezelni Sessionst. Biz-
tosan nem fogja elkiáltani magát, hogy „Segítség, megerősakol-
tak!”, ahogy az általában történt, ha egy amerikai nőt azon kap-
tak, hogy egy tengerészgyalogossal kefélt. Azt úgysem úszna
meg (mert mivel magyarázná, hogy McCoy szobájában van?); és
ráadásul „kedvesem”-nek szólította, és McCoy valahogy érezte,
hogy komolyan is gondolta. McCoy több volt neki egy felálló fa-
roknál. Nem fogja bajba keverni, és McCoy sem őt.

– Jöjjön ki, tizedes! Beszédem van magával! – kiáltotta Ses-
sions.

McCoy megvárta, hogy Ellen bemenjen a fürdőszobába, le-
szállt az ágyról, majd az ajtóhoz lépett. Az alsónadrágját útköz-
ben kapta magára.

Sessions hadnagy arcát kétnapos borosta borította, csíkos vá-
szonöltönye pedig merő mocsok volt. A japánok tudták, hogy az
amerikaiakat felettébb bosszantotta, ha nem borotválkozhattak
minden nap, ezért aztán a borotvájukat elvették tőlük. A had-
nagy öltönyén egy éttermi „baleset” nyomai is ott éktelenkedtek.
McCoy (csakúgy, mint Banning százados) lenyűgözőnek találta,
hogy a japánok milyen mesterien tudták megalázni a nemkívá-
natos vendégeiket, Sessions hadnagy viszont szemmel láthatóan
nem.

– Zimmerman őrmester nem tudta megmondani, hogy hol
tartózkodik, tizedes – mondta Sessions vádlón, miközben McCoy
mellett belépett a szobába.

McCoy nem szólt egy szót sem.

– Feltételezem, jelentette elfogásunk tényét Sanghajnak –
mondta Sessions.

– Nem, uram.

– Miért nem, tizedes? – kérdezte Sessions dühösen.

– Úgy gondoltam, hogy megvárom, mit csinálnak a japcsik.

– „Úgy gondolta, hogy megvárja”? – ismételte Sessions elképedve. – Atyaisten! Azt is látom, hogy mivel múlatta az időt, amíg várt. Mi a fészkes fenét művelt itt, McCoy? Orgiát tartott?

McCoy nem válaszolt.

– Nonstop orgiát – folytatta Sessions, amint végigtekintett a szanaszét heverő szeméten, tálcákon, sörösüvegeken és törölközőkön. – Úgy bűzlik a szobája, mint egy kupleráj. Itt van még az a nő, az ég szerelmére?

McCoy bólintott.

– Az isten verje meg magát, tizedes. A távollétemben magának kellett volna felügyelni az embereit, ehelyett úgy viselkedett, mint egy örvezető zsoldosítás után. Nem is áll szándékában magyarázatot adni arra, hogy miért nem jelentette Sanghajnak, mi történt velünk?

– Nem akartam felverni a port.

– És ez mégis mi a fészkes fenét jelentsen?

A fürdőszoba ajtaja kinyílt, és Ellen Feller a szobába lépett. Ismét a köntösét viselte, kibontott haja pedig a vállára omlott.

Belenézett Sessions hadnagy szemébe, azután keresztülsétált a szobán, majd egy szó nélkül távozott.

– Ez már aztán tényleg mindennek a teteje – mondta Sessions hűvösen, már-már nyugodtan, miután a nő távozott. – Ahelyett, hogy a kötelességét teljesítette volna... Jesszusom! Erre rámennek a sávjai, McCoy. Hadbíróság elé fogom állíttatni!

McCoy a komódhoz lépett, és a kezébe vette a fényképezőgépet.

– Az isten verje meg magát, tizedes! Ne merészeljen hátat fordítani nekem, amikor magához beszélek!

McCoy visszatekerte a filmet, kinyitotta a Leicát, és kivette belőle a negatívot. A hüvelyk- és a mutatóujja közé fogta a tekerestet, és Sessions hadnagy felé fordult.

– Remélem, hogy Jencsingben nem vesztette el ennyire az önuralmát – mondta McCoy. – A japánok lenézik az olyan embereket, akik nem tudnak uralkodni magukon.

– Hogy merészel maga ilyen hangon beszélni velem? – horkant fel Sessions hitetlenkedve.

– Nézze, hadnagy, két lehetőség van – mondta McCoy. – Készíthet egy szép, szabályos jelentést, amiben pontosan leírja, hogy mi történt. Vagyis azt, hogy a tanácsom ellenére elmentek

Jencsingbe, elfogatták magukat, és amikor visszajöttek ide, rá kellett döbbernem, hogy én még csak nem is jelentettem, hogy fogságba estek...

– Ha azt írnám, hogy „teljes mértékben elmulasztotta teljesíteni a kötelességét”, az jobban hangzana – vágott közbe Sessions.

– ...és „teljes mértékben elmulasztottam teljesíteni a kötelességem” – ismételte McCoy.

– Ez már hallgatólagos függelemsértés!⁹ – csattant fel Sessions.

– És, hogy Mrs. Fellert a szobámban találta – tette hozzá McCoy.

– Ha már itt tartunk, mégis mi a fene járt az agyában? – dühöngött Sessions. – Atyaisten, ember! A férje egy misszionárius!

– Aki azt fogja majd mondani, hogy a felesége a Bibliából olvasott fel nekem – mondta McCoy nyugodtan. – Ugyanis homoszkosz.

Sessions arcára kiült a döbbenet.

– Az a nő férjnél van, és ezt maga is nagyon jól tudta – mondta Sessions kissé akadozva. Ez a letolás egyáltalán nem úgy alakult, ahogy tervezte.

– A másik lehetőség – folytatta McCoy –, ha maga és Macklin hadnagy jelentést tesznek, amelyben közlik, hogy bizonyítani tudják, hogy a japánoknak, pontosabban a 11. hadosztálynak nincsenek német, 50 mm-es, Pak 38-asai.

Sessions elképedt.

– Miről beszél maga? – kérdezte. – Mivel tudjuk bizonyítani?

– Ha lenne német ágyújuk, akkor beszolgáltatták volna a 94-eseket – mondta McCoy. – De nem szolgáltatták be.

Feltartotta a filmet, azután folytatta.

– Ezeket a képeket tegnap hajnalban készítettem – mondta McCoy. – Szerencsém volt. A japcsik még napfelkelte előtt sorba állították az összes ágyút, és levették a takaróponyvákat. Biztosan a heti karbantartásra készültek, vagy valami ilyesmi.

Eltartott pár másodpercig, mire Sessions össze tudta szedni a gondolatait.

1948-ig az általános katonai büntető törvénykönyv tartalmazta a „hallgatólagos függelemsértést”. Ez a tétel több vétséget is magában foglalt, úgymint a felettesekkel szembeni „gúnyos hangnem”-et.

– Tehát odament. És persze nem kapták el. Nagyon ügyes húzás, McCoy.

McCoy megvonta a vállát.

– Hogy a francba csinálta?

– A németnek van egy teherautója – felelte McCoy.

– A németnek? Úgy érti, a szállodatulajdonosnak?

McCoy bólintott.

– Egyszerűen kölcsönkérte a teherautóját, és elhajtott vele Jencsingbe? Ennyi?

– Azért nem egészen – mondta McCoy. – Múlt éjjel Jencsingbe mentem. Biciklin. Szóltam a fiúnak, aki a német teherautóját vezeti, hogy kap tőlem száz jüant, ha felvesz ott, ahol mondom, reggel fél hétkor.

– És visszahozta?

– Nem. Először bementünk a városba. Fel kellett vennie pár dolgot... főleg zöldségeket szokott onnan hozni, néha egy malacot vagy pár csirkét. Vele mentem.

– És hogyhogy nem vették észre?

– Észrevettek – mondta McCoy. – Amikor a japcsik körül mozgok, mindig olasznak adom ki magam.

– Na és hogyan? Beszél olaszul?

McCoy bólintott.

– A szentségit, McCoy! Maga aztán elképesztő egy alak!

– Ostobaság volt a részemről csak úgy odamenni – mondta McCoy. – Lehetett volna több eszem is.

– Akkor miért ment oda?

– A szavaiból azt vettem ki, hogy fontos magának – mondta McCoy. – Mindegy. Most már el van a dolog rendezve. És ha esetleg azt mondanák Banning századosnak, hogy tudták, hogy Jencsingbe megyek, és ezért vállaltak egy kis figyelemelterelést, én nem szólnék egy szót sem.

– Remélem, nem arra akar rábeszélgni, hogy hamis jelentést írjak, McCoy?

– Az egyes számú szabály az, amit most teszünk – mondta McCoy. – Nem kell felverni a port, ha nem muszáj. Ez igaz a Tengerészgyalogságra és azokra is, akiket éppen szemmel tartunk. Ha elmondja nekik, hogy mi történt valójában, akkor úgy fog ott állni, mint egy...

Mint egy rakás szar. Ugye, ezt akarta mondani, tizedes? – gondolta Sessions. De sikerült uralkodnia magán, és így nem szaladt ki a száján: „Hogy merészel ilyen hangot megütni?”

Egy alig hallható belső hang azt mondta neki, hogy már így is elég nagy hülyét csinált magából. Csak tíz napja érkezett Kínába, és máris elkapták a japánok, ráadásul valami olyan dologért, amit nem is lett volna szabad megpróbálnia. Ahányszor csak megszólalt, egyre mélyebbre ásta magát.

Tizenegy éve szolgált a Tengerészgyalogságnál. Azelőtt egyetlen sorállományú – még egy tűzvezető őrmester – sem beszélt vele úgy, ahogy ez a huszonegy éves tizedes. Még zöldfülű hadnagy korában sem.

És most az alig hallható belső hang azt mondta neki, hogy McCoy *nem* pimaszkodni akar vele. Az alacsonyabb rangfokozatúak pimaszkodnak a feletteseikkel. De McCoy elnézően és egyben lenézően bánt vele, ahogy egy magasabb rangfokozatú viszonyul egy alacsonyabb rangfokozatú katonához. És a szomorú igazság az volt, hogy Sessions minden okot megadott McCoynak, hogy így bánjon vele.

Annak idején megmondták neki – és ő úgy tett, mintha értette volna –, tanulja meg, hogy mindig számítania kell a legváratlanabb dolgokra is. De ő nem tanulta meg. Harminckét éves tiszt volt, aki azt képzelte magáról, hogy többet tud, mint egy huszonegy éves sorállományú.

Ha a szabályzat szerint járna el – amit a becsületkódex elvárt egy tiszttól és úriembertől, főként egy olyantól, aki Annapolis-gyűrűt viselt –, akkor azon nyomban fel kellene hívnia Banning századost, és hivatalosan közölnie kellene vele, hogy – McCoy tanácsa ellenére – magával vitte Feller tiszteletest és Macklin hadnagyot Jencsingbe, ahol elfogták a japánok, az ölébe borítottak egy tál zsíros, rizsszerű moslékot, azután pedig visszatért a szállodába, ahol McCoy tizedest rajtakapta, amint a misszionárius feleségével paráználkodik (amelyet egy, a szabályokat tisztelő, jó tengerészgyalogos nem követ el), és aki ráadásul hallgatólagos függelemsértést is elkövetett. Azután viszont kiderült, hogy van nála egy tekercs 35 mm-es film, amelyet a japán 11. hadosztály tüzérségi állományáról készített.

– Én most megfürdöm, megborotválkozom, és felveszek egy tiszta egyenruhát, tizedes – mondta Sessions hadnagy. – Ezt a beszélgetést egy másik alkalommal folytatjuk.

– Igenis, uram.

– Holnap reggel szeretnék a lehető leghamarabb útnak indulni – folytatta Sessions. – Van ennek valami akadálya?

– Nincs, uram – mondta McCoy. – Most, hogy újra velünk van, bármikor útnak indulhatunk.

Sessions érezte, hogy még most is hülyét csinál magából, és hogy ez ellen valamit tennie kellene.

– Amint biztonságos módon tudunk kommunikálni, McCoy tizedes, szándékomban áll értesíteni Banning századost, hogy a tanácsa ellenére Jencsingbe mentem, és elfogtak a japánok. Elmondom neki, hogy maga volt olyan leleményes, és dicséretre méltó módon lefotózta a japánok tűzérési ütegeit. De nem látom okát annak, hogy a magánéletéről is említést tegyek. Nagyon hálás lennék, ha a jelentésében nem bonyolódna részletekbe azt illetően, ahogy most ide berontottam, és hülyét csináltam magamból.

– Nem állt szándékomban erről jelentést tenni, uram.

– És biztos vagyok benne – mondta Sessions, majd egy pillanatra megállt, hogy megtalálja a megfelelő kifejezést –, hogy... a szerelmi élete nem fogja hírbe hozni a Tengerészgyalogságot, amely a házasságon kívüli testi kapcsolatot elítéli.

– Nem fogja, uram. Nagyon fogok ügyelni, uram. És nagyon hálás lennék, uram, ha Macklin hadnagynak nem tenne említést Mrs. Fellerről.

Sessions bólintott.

– Köszönöm, McCoy – mondta Sessions, majd sarkon fordult, és távozott.

V.

(Egy)

Hotel am See

Csiesom, Kína

1941. május 18., 22.15

McCoy nem tudott elaludni. Az ágyneműn még mindig érezni vélte Ellen illatát. A nő arca pedig kitörölhetetlenül belevésődött az agyába.

Nem sokkal azelőtt egymás mellett ültek a vacsoránál. Alig ült le, a nő térde máris az övéhez ért.

Az érintésében nem volt semmi, amit különösen szexisnek lehetett volna nevezni, és még csak nem is akarta McCoyt felizgatni az asztal alatt – McCoy sem akarta felizgatni a nőt, vagy ilyesmi. Csak meg akarta érinteni. Nem is igazán szólt McCoyhoz, csak talán annyit mondott: „Ideadná a sótartót, kérem?” De a térdét egy pillanatra sem húzta el McCoy térdétől.

Hamarosan azonban Feller tiszteletes felállt, és bejelentette, hogy hosszú nap áll előttük, mire Ellen is felállt, és követte... amitől McCoy úgy érezte, mintha kitéptek volna belőle valamit.

Valamivel később McCoy és Zimmerman benéztek az európai szolgák számára fenntartott szárnyba, hogy megbizonyosodjanak róla, egyik sofőr sem ment be a városba berúgni. Azután Zimmerman feltett egy tárgyilagos kérdést.

– Sessions rájött, hogy kéféled a misszionáriusnőt?

– Ő *nem* kéfélt a misszionáriusnőt. Úgy indult persze, de most már nem csak erről volt szó. McCoy nem volt hajlandó beismereni, hogy beleszeretett, de a nő több volt egy rég várt kalandnál, és több annál, mintsem hogy egyszerűen azt mondja, hogy „ke-

féli a misszionáriusnőt”. És Ellen „kedvesemnek” szólította, és komolyan is gondolta. És McCoy is komolyan gondolta, amikor Ellen kimondatta vele a szót.

– Ja – mondta McCoy.

– És?

– És mi?

– És mit fog csinálni?

– Semmit sem fog csinálni – mondta McCoy. – Rendes tag.

– Mázlista vagy – mondta Zimmerman. – Ha az a szemétláda Macklin rájön, McCoy, akkor hadbírótság elé állít.

– Mondjuk, akkor jöhet rá, Ernie, ha te tovább jártatod a szád.

– Jó lesz, ha vigyázol a seggedre, McCoy – mondta Zimmerman.

– Persze – mondta McCoy. – Majd vigyázok.

Jesszusom, hogy én mekkora szarba keveredtem!

Újra felkapcsolta a lámpát, és kinyitotta a *Shanghai Postot* a keresztretjtvénynél. Hármát is megfejtett, mire elaludt. Ülve. Azután félig felébredt, lassú mozdulatokkal a kapcsoló felé nyúlt, és lekapcsolta, majd magára húzta a takarót, és mély álomba merült.

Amikor a nő ajkát érezte a száján, azt hitte, hogy megint egy olyan „nedves” álma lesz, ami igencsak meglepte ennyi kefélés után. Azután rájött, hogy nem álmodik.

– Gondoltam, hogy ez majd felébreszt, drágám – suttogta Ellen Feller.

– Na és a férjed?

– A férjem? Ahogy te olyan obszcénen megjegyezted, a férjem bekaphatja.

– Úgy érted, hogy tud róla?

– Úgy értem, hogy külön ágyban alszunk, és mikor eljöttem, már aludt.

– Én alig bírtam elaludni. Folyton te jártál az eszemben.

– Ennek örülök – mondta Ellen, majd mellé feküdt, és az arcát McCoy nyakához nyomta. – Jöttem volna hamarabb is, de beszélgetni akart.

– Miről?

– Arról, hogy milyen jó, hogy a japánok elfogták, mert így valószínűleg könnyebb lesz a ládákat felvinni a hajóra. Úgy értem, hogy ellenőrzés nélkül.

– A gondolat elszomorította McCoyt. Kilenc nap múlva a nő elmegy, és soha többé nem látja viszont.

– Állítsd be az ébresztőórát – mondta Ellen gyakorlatiasan.

– Nem szeretnék itt elaludni.

Beállította az ébresztőórát, de nem volt rá semmi szükség. Fél ötkor mind a ketten ébren voltak. Egyikük sem aludt húsz percnél többet az éjjel.

(Kettő)

Hujmin, Santung tartomány

1941. május 27.

Kilenc napba telt, mire elérték Hujmint, kilenc napba, amely alatt McCoy és Ellen nem lehetett együtt.

A napok Hujmin felé nagyjából ugyanúgy teltek. Korán reggel útnak indultak, lassan haladtak, és csak ebédelni álltak meg. Ha nem találtak egy rendes helyet, akkor egyszerűen lehúzódtak az út szélére, és a motorháztetőn vagy a teherautók platóján ettek rizsgombócot, tojástekercset és sült csirkét.

Az út végtelennek tűnő rizsültetvények között kígyózott. Az emelkedők és a lejtők nem voltak meredek, de a kanyarok már annál inkább, így aztán 30 kilométernél többet aligha tudtak megtenni egy óra alatt. Volt úgy, hogy egy lelket sem lehetett látni az úton, amíg a szem ellátott, máskor pedig alig lehetett megmozdulni a kínaiaktól, akik közül néhányan egyedül ballagtak, mások a családjukkal mentek valahová, megint mások pedig ökrösszekerek mögött poroszkáltak.

A legtöbb kínai egyáltalán nem reagált az autók kürtjére. Így aztán amikor egy keskeny útszakaszhoz értek, amiből volt bőven, alacsony sebességfokozatba kellett kapcsolniuk, és addig kellett vánszorogniuk, amíg az út ki nem szélesedett annyira, hogy meg tudják előzni az ökrösszekereket. Olyan is előfordult azonban, hogy a kürt hallatán a lassan baktató gyalogosok nagyot ugrottak, és szitkokat szórtak a mellettük elhaladó konvojra.

Amikor az út szélén kellett enniük, McCoy olyankor igyekezett megállni, amikor üres volt az út. De legtöbbször – McCoy legnagyobb igyekezete ellenére – öt perc sem telt el, és máris hemzsegték körülöttük a kínaiak. Néhányan csak kíváncsian bámulták őket, mások pedig az ételmaradékokért könyörögtek.

Néhányan pedig stoppoltak. Erről azonban természetesen szó sem lehetett. Ha akár csak egy kínait is felengedtek volna a teherautókra, egy kilométer sem kellett volna, és csak az üres plató maradt volna utánuk.

Sujangban, Tancsengben és Vejfangban McCoy éjszakánként azon dolgozott, hogy kiderítse, vajon a japánok nem kaptak-e mégis azokból a német tűzérési ágyúkból. Tancsengben, vonakodva ugyan, de még Sessions hadnagyot is magával vitte.

Sessions addig mesterkedett, amíg McCoy beadta a derekát. Vacsora után kereste meg McCoyt a szobájában, aki éppen öltözködött. Fekete vászon parasztinget, nadrágot és gumicipőt vett fel, a fejére pedig fekete kendőt kötött. Ezt a maskarát nem is igazán álcának szánta, sokkal inkább egy problémát szeretett volna megoldani vele, amit az ürülékkel trágyázott rizsföldeken való átkelés jelentett. A komplett ruházat alig került többre egy dollárnál. Egy garnitúrát felvett, két másikat pedig összegöngyölt, egy zsinórral összekötött, és a nyakába akasztott.

Azt tervezte, hogy amikor a pöcegödörként bűzlő ruhában kijön a rizsültetvényről, átöltözik. Tökéletes megoldást persze ez sem jelent, de még mindig jobban érzi majd magát, mintha minden testrészéről a szar csorogna.

Amikor megálltak Sujangban, McCoy remek üzletet kötött az egyik kereskedővel. Húsz liter gázolajat elcserélt nyolc pamutnadrágra és felöltőre. Amikor Sessions felkereste a szobájában Tancsengben, még mindig volt három garnitúra azon kívül, amit felvett.

Sessions udvariasan afelől érdeklődött, hogy McCoy pontosan mire készül, McCoy pedig elárulta neki. Nem nagy ügy. Mindössze azt tervezte, hogy végigmegy a rizsföldeket határoló töltések mentén, s megközelíti a japán támaszpontot. Azután belegázol a vízbe, és szép lassan a támaszpont közelébe lopakodik, olyan közel, hogy le tudja fotózni a gépállást és a tűzérési állásokat. Azután kimászik a rizsültetvényből, átöltözik, és visszamegy.

– Hogyan tartja a fényképezőgépet szárazon?

– Beletekerem pár óvszerbe – mondta McCoy. Sessions elismerően felnevetett.

– Fegyvert is visz magával?

– Van egy késem, amit mindig magamnál tartok – mondta McCoy. – De akkor már nagyon nagy baj van, ha meg kell ölnöm egy japánt.

Sessions bólintott.

– Mondja csak, McCoy... Ugye nincs különösebb akadály, hogy magával menjek? Persze, csak ha hajlandó magával vinni.

– Maga ezt nem akarhatja, hadnagy.

– De igen, McCoy – mondta Sessions. – Ha magával visz, én megyek.

Azután az ágyhoz lépett, és felvette az egyik parasztruhát.

– Ebben le kell fényképeznie – mondta Sessions. – A feleségemet lenyűgözné.

McCoyra nézett, és elvigyorodott.

– Tényleg szeretnék magával menni – mondta. Még mindig kérdésnek hangzott a dolog.

– A dolgok rendje az, hogy a tisztek irányítanak – mondta McCoy. – Nem fog ez menni.

– Emiatt ne fájjon a feje: maga a szakértő, és én ezzel tisztában vagyok. Ez a maga műsora. Én csak szeretném végignézni.

– Amint belelép egy rizsültetvénybe, a cipőjének vége – mondta McCoy. Kifogyott az érvekből.

– Jó – mondta Sessions. – Akkor majd az egyik viseltes cipőmet veszem fel.

– Így aztán kénytelen volt magával vinni Sessionst. Minden úgy történt, ahogy tervezte, csak a japán támaszpont közelében adódott egy kis gond. Sessions bepánikolt, mert pár percig nem hallotta McCoyt, és elkezdte keresgélni, meg suttogni a nevét.

Nem találtak egy darab német Pak 38-ast sem, de nem is fogták el őket. McCoy pedig végképp meggyőződött róla, hogy a Pak 38-asok csak a washingtoni aktakukacok agyában léteznek, olyan félkegyelmű seggfejek agyában, akiknek nem kell emberi ürülékkel trágyázott rizsföldeken mászkálniuk.

Sessionst annyira lázba hozta a kaland, hogy amikor visszaértek a Keresztény Misszionárius Szövetség missziójába, egyfolytában csak az akcióról akart beszélni, és olyan sokáig tartotta

szóval McCoyt, hogy már egy reggeli előtti gyors numerárol sem lehetett szó Ellennel.

Feljött a nap, és mivel a gépben még maradt pár üres kocka, azzal múltatták az időt, hogy egymásról készítettek kínai parasztruhás fényképeket.

McCoy remélte, hogyha a washingtoni fickó meglátja a kínai parasztruhába öltözött Sessionst, talán nem rúgja szét a seggét. Talán megbocsátják neki, amiért hagyta, hogy elfogják a japánok, ha meglátják, hogy azért megpróbálta elvégezni a munkát, amiért odaküldtek.

Amikor azonban a Vejfang melletti misszióhoz értek, McCoy megtiltotta, hogy Sessions vele menjen. Itt már nem babra ment a játék. A japánok védelmi gyűrűt állítottak fel, és rendszeresen járőröztek is, és McCoy nagyon nem szerette volna megkockáztatni, hogy elkapják őket. Sessions ezúttal nem is próbálta meg rábeszélgni. Ettől viszont McCoynak lelkiismeret-furdalása támadt, mert igazából csak azért nem akarta magával vinni, mert Sessions iszonyúan lelassította. Ha Sessions nem megy vele, talán elég hamar visszaér, és akkor Ellen bemehet hozzá a szobájába.

De ez sem jött be. Amikor visszaért, Sessions már várta. Sessions addig tartotta szóval (pedig Vejfangban sem talált német ágyúkat), amíg már megint túl késő lett ahhoz, hogy bármibe is belefogjon Ellennel. Már attól is kivolt mindene, hogy nappal nem kezdhették semmit a nővel. Nem foghatta meg a kezét az autóban, még egy pillanatra sem, és a lábát sem nyomhatta a nő lábának, vagy ilyesmi. Mert Sessions rögtön kiszúrta volna, hogy a nő McCoyt nézi.

Azután úgy döntött, hogy magával viszi Sessionst, hogy Hujmin mellett megnézzék a 403. gépesített gyalogezeredet, mert több japán támaszpont közelébe már nem juthattak ezen az úton. Ha azokból a német ágyúkból kaptak párat a hujminiek, legalább Sessions elmondhatja, hogy megtalálta, amiért küldték. Különben – azzal, hogy elfogatta magát a japánokkal – a szuperitkos küldetés csúfos véget ér, és akkor majd úgy fog ott állni a felettesei előtt, mint egy rakás szar. A fotók, amiken kínai parasztnak öltözve pózol, nem fogják annyira lenyűgözni a nagyokosokat, mint az a jelentés, amelyben az áll, hogy elfogatta magát.

McCoy kezdte belátni, hogy Sessions mégsem tartozott a főparancsnokságtól kiküldött, átlagseggfejek közé. Az egyetlen gond az volt vele, hogy egyszerűen nem tudta, mit csinál. De ezt aligha lehetett felróni neki. A quanticói tisztiiskolában nem volt olyan tantárgy: „Hogyan kémkedjünk a japánok után?” A főparancsnokság elég nagy baromságot csinált, amikor ideküldte, és ahogy ideküldte, de ezzel ők állítottak ki magukról szegénységi bizonyítványt, nem a hadnagy.

Hujminben végül találtak Pak 38-asokat. Őcsászári felsége Japán Császári Szarrágó Hadseregének 304. gépesített gyalogezrede nyolc ágyút kapott. De takaróponyvát már nem kaptak hozzá, úgyhogy a 94-esek ponyváit tették a Pak 38-asokra.

Csakhogy a ponyvák nem passzoltak. A Pak 38-asok csöve és az eltéveszthetetlen csőszájfék majdnem 1 méterrel kilógott a ponyva alól. Ráadásul melléjük állították a 94-eseket, amelyek egészen eltörpültek a Pak 38-asok mellett, így aztán kétség sem férhetett hozzá, hogy mit találtak.

McCoy a Leicával ellőtt két tekercs 35 mm-es, 36 kockás fekete-fehér filmet, azután pedig berakott egy 24 kockás Kodacolor filmet is, és azt is ellőtte, noha sejtette, hogy nem sok minden lesz a negatívon. Nem tudta, hogy miért, de a Kodacolor filmek a hajnali fényben többnyire csődöt mondtak.

Sessions természetesen fel volt villanyozva, és alig bírt magával. Nem utasította McCoyt, hanem megkérdezte tőle, hogy nem lenne-e jó ötlet elküldeni valakit – esetleg őt, vagy esetleg Zimmermant – Tiencsinbe, hogy előhívassák a filmet. Vagy akár az egész konvoj is elmehetne közvetlenül Tiencsinbe, és akkor a többi helyen már meg sem kellene állniuk.

Azután egy szó nélkül elfogadta, amikor McCoy közölte vele, hogy ha ő vagy Zimmerman egyedül indulna útnak a filmmel, akkor a Kempei-Tai, amely azóta követi őket, amióta átkeltek a Jangcén, szagot fogna, és akkor őt vagy Zimmermant valószínűleg eltennék láb alól.

Kínai banditákkal intéztetnék el, hadnagy – mondta McCoy. – Ilyesmi persze igazából nem létezik, csak a japánok találták ki.

– És ha az egész konvojt vinnénk Tiencsinbe, akkor is gyanút fognának?

– Igen, akkor is – mondta McCoy. – Lehet, hogy nem foglalkoznának velünk, de biztosak nem lehetünk benne. Ha viszont azt tesszük, amit előre megmondtunk...

– Nyilván akkor járunk el a legjobban – fejezte be Sessions a mondatot helyette.

– Igen, uram.

És így még egy éjszakát eltölthetünk az úton, talán kettőt is, és talán az egyik teherautó is lerobban. Talán akkor még egyszer vagy kétszer együtt lehetek Ellennel. Isten látja lelkemet, hogy ezen az úton éppen eleget mászkáltam rizsföldeken.

De nem volt szerencséje. A következő éjszakát a Keresztény Misszionárius Szövetség egyik missziójában töltötték, ahol egy kis szobát kapott, amelyet Zimmerman őrmesterrel kellett megosztania. Mivel ráadásul nem is ugyanabban az épületben szállásolták el, mint a tiszteket és a misszionáriusokat, semmit sem tehetett. Egyszerűen nem férközhett Ellen közelébe.

Azon tűnődött, hogy talán Tiencsinben rámosolyog a szerencse. Mindenesetre reménykedett. Valószínűleg soha az életben nem lesz többet ilyen nője.

Hujmint jó 300 kilométer választotta el Tiencsintől. Félúton ismét át kellett kelniük egy folyón, a Jünjanho folyó egyik mellékágán. Az egész nem lehetett szélesebb 200 méternél, így aztán meglehetősen kis kompot állítottak üzembe rajta. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy talán ő és Ellen kel majd át elsőként, ami azt jelentette, hogy egy rövid időre egyedül maradnak. Valószínűleg kefélésre nem lesz lehetőségük – talán csak a Studebaker hátsó ülésén. De McCoyt most ennyi is boldoggá tette volna.

Csakhogy az utolsó pillanatban Sessions úgy döntött, hogy velük megy, és beült a hátsó ülésre. És amikor McCoy már éppen azon volt, hogy a töltésről a kompra hajt, Sessionsnek – egy jó tiszthez méltóan – újabb briliáns ötlete támadt.

– Zimmerman őrmester! – kiáltotta. – Jöjjön velünk maga is! Azután előrehajolt.

– Nem szeretném, ha egyedül maradnánk odaát – mondta fontoskodva. – Az nem volna túl jó ötlet.

– Nem, uram. Tényleg nem.

Mégis mit gondol, hogy mi történhet odaát? Talán mégsem kellett volna beszélni neki a japán-kínai banditákról. Ha nem jár el a

szám, akkor nem jön velünk, és most lehetne tizenöt vagy húsz percem Ellennel.

Amikor Ellen hátrafordult, hogy a Sessions mellé beszálló Ernie Zimmermanra mosolyogjon, megfogta McCoy kezét, és egy pillanatra az ölében tartotta. McCoy érezte a nő hasának melegét.

A folyó túlsajrtján elég messzire állt meg a Studebakerrel a komptól, hogy a többi jármű mögötte újra fel tudja venni a megszokott formációt, és újra összeállhasson a konvoj.

És akkor Sessions hadnagy valami meglepően rendes dolgot tett.

McCoy, maga itt marad Mrs. Fellerrel az autóban. Zimmerman örmesterrel mi most viisszasétálunk a folyóhoz, és megvárjuk a többieket.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

Amint kiszálltak az autóból, rögtön megfogta Ellen mindkét kezét, amit a nő szinte azonnal a melléhez húzott.

McCoy a viisszapillantó tükörben nézte, ahogy Sessions és Zimmerman eltűnik az egyik kanyarban. Aztán a nő felé fordult, és átölelte.

– Mi lesz velünk? – kérdezte Ellen suttogva.

– Nem tudom – felelte McCoy. – Végre megölelhetlek.

A nő megcsókolta. Először gyöngéden, azután buján, majd az ajkát McCoy fülére tapasztotta, és közben elkezdte kigombolni a férfi nadrágját.

– Van egy ötletem – mondta Ellen. – Te csak figyelj, nehogy hirtelen felbukkanjanak.

Egy pillanattal később a nő felült, és hagyta, hogy McCoy kigombolja a ruháját. Azután a nő mögé nyúlt, kikapcsolta a melltartóját, hogy kiszabadítsa a melleit.

Ekkor hirtelen megorzongott, és valami egészen különös érzés lett rajta úrrá.

Tiszta hülye vagyok – mondta magának. – Egyszerűen csak félek, hogy ezek ketten rajtakapnak velem.

Azután belehasított a felismerés. Most már tudta, hogy nem pusztán erről van szó.

Felemelkedett az ülésen, de éppen csak annyira, hogy odapilanthasson a hátsó ülésre. Zimmerman Thompsonja ott hevert az

ülés előtt a padlón. Akkor Zimmerman és Sessions egy szál pisztollyal ment a folyóhoz. Zimmerman pisztolyával.

– Mit csinálsz? – kérdezte Ellen, miközben a száját elhúzta McCoy fülétől.

– Van egy Thompson a hátsó ülésen – mondta McCoy. – Fogd meg, és rohanj utánam.

Visszatette a szerszámját a nadrágjába, és felvette a Thompsonját a padlóról.

– Mi a baj? – kérdezte Ellen.

– A szentségít, tedd, amit mondtam! – csattant fel McCoy, azután kiugrott az autóból. Futás közben csőre húzta a Thompson.

Én itt rohanok, mint egy hülye, ez a kettő meg ott üldögél egy padon, és várják a kompot Azt fogják hinni, hogy elment a maradék eszem is.

De nem egy padon üldögéltek.

Amint kiért a kanyarból, meglátta a hadnagyot és az őrmestert. Vagy húsz-huszonöt, napszámosnak öltözött kínai állta őket körül.

Hujmin és Tiencsin között mindössze egyetlen helyen szakadt szét a konvoj. És éppen ezért hitelt érdemlően csak itt lehetett eljátszani egy kínai rablótámadást. Ezt aztán alaposan kifundálták a japánok.

Ők pedig ezüsttálcán kínálták fel a lehetőséget a japcsiknak. Sessions és Zimmerman egyedül maradt, ráadásul gyakorlatilag fegyvertelenül. Ha a „banditák” végeznek velük, az autó következik.

Zimmerman kicsatolta a pisztolytáskáját, de nem húzta elő a .45-ösét.

– Vedd elő azt a szart, te barom! – kiáltotta McCoy.

A kínaiak hátrapillantottak. Néhányan elindultak McCoy felé, a többiek Zimmerman és Sessions irányába tettek pár lépést.

McCoy a pisztolyagynál fogva tartotta a Thompson, a géppisztoly tusát pedig a könyökhajlatának támasztotta. A csövet az ég felé tartotta. Egyszerűen nem vitte rá a lélek, hogy belelőjön a tömegbe.

A fene egye meg! Félek! Ha rájuk irányítom a csövet, akkor rögtön kiborul a bili!

Meghúzta a ravaszt. A géppisztoly a karjának vágódott, háromszor, négyszer, ötször, mintha valaki ököllel vágott volna belé. Érezte a lőpor szagát, és látta, amint kicsapnak az apró lángok a csőre szerelt lökés kiegyenlítő nyílásain.

Egy pillanatra mindenki ledermedt, aztán a kínaiak, akik Zimmerman és Sessions felé tartottak, hirtelen futásnak eredtek. És akkor kiborult a bili. Egy szempillantás alatt előkerültek a pisztolyok a legkülönbélebb rejtekhelyekről. McCoy látta, hogy legalább két kínainál automata 98-as Broomhandle Mauser volt, amellyel 9 mm-es löszert lehetett kilőni.

McCoy a vállához emelte a Thompsonot, pontosan célzott, és meghúzta a ravaszt. A Thompson háromszor dördült el, és az egyik kínai, kezében egy Broomhandle Mauserrel a földre rogyott. Az arcára fagyott a döbbenet. McCoy kiszúrt egy újabb Mauseres kínait, és ismét tüzelt. Ezúttal a Thompson csak kétszer dördült el, tompán, bumm-bumm, és a másik kínai térdre esett, mint akit baseballütővel jól gyomron vágtak.

McCoy hideg fejjel leszedett még két kínait a Thompsonnal – két-három löszernél többet egyikre se lőtt ki. Végre Zimmerman is előhúzta a pisztolyát, és felhúzta a kakast.

Azután valami megmozdult mellette, ami meglepte McCoyt, és egyben rémülettel töltötte el. Hátrafordult, és látta, hogy Ellen úgy harminc centire áll mögötte. Mintha egy lassított felvételt látott volna. Látta, hogy a nőnek sikerült visszavennie a melltartóját, de a ruhájával valami nem stimmelt. Azután rájött. A nő félregombolta a ruháját.

Zimmerman Thompsonját tartotta a kezében. Úgy tartotta, mintha félt volna tőle. A vállán pedig Zimmerman válltáskája lógott. Az alakjából ítélve legalább két dobtár lehetett benne. A nő arca elsápadt a rémülettől.

McCoy visszafordult a tömeg felé, és tüzet nyitott.

– Lőj már, az isten szerelmére! – kiáltotta. Zimmerman zavarodottan bámult maga elé.

Aztán Sessions végre megmozdult. Kivette Zimmerman kezéből a Coltot. Két kézzel fogta meg a fegyver, és az egyik kínai lába elé célzott. Tüzelt, aztán újra tüzelt. McCoy feje felett elhúzott egy gellert kapott lövedék.

Ez a hülye barom lábon akarja löni a nyomorultakat!

Ismét a vállához emelte a Thompsont, és – négyes-ötös lövésekkel – a teljes tárat a tömegbe ürítette. Nem maradt ideje célózni. Megszórta a kínaiakat, noha tudta, hogy a lövések nagy része célt fog téveszteni. Azután újra meghúzta a ravaszt, de semmi sem történt. A dobtár kiürült. Kilőtte mind az ötven töltenyt.

Mivel a Panis-szigeten arra tanították, hogy a fegyverekkel tisztelettel kell bánni – a fegyver helytelen használatánál nagyobb bűn nem is létezett –, finoman a földre helyezte a Thompsonját, és csak azután vette el Ellentől Zimmerman Thompsonját.

Amikor a vállához emelte a fegyvert, látta, hogy a tömeg teljesen szétzilálódott, és hogy a túlélők fejvesztve a komp felé futnak. Valamilyen oknál fogva ettől nem hogy megkönnyebbült volna, hanem dühbe gurult. Azt mondogatta magában, hogy először alaposan fel kell mérnie a helyzetet, és csak azután szabad tüzelnie. Most már nem a tömegbe lőtt, hanem alaposan megválogatta a célpontjait. Túlságosan is fel volt pörögve ahhoz, hogy megfelelően kezelje az érzékeny ravaszt, így aztán a Thompson torkolatát újra meg újra négy, öt, hat golyó hagyta el, amíg a tár ki nem ürült. Addigra még öt kínai esett el. Páran közülük arccal a föld felé feküdtek, az egyikük térdre rogyott, egy másik pedig hason csúszva próbált valami biztonságos helyre eljutni, miközben egyik kezét a lábán tátongó lyukon tartotta.

McCoy megszabadult az üres tártól, és az Ellen nyakában lógó táska után nyúlt, hogy kivegye belőle az egyik tartalék tárat. Az egyik tárat elsőre sikerült megragadnia, de közben a felső pozícióban lévő lőszer elmozdult a helyéről. A szájához nyomta a tárat, és a fogával kirántotta az elmozdult löszert. Azután a tárat a Thompsonba helyezte, és a fegyvert ismét a vállához emelte. Két kínai futott felé, az egyik egy kést tartott a kezében, a másik pedig valami hajórúdhoz hasonló dolgot. Két rövid sorozattal szedte le őket. Az egyik 230 granumos, .45-ös lövedék az arcán találta el a másodikat, vért és agyvelőt fröccscentve az útra.

Azután hirtelen vége volt. Egyetlen kínai sem maradt talpon. Amikor lefelé fordította a Thompson csövét, a földön heverők is halottnak tűntek. Kivéve egyet, aki makacsul próbálta működésre bírni a beragadt elsütőszervezetű Mausert. McCoy jól megnézte magának a célpontot, azután két golyót röpített a fejébe.

Több mint egy tucat halott vagy sebesült kínai feküdt a földön. Páran ordítottak a fájdalomtól.

Sessions hadnagy McCoyhoz futott, és úgy tűnt, mintha mondanivalót akart volna valamilyen, de nem találta a szavakat. Hosszú percekig nem tudott megszólalni.

– Istenem – suttogta végül.

McCoynak émelygett a gyomra, és szédült a feje. De erőt vett magán. Azután Ellen térdre rogyott, és hányni kezdett. Ettől McCoynak is hánynia kellett.

– Mi az ördög volt ez az egész? – kérdezte végül Sessions.

– Bassza meg! – mondta McCoy.

Ellen ránézett, és McCoy undort látott a nő szemében.

– Tartok tőle, hogy a japánok rájöttek, hogy maga mégsem egy szentember, hadnagy – mondta McCoy.

– Jesszusom, a film! Hol van?

– Bassza meg – mondta McCoy, és futásnak eredt.

Félúton lehetett az autó felé, amikor lövéseket, majd egy sikolyt hallott. Megpördült, és akkor látta, hogy Zimmermannak végül sikerült valahogy összeszednie magát. Egy teli tárat rakott McCoy Thompsonjába, és a földön fekvő kínaiak között sétálva módszeresen beleeresztett pár golyót mindegyikbe, nehogy valamelyik meggondolja magát, és mégis felkeljen.

A sikoly Ellené volt. Sessions hadnagy a karjában tartotta a halálra rémült nőt, amíg Zimmerman elvégezte a dolgot.

És akkor McCoy meglátta a „felmentő sereget”.

A komp éppen a folyó közepén járt. Macklin hadnagy, aki valahonnan előszedte az acélsisakját, pisztollyal a kezében és síppal a szájában állt a komp korlátjánál. Mögötte ott állt a két őrzővezető a Browning automata puskákkal, azok mögött pedig a Springfieldekkel felfegyverzett sofőrök. McCoy sehol sem látta Feller tiszteletest.

Tovább futott az autó irányába. A filmet ott találta, ahová tette: a filcalapjába, amelyet egy atlétával takart le.

Béült a volán mögé, és visszatolatott oda, ahol Sessions hadnagyot és Ellent hagyta. Sessions kinyitotta a hátsó ajtót, a nő pedig az ülésre rogyott. Falféher arccal meredt a semmibe.

A komp végre partot ért, Macklin hadnagy pedig dühösen a sípjába fújt, és elindult feléjük a „felmentő sereg” élén.

(Három)

McCoynak el kellett ismernie, hogy Sessions hadnagy gyorsan tanult. Egyszerűen el kellett ismernie. Átvette az irányítást, miközben Macklin hadnagy úgy rohangált összevissza, mint egy nyomorult fejetlen csirke. Először amiatt aggódott, hogy a kínaiak biztosan valami „ellentámadáson” törnek a fejüket.

Pedig csak egy rakás banditáról volt szó, ráadásul a horda több mint felét a másvilágra küldték. A katonai alakulatok szoktak ellentámadást intézni. Az a pár kínai pedig, aki túlélte a támadást, még most is futott.

Azután Macklin hadnagy azon kezdett el aggályoskodni, hogy vajon mit fog szólni az ezredes. Azt a parancsot kapta, hogy minden áron kerülje a „konfrontációt”. Márpedig itt „konfrontáció” történt, az már egyszer biztos.

– Biztos, hogy vizsgálatot fognak indítani – mondta Macklin.
– Hivatalból. Kénytelenek leszünk magyarázatot adni. Istenem, mennyi holttest! Legalább egy tucat! Hogyan fogjuk ezt megmagyarázni? Ennyi halott kínai!

– Tizenharc – segítette ki McCoy. – Megszámoltam. Tartok tőle, hogy egyszerűen el kell mondanunk, hogy lelőttük őket.

Sessions és Macklin dühödten nézett rá. Sessionsnek nem tetszett, hogy McCoy ennyire lekezelően bánt Macklinnel, egy tiszttel. Macklinnek pedig az járt a fejében, hogy Gyilkos McCoy több egy pimasz sorállományúnál, minden bizonnyal ő a felelős azért, ami történt.

McCoy szerint nem az zavarta Macklint, hogy majdnem ott hagyták a fogukat, hanem az, hogy már megint megszégyenülten állhat majd az ezredes előtt. Végül is ő volt a konvoj élére kinevezett tiszt.

– Tizedes – csattant fel Macklin –, nem várom el magától, hogy megértse, de itt egy nemzetközi incidens történt.

– Magának ehhez semmi köze, hadnagy – mondta McCoy. – Maga a folyó másik partján volt végig. Mire ideért, már az egésznek vége volt.

– Ebből elég, McCoy! – kiáltott fel Sessions.

– Én vagyok a konvoj élére kinevezett tiszt – süvítette Macklin. – Még szép, hogy közöm van hozzá!

– Igenis, uram – mondta McCoy.

McCoy látta, hogy Macklin nagy levegőt vesz, hogy egyszer s mindenkorra helyre tegye.

Sessions azonban hamarabb szólalt meg.

– Most az a legfontosabb, Macklin – mondta Sessions –, hogy a negatívok, amelyeket McCoy készített, a megfelelő kezekbe kerüljenek Tiencsinben. Ennek az egész hadműveletnek ez az elsődleges célja.

– Igen, hogyne – mondta Macklin türelmetlenül, mert már nagyon szeretett volna McCoynak esni. – De...

Sessions ismét a szavába vágott.

– A második legfontosabb dolog pedig a tiszteletes és Mrs. Feller testi épsége.

– Igen, hogyne – ismételte Macklin.

– És, amint arra maga is rámutatott, itt vannak még ezek a holttestek is.

– Valóban – mondta Macklin. – McCoy tizedes ismét tevékenyen részt vett a kínai halandósági statisztika lerontásában.

Sessions önkéntelenül elmosolyodott.

– Nem hagyhatunk itt tizennyolc holttestet csak úgy az út szélén heverni – mondta Sessions. – És azt hiszem, hogy talán nem ártana, ha én és McCoy különválnánk arra az esetre, ha valami történne valamelyikünkkel...

Most Macklin vágott Sessions szavába.

– Tehát akkor maga is úgy véli, hogy jó esély van egy ellen-támadásra?

– Véleményem szerint ennek az esélye csekély – mondta Sessions –, de azért nem lehet kizárni.

Hülyíti a baromarcúját – gondolta McCoy.

– Amint mondtam – folytatta Sessions –, minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy kettőnk közül, McCoy, valaki épségben eljusson Tiencsinbe, hogy bizonyítani lehessen, a japánok birtokában valóban vannak német Pak 38-asok.

– Igen – helyeselt Macklin komolyan. – Mit javasol? Sessions hadnagy ugyanilyen komolyan azt javasolta, hogy McCoy, két tengerészgyalogos teherautó és az összes tartalék sofőr – Macklin hadnagy irányítása alatt – alkosson egy külön egyseget, és maradjon hátra. Ő, Zimmerman őrmester, és a többiek, illetve a többi jármű pedig azonnali hatállyal induljon Tiencsinbe.

Azt hiszem, hogy így lesz a legjobb – egyezett bele Macklin komolyan.

McCoy majdnem biztosra vette, hogy a japánok már nem fognak megpróbálkozni semmivel. Azt hiszik, hogy az amerikaiak tartanak valamitől, mondjuk egy rajtaütéstől, és azért maradtak a holttestek mellett. A japánok otthagyták volna a holttesteket, ahol a katonák elesetek, hacsak nem támad kedvük azokat behajigálni a vízbe.

De azért „biztos, ami fix” alapon mégis felállított egy védelmi gyűrűt abból a pár emberből, aki vele maradt. Közben Macklin hadnagy volt olyan kedves, és átvette tőle a Thompson géppisztolyt. Az éjszakát is a géppisztoly társaságában töltötte az egyik teherautó utasfülkéjében.

Másnap hajnalban egy francia idegenlégiósokból, olasz tengerészgyalogosokból és tiencsini tengerészgyalogosokból álló különítmény érkezett.

McCoy némileg kényelmetlenül érezte magát, amikor megjelentek az olaszok, de ha tudták is, hogy kicsoda, nem mutatták jelét. Nem nagy buzgósággal ugyan, de nekiláttak felrakodni a holttesteket a teherautókra, amelyekkel érkeztek.

Besötétedett, mire a tiencsini nemzetközi negyedbe értek, ahonnan McCoy már végképp nem tudott elszabadulni, hogy megkeresse Ellen Fellerért a Keresztény Misszionárius Szövetség missziójában. A tiencsini tisztek egész éjjel nem hagyták aludni. Jelentést kellett írnia arról, ami a kompnál történt.

Pár olyan kérdésre is választ akartak kapni, ami kellemetlenül érintette.

Először mindenáron belé akarták beszélni, hogy nem csupán egy kicsit volt izgatott, amikor az eset történt. Mert ha csak egy kicsit lett volna izgatott („Mi nem mondjuk, hogy maga megijedt, McCoy. Ezt senki sem állítja. De nem lehetséges, hogy maga *nagyon* is ideges volt?”), akkor az egész „konfrontációt” el lehetett volna kerülni.

– Uram, ami történt, azt semmiképpen sem lehetett volna elkerülni. Igen, féltem, és izgatott is voltam, de ennek semmi köze sem volt ahhoz, ami ott történt.

Amikor rájöttek, hogy nem tudják kicsikarni belőle, hogy ismerje – akár csak burkoltan is –, hogy az incidens az ő hibája volt, egy másik, még kellemetlenebb váddal álltak elő.

– Mrs. Feller azt állítja, hogy maga és Zimmerman lelőtték a sebesülteket, McCoy – mondta az egyik. – Valóban szükség volt erre?

McCoy éppen elég időt töltött el tisztek társaságában, hogy tudja, mikor készülnek valamire. Zimmermanra akarták kenni a dolgot. Zimmerman családjá viszont kínai volt. Nem engedhette meg magának, hogy lecsukják.

– Senki sem lőtt sebesültekre, százados. Legalábbis nem úgy, ahogy gondolják.

– Akkor mégis mit gondol, hogy miért állítja ezt Mrs. Feller és Macklin hadnagy?

– Nem tudom – mondta McCoy. – Macklin hadnagy nem is volt ott. Csak akkor ért oda, amikor már az egésznek vége lett. Amennyire én tudom, Zimmerman őrmester nem sütötte el a fegyverét. Sessions hadnagy és jómagam lőttünk le néhányat, miután a földre kerültek.

– Miért érezte szükségesnek lelőni őket?

– Mert mi csak hárman voltunk, ők pedig ötvenen, és a konvoj nagyobbik része akkor még nem ért át a folyón. A földön lévők pedig sebesülten is használni akarták a fegyvereiket.

– Nem túl gyakran hallom magától, hogy „uram”, tizedes.

– Uram, nem tiszteletlenségből, uram – mondta McCoy.

– Tehát akkor azt állítja, hogy maga és Sessions hadnagy szükségesnek látták, hogy lelőjék a sebesülteket?

– Igen, uram.

– Akkor Mrs. Feller nyilván összekeverte magát Zimmerman őrmesterrel – mondta a tiszt, és McCoy tudta, hogy ezzel a kínai sebesültek lelövöldözése témát végérvényesen lezárták.

Másnap reggel éppen a kantinban reggelizett, amikor hozzálépett egy futár. Sessions hadnagy az ezredirodában várta.

Sessions ott közölte vele, hogy mivel a japánok mostanra biztosan tudják, hogy nem misszionárius, úgy döntött, hogy nincs értelme Kínában maradni arra a pár hónapra, ahogy azt előzőleg tervezte. Ezért aztán Fellerékkal együtt hazautazik a *President Wilsonnal*.

– Szeretnék elbúcsúzni tőle, hadnagy – mondta McCoy.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet – mondta Sessions. De végül meggondolta magát, és úgy döntött, hogy még egy utolsó jó cselekedet belefér, és közölte a tiencsini tisztekkel, hogy még az elutazása előtt beszélni akar McCoyjal.

Útközben egy vaskos borítékot nyomott McCoy kezébe.

– Ezt adja oda Banning századosnak – mondta Sessions. – Személyesen.

– Igenis, uram – mondta McCoy, és azon tűnődött, hogy miért nem Macklin hadnagynak adta. Azután rájött, hogy bármi is volt a borítékban, Sessions nem akarta, hogy Macklin tudjon róla.

– Ez a jelentésem. Pontosan leírtam benne mindent, ami az úton történt, McCoy – mondta Sessions.

McCoy szemöldöke felszaladt, úgyhogy még vigyorogva hozzátette:

– A szolgálati részletekre koncentráltam, a magánéletével kapcsolatos eseményeket nem említettem.

– Köszönöm, uram.

– Egész éjjel ezen dolgoztam – mondta Sessions. – A másik levélre, amit meg szerettem volna írni, már nem maradt időm. De talán jobb is így. Majd megírom a hajón, és talán nem is baj, ha egy nálamnál fontosabb személytől kapják majd meg.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél, hadnagy – mondta McCoy.

– Hivatalos ajánlólevelet fog kapni, McCoy – mondta Sessions. – Jól mutat majd az aktájában. Én fogom megírni, és megpróbálok rávenni valami fejest, hogy aláírja. Ha nem találok senkit, akkor én magam írom alá.

– Köszönöm.

– Ne köszönje. Maga kiválóan teljesített a legnagyobb nyomás alatt, és ennek nyoma lesz az aktájában.

McCoy tudta, hogy Sessions ezzel azt akarta mondani, hogy ha nincs az a hatodik érzéke – vagy mi a franc volt az –, és nem tűnik fel a színen még éppen időben, akkor Sessions valószínűleg a *President Wilson* hűtőtarolójában tér haza egy koporsóban.

McCoy érezte, hogy Sessions jót akar, de azt kizártnak tartotta, hogy az ajánlólevél elkészül. Még ha nem is felejt el megírni, a Tengerészgyalogság főparancsnoksága aligha fogja hagyni, hogy hivatalosan is iktassa. Ami a tiszteket illette, az egész dolog

a kompnál McCoy hibájából történt (és minél magasabb rangfokozatú tisztról volt szó, annál inkább ez volt a véleménye). Véleményük szerint „túlreagálta a szituációt”, amelyet egy magasabb rangfokozatú és tapasztaltabb tiszthelyettes emberélet-vesztés nélkül oldott volna meg.

Viszont a gépelt jelentést, amelyet Banning századosnak kellett elvinnie, már fontosabbnak tartotta. Bízott Sessionsben. A jelentésében mindent úgy írt le, ahogyan történt, és Banning meg fogja érteni, hogy miért tette azt, amit tett.

Amikor a *President Wilson* hajóhídjához értek, Sessions szerzett neki egy, a látogatók számára készített szállókártyát, a hajóinastól pedig megkérdezte, hogy Felleréket melyik kabinban szállásolták el.

Amikor elértek a folyosóhoz, amely Fellerék kabinjához vezetett, Sessions kezét nyújtott neki.

– Én itt elbúcsúznék, McCoy – mondta. – Mindent köszönök. És még csak annyit, hogy szerintem maga pokolian jó tengerészgyalogos.

– Köszönöm, hadnagy.

– Biztos vagyok benne, hogy még összefutunk valahol – mondta Sessions. – Előbb, vagy utóbb. Sok szerencsét, McCoy.

– Magának is, uram.

Miközben Fellerék kabinját kereste, jóleső érzés kezdte előtenni. Kezdte elhinni, hogy mégiscsak lesz ajánlólevél. Nem is mutat majd rosszul egy ilyen az aktájában, ha egyszer az őrmesteri előléptető bizottság elé kerül a neve.

A jóleső érzés egy pillanat alatt szertefoszlott, amikor a kopogtatására Ellen végül kinyitotta az ajtót. Az arcára volt írva, hogy remélte, az életben nem látja viszont McCoyt. De amekkora tökkelütött barom volt, nem akart hinni annak, amit a nő arcán és a szemében látott. Azzal áltatta magát, hogy csupán a meglepetés ült ki a nő arcára.

Először megkérdezte a nőtől, hogy nem írna-e neki.

– Talán egyszer még találkozunk – mondta McCoy.

Azután meg azt mondta neki, hogy szerelmes belé, és hogy ha Ellen akarja, akkor szerintem nincs akadálya annak, hogy leszereljen a Tengerészgyalogságtól. Pénze is van, és tényleg szereti.

A nő már akkor összerezsent, amikor elkezdte a mondókáját, éppen úgy, mint amikor mocskos dolgokat mondott neki McCoy,

és amikor kibökte, hogy szerelmes belé, a tekintete egészen szigorúvá, a szeme pedig hideggé vált.

– Hogy merészel maga ilyen hangon beszélni velem? – mondta, amikor McCoy befejezte a mondandóját. Minden szava úgy szúrt, mint egy lándzsadöfés.

Akkor mégsem akart mást, csak egy jó kemény farkat, amit a homokos férje nem tudott neki megadni. A legkülönösebb az volt, hogy McCoy még csak nem is érzett dühöt. Viszont kis híján elsírta magát.

Sarkon fordult, és kísértelt a nő kabinjából, s magában megesküdött, hogy a bűdös életben még egy ilyen nyomorult hibát nem követ el. Soha többet nem dől be még egy kiéhezett vén kurvának. Le se szarta, ha a nő naponta nyolcszor kefél Sessions hadnaggyal, amíg áthajóznak a Csendes-óceánon. Ha Sessions nem fekszik le vele, akkor majd rámászik egy másik szerencsétlen baromra. Ha meg az sem jön össze, akkor beéri a seprűnyéllel is.

4. tengerészgyalogos-ezred, parancsnokság

Sanghaj, Kína

1941. június 11.

Miután engedélyt kapott, hogy belépjen Banning százados irodájába, Macklin hadnagy peckesen belépett, és az íróasztal előtt vigyázzba vágta magát.

– A parancs szerint jelentkezem, uram.

Miután a formaságokat letudta, a Banning íróasztala előtti székhöz lépett, leült, és keresztbe tette a lábát.

– Hogy melegszik az idő, mi? – kérdezte Macklin.

– Nem emlékszem, hogy engedélyt adtam volna rá, hogy leüljön, hadnagy – vetette oda Banning százados könnyed, ugyanakkor kissé dühös hangon.

Macklin meglepődött. Egy gyors pillantást vetett Banning arcára, azután talpra szökkent.

– Elnézését kérem, százados – mondta, miután ismét vigyázzba vágta magát.

– Hadnagy – mondta Banning –, figyelmesen elolvastam a Tiencsin-Peking útról szóló jelentését. Leginkább a jencsingi fog-ságba esésére és a kompnál történt incidensre koncentráltam.

– Igen, uram?

– Ugyanolyan figyelmesen olvastam el Sessions hadnagy jelentését is – mondta Banning.

– Uram?

– Sessions hadnagy a jelentéséhez fűzött egy apró kis megjegyzést – mondta Banning. – Amolyan figyelmeztetésfélét. Azt írta, hogy hajnalban készítette a jelentését, mert szerette volna befejezni, még mielőtt hazaindul. Ezért aztán tartott tőle, hogy lesz benne pár apró hiba, mivel annyira nagy sietséggel írta.

– Nem volt róla tudomásom, hogy Sessions hadnagy jelentést írt az útról, uram – mondta Macklin hadnagy. – Ha javasolhatnám, talán helyénvaló lenne, ha én is belepillanthatnék, hogy némileg módosíthassam a jelentésemet.

Banningben megint felment a pumpa, mert eszébe jutott, hogy mit írt Macklin a jelentésébe. Nagyon piszkálta a csőrét, hogy ez az ember McCoyt okolta azért, amiéit elfogták őket, és volt képe olyat leírni, hogy McCoy „gyáván kivonta magát a kötelesség teljesítése alól”, meg hogy a folyónál történt „tragikus események” elkerülhetők lettek volna, ha Sessions hadnagy hallgatott volna az intelmeire, és hogy „McCoy tizedes paranoiás tendenciái öngyilkos hajlamban mutatkoznak meg, amely miatt állandóan szemmel kell tartani”.

– Ráadásul – miután sejtette, hogy Sessions már valószínűleg messze jár, és nem tudja megcáfolni – még meg is próbálta ráhúzni a vizes lepedőt: „Nem lehetetlen, hogy Sessions hadnagy hozzájárult a kínai sebesült civilek legyilkolásához, jöllehet ő maga valószínűleg tevékenyen nem vett benne részt.”

Banning egy pillanatra várt, hogy egy kicsit lehiggadjon.

– Maga aztán egy undorító féreg, Macklin – mondta nyugodtan. – Hogy a pokolba nem rúgták ki magát a Tengerészgyalogságtól ennyi idő alatt?

– Nem tudom, hogy mire gondol, uram – mondta Macklin.

– Tudja maga, hogy kire mondjuk azt, hogy undorító féreg, Macklin? A Tengerészgyalogságnál azt nevezzük undorító féregnek, aki tiszt létére megpróbálja a saját szemetét egy tisztárs szőnyege alá seperni. Nem tudom, hogy ez a kifejezés elég trá-

gár-e ahhoz, hogy így nevezzünk egy tisztet, aki úgy próbálja meg menteni a seggét, hogy közben bemocskol egy sorállományút. És magának majdnem sikerült is, maga undorító kis szar-rágó, csakhogy Sessions rájött, hogy micsoda egy szemét alak maga, és elküldette nekem a jelentését McCoy tizedessel.

– Elképzelhető, százados, hogy a két jelentésben szerepelnek olyan részletek, amelyeket különbözőképpen lehet interpretálni, de olyasmi bizonyosan nem, ami okot adhatna ilyen rágalmakra...

– Fogja be a pofáját, hadnagy! – üvöltötte Banning. Most először emelte fel a hangját egy tiszt előtt, és elszégyellte magát, amiéit kijött a sodrából. Haragos, megvető pillantást lövellt Macklinre. Beletelt pár másodpercbe, mire sikerült újra lehiggadnia.

– Ha most olyan hangulatomban lennék, hadnagy – mondta Banning –, eljárást indítanék maga ellen tiszthez méltatlan viselkedés tanúsítása miatt. Vagy azért, mert szándékosan elferdítette a tényeket egy hivatalos jelentésben. De ez sajnos nem áll módomban. Ha hadbíróság elé állítom, akkor bele kell mennünk bizonyos hírszerzési dolgokba, és azt nem tehetjük meg. Mindössze azt tehetem, és ez az eltökélt szándékom, hogy a legközelebbi teljesítményjelentését teleírom olyan kifejezésekkel, amelyek majd világosan a tudtára adják a legközelebb összeülő előléptetési bizottságnak, hogy magára még egy géppuskásosztagot sem szabad bízni, nem hogy egy egész századot. Beletelik némi időbe, mire újból előléptetik, hadnagy. Maga okos ember. Talán úgy dönt, hogy a legjobb az lesz, ha szépen kilép a Tengerészgyalogságtól.

– Banning százados – mondta Macklin egy pillanattal később.

– Itt nyilvánvalóan csak valami félreértésről lehet szó.

– Nincs itt semmilyen félreértés, Macklin – mondta Banning majdnem szomorúan. – Mindössze annyi történt, hogy maga bebizonyította, hogy nem alkalmas a tengerészgyalogos-tiszt posztra. Ilyen egyszerű. Alapfeltétel, hogy egy tengerészgyalogos-tiszt becsületes legyen. Maga nem az.

– Biztos vagyok benne, hogy az ezredes előtt sikerül majd tisztáznom ezt a kis félreértést – mondta Macklin. – Szándékomban áll beszélni vele, uram.

Banning egy pillanatig csak nézte Macklint, azután felvette a telefont, és tárcsázott.

– Itt Banning százados, uram – mondta Banning. – Nálam van Macklin. Éppen most közöltem vele, hogy milyen mélységesen megvetem. Azt mondja, hogy biztosra veszi, maga előtt tisztázni tudja ezt a kis félreértést.

Az ezredes nem válaszolt azonnal.

– Úgy gondolom, hogy jogában áll az én számból hallani – mondta aztán. – Küldje át hozzám.

– Igenis, uram – mondta Banning, és visszahelyezte a kagylót.

– Leléphet, Macklin – mondta Banning. – Ha úgy gondolja, akkor az ezredes most fogadja.

Macklin csinált egy hátraarcot, és kimasírozott az irodából.

Banning tudta, hogy milyen fogadtatás vár Macklinre. Elég sokáig tartott, mire sikerült lebeszélnie az ezredest, aki minden áron hadbíróság elé akarta állíttatni Macklint. Amikor már majdnem minden érvből kifogyott, Banning a Tengerészgyalogság jó hírére apellált. Ez végül bejött, és az ezredes, vonakodva ugyan, de belátta, hogy a legjobb az lesz, ha Macklint azonnali hatállyal felmentik a szolgálat alól, és az első adandó alkalommal hazaküldik.

(Öt)

4. tengerészgyalogos-ezred

zászlóalj, parancsnokság

Sanghaj, Kína

1941. június 12.

Az őrmester futárt küldetett McCoy lakására egy riksással. Szabadság ide vagy oda, az őrmester beszélni akart vele, mégpedig azonnal.

McCoy megborotválkozott, felvett egy tiszta egyenruhát, és a támaszpontra ment.

– Remélem, hogy összecsomagolta a cuccait, McCoy – mondta az őrmester, amikor McCoy belépett a századirodába. Azután a kezébe nyomta a különleges parancsot: tizenkét, gemkapoccsal összekapcsolt papírlapot.

PARANCSNOKSÁG

4. ezred, USA Tengerészgyalogsága, Sanghaj, Kína

1941. június 10.

Tárgy: írott parancs

Címzett: Kenneth J. McCoy 32875 USA Tengerészgyalogsága,

4. ezred, 1. zászlóalj, parancsnoki század

Hivatkozás az USA Tengerészgyalogsága főparancsnoksága által elküldött táviratra, melynek tárgya „Kenneth J. McCoy áthelyezése”, kelt 1941. június 4-én, Washingtonban.

A mai nappal áthelyezve a 4. tengerészgyalogos-ezred, 1. zászlóalj, parancsnoki századtól az USA Tengerészgyalogsága 47. szállítószakaszához, az USA Haditengerészeti Hadihajó-építő és Felszerelő Támaszpontjára, Philadelphia, Penna.

Felszáll az USA Haditengerészete szolgálatában álló első hajóra, amely Sanghajból az Egyesült Államok egyik kikötője felé tart. Amint megérkezik az Egyesült Államokba, azonnal jelentkezik a legközelebbi tengerészgyalogsági, illetve haditengerészeti bázison vagy egységnél, ahol megkapja a szükséges utazási utalványokat, amelyekkel elérheti a célállomást.

Engedélyt kap 150 kg súlyig magával vinni a személyes tulajdonait. Háztartási felszereléseket NEM vihet magával. Az utazás megkezdését NEM halaszthatja el. Vigye magával a lepecsételt szolgálati lapját. A pecsétet semmilyen körülmények között sem törheti fel.

Az út során köteles felmutatni jelen parancsot minden tengerészgyalogsági, illetve haditengerészeti hajó és állomás parancsnokának. Az említett tiszteket utasítom, hogy a lehető leggyorsabban tudassák az USA Tengerészgyalogsága főparancsnokságának Q3-03A tisztjével Washingtonban, hogy mikor érkezett, milyen járművel távozott, és hogy az útja következő állomását várhatóan mikor éri el.

FELSŐBB UTASÍTÁSRA:

J. James Gerber őrnagy
az USA Tengerészgyalogsága szárnysegédje

– Ez meg mi a bűdös franc?

– Nekem úgy tűnik, hogy a Tengerészgyalogság el akar téged tüntetni Kínából, Gyilkos, még mielőtt mindenkit ledöfnél meg lelőnél – mondta az őrmester.

– Jesszusom!

– „Az USA Haditengerészete szolgálatában álló első hajó” – idézte az őrmester – a *Whaley*.” Péntek reggel fog kihajózni. Te pedig rajta leszel. Ismered a *Whaleyt*, McCoy?

– Ismerem a *Whaleyt* – mondta McCoy. – Az egy rohadt zsírosbödön.

– Pearl Harbourba megy, nem az Államokba – mondta az őrmester. – Pearlben majd felraknak egy másik teknőre. Kis szerencsével akár két vagy három hetet is eltölthetsz Pearlben.

– Főnök, én nem akarok hazamenni – mondta McCoy. Az őrmester válaszát előre lehetett tudni.

– Nem akarsz hazamenni?

– Tudod, hogy értem, főnök – mondta McCoy. – Még csak most jöttem Kínába. Maradni akarok.

– McCoy, nem is tudom, hogy lett belőled tizedes, ha még ennyit sem tudsz... Ha már itt tartunk, azt sem tudom, hogy egyáltalán hogy lett belőled tizedes... de ez itt, öregem, a Tengerészgyalogság. A Tengerészgyalogságnál pedig úgy mennek a dolgok, hogy a Tengerészgyalogság megmondja, hogy hová mész, és mikor.

Igazából semmi értelme nem volt vitatkozni az őrmesterrel, és ezt McCoy is tudta, de azért csak tovább próbálkozott, mert azt gondolta, hogy talán mégis ki tud csikarni belőle pár napot, esetleg akár két hetet is.

Annyi idő alatt talán ki tud találni valamit.

– Az ég szerelmére, főnök, még el kell adnom egy csomó cuccot. Ha péntekig kell megszabadulnom mindtől, akkor akár el is ajándékozhatom mind egy szálig. És ha mondjuk, hagynád, hogy lekéssem a *Whaleyt*, és a következővel mennék?

– Milyen cuccokat akarsz eladni? Én mindig készen állok egy jó vásárra.

Az *USS Charles E. Whaley* egy tartályhajó volt, amely rendszeresen megállt Sanghajban, hogy feltöltse a Jangce folyón járőröző őrnaszádoknak és a SUBFORCHINA (USA Haditengerészete kínai tengeralattjáró-flottája) tengeralattjáróinak üzemanyag-lerakatait.

– Ne szórakozz már, főnök. Ha akarnád, el tudnád intézni.

– Kapd be, McCoy – mondta az őrmester. – Pár hét egy tartályhajón jót fog neked tenni.

– Banning századossal beszélhetek a dologról? – kérdezte McCoy.

– Beszélj csak vele, ha azt hiszed, hogy attól jobb lesz – mondta az őrmester. – Aztán szépen vonszold vissza ide a segged, és kezdj el pakolni. Ha a tűzvezér azt mondja, hogy a felszerelésed csillog-villog, akkor talán kiengedlek a városba, hogy eladd a cuccaidat.

Banning százados rögtön a belső irodájába intette, amint meglátta, hogy McCoy belép az ajtón.

– Gondolom, már hallotta a hírt az őrmestertől.

– Igen, uram.

– Még mielőtt felesleges könyörgésbe kezdene, hadd mondjam el, hogy az ezredes nemcsak, hogy majd kiugrik a bőréből az örömtől, hogy végre megszabadul magától, de külön a lelkemre kötötte, hogy személyesen győződjek meg róla, hogy felszáll a *Whaleyre*.

– Felkerültem a feketelistájára?

– Mondjuk inkább úgy, hogy a maga neve már egy ideje meglehetősen sok táviratban szerepelt, amit a Tengerészgyalogság főparancsnokságáról küldtek, amióta Wyatt Earpnek képzelte magát ott a kompnál. Ha karriert akar csinálni a Tengerészgyalogságnál, Gyilkos, akkor vissza kell fognia magát. Nem szurkálhat, meg lödözhet le mindenkit.

– Ez így nem tisztességes, százados – mondta McCoy.

– Nem – mondta Banning. – Tényleg nem az. Nem maga kezdte, McCoy, és Sessions szerint pokolian jól állta a sarat. Én magam is addig érveltem az ezredes előtt, amíg nem közölte velem, hogy fogjam be. Az olaszok még mindig ízélgetik, és a főkonzul is folyton a nyakára jár maga miatt. Jelen voltam, amikor megkérdezte az ezredestől, hogy maga egyszerűen csak egy ámokfutó, vagy pedig egymaga akarja kirobbantani a második világháborút?

– Szóval pusztán azért, mert tettem a dolgom, és megmen tettem Sessionst és Macklint, most kegyvesztettként hazatoloncolják a seggem.

– Nagyjából igen. De azért nem teljesen. Először is nem az ezredes küldi haza, és nem lett kegyvesztett. Azt hiszem, igazából tiszteli magát. A főparancsnokság vezényli haza. Gyanítom, hogy a főkonzulnak lehetett némi köze a dologhoz. A külügyminisztériumnál jó nagy port kavart az ügye, de az ezredesnek semmi köze az egészhez. Szóval nem kegyvesztettként megy haza. Megtarthatja a sávjait, és ráadásul a századparancsnoka olyan teljesítményjelentést ír magáról, hogy mindenki azt hiszi majd magáról, hogy egy igazi Lou Diamond Jr¹¹. Tudom, mert én magam írtam.

McCoyt ez természetesen meglepte, s a meglepetés kiült az arcára is.

Arról egy szó sem esik benne, hogy milyen munkát végzett nekem, McCoy – mondta Banning. – Azzal ugye tisztában van, hogy a Tengerészgyalogságon belül és kívül senkinek nem beszélhet róla?

– Igenis, uram.

– Még így is pokolian jó benyomást tesz majd az új parancsnokára – mondta Banning.

– Egy teherautó-századhoz kerülök – mondta McCoy. – Egy istenverte teherautó-századhoz. Pedig géppuskás vagyok.

– Pár hónap múlva én is hazamegyek – mondta Banning. – Húzza meg magát annál a teherautó-századnál, és amikor majd én is megkapom az új helyem, megnézem, hogy mit tehetek magáért. Vagy nekem fog dolgozni, vagy kap valami érdekes munkát. Vagy ha azt akarja, akkor visszakerülhet valamelyik nehéz-fegyverzetű századhoz.

– Köszönöm – mondta McCoy.

– A lakásán lévő holmikkal mi a terve?

– Ha a tűzvezérem úgy dönt, hogy a felszerelésem rendben van, az őrmester kienged a városba.

– Majd én felhívom az őrmestert, és megmondom neki, hogy én küldtem a városba – mondta Banning. – Csak nyugodtan tegye a dolgát. Azután menjen vissza a századához. Péntek reggel az első dolgom az lesz, hogy felrakom magát a *Whaleyre*. Ha nem lesz a fedélzeten, McCoy, az ezredes szétrúgja a seggem.

---

¹¹Diamond tűzvezető törzsőrmester volt a tökéletes tengerészgyalogos, aki legendává vált a Tengerészgyalogságnál.

VI.

(Egy)

Az USA Tengerészgyalogsága

San Diegó-i bázisa, Kalifornia

1941. július 9.

Az USS *Charles E. Whaley* éppen olyan szánalmas teknő volt, amilyenre McCoy számított. Mivel nem hadihajó volt, a fedélzeten nem akadt egy szál tengerészgyalogos sem, ami azt jelentette, hogy szinte senkivel sem tudott szót váltani. A tengerészek nem szeretik a tengerészgyalogosokat. Azután ott volt még az a hat tengeralattjárós a SUBFORCHINA-tól, akik Pearl Harbourba utaztak, ők pedig kifejezetten utálták a Kínában szolgáló tengerészgyalogosokat. Az egyetlen tengeralattjárós, akivel még úgyahogy beszélgetni tudott, egy kopasz, szőrös segédgépkezelő őrmester volt, aki már a legelején közölte McCoyjal, hogy egy cseppet sem bánja, hogy rengeteg időt kell eltöltenie a tengeren távol a nőktől.

A dízel üzemanyagtól bűzlő, üres tartályokkal haladó *Whaley* tizenhét nap alatt vánszorgott el Pearl Harbourba. Akkor is himbálózott és bukácsolt, amikor nem háborgott a tenger.

Rengeteg ideje volt arra, hogy elgondolkodjon a dolgain, s hogy ráébredjen, már megint az ő kezébe nyomták a bot szaros végét. Igen. Már megint. Mint mindig.

Ott volt mindjárt Ellen Szemét-kurva Feller.

Azzal, hogy hazaküldtek Kínából, megint neki jutott a bot szaros vége. Te jó ég, szinte ajándékba kellett adnia az összes bútorát. És teljesítményjelentés, meg Lou Diamond ide vagy oda, még a nyomorult teherautó-század legnagyobb barmai is rögtön

rájönnek, hogy valami nem stimmel akörül, akit hazaküldtek Kínából, nem sokkal azután, hogy behajózták, és előléptették.

És ez az új kinevezés is büzlött. Egy nyomorult teherautó-század a Haditengerészet hadihajó-építő bázisán, Phillyben. Phillybe aztán tényleg baromira nem vágyott. Túlságosan is közel feküdt Norristownhoz, oda pedig a lábát be nem akarta tenni még egyszer, és pont. Afelől sem voltak kétségei, hogy amint besétál a nyomorult teherautó-század körletébe, Phillyben, egyből felkerül az összes létező feketelistára. A szállítószakasznál nem lehetett túl sok tizedesszállás, és McCoy szentül hitte, hogy a felletesei Phillyben már el is tervezték, hogy valami kiváló Seggfej őrzető szobájába teszik, akinek a zubbonyán csak úgy hemzsegnek a gerendák¹².

McCoy éppen elég időt húzott le a Tengerészgyalogságnál, hogy tudja, az Államokban szolgáló tengerészgyalogosok ki nem állhatták a Kínában állomásozó társaikat¹³, és most idejön egy tizedes Kínából, aki három hónapot sem töltött le a második négyéves szolgálati idejéből, és megpróbál kicseszni a jó öreg hogyishívják őrzetővel, akit már soha nem fognak előléptetni.

Amikor az USS *Charles E. Whaley* végre kikötött Pearl Harbourban, egy fegyvermester és két parti őr várt rá a hajóhíd végén. A fegyvermester közölte vele, hogy nincs letartóztatva, vagy ilyesmi (pedig jelentenie kellett volna, amiért szabálytalanul a zubbonyára hímezte a sávjait), csak az USS *Fenton* éppen indult Diegóba, és nem szerették volna, ha lekési.

Mint kiderült, az USS *Fenton* egy öreg négykéményes romboló volt, amit Pearl másik oldalán kötöttek ki. Tíz perccel azután, hogy megmutatták neki az ágát, egy hangszóró – 15 centire a fülétől – életre kelt.

– Figyelem, figyelem. Szolgálaton kívüli őrség szolgálati egyenruhában jelenjen meg a korlátnál.

---

¹² Hosszúkás sávok. Minden egyes sáv négy év kiváló szolgálatot jelent. A zubbony ujjának alsó részén viselik.

¹³ A történetek – amelyek egyre színesebbek lettek, minél többször mondták el –, amelyekben kínai fiúk jártak fel kitakarítani a tengerészgyalogosok szállítását, akik testre szabott egyenruhát viseltek, egy sor árért egzotikus nőkkel háltak, extra nyugdíjat kaptak stb. többnyire haragot váltottak ki az Államokban szolgáló tengerészgyalogosokból a Kínában állomásozó tengerészgyalogosokkal szemben.

Az a rohadt hangszóró átlagban tízpercenként szólalt meg egész úton Diegóig.

McCoy összesen egy jó dolgot tudott mondani a DD 133-as USS Fentonra: hat nap alatt ért San Diegóba Pearlből. Egy ellentengernagy utazott a fedélzeten, aki nem szeretett repülni, és aki tudta, a zászlójával a fedélzeten senki sem kérdezi majd meg, hogy miért fogyasztottak annyi üzemanyagot, és miért haladtak huszonkét csomóval óránként.

A hídon biztosan pokoli jól szórakoztak azon, hogy a bádogbiliből egyszerre motorcsónak lett. Szóval ott volt a hajón. Alig bírt megmaradni az ágyában, ráadásul kék-zöld lett, mert folyton nekiment valamelyik válaszfalnak vagy létrának, mert rosszul mérte fel, hogy a bádogbili melyik irányba fog dőlni.

De Diego volt a következő állomás, úgyhogy hamarosan újra szárazföldet érezhet majd a lába alatt, és nem látta akadályát annak, hogy egy jót szunyókáljon a San Diego és Philly között közlekedő vonat egyik hálókabinjában. A Tengerészgyalogság valószínűleg nem fogja megtéríteni a hálókabin költségeit, de nem gond. A pénztartó övében valamivel több mint háromszáz dollár lapult készpénzben. Százzal indult, de nyert százkilencvenet – egyszerre tízet és húszat – a tengeralattjárósoktól a *Charles E. Whaley*n, végül pedig tízet az egyetlen játszmában, amit a bádogbilin játszott.

És persze ott volt még az 5102 dollár 40 centről szóló, díszesen gravírozott „tishti csekk”, kiállítva a Barclays Bank Ltd.-nél, Sanghajban. Ez a legutolsó örökségből származott, ami Sanghajban történt vele. Amikor felment a lakására, hogy eladja a holmijait, a „Tábornok” közölte vele, hogy majd ő megkönnyíti a dolgát. Az egészéit ad neki ötszáz amerikai dollárt. McCoy azonnal lecsapott a lehetőségre. Azután a Tábornok elővett egy pakli kártyát, és ellentmondást nem tűrő hangon bejelentette: „Dupla, vagy semmi!”

McCoy emelt, és a treff bubival ütötte a Tábornok kör nyolcasát.

– Még egyszer – követelte a Tábornok.

– De csak akkor, ha ez az utolsó – mondta McCoy. – Nem fogok itt emelgetni addig, amíg nem nyersz, és kiszállsz.

A válasz helyett egy szemrehányó pillantást kapott.

– Még egyszer – mondta a Tábornok –, és ennyi.

McCoy emelt. Bubi ötös. A Tábornok elmosolyodott, kivillantva aranyfogát... azután emelt. Kör hármas.

De fizetett, pedig a bankba kellett mennie a pénzért.

McCoy befizette a Tábornok kétezer dollárját a Barclays Banknál vezetett bankszámlájára, aztán pedig szólt a pénztárosnőnek, hogy az egészről kér egy csekket. Pár perccel később rájöttek, hogy McCoy tulajdonképpen olyasvalamit kér, amit ők „tiszi csekknek” neveztek.

Megmondta nekik, hogy dollárban akarja majd felvenni a pénzt. Az angolok háborúztak, és nem akarta megkockáztatni, hogy azt mondják neki, várnia kell a pénzére, amíg a háborúnak vége lesz.

Megengedhette magának, hogy kifizesse az egész nyomorult utat Kaliforniától Phillyig. Tudta, hogy a kormány által kiállított utazási utalványért cserébe nem adnak neki hálófülkét, és hogy neki kell majd állnia az egész nyomorult cechet.

McCoy a Parris-szigeten kapta az alapkiképzést, Kínába pedig a Mare-szigetről, San Franciscóból hajózták be, úgyhogy most először utazott Diegóba. Az első benyomása a városról, pontosabban arról a helyről, ahová vitték – a tengerészgyalogos-toborzóállomásról – az volt, hogy sokkal jobban nézett ki, mint az átkozott Parris-sziget, habár sejtette, hogy az alapkiképzésen résztvevők ezzel valószínűleg aligha törődtek. Valószínűleg ugyanolyan félanalfabéta, szadista seggfej kiképzőket kaptak, mint amilyenek a Parris-szigeten voltak.

A Tengerészgyalogságnál elterjedt az a baromság, hogy miután az alapkiképzésnek vége, mindenki megérti, hogy miért bántak a kiképzők úgy az emberrel, ahogy bántak, meg hogy mennyire kellett ez az egész ahhoz, hogy az emberből tengerészgyalogos váljék, és hogy milyen nagyon tiszteli majd mindenki őket ezért. Ahogy nézte, amint az egyik kiképző könyökkel gyomron vágja az egyik kölyköt, pusztán azért, mert az nem húzta ki magát rendesen, vagy azért, mert vette a bátorságot, és a kiképző szemébe nézett, vagy valami hasonló piti vétséget követett el, McCoynak eszébe jutott a kiképzője a Parris-szigetről.

Ha még egyszer az életben az utamba kerül Doudt tizedes, az a szemét, szarrágó, hegyi bunkó – gondolta McCoy – egyenként verem ki az összes fogát, azután meg megetetem vele.

McCoy minden gond nélkül megtalálta a parancsnokság szállítmányozási irodáját, egy spanyol stílusú, cseréptetős épületet. Lerakta a tengerészságját, és a parancsait átadta a fémrácsos ablak mögött ülő őrmesternek. A rácsos ablak McCoyt egy bankpénztárra emlékeztette.

– Kér zsoldelőleget, tizedes? – kérdezte az őrmester.

– Nem – mondta McCoy. – A hajón mellém szegődött a szerencse.

– Hát, nem sokáig tartott ki maga mellett – mondta az őrmester. – Tizedes, nem szívesen teszem, de jelentkeznie kell a kóter őrmesternél.

– Micsoda?

– Majd ott elmagyaráznak mindent – mondta az őrmester. – Én csak parancsot teljesítek.

– Nekem csak egy vasúti utalvány kell Philadelphiáig – mondta McCoy.

– Ha lett volna esze, akkor megveszi magának a jegyét, és csak Philadelphiában kéri, hogy térítsék vissza az árát. De nem ezt tette. Idejött, én pedig parancsot kaptam, hogy küldjem a nálam jelentkező, első három tizedest a kóterhez. Van egy portsmouthi fogolyszállítmány. A kíséretüket ellátó osztagba kellett egy őrmester és három tizedes. Most, hogy maga itt van, indulhatnak.

– Ne szórakozzon velem. Felejtsem el.

– Nem tehetem – mondta az őrmester. – Telexet kell küldennem Washingtonba, hogy maga már az Államokban van. Maga is olvasta a parancsot.

A kóter őrmester egy negyvenéves tűzvezető őrmester volt, egy szikár, vékonyszájú férfi öt gerendával, és olyan sebhelyes arccal, hogy McCoy azon tűnődött, hogy a francba tudott ez a tag borotválkozni.

– Nocsak, tizedes, valami nagy szart kavart Kínában? – kérdezte, miután McCoy átadta neki a parancsait.

– Én nem így tudom, tűzvezér – mondta McCoy. – Áthelyeztek.

– Na, akkor van itt tizennyolc tengerész. Portsmouthba visszük őket – mondta az őrmester. – A legtöbbje csak a hajójáról szökött meg, persze nem egyszer, de van közöttük egy dezertőr is, meg egy fickó, aki megtámadott egy tisztet, aztán még egy

tolvaj és három buzi. Maga fogja őket elkísérni, meg egy hadnagy, egy őrmester és még két másik tizedes. És maga még azt hitte, hogy a Tengerészgyalogság elfordult magától, mi?

– Semmiképpen nem mászhatnak ki ebből?

– Rábaszott, tizedes – mondta a tűzvezér. – Elfogyott a szerencséje.

A tizedeseken, az őrmesteren és a hadnagyon kívül a kíséretet ellátó egység hét közlegényből és örvezetőből állt. A többi tizedes és az őrmester legalább tíz évvel idősebb volt McCoynál. A hadnagy viszont, egy izmos, rövidre nyírt hajú, napbarnított bőrű férfi, aki McCoy nyomában lépkedett (hogy érzékeltesse, hogy milyen fontos – gondolta McCoy), egyidős volt vele.

– Nem fiatal maga egy kicsit ahhoz, hogy tizedes legyen? Csinált már ilyesmit?

– Nem, uram.

– Ért a sörétes puskához?

– Nem, uram.

– Miért nem?

– Nem tudom, uram.

– Hát mihez ért?

– A teherszállításhoz, uram.

– Kínában nagyon nagylelkűek a teherszállításnál, ha ilyen fiatalon előléptették – mondta a hadnagy.

– Úgy látszik, uram.

– Hogy őszinte legyek, reméltem, hogy egy tapasztaltabb tiszthelyettest kapok – mondta a hadnagy –, aki legalább a sörétes puskához ért.

– A Springfielddel és a .45-össel megcsináltam a mesterlövészvizsgát, uram. Azt hiszem, a sörétes puskával sem lesz gond.

– Ha nincs képesítése a sörétes puskára, tizedes, akkor nem ért a sörétes puskához – mondta a hadnagy, mintha csak valami magától értetődő dolgot magyarázott volna egy hülye gyereknek. – A tűzvezetővel elintézem, hogy kapjon képesítést.

– Igenis, uram.

Az egyik tizedes elvitte McCoyt a lőtérré a furgonjával. Azután ugyanez a tizedes végignézte, ahogy McCoy ellő tíz darab rézköpenyes 00-ás sörétet egy 1897-es, 12-es kaliberű, előágytáras Winchesterrel az 50 méternyire lévő célalakra. Azután visz-

szavítta a kóterhez, és közölte McCoyjal, hogy a harci szabályzat értelmében a sörétes fegyvert hasznalat után ki kell tisztítani. Ez azt jelentette, hogy darabokra kellett szedni. Nem lehetett csak úgy egy rézkefével végigszaladni rajta, azután meg párszor beledugni a puskavesszőt a csőbe.

Amilyen óvatos volt McCoy, sikerült összecsepegtetnie a zubbonyát, a nyakkendőjét és a nadrágját a tisztítófolyadékkal, ami azt jelentette, hogy ettől kezdve akár rongynak is használhatta az egyenruháját, vagy ki is hajíthatta, mert a sörétes fegyverekhez használt tisztítófolyadékkal ejtett foltot többszöri mosással sem lehetett kivenni a khaki szövetből.

Amikor jelentkezett a hadnagynál, a hadnagy közölte vele, hogy mocskos az egyenruhája.

– Igenis, uram. Máris lecserélem.

– Ha már úgyis lecseréli, tizedes, a zubbonyán szabályos sávokat akarok látni.

– Uram?

– Tüntesse el azokat a cifra csíkokat, tizedes.

McCoy úgy döntött, hogy szerencsét próbál, végül is úgy sem volt már veszítenivalója.

– Uram, az egyenruhára himzett rangjelzés nem szabályellenes Kínában.

– Most viszont már nincs Kínában, tizedes – mondta a hadnagy. – És nem óhajtok vitát nyitni a dologról. Legyen itt holnap reggel 07.30-ra, mégpedig szabályos egyenruhában.

– Igenis, uram.

– És, tizedes, utána néztem a szabályzatban. Jogomban áll engedélyezni a tiszthelyettesek számára a pisztoly viselését. Mivel azt állítja, hogy mesterlövészvizsgát tett pisztollyal, talán nem ártana, ha vételezne egyet. A sörétes puskát inkább hanyagoljuk.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

A philadelphiai 47. szállítószázad csak jobb lehet ahhoz képest, amit itt csinálok – gondolta McCoy. – Mert ha nem, akkor valamilyen személtládát – egy olyat, mint ez itt – szájba vágom a nadrágszíjam csatjával még a leszerelésem előtt, és akkor engem is gúzsba kötve visznek majd Portsmouthba, egy sörétes puskával a hátamban.

Elsétált a ruházati boltba, és vett magának három zubbonyt, amikre szabályos sávokat varratott. Azután legyűrte magában a

kísértést, és nem ment be Diegóba, hogy kivegyen egy hotelszobát. Amilyen peches volt az utóbbi időben, még belekeveredik egy verekedésbe vagy valami hasonlóba, és akkor aztán tényleg szétrúgják a seggét.

A kóterhez beosztott tiszthelyettes talált neki egy priccset, amin alhatott.

Reggel a hadnagy részletes eligazítást tartott, azután jött pár buzdító szó, majd mindenki a kóter kapujához ment, hogy átvegyék a foglyokat. A foglyok kék farmert viseltek. Mindegyikük térdére, illetve a farmerdzsekijük hátára egy 30 centis „P” betűt¹⁴ festettek. Kaptak egy-egy kis vászonzsákot, amiben volt egy váltás fehérnemű, egy pár zokni, még egy „P” betűs farmernadrág, egy tisztálkodókészlet borotva nélkül (mivel az öngyilkossági kísérletre számítani lehetett, főleg a „mások” esetében, így aztán csak az örök felügyelete mellett borotválkozhattak), és választásuk szerint az Újszövetség vagy pedig a római katolikus misekönyv.

Megbilincselve vezették őket: jobb csukló a szomszédos fogoly bal csuklójához bilincselve. A bokájukra láncot erősítettek, úgyhogy csak csoszogva tudtak haladni.

A kóterbuszon a hadnagy közölte a foglyok felügyeletét ellátó osztaggal, hogy a Tengerészgyalogság szabályzata szerint, amennyiben valamelyik rab megszökik, a rá felügyelő tengerészgyalogost azonnal őrizetbe veszik.

McCoy nagyon jól tudta, hogy az egész egy baromság. Azon viszont elgondolkozott, hogy a hadnagy tényleg bevette ezt a maszlagot, vagy pedig csak tipikus tiszt, aki azt hiszi, hogy az alá beosztott katonák olyan hülyék, hogy azt mond nekik, amit csak akar.

A kóterbusz a San Diegó-i vasútállomásra vitte őket.

Az út erejéig a Tengerészgyalogság rendelkezésére bocsátották az USA Hadserege számára fenntartott kocsit. Közvetlenül a mozdony mögé kapcsolták.

McCoy keresztülmenetelt a mellé beosztott, a sörétes puskákat pihenjállásban tartó tengerészgyalogosokkal és a tizennégy megbilincsel és megbéklyózott fogollyal a peron mellett ácsorgó tömegben, egészen a Hadsereg vasúti kocsijához.

„P” – Prisoner, vagyis fogoly, *a ford.*

Próbálta meggyőzni magát, hogy csupán a kötelességét teszi, és hogy ezek a kölykök saját magukkal cseszték ki, és csak magukat okolhatják azért, amiért most nyakig benne vannak a szarban. De hiába. A tizennégy fogoly közül egy sem érte még el a szavazókort. A legtöbbjük rémülten és megszégyenülten bámult maga elé, mint egy ártatlan kisfiú. Éppen olyan jelentéktelenek voltak, mint az őreik.

Eltervezte, hogy a mellé beosztott örökkel vált pár szót valamelyik csendes sarokban. Nem szeretne volna, ha a nyomorult kiskölykök minden ok nélkül szitává lövik a többi kiskölyköt.

McCoy megkönnyebbült, amikor végre az összes foglyot beterelték a Hadsereg vasúti kocsijába. Soha életében nem érezte magát olyan kényelmetlenül, és még soha nem szégyellte magát annyira, mint amikor végig kellett masíroznia ezzel a szánalmas kis bandával a pályaudvaron.

Az őrmester pár másodperccel a szerelvény indulása előtt jelent meg, hogy megmutassa McCoynak és a többi tizedesnek, hogy ő és a hadnagy hol fognak aludni, és hogy elmagyarázza nekik, hogy a hadnagy milyen megállapodásra jutott a kalauzzal a kaját illetően. A büfékocsiban készítenek a foglyoknak szendvicseket, amikért majd a szolgálatban lévő öröknek kell elmenniük.

Ha minden jól megy, akkor talán maguk is ehetnek egyet a büfékocsiban, de egyelőre a hadnagy azt a parancsot adta, hogy ne hagyják el a kocsit – mondta az őrmester a tizedeseknek.

A hadnagy naponta négyszer tette tiszteletét a kocsiban: 06.00-kor, 12.00-kor, 18.00-kor és 24.00-kor. Minden egyes alkalommal úgy tíz percre maradt, hogy megbizonyosodjon róla, hogy minden fogoly rendesen evett, megmosakodott, megborotválkozott, kimosta az előző napi szennyes rabruháját és az alsóneműjét.

McCoy mindössze egyszer evett a büfékocsiban. A pincérek elég világosan a tudtukra adták – a pocsék kiszolgálással és eltúlzott udvariaskodással –, hogy az öröket annyiba se nézték, mint egy rakás szart. Ennyi elég is volt neki.

Ettől kezdve csak a Hadsereg vasúti kocsijában evett, ami azt jelentette, hogy keresztülutazta egész Észak-Amerikát, és nem vett magához mást, csak szendvicset és kávé.

Nem egészen erről álmodott a Csendes-óceán közepén: egy plüssülés az egyik pullmankocsiban, ebéd és vacsora, na meg

persze pár ital a szalonkocsiban, miközben a gyönyörű amerikai táj elsuhan az ablaka előtt.

Persze mindez csak álom volt, amibe viszont csöppent, az a valóság. Igen, ez volt az Egyesült Államok rohadt Tengerészgyalogsága.

(Kettő)

Boston, Massachusetts

1941. július 16., 16.30

MacCoynak Bostonban át kellett szállnia a philadelphiai vonatra. Rengeteg ideje volt még. A Portsmouthból induló Boston-Maine járat öt perccel három előtt érkezett meg. Negyed négykor már a kezében tartotta a szalonkocsiba szóló helyjegyet. A Portsmouthi Haditengerészeti Börtönben kapott egy vasúti utalványt Phillyig és két étkezési utalványt, de az egészet apró darabokra tépte, és belehajította egy szemetesvödörbe.

Nem akarta, hogy bármi köze is legyen a rohadt Portsmouthi Haditengerészeti Börtönhöz. És az Egyesült Államok rohadt Tengerészgyalogságából is elege lett. Valahol Diego és Chicago között jutott erre az elhatározásra, és még most is azon tűnődött, hogy miért nem gondolt rá hamarabb. A *saját* érdekében. Ennek az elhatározásnak semmi köze nem volt Ellen Szemét-kurva Fellerhez kapcsolódó elmeháborodott ötleteihez. A zsebében lapult egy ötezer dolláros csekk. Semmi értelmét nem látta, hogy továbbra is a rohadt Tengerészgyalogságnál maradjon, és nyelje a szart.

Kivásárolja magát a Tengerészgyalogságtól, és szerez magának valami melót. A helyzet sokat javult az utóbbi időben, ráadásul érettségije is volt. Talán visszamegy Sanghajba, hátha össze tud hozni valami üzletet Pjotr Petrovics Müllerrel vagy a „Tábornokkal”.

Ötezer dolcsi egy egész vagyon. Még ha egy halom pénzt kell is fizetnie az útért Sanghajig, akkor is marad annyi, hogy nem kell azonnal munka után néznie. Szétnéz egy kicsit, aztán ha adódik valami érdekes, akkor arra rámozdul.

Végül is nem bánta, hogy az a rohadt Tengerészgyalogság hazazavarta, pusztán azért, mert azt tette, amivel megbízták, a fogolykíséret-dolog pedig a lehető legjobbkor történt. Meggyőzte

arról, hogy ki kell lépnie a rohadt Tengerészgyalogságtól. Ha ez az egész nem történik, akkor ott marad Kínában, továbbra is célpontot csinál a seggéből, és a japcsik előbb-utóbb őt is megpróbálják elintézni, ahogy Sessions hadnagyot.

A fogolykíséret még kellemetlenebbé vált a vége felé, amikor át kellett szállniuk Bostonban a New Hampshire-i vonatra, és amikor végre Portsmouthba értek, elviselhetetlen lett.

Egy újabb, rácsos ablakú busz várta őket három, pisztollyal felfegyverzett, fehér szíjat és pisztolytáskát viselő tengerészgyalogos társaságában. Mindhármuk kezében 90 centi hosszú rúd, amit folyton a tenyerükhöz csapdostak.

A foglyokban a szar is vigyázzban állt, annyira féltek, ketten pedig – az egyik homokos meg a nagydarab fickó, akinek tíz évet kellett lehúznia, hogy azután szégyenszemre leszereljék, mert bemosott egyet valami tisztnek – elsírták magukat.

A foglyokat egy kis ceremónia kíséretében léptették be a börtönbe. Azután az egyik fogoly meg akart kérdezni valamit, válaszként viszont úgy gyomorszájon vágta a rúd végével, hogy kiment belőle a szusz, és kiterült a földön.

Az a szemétláda hadnagy meg csak állt ott, és úgy tett, mint ha a világon semmi sem történt volna. Nagyon jól tudta az a mocskok, hogy a Haditengerészet fegyelmi szabályzata tiltotta a foglyok ilyenfajta fizikai bántalmazását, de a kis szarházi semmit sem tett ellene.

Sokkal fontosabbnak tartotta, hogy félrehívja McCoyt, és közölje vele, hogy hajlandó elismerni, teljesen félreismerte, és valószínűleg csak azok a cifra sávjai tévesztették meg. Azután pedig folytatta, és közölte vele, hogy az egész úton egy jó tengerészgyalogos tiszthelyettestől elvárható módon teljesítette a kötelességét, és ha visszamegy San Diegóba, ír egy ajánlólevelet a parancsnokának.

Ez persze azt jelentette – és McCoy tökéletesen tisztában volt azzal, hogy ez a szemétláda tényleg megírja azt a rohadt ajánlólevelet –, hogy miután megérkezett a nyomorult szállítószázadhoz, és találnak valami nyomorult ördögöt, akit Portsmouthba kell szállítani, a nyomorult fogolykísérő osztag majd szépen felkeresi McCoyt, mert annyira ért a dologhoz. Mindegy. Bekaphatják. Ha megérkezik a 47. szállítószakaszhoz, az első dolga úgyis

az lesz, hogy kér az őrmesterétől egy formanyomtatványt, és kivásárolja magát a Tengerészgyalogságtól.

A bostoni állomáson volt egy bár, McCoy pedig vagy fél tucatszor elsétált előtte, amíg a Phillybe induló vonatra várt. De nem ment be, pedig nagyon szívesen felhajtott volna egy italt. Legszívesebben egy rakás italt felhajtott volna, de várnia kellett, amíg felszáll a vonatra, és messze maga mögött hagyja a Portsmouthi Haditengerészeti Börtönt. Azután ihat.

Először a peronon szúrta ki, hogy egy fickó figyel. Egy igazi töketlen kölyök volt, nagyjából vele egykorú, és idétlen öltönyt viselt. McCoy úgy vélte, hogy valószínűleg főiskolás lehet, aki hazafelé tart, csak hogy a főiskolák már bezártak a nyári szünet miatt.

A töketlen kölyök nemcsak figyelte, de mintha még rá is vigyorgott volna, mint aki bátorságot gyűjt, hogy megszólítsa. Te jó ég. Buzik mindenütt. Akkor tehát mégsem ritka az olyan alak, mint Ellen Szemét-kurva Feller férje. Álmában sem gondolta volna, hogy a gépkezelő őrmester a *Whaley* fedélzetén is egy himringyó. Most meg itt volt ez a kölyök, aki úgy nézett ki, mint aki éppen most lépett ki az Arrow Ruhagyár egyik, kiscserkészingetek reklámozó brosrájából, és őt bámulta.

A vonaton a szalonkocsi utaskísérője az egyik kis asztalnál lévő bársonykárpitos székhez kísérte McCoyt, és elé tette az itallapot. Ötven cent (plusz a borra való) pokolian soknak számított egy korty ócska whiskyért, de McCoy füttyült rá. Kérdemelte. Azóta álmodozott erről a kis pohárka italról, amióta felment annak a nyomorult tankhajónak a fedélzetére Sanghajban. A pincér éppen azon volt, hogy felvegye a rendelését, amikor a kölyök, aki szemet vetett rá a peronon, belépett a szalonkocsiba.

– Szabad? – kérdezte, és az asztal másik oldalán lévő bársonykárpitos szék támlájára tette a kezét.

– Hogyne – mondta McCoy.

Hogy a fenébe lehetne lerázni ezt a kis tündérkét? Szájba vágni azért mégsem akarom.

– Egy whiskyt lesz szíves jéggel – mondta McCoy a pincérnek.

– Johnnie Walkert. És egy pohár szódat kísérőnek.

– Nekem is, legyen szíves – mondta a tündérke.

McCoy meglehetősen csúnyán nézett rá.

– Én most készülök beállni tengerészgyalogosnak – mondta a tündérke.

– Tessék? – kérdezte McCoy hitetlenkedve.

– Most készülök beállni tengerészgyalogosnak – ismételte a tündérke.

– Én meg most készülök kilépni a Tengerészgyalogságtól – mondta McCoy.

– Tényleg? – kérdezte a sorállományúnak készülő tündérke meglepetten. – Úgy tudtam, hogy pillanatnyilag befagyasztották a leszereléseket.

– Én kilépek – mondta McCoy eltökélten. Halványan derengett neki, mintha hallott volna valamit erről a befagyasztásról, vagy egyéves hosszabbításról, vagy miről, de nem törődött vele túl sokat.

Jesszusom! Mi van akkor, ha ennek a töketlen kölyöknek tényleg igaza van? Akkor mi lesz?

– Úgy látom, nem érzed túl jól magad a Tengerészgyalogságnál – mondta a tündérke.

Nem úgy beszél, mint egy buzi, és a kezeivel sem kalimpál, mint egy nő, persze a gépkezelő őrmester se beszélt úgy, mint egy buzi, és ő se kalimpált a kezeivel, mint egy nő.

– Csakugyan? – kérdezett vissza McCoy mogorván.

– És én pont egy ilyen emberrel akarok beszélni – mondta a kölyök. – A toborzáskor úgy állítják be a dolgot, hogy az ember azt hiszi, a Tengerészgyalogság maga a földi paradicsom. Rengeteg kaja meg pia, és a legjobb csajok vetik rád magukat.

– Tényleg beállsz tengerészgyalogosnak? – kérdezte McCoy egyre növekvő kíváncsisággal. A csajok említésére a kölyök máságával kapcsolatos gyanúja is kezdett szertefoszlni.

– Tényleg beállok – mondta a kölyök, majd kezét nyújtott McCoy-nak. – Malcolm Pickering.

Megrázta Pickering kezét.

– Ken McCoy – mondta. Pickering kézfogása kemény volt, nem olyan, mint egy buzié.

Az utaskísérő eléjük tette az italokat.

– Írja a számlámhoz – mondta Pickering.

– Van elég pénzem piára.

– Akkor a következő kört maga fizeti – javasolta Pickering.

McCoy biccentett. Lecsavarta a miniatűr palack kupakját, és közben azon tűnődött, hogy vajon azért kérhettek el fél dolcsit ezért a vacak kis piáért, mert egy ilyen kis üvegben szolgálták fel? Elolvasta a címkét a palackon. *Úrtartalom: 0,5 dl.* Ez azt jelentette, hogy egy deci 1 dolcsiba került, ami sokkal több volt, mint amennyit általában fizetett a töményért.

– Feltehetek egy kérdést, McCoy tizedes?

McCoy bólintott.

– Láttam magát Chicagóban egy rakás fura kinézetű fickó társaságában – mondta Pickering. – Mit csinált velük?

Chicagóban? Mi a francról beszél ez?

Azután rájött. Egy órát kellett várniuk a mozdonycsere miatt. A hadnagynak az a remek ötlete támadt, hogy a foglyokat meg kell tornáztatni. De mivel a kezük meg volt bilincselve, a lábukon pedig lánc lógott, igazából semmilyen gyakorlatot nem lehetett velük elvégeztetni, úgyhogy a hadnagy utasította őket, hogy a sínek mentén csoszogjanak el úgy 800 méter távolságba, azután csoszogjanak vissza. Ez a Pickering gyerek ezt láthatta.

– Megmozgattuk a foglyokat – mondta McCoy. – Erre gondolt?

– Mit követtek el? – kérdezte Pickering.

– Három közülük buzi volt – mondta McCoy. – Az egyik képen vágott egy tisztet. A többiek pedig a saját kárukon tanulták meg, hogy akit egyszer besoroznak, az addig marad tengerészgyalogos, amíg a felettesei nem eresztik szélnek.

– Tengerészgyalogosok voltak?

– Tengerészek – mondta McCoy. – A Tengerészgyalogság végzi el az összes piszkos munkát a Haditengerészet helyett, beleértve a fogolyszállítást is.

– És mi lett velük?

– New Hampshire-be vittük őket a Portsmouthi Haditengerészeti Börtönbe. Ott fogják letölteni a büntetésüket – mondta McCoy.

– Magának ez a dolga a Tengerészgyalogságnál? – kérdezte Pickering.

– Nem – mondta McCoy. – Amikor Diegóba értem, pont szükség volt pár tizedesre a foglyok kíséretéhez.

– Mégis hol szolgál? – kérdezte Pickering.

– A szállítószázadnál – mondta McCoy. Nem nagyon tetszett neki a dolog, de papíron mégis oda osztották be. – A gépállásban dolgozom.

– Na, és tetszik a meló?

– Nem. Már mondtam, hogy kilépek a Tengerészgyalogságtól.

– Aztán hogyan tovább?

McCoynak esze ágában nem volt ennek a kíváncsi kölyöknek az orrára kötni, hogy visszamegy Kínába. Ha elmondja neki, akkor megint feltesz vagy ezer kérdést. Egyébként pedig azon kívül, hogy vissza akart menni Kínába, nem igazán jutott eszébe semmi. Tizenhét éves kora óta szolgált tengerészgyalogosként. Soha nem csinált semmi mást.

– Miért akar belépni a Tengerészgyalogsághoz?

– Apám tengerészgyalogos volt – mondta Pickering. – A világháborúban.

– És nem figyelmeztette magát? – kérdezte McCoy.

– Tizedes volt. Csak egy dologra figyelmeztetett, hogy mindeképpen szerezzem meg a tiszti kinevezést.

– Csak ekkor esett le neki, hogy mit mondott.

– Nem sértésnek szántam...

– Az apjának igaza volt – mondta McCoy.

– Szóval, most hogy jön a háború, gondoltam, nem árt, ha kineveztetem magam – mondta Pickering. – Mármost tisztnek.

– Elég biztosra veszi, hogy belépünk a háborúba – mondta McCoy.

– Maga nem?

– Hát remélem, hogy nem – mondta McCoy.

– A japánokkal előbb-utóbb tennünk kell majd valamit.

– A japcsik valószínűleg ugyanezt gondolják rólunk – mondta McCoy. – El sem hinné, mennyien vannak a kis mocskok.

– De nem olyanok, mint az amerikaiak, ugye?

– Akiket én láttam, azok első osztályú katonák voltak. Látta a Pickering arcára kiülő meglepetést.

– Akiket látott? – kérdezett vissza Pickering.

– Most jövök Kínából – mondta McCoy. – A 4. tengerészgyalogos-ezrednél szolgáltam Sanghajban.

Ezt meg mi a francnak kellett elmondanom?

– Mesélne róla?

– Inkább valami másról mesélnék – mondta McCoy.

– Na, és miről? – kérdezte Pickering beleegyezőn.

– Phillyben fogok állomásozni – mondta McCoy. – Egy ideig. Mondjuk, úgy egy hónapig vagy hat hétig, amíg le nem szerelnék. De ha már beszélgetni akar valamiről, akkor beszéljünk arról, hogy hogyan lehet Philadelphiában a legkönnyebben lefektetni egy nőt?

– Tapasztalatom szerint – kezdett hozzá Pickering – a legjobb, ha az ember kerít egy ágyat valahol. Persze bizonyos körökben úgy tartják, hogy az illető hölgyet a zuhany alá kell állítani, azután fejre kell állítani.

McCoy egy ideig döbbenten nézett Pickeringre, azután kitört belőle a nevetés.

– Beszéljen nekem a kínai tengerészgyalogosokról, McCoy – mondta Pickering. – Azután én is elmondom, hogy lehet lefektetni a nőket Philadelphiában. Egy kis szerencséivel, ha odaérünk, mert én is a Haditengerészet hadihajó-építő bázisára megyek, hogy átadjam a főiskolai okleveletem, talán elvégezhetünk egy „kísérletet”.

Ha tovább iszogatok ezzel a fickóval, és elkezdek vele kurvák után rohángálni, valószínűleg állati nagy bajba keveredek. De most szarok rá.

A feje felé emelte a kezét, és egy nagyot csettintett az ujjai-val. Az utaskísérő hozott még egy italt. McCoy Malcolm Pickeringhez fordult.

– Sanghajban egy tizennégy éves szűzlányt már három dollárért is megkaphatsz. Phillyben mennyi az árfolyam mostanság?

– Philadelphiában már nincsenek tizennégy éves szűzlányok – jelentette be Malcolm Pickering ünnepélyesen.

Kezdem egyre jobban megkedvelni ezt a töketlen kis civilt.

(Három)

Bellevue Stratford Hotel

Philadelphia, Pennsylvania

1941. július 17., 09.05

Az első dolog, amire McCoy emlékezett, amikor felébredt, az volt, hogy lefeküdt egy nővel, következésképp az órájának és a pénzének valószínűleg búcsút inthetett.

A második gondolata azonban már komolyan megrémítette. A sanghaji Barclays Bank Ltd. „tishti csekkjét” a pénztartó övébe tette a háromszáz dollárral együtt. A kurva valószínűleg nem fogja tudni beváltani, de az már egyszer holtbiztos, hogy elvette, és újat szerezni pokolian nehéz lesz.

Amikor felült, a fejébe éles, fogfájáshoz hasonlító fájdalom hasított, mintha az agya összezsugorodott volna, és most ott pattogna a koponyájában. A szája kiszáradt, az ajkai cserepesek voltak, a gyomra pedig égett.

Most hogy a francba fogok eljutni innen, akárhol is vagyok, a Haditengerészet hadihajó-építő bázisára egy büdös vas nélkül? Egyáltalán hogy jutok ki a hotelből? Jesszus! Remélem, előre kifizettették velem a szobát!

Szétnézett a szobájában, és ettől még rosszabbul kezdte érezni magát. Nem egy egydolláros, szakadt lepedőjű kis motelt választottak maguknak, de még csak nem is egy egészen jó hotelt, hanem egy francos luxushotelt. Kurva nagy szobával, függönyözött ablakkal, egy kanapéval és pár fotellel, meg egy komóddal a szoba másik végén, amin elképesztően sok üres üveg állt. Csak a jóisten tudja, mennyit fizethetett a piáért. Ha már a kurva úgymint elvitte a pénzét, legalább a nagyját elköltötte.

Ekkor meglátta a pénztartó övét. A konyhában hevert a mosdó feletti kis polcon. Kész. Mielőtt a kurva lelépett, magával vitte az övet a fürdőszobába, nehogy McCoy felébredjen, és azonnal kiszúrja, hogy mi történik. Miután megszerezte, amit akart, ott hagyta a francba.

Azonnal innia kellett egy pohár vizet. Ha esetleg Pickeringet nem fosztották ki, talán kölcsönkérhetne tőle mondjuk úgy tíz dollárt. Az még nem a világ vége. A zsoldjáról megkapta a kimutatást, ami szerint legalább kéthavi összeg járt neki. Mindössze annyi pénzre volt szüksége, amiből eljuthat Philadelphiába, a hadihajó-építő bázisra, azután pedig úgymint kap annyi pénzt, amiből el lesz egy darabig.

Azután meg elmegy valamelyik bankba, és megkérdezi, hogy mi a teendő, ha valaki elveszít egy „tishti csekket”. Azt fogja hazudni, hogy elhagyta. Mivel nem írta alá, előbb-utóbb kénytelennek lesznek orvosolni a problémát.

Keresztülbotorkált a szobán a fürdőszobához, és csak akkor látta igazán, milyen elegáns helyre keveredett. Egy vékony, kró-

mozott vízcsőre szerelt apró gombot talált, ami fölé azt írtak, hogy JEGES VÍZ. Megnyomta a gombot, és tényleg jéghideg víz folyt ki a csőből.

Olyan gyorsan felhajtotta, hogy belesajdult a foga. A másodikat már lassabban itta meg, közben pedig időről időre megnézte magát a mosdó fölé szerelt tükörben. A szeme vérekes volt, a fülén pedig vörös rúzsfolatok díszelegtek – kétszer is megnézte, hogy biztosan azok-e.

Azután szépen megvizsgálta a többi testrészét is.

Hát, úgy tűnik, hogy remekül szórakoztam. Kár, hogy a világon semmire nem emlékszem.

A pénztartó öv alatt volt valami. Kíváncsian félretolta az övét. Az órája volt.

– Az eszem megáll – mondta McCoy, azután persze azonnal arra kellett gondolnia, hogy attól, hogy az óráját nem vitte el a kurva, attól még simán lenyúlhatta a pénzét meg a csekket. Az órája amúgy sem volt egy nagy márka. Igazából csak azért vette, mert a mutatókra egy halom rádiumfestéket kentek, úgyhogy éjszaka is jól lehetett látni, hogy mennyi az idő. A kezébe vette a pénztartó övét, és kihúzta a zipzárat. Benne volt a pénz és a csekk is.

– Az eszem megáll – ismételte McCoy.

A hólyagja piszkosul elkezdett fájni, úgyhogy a vécészséhez lépett, és könnyített magán. Akkor vette észre, hogy a fürdőszobának két ajtaja volt. Az egyik az ő szép nagy szobájába vezetett, a másik pedig egy másik szobába. Miután végzett a hólyagürítéssel (hihetetlenül sokáig tartott), ránehezedett a kilincsre. Nem zárták kulcsra, úgyhogy benyitott.

Malcolm Pickering (McCoynak beugrott, hogy az éjjel Pickering megkérte, hogy szólítsa Picknek) hanyatt feküdt a franciaágyon – anyaszült meztelenül. Széttárt karral és lábbal hevert az ágyon. Ébren volt.

Legközelebb pisálhatnál egy kicsit halkabban is – mondta vigyorogva. – Azt álmodtam, hogy egy hajón vagyok, és süllyedünk.

– Az szar – mondta McCoy vigyorogva.

– Arra a következtetésre jutottam, McCoy tizedes – mondta Pick Pickering –, hogy te egy gonosz figura vagy, aki vonattal

járja az országot, és bűnbe viszi az olyan ártatlan fiatalokat, mint én.

– Úgy tűnik, elég jól szórakoztunk.

– Ugye? – mondta Pickering. – Mennyi az idő?

– Pár perccel múlt kilenc.

– A másnaposságot kiadós reggelivel és sörrel szoktam kezelni – jelentette be Pickering. – Benne vagy?

– Nem akarok sörtől bűzlő lehelettel beállítani a parancsnokságra.

– Van Sen-Senjük is – mondta Pickering, majd egy hirtelen mozdulattal felült. – Jesszus!

A telefonhoz fordult, és felemelte a kagylót.

– Szobaszerviz – mondta –, Malcolm Pickering vagyok a 907-esből. Kérek egy nagy narancslevet, egy steaket közepesen átsütve, marhafasírtot, tükörtojást, pirítóst, két kancsó kávét, és két üveg Feigenspann világot. Szóval ez lenne kétszer, és minél előbb.

– *Van stílusa* – gondolta McCoy. – *Ez minimum három, négy vagy öt dollárba fog kerülni. De ki nem szarja le? A pénzem még megvan.*

– Mibe fog nekünk kerülni ez a hely? – kérdezte McCoy.

– Igazából nem is kellene megmondanom, Gyilkos – mondta Pickering. – Talán csak azért árulom el mégis, mert becsületes keresztény ember vagyok. Múlt éjjel feldobtunk egy negyeddollárost, és te nyertél. Neked egy vasadba se kerül, én pedig nem szívesen gondolok bele, hogy mennyit kell fizetnem a végén.

McCoy meglepődött azon, hogy Pickering „Gyilkosnak” szólította. Nem tudhatott róla, hacsak ő el nem mondta neki. És ha tényleg elmondta neki, akkor bizony igencsak berúghatott.

– Szeretném kifizetni a részem – mondta McCoy.

– Ne legyél már hülye. Ha az a negyeddolláros tegnap éjjel a másik oldalára esik, akkor most te fizetnél – mondta Pickering. Felállt, és keresztülsétált a szobán. – Mivel én fizetek, én zuhanyozhatok elsőként.

McCoy alaposan körülnézett, és rögtön kiszúrta, hogy Pickering kapta a nagyobb szobát. Azt is észrevette, hogy a két szobát nemcsak a fürdőszoba kötötte össze, hanem egy ajtó is. Vissza ment a szobájába, megkereste a tengerészszakját – a szekrényben találta meg –, és kivett belőle egy tiszta egyenruhát. Tiszta

volt ugyan, de gyűrött. Nagyon nem szeretett volna gyűrött egyenruhában jelentkezni, annak ellenére sem, hogy úgy tervezték, azonnal kéri a leszereléshez szükséges papírokat.

– A francba is – mondta, és felvette a telefonkagylót. Mind-egy, mibe kerül, kivasaltatja az egyenruháját. Végül is eddig egy centet sem költött el a pénzéből.

A reggelit egy pincér és egy boy hozta fel büfékocsin. Mire végzett a reggelijével, és a két üveg világos sört is legurította, McCoy kezdte magát újra embernek érezni.

Miután felöltöztek, Pick Pickering újból felemelte a telefonkagylót, a szobába rendelte az egyik boyt a csomagjaikért, és taxit hívatott.

A haditengerészeti hadihajó-építő bázis bejáratánál posztoló MP¹⁵ egy pillantást vetett McCoy filckalapjára, azután pedig visszaballagott az őrbódéba a tömbért, amire a szabálytalanságokat jegyezték fel.

– Fel kell, hogy írjam, tizedes. Sajnálom – mondta az MP. – Tán elnézik, mert csak most jött vissza.

A tiszti kinevező bizottság a kapuhoz közel álló, háromemeletes, vörös téглаépületben kapott helyet. McCoy itt köszönt el Pickeringtől.

– Talán még összefutunk valamikor – mondta Pickering.

– Addigra remélem, hogy már civil leszek. Különben vigyázzba kell majd vágnom magam előtted, és „uramnak” kell, hogy szólítsalak.

– Na és akkor mi van? – kérdezte Pickering.

– Az van, hogy akkor már nem működne a dolog – mondta McCoy, és kezet nyújtott neki. – Nemsokára te is rájössz, hogy ez itt az Egyesült rohadt Államok rohadt Tengerészgyalogsága. De azért jól szórakoztam, és örülök, hogy a negyeddolláros nem a másik felére esett.

– Sok szerencsét – mondta Pickering, és erőteljesen megszorította McCoy kezét, azután kiszállt a taxiból, és elindult a nagy, vörös téглаépülethez vezető járda felé.

MP (*Military Police*) – katonai rendőrség, de a katonai rendőröket is MP-nek szokás nevezni, *a ford.*

A 47. szállítószakasz a folyó közelében álló, vörös téglából épített laktanyában kapott helyet. Két tengerészgyalogos lassú mozdulatokkal gereblyézte a járda és az épület közé ültetett, szépen rendben tartott gyepet.

McCoy fizetett a taxisofőrnek, azután megállt a felnyitott csomagtartójú autó mellett.

– Fiúk, nem segítenétek bevinni a cuccomat? – kérdezte a gereblyés tengerészgyalogosokat.

Egyelőre még tizedes volt. Egy tiszthelyettes. Tiszthelyettesek pedig soha nem cipekedtek, ha a közelben volt néhány közlegény. Kíváncsian néztek rá. Gyanakodva méregették a szabálytalan filckalapot és a szabálytalanul felhímzett sávokat. Azután átléptek a gyepet a járdától elhatároló láncon, a vállukra vették McCoy tengerésszákjait, és követték a laktanyába.

Odabent csillogott a linóleumpadló, s a rézkilincseket és a „Tolni” feliratú réztáblákat is fényesre polírozták. Ez itt az Államok – gondolta McCoy –, ahol az amerikai tengerészgyalogosok fényezik a padlót meg a rezet, nem pedig a kínai fiúk. Tengerészgyalogos tizedesek felügyelték a fényezési munkálatokat.

A századiroda ajtaján egy tábla lógott: KOPOGTASSON, VEGYE LE A SAPKÁJÁT, ÉS VÁRJON, AMÍG ENGEDÉLYT KAP A BELÉPÉSRE!

McCoy ellenőrizte az egyenruháját, nehogy valami gond legyen vele, levette a filckalapját, kopogtatott az ajtón, és várta, amíg engedélyt kap a belépésre.

Lépjen be! – mondta egy hang, mire McCoy kinyitotta az ajtót, és belépett.

Odabent a századírnok – egy örvezető – ült az íróasztalnál, mögötte pedig, egy másik íróasztalnál, egy harmincöt év körüli, kifogástalan megjelenésű őrmester ült. Az őrmester mögött egy ajtó volt egy névtáblával: A. J. FOGARTY HADNAGY, USA HADITENGERÉSZET, PARANCSNOK.

– Maga biztosan McCoy – mondta az őrmester. – Tegnapelőtt kellett volna megérkeznie.

– Portsmouthban azt mondták, hogy negyvennyolc órán belül kell jelentkeznem – mondta McCoy. – Holnap délre kellett volna csak megérkeznem.

– Mit csinált maga Portsmouthban? – kérdezte az őrmester.

– Még Diegóban beosztottak egy fogolyvadászosztaghoz – mondta McCoy.

– A franca! – mondta az őrmester. – Nekünk erről senki sem szólt. Ma reggeltől maga hivatalosan engedély nélkül van távol. Most az egész rohadt adminisztrációt kezdhetjük előlről.

Remek bemutatkozás. Nem elég, hogy azokat a szegény ördögöket el kellett vinnem Portsmouthba, most még felkerültem az őrmester feketelistájára is.

– Beküldhetünk egy módosított jelentést – mondta a századírnok.

– Majd ha tanácsra lesz szükségem, szólok – mondta az őrmester, azután McCoyra nézett. – Leülni. Arról ugye tudott, hogy a filckalapja szabályellenes?

– Nem tudtam – mondta McCoy.

– Na, hát szabályellenes – mondta az őrmester. – A sávok szintűgy.

– A főbejáratnál már felírt az MP – mondta McCoy. – A kalapért. A sávokat nem említette.

– Beletelik egy hétbe vagy tíz napba, mire ideér az MP-től az a papír – mondta az őrmester. – Én hivatalosan nem tudok a szabálytalanságokról, amíg a hírközpont nem értesít. Van úgy, hogy a papírt el is hagyják. Kér egy csésze kávé?

Mi a fene? Ez az alak mégsem egy pöcs.

– Igen, kérek. Köszönöm.

Az őrmester felvette az íróasztalán lévő telefont, és tárcsázott.

Aztán, amikor már kicsöngött, a kezével eltakarta a telefonkagylót, és odaszólt az örvezetőnek.

– Hallotta a tizedest – mondta. – Hozzon neki egy csésze kávé, és ha van, akkor egy fánkot is.

Az örvezető sietve távozott a századirodából.

– Főtörzsőrmester, Quinn vagyok – mondta az őrmester a telefonba. – McCoy tizedes nem volt engedély nélkül távol. Rásóztak egy fogolyvadászosztagot Portsmouthig. Most jelentkezett, egy nappal hamarabb. A reggeli jelentésben azt írtam a neve mellé, hogy engedély nélkül van távol. Mi a teendő?

Bármit is mondott a főtörzsőrmester, minden bizonnyal rövid lehetett, mert az őrmester az ujjával bontotta a vonalat, azután egy új számot hívott.

– Quinn őrmester – jelentette be. – Fogarty hadnagy ott van? Egy pillanattal később Fogarty hadnagy vehette át a kagylót a vonal végén, mert Quinn jelentette, hogy McCoy megérkezett, és hogy nem volt engedély nélkül távol, és hogy a reggeli jelentést sikerült visszatartania, úgyhogy nem ment el Washingtonba, és ír egy újat.

– Az Öreg azt mondja, hogy várni kell – mondta Quinn őrmester, amikor letette a kagylót. – Újságot?

Az őrmester McCoy elé tolta a *Philadelphia Bulletin* szépen összehajtott példányát.

– Főnök – mondta McCoy. – Én igazából csak a leszerelő papírokat szeretném kitölteni.

– Micsoda?

– Nem akarok senkit sem megbántani, de elegendő lett a Tengerészgyalogságból.

Az őrmester őszintén felnevetett.

– A leszereléseket befagyasztották – mondta. – Senkit sem lehet elengedni a Tengerészgyalogságtól, kizárólag egészségügyi alapon. Kínában nem mondták?

– A francba.

– Vannak, akik úgy gondolják, hogy háború lesz.

– Nem tudtam, hogy befagyasztották a leszereléseket – mondta McCoy leverten.

Fél órával később egy fiatal őrzető lépett a századirodába (McCoy nagy meglepetésére kopogás nélkül).

– Ha maga McCoy tizedes – mondta –, akkor az Öreg a szolgálati kocsiban várja.

McCoy az őrmesterre nézett, aki a hüvelykujjával intett neki, hogy kövesse a sofőrt.

Az „Öreg” úgy huszonnégy éves lehetett, egy olyan jó felépítésű, exfutballista típus. Viszonozta McCoy tisztelgését, intett neki, hogy szálljon be a szolgálati kocsiba, aztán pedig, miután az autó nekiilódult, McCoyhoz fordult.

– Örülök, hogy végül mégsem volt engedély nélkül távol, McCoy tizedes – mondta. – Sok ember nagyon csalódott lett volna.

– Uram, nem önszántamból mentem Portsmouthba – mondta McCoy.

– Nem is gondoltam – mondta Fogarty hadnagy vigyorogva.

Visszamentek az épülethez, ahová Pick Pickering ment, hogy átadja a diplomáját a tiszti kinevező bizottságnak. McCoy úgy érezte, mindez nem egy órával azelőtt történt, hanem sokkal régebben.

Követte Fogartyt az épületbe, majd fel a második emeletre. Fogarty kinyitott egy ajtót, és belépett az irodába. Az ajtót nyitva tartotta McCoy előtt. Azután odaszólt az egyik íróasztal mögött ülő őrmesternek.

– McCoy tizedes, aki mégsem volt engedély nélkül távol – jelentette be.

– Azonnal menjen be, és jelentkezzen a századosnál, tizedes mondta az őrmester. – Már várja magát.

Ha már úgysem tudok kilépni, legjobb lesz, ha megfogadom Banning százados tanácsát. Meghúszom magam ennél a szállítószakasznál, és reménykedek, hogy emlékezni fog az ígéretére, és elvisz innen.

– Tehát szabály szerint fog jelentkezni. McCoy a zárt ajtóhoz lépett, kopogtatott, és miután egy hang kiszólt, hogy bemehet, egyenes háttal bemasírozott. Ügyelt rá, 5-15 centivel a vele szemben lévő forgószeker támlája fölé nézzen, hogy amikor szembe fordul majd vele ez a százados, a szokás szerinti 15 centivel a százados feje fölé nézzen. Vigyázzba vágta magát.

– McCoy tizedes a parancs szerint jelentkezik a századosnál, uram!

– Na, de ebben a kínai tengerészgyalogos-kalapban, Gyilkos?

– mondta Edward Sessions százados. – Meglep, hogy nem tartották Portsmouthban. A kitérőtől eltekintve milyen volt az út?

McCoy szó szerint megnémult.

– Meglepettnek tűnik, McCoy – mondta Sessions nevetve. – Ezt vegyem úgy, hogy Banning századosnak fogalma sem volt róla, hogy mit találtunk ki a maga számára?

– Mi folyik itt? – kérdezte McCoy.

– A kívül világ számára mi nem vagyunk több, mint egy tengerészgyalogos-egység a Haditengerészet philadelphiai hadihajó-építő bázisán. Magát azért helyeztük át a 47. szállítószakaszhoz, mert úgy gondoltuk, hogy így talán Philadelphiába hozhatjuk anélkül, hogy válaszolnunk kellene egy rakás kérdésre. A valóságban viszont, és ez már nem tartozik a kívül világra, maga mos-

tantól a Tengerészgyalogság hírszerzési vezérkari főnökhelyetese hivatalának philadelphiai egységénél szolgál.

– Nem értem – mondta McCoy.

– Ezt szomorúan hallom – mondta Sessions. – Két dolgot kell elmondanom magának, McCoy. Először is, a főnököm úgy véli, hogy maga többet tud a Kínában állomásozó japánokról, mint bárki más, beleértve Banning századost is, és mi szeretnénk ki-passzírozni magából ezt a tudást. Másodszor pedig, arra gondolt, hogy a japánok valószínűleg úgy döntöttek, hogy azt teszik magával, amit velem tettek volna, ha nem lép közbe. Mindkét ok elegendő lett volna ahhoz, hogy hazarendeljük.

– És akkor most mi történik itt velem?

– Remélem, hogy az agya elég tiszta – mondta Sessions – , mert van itt két tiszt, aki percekben belül mindent kifacsar belőle.

– Na és azután?

– Azután több érdekes lehetőség közül választhat – mondta Sessions. – Majd azokról is beszélünk, de nem most.

– Mikor léptették elő századossá?... – kérdezte McCoy, majd még hozzátette: – Uram.

– Mindig is százados voltam – mondta Sessions. – Két nappal azután jött a parancs, hogy útnak indultam Sanghaj felé.

Keresztülhajolt az íróasztalon, és kezet nyújtott McCoynak.

– Isten hozta idehaza, McCoy. Üdvözljük a fedélzeten.

VII.

(Egy)

Golden hasznáلتautó-kereskedés

North Broad Street

Philadelphia, Pennsylvania

1941. augusztus 1.

A csíkos vászonöltöny ellenére, Dickie Golden egy percig sem kételkedett abban, hogy az 1939-es, felnyitható tetejű LaSalle kupét mustráló kölyök katona. Először is, a haja egészen rövid, a bőre pedig napbarnított. Valahogy a ruha sem illett hozzá. Csíkos öltönyt viselt, de egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy főiskolás.

Dickie Golden arra a következtetésre jutott, hogy a kölyök csakis tengerészgyalogos lehet, mégpedig a haditengerészeti hadihajó-építő bázisról. A tengerészgyalogosok valahogy különböztek a tengerészektől. Ez a fiatalember túl fiatalnak tűnt ahhoz, hogy több legyen egy őrzetónél. Persze az is lehet, de csak lehet, hogy mégis egy ifjú tizedes. A hitelintézet időnként felértékelte a tizedeseket, ha a vételár harmadát ki tudták fizetni előre. Csakhogy ez a kölyök biztosan nem tudta volna letenni a LaSalle kupé árának az egyharmadát, pedig potom 695 dollár ezért az autóért tényleg bagónak számított.

A Cadillac 1940-ben leállt a LaSalle gyártásával, ami persze meglehetősen levitte a használt modellek árát. Ráadásul a gyártás utolsó pár évében szinte ingyen adták ezeket az autókat. Csakhogy ez sem segített. Egy ehhez hasonló, felnyitható tetejű, 1939-es Cadillac ugyanilyen motorral 1200 vagy akár 1300 dollárért simán elkelt volna, pedig a kis Cadillac összesen annyiban

különbözött a LaSalle-tól, hogy a hűtője előtt volt díszrács, és több volt rajta a krómozás.

A LaSalle-t 250 dollár előleggel már el lehetett vinni, de nagyon úgy tűnt, hogy a kölyök, aki nézegette, nem engedhetett meg magának egy ilyen autót. Dickie Golden gyors fejszámolást végzett. Még ha van is 250 dollárja azelőltre, akkor is marad 500 dollár két évre, plusz még egy százas a biztosítás. 700 dollár két évre 6% kamattal pontosan 29 dollárt jelentett havonta. A tengerészgyalogos közlegények 21 dollár zsoldot kaptak havonta. Azt ugyan nem tudta, hogy a tizedesek mennyit kaptak, de sokkal többet biztosan nem.

De Dickie Golden úgy döntött, hogy a francba is, minden lehetséges. Lehet, hogy a kölyök most szállt le a hajóról, vagy valami ilyesmi, és a zsebét már égeti a pókeren nyert pénz. Lehet, hogy akár 300 dollárja is van azelőltre. De majdnem biztos, hogy rá tudja beszélni egy másik kocsira, amit már megengedhet magának. Ha nyitott kocsit akar, akkor ott van a '37-es felnyitható tetejű Pontiac 495-ért, vagy a '33-as Ford 229-ért, persze annak a tetejére ráfér egy kis javítás.

Odalépett a kölyökhöz.

– Jól néz ki, mi? – mondta Dickie Golden. – Gondolkoztam rajta, hogy megveszem az asszonynak.

McCoy tudomást sem vett a megjegyzésről.

– A kulcsok magánál vannak? – kérdezte.

McCoy gyakorlatilag eldöntötte, hogy megveszi a kis LaSalle-t. Mostanában úgylis csupa örültség történt vele. Miért ne vehetne egy ilyen örült jó kocsit?

McCoy egy vacsoráról érkezett, amelyet egy tiszttel és a feleségével fogyasztott el. Ezért volt rajta öltöny. Meglehet, hogy egy lakást a Parkway 2601. alatti magas épületben nem lehetett összehasonlítani a tiszti szállással a bázis körletén belül, és az is meglehet, hogy egy szimpla tisztet és egy hírszerző tisztet sem lehetett egy napon említeni, de McCoy akkor is tengerészgyalogos tizedes volt, Sessions pedig tengerészgyalogos százados. Életemben most hallott először olyasmiről, hogy egy százados felesége ragaszkodott ahhoz, hogy egy tizedes együtt vacsorázzon velük.

És ez nem volt minden. Bele is karolt, megölelte és arcon is csókolta... a férje pedig látta az egészet. Egészen jól nézett ki a

nő. Vagy inkább *tűrhetően*. Majd kicsattant az életerőtől. Leginkább Mickey Rooney barátnőjére emlékeztette az Andy Hardy-fümekből.

– Ed elmesélte, hogy mit tett a kompnál, Ken – mondta Mrs. Sessions. – Ugye szólíthatom Kennek?

– Igen, hölgyem – mondta McCoy.

– Ejnye, ne szólítson engem „hölgyemnek” – mondta Mrs. Sessions. – Arról szó sem lehet. Szólítson Jane-nek.

McCoy nem válaszolt. A falon annak a képnek a nyolcszor tízes nagyítása volt, amit Sessionsről készített a fekete parasztruhában.

– Szeretném megköszönni, hogy megmentette a férjem életét – mondta Mrs. Sessions, amikor észrevette, hogy McCoy a fényképet nézegeti, s amikor látta, hogy milyen kellemetlenül érinti McCoyt a dolog, még hozzátette: – Tudom, hogy nem egy nagy szám, de rajta kívül nincs senkim.

Azután Sessions százados egy italt nyomott a kezébe, és első osztályú kaját adtak neki, de olyat, amelyet McCoy azelőtt soha nem evett: egy óriási steaket szolgáltak fel mindannyiuknak, amit azután felszeleteltek. Mrs. Sessions (McCoy egyszerűen képtelen volt egy százados feleségét a keresztnévén szólítani) elárulta, hogy az étel neve „londoni rostonsült”.

Mivel olyan kedvesek voltak hozzá, nagyon ügyelt, hogy ne tegyen, vagy mondjon valami illetlen dolgot. Nagyon viselkedett az asztalnál, és csak keveset ivott (a londoni rostonsült mellé bort szolgáltak fel, azután pedig konyakot). Amint úgy érezte, hogy sértődés nélkül leléphet, lelépett.

Így viszont ott állt a North Broad Streeten az öltönyében, alig múlt este nyolc óra, és igazából nem nagyon volt hová mennie. Beülhetett volna egy bárba, de nem akart bárba menni. Úgy érezte, hogy nem lenne helyénvaló beülni egy bárba, felszedni valami nőt, és leápoltatni magát a pompás vacsora után, amit együtt költött el a Tengerészgyalogság egyik tisztjével és a feleségével, ráadásul az otthonukban.

Tehát úgy döntött, hogy végigsétál a North Broad Streeten, és megnézi, hátha talál valami jó használt autót az egyik kereskedésben. Legrosszabb esetben megtudja, hogy mennyit kérnek el manapság az ócskavasakért. Aztán meglátta a LaSalle-t, és úgy

döntött, hogy a francba is, hátha le tud belőle alkudni valamenynyit.

– Az előleg erre az autóra olyan 300 dollár vagy valamivel több – mondta Dickie Golden, mert nem szerette volna odaadni a kocsit a kölyöknek egy próbaútra, ha úgysem tudná megvenni –, a biztosítással együtt pedig harminc dolcsit kellene fizetnie havonta, két éven át. Menni fog?

– Aha – mondta McCoy. – Nem lesz gond.

– Maga tengerészgyalogos, nem igaz? – mondta Dickie Golden. Na még egy kérdés, és viheti a kulcsokat.

– Aha – mondta McCoy.

– A hitelező cég nem szívesen ad ekkora hitelt autóvásárláshoz, hacsak a vevő nem legalábbis tizedes.

– Tizedes vagyok – mondta McCoy. – Az előleg pedig nem gond. Rendben? Meghallgathatom a motorját? Azután meg fordulnék vele egyet.

Dickie Golden kezét nyújtott neki.

– Dickie Golden. Mit is mondott, mi a neve, tizedes?

– McCoy – mondta McCoy.

– Nos, McCoy tizedes, örvendek a szerencsének – mondta Dickie Golden. – Magának remek szimata van. Ezzel az autóval jó vásárt csinál, nekem elhiheti.

Még szép, hogy jó vásárt csinálok vele, te töketlen. Egy rohadt használtautó-kereskedésben nőttem fel. Ha nem úgy jár a motorja, ahogy kellene, akkor végeztem veled, öreg.

– Hétszáz dollár elég szép összeg egy olyan modellért, amit már nem gyártanak – mondta McCoy.

– Lefaraghatunk belőle egy keveset, ha nem hozott magával valami öregautót, amit be akar cserélni – mondta Dickie Golden.

Az akkumulátor szinte teljesen le volt merülve, amikor pedig ráadták a gyújtást, teljesen le is merült, még mielőtt meg tudta volna forgatni az indítómotort. Dickie Golden odaszólt a színes bőrű fickónak, aki egy kisteherautón üldögélt, hogy hozzon egy akkumulátort. Dickie Golden közölte, hogy kicseréli az akkumulátort.

– Talán csak tölteni kell rajta egy kicsit – mondta McCoy segítőkészen.

Te hatökör. Ha értenél ahhoz, amit csinálsz, akkor új akkumulátort tettél volna bele, és minden másnap be is indítottad volna. Ezeket az 5200 köbcentis V-8-asokat nem könnyű beindítani.

– Nem – mondta Dickie Golden nagyvonalúan. – Ennek az autónak rendben kell lennie.

Szólt a színes bőrű férfinak, hogy cserélje ki az akkumulátort egy újra, és „amíg várnak”, akár ki is tölthetnek pár papírt a hitelintézet számára.

Nagyon meg volt elégedve mindazzal, amit McCoy közölt vele, mármint hogy tizedes, nőtlen, és nem volt egyéb „részletfizetési kötelezettsége”. McCoy biztosra vette, hogy Dickie engedni fog a 695 dollárból egy százast, amit azután úgy szerez majd vissza, hogy a papírokat egy olyan hitelintézetnek adja, amelyik ad neki huszonöt dollárt, aminek a fejében felszámít nyolc vagy tíz százalék kamatot. Az autó ára tehát 595 dollár lesz. Azután Dickie megkötötte vele az egyik zugbiztosítónál valami méregdrága biztosítást – legalább a normális díj kétszereséért –, amit azután beépít a havi részletekbe. Persze a biztosítótól is kap vagy huszonöt dolcsit a pult alatt. Végül pedig felszámolja a hitelbírálat költségét is, meg még a jó ég tudja, hogy mit.

McCoy még vetett pár pillantást a LaSalle-ra, azután pedig elment egy másik használtautó-kereskedésbe, ahol adott a kocsimosó fiúnak három dollárt, ha kihozza neki a „kék könyvet”. A „kék könyvben” az állt, hogy a LaSalle nagykereskedelmi ára 475 dollár, az ajánlott kiskereskedelmi ára 650 dollár, a hitelkamat értéke pedig átlagban 400 dollár. McCoy úgy döntött, hogy 525 dollárt ad a kocsióért.

Dickie Golden persze vele akart menni, amikor kipróbálja a LaSalle-t, mire McCoy a kezébe nyomott háromszáz dollárt készpénzben – ami elég lett volna az előlegre is – biztosítékként. De Dickie Golden még ekkor is úgy vélte, hogy jobb lesz, ha vele megy. Erre McCoy felháborodott, és megkérdezte Dickie Golden-től, hogy azt hiszi, nem tud vezetni? Ekkor Dickie végre engedett.

McCoy végighajtott a Broad Streeten, és amikor a motor már rendesen bemelegedett, behajtott az egyik mellékutcaiba, és leparkolt egy benzinkútnál, ahol felajánlott a kutasnak egy dolcsit, ha megengedi, hogy ráguruljon az aknára, és használja pár szerzőszámát.

Mindent rendben talált. Meglepte volna, ha nem. A megszakítót és a kondenzátort persze ki kellett cserélni, egy olajcsere sem ártott volna, és a futóművet is be kellett állítani, de ezektől eltekintve az autónak nem volt különösebb baja. A hengerfejhez nem nyúltak, és a motor éppen olyan mocskos volt, amilyennek lennie kellett. Ha lett volna rajta valami javítanivaló, akkor azt észrevette volna.

Visszahajtott Golden használtautó-kereskedéséhez.

Dickie Golden közölte vele, hogy már kezdett aggódni.

McCoy erre azt mondta, hogy szerint a kuplung el fog szállni.

Dickie Golden rögtön letromfolta, hogy az autónak semmi baja, de ha mégis, akkor sem kell aggódnia, mert harminc napig úgyis 50%-os garanciát vállalnak a kocsira. Ez azt jelentette, hogy mindennek kifizetik a felét, ami harminc napon belül romlik el a LaSalle-on, és javításra vagy cserére szorul. Emellett hajlandó engedni a vételárból 100 dollárt, mivel McCoy tizedes nem hozott magával öregautót, amit be akart cserélni.

Megmutatta az előre kitöltött papírokat McCoynak. A 300 dollár előlegen felül, mindennel együtt, havi 27 dollár 80 cent lett a vége harminc hónapon keresztül.

– Rábeszéltem őket a harminc hónapos futamidőre – mondta Dickie Golden –, hogy ne legyen olyan magas a havi törlesztés.

Na most ástad el magad, öreg. Te a városban annyi jutalékot kapsz a cimboráidtól, hogy még egy 70 dolláros árengedmény is belefér.

– Adok érte 500-at – mondta McCoy.

– Maga viccel velem? – kérdezte Dickie Golden.

– Ennyit tudok érte adni – mondta McCoy.

– Akkor úgy tűnik, hogy nincs üzlet – mondta Dickie Golden.

– Úgy tűnik – mondta McCoy. – Kérem vissza a 300 dolláromat.

– Megkérdezem az üzlettársamat – mondta Dickie Golden. – Nem hiszem, hogy belemegy, de mivel annyira szeretném magát abban a LaSalle-ban látni, megkérdezem tőle. Remélem, hogy otthon találom...

Ha neked tényleg van üzlettársad, otthon vagy akárhol, megcsókolom a segged a főtéren, még hozzá fényes délben.

– Kérdezze csak meg – mondta McCoy.

Dickie Golden húsz perc múlva tért vissza, egy újabb kóteg kitöltött papírral.

– A társam azt mondja, hogy 525-nél lejjebb nem mehetünk – mondta Dickie Golden. – Ez már kevesebb, mint a nagykereskedelmi ára.

McCoy nagy érdeklődéssel olvasta végig a hitelszerződést. Azután Dickie Golden felé nyújtott 225 dollárt.

– Áll az alku – mondta McCoy.

– Mi ez? – kérdezte Dickie Golden. Elképedve nézte a bankjegyeket, de nem vette el.

– Már adtam magának 300 dollárt – mondta McCoy. – Itt a maradék 225.

– Nem, nem. Arról volt szó, hogy ezért a pénzért részletre kapja meg a kocsit, és rajtunk keresztül veszi a biztosítást.

– Azt akarja, hogy rendőrt hívjak? Pennsylvania államban tilos jutalékot elfogadni hitelintézetektől és biztosító társaságoktól.

– Ki a franc vagy te, valami okos tojás?

– Na, ird csak oda szépen, hogy a teljes összeg készpénzzel fizetve – mondta McCoy. – Vagy hívom a zsarukat.

– Add ide szépen azokat a papírokat, és húzz el innen a büdös francba!

– Elmegyek én, de csak az első telefonfülkéig – mondta McCoy –, méghozzá a papírokkal.

– Szét kéne, hogy rúgjam a segged! – mondta Dickie Golden, de amikor McCoy felé nyújtotta a papírokat, a fizetés módja sorba beírta, hogy „a teljes összeg készpénzzel fizetve”.

McCoy meg volt elégedve magával. A LaSalle-lal szépen kihajtott a kereskedésből, és ráfordult a North Broad Streetre. Remek vásárt csinált az autóval, és még egy használtautó-kereskedőt is jól átvert. McCoy ki nem állhatta a használtautó-kereskedőket, ugyanis Patrick J. McCoy, a Pennsylvania állambeli Norristownból, a Kolumbusz Lovagjainak egykori fennkölt nagyvezére, a jó öreg Pat, aki mindenkinek fizetett a 12. utcai Bar & Grill bárpultjánál, Kenneth J. Gyilkos McCoy tizedes apja, használtautó-kereskedő volt.

(Kettő)

Másnap szombat volt, de McCoy hiába is várta a reggeli ébresztővel járó kürtöt a szobájában, nem mintha a Tengerészgyalogság hírszerzési vezérkari főnökhelyettese hivatalának philadelphiai egységénél szolgáló sorállományúakat érdekelt volna. A többieknek persze felharsant a kürt, azután tíz perccel később jött az első hívójel a gyülekezésre. A 47. szállítószakasz teherautó-vezetői és szerelői mind lerohantak, és felsorakoztak a névsorolvasáshoz.

Azonban a „különleges alakulat” számára, a tetőtérben kialakított három szobában elszállásolt hét sorállományú meg sem moccant az ágyában, amíg fel nem harsant a kürtszó, amely a kantine szőlította a tengerészgyalogosokat. McCoy mellett még két tűzvezető őrmester, egy őrmester és három örvezető tartózkodott a tetőtér szintjén. Az örvezetők irodások voltak. Az őrmester Sessions századosnak dolgozott. Azt viszont McCoy már nem tudta, hogy a tűzvezető őrmester hol dolgozott. Amióta megérkezett, egyetlenegyszer beszélt tűzvezető őrmesterrel, mégpedig akkor, amikor az egyikük közölte vele, hogy a sorakozókon egyáltalán nem kell megjelennie, viszont minden reggel nyolc nulla nullára a vörös téглаépületben kell lennie.

Az első naptól kezdve semmi mást nem csináltak vele, mindössze leültették egy bársonyhuzatú székre, amit McCoy szerint a társalgóból lophattak el, és egész nap arról faggatták, hogy mit tudott a Kínában állomásozó Japán Császári Hadseregéről.

Általában négy tiszt volt jelen a szobában: Sessions százados, egy másik százados és két hadnagy. Az a másik százados elég öreg volt – egy öreg tengerészgyalogos –, és az első dolog, amit McCoytól kérdezett, az volt, hogy ismerte-e Lewis B. „Hencegő” Pullért Sanghajban.

– Ő vezette a 2. zászlóalj, uram – felelte McCoy. – Ismerem.

Puller egy abszolút kibírhatatlan alak volt. Tisztességes, de kibírhatatlan. Úgy viselkedett, mintha a 2. zászlóaljnak már másnap a frontra kellett volna mennie, és ez a gyakorlatokon is meglátszott.

– Jól bánik a Thompsonnal – mondta az öreg százados. – Azt hittem, maguk ketten összebarátkoztak odaát, és összemérték a tudásukat.

McCoy úgy vélte, hogy az öreg százados bizonyára a kompnál lezajlott incidensre célzott, máskülönben fogalma sem volt, hogy miről beszélt.

– Nem, uram – mondta McCoy.

Néha az összes tiszt jelen volt, máskor csak két tiszt, valamikor pedig csak a két fiatal hadnagy és McCoy. Az egyik őrzetőnek állandóan a szobában kellett lennie, mivel ő kezelte a csöves diktafont.

A jelenlévők létszámától függetlenül, a „kihallgatás” nagyjából ugyanúgy zajlott minden nap.

Mindig magukkal hozták az iratgyűjtőiket, a jegyzetfüzeteiket és a ceruzáikat, illetve még néhány térképet Csiangszu, Santung, Honan és Hopej tartományokról, amit egy parafa táblához erősítettek rajzszeeggel. Minden térképen bejelölték a japán egységek tartózkodási helyét. A parafa tábla melletti falat fehérre festették, és időnként vetítőernyő gyanánt használták a diavetítőhöz. Néha fényképeket vetítettek ki, többek között olyanokat is, amiket ő készített. Volt közöttük nagyítás és a már előhívott fényképekről készített dia is.

Egymás után tették fel a japán haderőre vonatkozó kérdéseiket. McCoyt meglepte, hogy mennyire félre voltak informálva a japán csatarendet illetően. Nemegyszer látta az arcukon, hogy mennyire nem tetszett nekik mindaz, amit a japánokról mondott. Mintha csak abban reménykedtek volna, hogy azt mondja nekik, a japánok csak idióták, és a kínaiakkal is csak azért tudtak elbánni, mert a kínaiak még a japánoknál is nagyobb idióták.

McCoy azonban pontosan azt mondta el, amit tudott, és amit gondolt, mégpedig hogy a kínaiak *nem* rossz katonák, de szarnak az egészre, mert tudják, hogy a tisztjeik úgyis kicsesznek velük, ugyanis még a napi fejadagjaikat is eladják, ha találhatnak rá vevőt. A japán tisztokról viszont nem mondhatott mást, minthogy általában tisztességesek. Pokolian kegyetlenek, akik minden további nélkül szájon vágják a sorállományúakat – még az őrmestereket is – a nadrágszíjuk csatjával. De a katonák fejadagját soha nem adták volna el, és úgy tűnt, hogy úgy általában az egész japán

gépezet jól működött. Ha egy japán katona parancsot kapott, teljesítette és pont.

Az egyik fiatal hadnagy tanult japánul a főiskolán. Amikor egyedül maradt McCoyjal, szólt hozzá pár szót japánul. Egyáltalán nem beszélt jól, de még így is jobban beszélt japánul, mint az öreg százados kínaiul, pedig utóbbi nyolc évet húzott le Sanghajban 1927-1935 között.

McCoy megtudta (nem mondták meg neki, de megtudta), hogy a fiatal hadnagyok egyike sem volt sorkatona. A főiskola után rögtön a Tengerészgyalogsághoz jöttek. McCoy azon tűnődött, hogy mi a fenéért üldögéltek ezek ott, és miért tettek fel kérdéseket egy sorállományúnak. A tapasztalatlan, fiatal hadnagyoknak a katonák mellett lett volna a helyük a harctéren.

Az egyik alkalommal két civil, egy idősebb és egy fiatalabb nyitott rájuk, amikor McCoy atlétában állt Honan tartomány térképe előtt (a szobát a tetőtérben alakították ki, és pokoli meleg volt). Amikor beléptek a szobába, McCoy abbahagyta a magyarázást, mivel nem tudta, hogy kikkel áll szemben.

– Miattam ne hagyja abba – mondta az idősebb civil.

– Folytassa, McCoy – utasította az öreg százados, McCoy pedig folytatta.

– Aznap pont arról beszélt, hogy – az információikkal ellentétben – mennyire képzett katonáknak tartotta a japánokat. Időnként az idősebb civil felhorkant, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy ez a McCoy azt sem tudja, mit beszél, de McCoy úgy döntött, hogy tőle a vénember bekaphatja. A civilek addig maradtak, amíg be nem fejezte a mondókáját. Amikor távoztak, McCoy megkérdezte, hogy kik voltak. A tisztek ezt valamiért ropant mulatságosnak tartották. Csak nevettek, de választ nem adtak.

McCoy nem tudta, hogy a „kihallgatásnak” mikor lesz vége. Eleinte azt remélte, hogy soha, de a második hét végén már úgy érezte, hogy mindent elmondott, amit tudott. El sem tudta képzelni, hogy mi lehet még az, amit tud Kínáról, és nem szedték ki belőle.

Amikor azon a bizonyos szombati napon elhangzott az első hívójel a gyülekezésre, kikászálódott az ágyból, és lezuhanyozott. Ahogy ott állt a zuhany alatt, és borotválkozott, Kína jutott az

eszébe, amitől egy kis honvágyat kezdett érezni. Kínában csak olyankor borotválkozott, amikor a konvojra osztották be. Az év többi részében kínai fiúk borotválták.

Miután megborotválkozott, lement a kantinba reggelizni, azután pedig a kapuhoz sétált. Előző este, amikor megpróbálta bevinni a LaSalle-t a bázisra, a kapus nem engedte, mert az autón nem volt se rendszámtábla, se a bázis matricája, és biztosítást sem kötött rá. Ennek ellenére a kapus megengedte McCoy-nak, hogy a kapun belül parkolja le a LaSalle-t, és elmagyarázta neki, hogy szombaton szerezhethet egy matricát a bázis csendőrségének a felügyelőjétől, ha délig felkeresi két rendszámtáblával és egy biztosítási kötvénnyel.

McCoy beindította a LaSalle-t, és elhajtott a Pennsylvanai Közlekedési Felügyelet helyi irodájába, ahol regisztráltatta az autót, és ahol kapott egy ideiglenes, kartonpapír rendszámtáblát. Azt mondták, hogy a véglegeset postán kapja majd meg Harrisburgból. Azután elhajtott az egyik biztosító társaság irodájához, és biztosítást kötött az autóra. Ideje még volt bőven, a LaSalle gumiabroncsait pedig túlságosan kopottnak találta, úgyhogy keresett egy Cadillac márkaszervizt. A szervizben beállította a futóművet is, és amíg ezzel foglalatoskodtak, benézett az alkatrészrészlegbe, és vett pár megszakítót, egy sor gyertyát és egy karburátorfelújító szettet.

Végezetül, útban a bázis felé, meglátott egy Sears Roebuck kereskedést, ahol vett egy kisebb, akciós szerszámkészletet. Később megszerezte a matricát a bázis csendőrségének a felügyelőjétől, és a laktanyához gördült a LaSalle-lal.

Úgy tervezte, hogy hétvégén rendbe hozza a karburátort, kicseréli a megszakítókat meg a gyertyákat, és talán fel is polírozza a kasznit egy kis Simonizzal. Dickie Golden biztosan valami olcsó gyorspolírozót használt, ami jól nézett ki ugyan, de egy hétnél többet semmiképpen sem fog kibírni.

Jól tudta, hogy olyasmit készül tenni, amit nem kellene. Az autószerelés csak kibúvó volt. McCoy menekült. *Valójában* haza kellett volna mennie Norristownba, még akkor is, ha mással nem tudott volna odajutni, csak a gyorsított személyvonattal.

De nem akart hazamenni, sem akkor, sem a következő héten. Talán sohasem. Talán a jövő hétig rámosolyog a szerencse. Talán

történik valami, ami miatt nem mehet haza. Például áthelyezik a nyugati partra. Vagy esetleg keresztülmegy rajta egy teherautó.

(Három)

Az USA Haditengerészete hadihajó-építő

és felszerelő bázisa

Philadelphia, Pennsylvania

1941. augusztus 4., 08.30

– Csukja be az ajtót, Ken – mondta Sessions százados –, és töltsön magának kávé, ha kér. Beszélni akarok magával.

McCoy arra számított, hogy Sessions a LaSalle-ról akar vele beszélni. Tudta, hogy már elkezdtek pletykáim róla. Honnan a francból szerzett egy tizedes annyi pénzt, hogy ki tudjon fizetni egy ilyen kocsi? A pletykák gyorsan terjedtek, és eljutottak a tisztek fülébe is. McCoy úgy gondolta, hogy mostanra hivatalos ügyet csináltak a dologból.

Feketekávé töltött magának egy porceláncsészébe. Amikor megfordult, Sessions intett neki, hogy üljön le az egyik székre.

– Gondolkozott már azon, Ken, hogy mivel szeretne foglalkozni a jövőben?

Tehát akkor a „kihallgatásnak” ezennel alighanem vége – gondolta McCoy.

– Igen, uram – mondta McCoy.

Sessions intett a kezével, hogy „akkor ki vele”.

– Banning százados azt mondta, hogyha hazatér, keres nekem valami helyet – mondta McCoy. – Azt mondta, hogy maradjak ki minden balhéból, és akkor vagy neki fogok dolgozni megint, vagy visszaküld valamelyik nehézfegyverzetű századhoz.

– Soha nem szeretett volna tiszt lenni? – kérdezte Sessions. McCoy néhány másodpercig eltűnődött a kérdésen, mielőtt válaszolt volna.

A Tengerészgyalogságnál nem egy tiszt szolgált, aki sorállományúként kezdte. A tiszthelyettesek is valamikor többé-kevésbé tisztnek számítottak. Aztán ott volt még az a meglehetősen sok tiszthelyettes, aki a Haiti Hadseregnél tisztként vezette a haiti katonákat. McCoy párszor eltűnődött azon, hogy talán, esetleg, jó sokára, ha már több időt lehúzott, akár tiszt is lehet belő-

le. Most azonban érezte, hogy Sessions nem a távoli jövőről beszél.

A nem túl távoli jövőre gondol, uram? – kérdezte McCoy. Sessions bólintott.

– A Tengerészgyalogság soha nem látott bővítésbe kezd, McCoy. Még ha nem is lépünk be a háborúba, a Tengerészgyalogság akkor is ötször nagyobb lesz, mint most. Rengeteg tisztre lesz szükségünk. Nem egy közülük a tiszthelyettesek közül fog kikerülni. Olyan tiszthelyettesekre gondolok, mint maga. Érdekli a dolog?

– Nem is tudom – mondta McCoy, de inkább hangosan gondolkodott, semmint válaszolt.

– Nagyon sokan úgy vélik, Ken, köztük én is, hogy magában megvan mindaz, ami kell.

– Mostanáig nem nagyon gondolkoztam ilyesmin – mondta McCoy. – Talán később.

– Az eljárás roppant egyszerű – mondta Sessions. – Csak be kell adnia a jelentkezését. Davis őrmester már le is gépelte a papírokat. Csak alá kell írnia. Azután megjelenik egy tiszti bizottság előtt. Erre azért van szükség, hogy fel tudják mérni, milyen tisztán tud gondolkodni nyomás alatt. Azután a bizottság szavaz, és ha az áldásukat adják, akkor jöhet az utolsó lépés, az egységvezető-kurzus Quanticóban, a Tengerészgyalogság Tiszti Főiskoláján. Ha azt elvégzi, akkor megkapja a hadnagyi kinevezést.

– Még soha nem hallottam erről – mondta McCoy.

– A tiszteket főként azok közül a fiatalemberek közül fogjuk kiválasztani, akik főiskolai éveik alatt a nyarat különféle tiszt-képző kurzusokra áldozták. Az első nyáron elvégzik az alapki-képzés megfelelőjét. Azután pedig ömlesztve kapják a tananyagot, kezdve a Tengerészgyalogságnál bevett szokásokkal, egészen az ütközet közbeni csapatvezetés fortélyaiig. Ha Quanticóba megy, akkor magát meg még jó pár ilyen srácot egyből az utolsó kurzusra küldik.

– A főiskolásokkal? – kérdezte McCoy, mert egyből Pick Pickering ugrott be neki. Szóval Pickering így akar tiszti kinevezést szerezni.

– Nem halna bele, ha főiskolára kellene járnia, McCoy – mondta Sessions. – Meglepné, ha tudná, mennyien jártak főiskolára. Jó emberek. Jean is volt főiskolás. Én is ott találkoztam vele.

McCoy elvigyorodott.

– Úgy értem, nem tudom, hogy mihez kezdenék magammal egy olyan társaságban – mondta McCoy. – Nekem csak érettségim van.

– De lehúzott négy évet a Tengerészgyalogságnál – mondta Sessions –, ami szerintem pokolian nagy előnyt jelentene Quanticóban.

– Maga szerint meg tudnám csinálni? – kérdezte McCoy.

– Szerintem meg – mondta Sessions. – De ezt csak akkor tudhatjuk meg, ha beadja a jelentkezését, átengedi a bizottság, és elmegy a kurzusra.

– Azt hiszem, abból nem lehet baj, ha megpróbálok – gondolkozott McCoy hangosan. – Végül is mit veszíthetek?

– Davis őrmester már legépelte a jelentkezési lapjait – ismételte meg Sessions. – Én természetesen jóváhagyom.

– Köszönöm – mondta McCoy kurtán.

Miután aláírta a jelentkezési lapokat, amelyeket Davis őrmester gépelt le a számára, McCoy az egészet kiverte a fejéből, mivel meg volt róla győződve, hogy a többi papírmunkához hasonlóan, egy örökkévalóságra, plusz egy napra lesz szükség, hogy a papírok eljussanak a megfelelő helyre. Neki most fontosabb dolgokkal kellett foglalkoznia, és nem volt ideje arról ábrándozni, hogy esetleg majd valamikor jóváhagyják a jelentkezését, vagy hogy jó pár hónappal azután egy tiszti bizottság elé kell állnia, amely valószínűleg úgysem fogja alkalmasnak találni. Egy idő után arra a következtetésre jutott, hogy a kompnál történeteknek sokkal több köze lehetett az egészhez, mint Sessions megvilágosodása, hogy jó tiszt lehet belőle. Sessions csak rendes akart lenni vele. Viszont azok a tisztek, akik előtt meg kell majd jelennie, ha egyáltalán sor kerül rá, nem fogják úgy érezni, hogy tartoznak neki valamivel.

Emellett három sokkal fontosabb, egymással összefüggő problémával kellett megbirkóznia, méghozzá széleseben. Először is szeretne volna tudni, hogy mi történik vele most, hogy a „kihallgatásnak” vége. A szállítoszakaszhoz nem akart ugyan

menni, viszont ott meghúzhatta magát, amíg Banning százados vissza nem tér Sanghajból. Most már nehézfegyverzetű szakaszhoz sem akart menni géppuskásnak. Mivel tizedesként térne vissza, már csak rutinból is megpróbálnák kicsinálni, és akkor lőttek a Banning százados-féle munkának.

Persze Sessions századost is megkérhetné, hogy hadd maradjon a különleges alakulatnál. Sessions valószínűleg belemenne – szívességből. De akkor dolgozhatna irodásként, és kopácsolhatna egész nap az írógépen, és ehhez valahogy még mindig nem fült a foga. Ha pedig Philadelphiában marad, akkor két további problémával is szembe kell néznie. Úgy döntött, hogy hazamegy, szembenéz azzal, ami otthon várja, és letudja az egészet a francba. Csakhogy egy dolog egyszer hazamenni, és megint más ilyen közel állomásozni a szülővárosától. A francba is, Norristown mindössze egyórányira volt a haditengerészeti bázistól a LaSalle-lal.

Ezek voltak azok a gondolatok, amelyek igazán aggasztották, nem pedig az a távoli, már-már elérhetetlenül távolinak tűnő lehetőség, hogy egy tiszti bizottság elé citálják, amely aztán majd eldönti, hogy van-e esélye egy rakás főiskolás kölyökkel szemben Quanticóban.

A jelentkezési lapokat hétfőn írta alá. Szerdán reggel Davis őrmester lépett a szobájába, és közölte vele, hogy vegye fel a legjobb egyenruháját, mert 13.00-kor meg kell jelennie a bizottság előtt.

– Üljön le, tizedes – mondta az őrnagy, a tiszti bizottság elnöke. A bizottságot alkotó öt tiszt két összetolt tábori asztal mögött foglalt helyet. Az egyik tiszt – egy hadnagy – volt a titkár. Aztán volt ott még két főhadnagy is (egyikük Fogarty hadnagy, a 47. szállítószakasz parancsnoka), és Sessions százados, végezetül pedig az őrnagy, az ötödik tiszt. McCoy azelőtt soha nem látta az őrnagyot.

McCoy vigyázzba vágta magát, azután leült az asztalokkal szemben elhelyezett, egyenes háttámlájú faszékre.

– Tehát megjelent előttünk a reguláris Tengerészgyalogság egyik remek tizedese – mondta a bizottság elnöke –, aki kétes múltjával, szabálytalan rangjelzésével és szintén szabálytalan filcalapjával tovább öregbíti a kínai tengerészgyalogosok hírne-

vét, s akit Sessions százados és még sokan mások oly nagyra tartanak.

– Ugyan már, őrnagy – nevetett fel Sessions százados.

A hadnagynak ezt az egészet papírra kell vetnie.

– Mindent húzzon le, hadnagy, amit azután mondtam, hogy... mit is mondtam?... „a reguláris Tengerészgyalogság remek tizedese” – adta ki az utasítást az elnök.

– Igenis, uram – mondta a hadnagy, és McCoyra vigyorgott.

Aki Sessions százados és jelen bizottság egy másik tisztje, Fogarty hadnagy ajánlásával érkezett hozzánk. Ez utóbbi tiszt ajánlása az alakulatánál... mennyi ideje is?... már legalább három hete szolgáló tizedes teljesítményének gondos értékelésén alapszik. A tizedes kvalitásait tehát a további elemzések során több mint megfelelőnek találtuk, így tehát fel kell tennünk neki egy roppant fontos kérdést. Tizedes, el tudná mondani a bizottságnak a saját szavaival, hogy miért érzi, hogy a megfelelő kiképzést követően alkalmas lenne hazáját szolgálni, mint a Tengerészgyalogság kinevezett tisztje?

– Nem vagyok benne biztos, uram – mondta McCoy.

– Rossz válasz, tizedes – mondta a bizottság elnöke. – Próbálja újra.

– Akkor azt mondja el, hogy miért nem biztos benne, McCoy – mondta Sessions százados.

Ez az egész cirkusz egy agyrém. Hogy a francba válaszoljon az ember egy ilyen kérdésre?

McCoy megpróbálta újból szavakba önteni a gondolatait.

– Nem tudom, hogy pontosan hogyan is válaszoljak a kérdésre, uram.

– Találkozott már jó néhány hadnaggal, McCoy – mondta Sessions. – Válasszon egyet magának, kivéve engem, és mondja el nekünk, hogy miért kételkedik abban, hogy képes arra, amire az a bizonyos tiszt képes.

– Uram, nekem csak érettségim van – mondta McCoy.

– Jól tudom, hogy maga beszél kínaiul? – kérdezte az elnök. – És japánul? Meg beszél még pár európai nyelvet is?

– Nem beszélek olyan jól japánul, mint kínaiul, uram. Olvasni pedig szinte alig tudok.

Ezzel máris válaszolt a kérdésre, tizedes. Ami a Tengerészgyalogságot illeti, szinte bármelyik idegen nyelv tudása felér egy egyetemi diplomával. Van még valami?

– Nem tudom, hogyan kell viselkednie egy tisztnek, uram – mondta McCoy.

– Azt majd Quanticóban megtanítják magának – mondta az elnök. – Még valami?

– Uram, az egész Sessions százados ötlete volt.

– Válaszoljon egy kérdésre. Jól gondolja meg. Most ne foglalkozzon a végzettségével. Akarja, hogy tisztet faragjanak magából? Igen, vagy nem?

McCoy jól meggondolta dolgot. Neki legalábbis úgy tűnt, hogy hosszú percekig tűnődött a válaszon. A bizottság elnöke türelmetlenül dobolt ujjbegyeivel az asztalon. Sessions százados bal szemöldöke fenyegetően felszaladt. Kezdett elfogyni a türelme, amit rendszerint dühkitörés követett.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Egyelőre leléphet, tizedes – mondta az elnök. – A bizottság most elbírálja a jelentkezését. Elképzelhető, hogy még felteszünk magának pár kérdést. Várjon odakint a folyosón.

– Igenis, uram – mondta McCoy. Felállt, csinált egy hátraarcot, és kimasírozott a teremből. Még sikerült bezárnia az ajtót, mielőtt a beleit feszítő szél kiszabadult. Olyan volt a szaga, mint egy dögölt macskáé.

A bizottság tagjai tegyenek javaslatot. A legalacsonyabb rangfokozatúak szólhatnak először – mondta az elnök. – Hadnagy?

– Uram, egy kicsit aggaszt a hozzáállása – mondta a hadnagy. – Elég sokáig gondolkodott, amikor nekiszegezte a kérdést, hogy tiszt akar-e lenni, vagy sem.

– Tapasztalatom szerint, hadnagy – mondta az őrnagy –, az alacsony rendfokozatú tisztekkel éppen az a legnagyobb baj, hogy elhamarkodottan és meggondolatlanul cselekednek.

– Igen, uram – mondta a hadnagy.

– Bruce hadnagy?

– Ami engem illet – mondta Bruce hadnagy –, szerintem éppen ilyen emberekre van szükségünk. Kipróbált tiszthelyettes, aki meg tud birkózni a tiszt kinevezéssel.

– Fogarty hadnagy?

– Engem lenyűgözött – mondta Fogarty szimplán. – Talán egy kicsit még csiszolatlan, de Quanticóban megtanítják, hogyan kell normálisan beszélni, meg hogy mikor melyik villát kell használnia.

– Ed? – kérdezte az elnök Sessions századoshoz fordulva.

– El kell ismernem, hogy van bennem némi elfogultság a tizedes irányában. Megmentette az életem. Az ember ilyen esetben hajlamos olyan érdemeket is felfedezni az ilyesfajta fickókban, amelyeneket azelőtt nem feltételezett volna.

Az asztal mögött ülők felnevettek.

– De ha nem mentette volna meg a bőröm, és ha egy bizonyos, meg nem nevezett, magas rangú tiszt nem is adott volna hangot a tizedesre vonatkozó elképzeléseit illetően, akkor is örömmel javasolnám McCoy tizedest a tiszt kinevezésre – tette hozzá Sessions.

– Tud a tábornokról?

– Biztos vagyok benne, hogy nem. A tábornok és a szárnysegédje civil ruhát viselt, és még csak be sem mutatták őket – mondta Sessions. – A lehető legobjektívebb véleményem az, hogy a Tengerészgyalogságnak olyan tisztekre van szüksége, mint McCoy tizedes.

– A nyelvtudása miatt gondolja? – kérdezte az elnök.

– Igen – mondta Sessions. – De nemcsak amiatt. Ha pusztán a nyelvtudását használnánk ki, akkor csak elfecsérelnénk a tehetségét, még akkor is, ha átkozottul nehéz manapság olyan embert találni, aki beszél kínaiul és japánul is.

– Akkor most szavazni fogunk, mégpedig ugyanebben a sorrendben – jelentette be az elnök. – Hacsak valaki nem szeretne feltenni még egy kérdést a tizedesnek.

Az elnök végignézett az asztal mögött ülőkön.

– Hadnagy? – kérdezte, miután látta, hogy senki nem akar további kérdéseket feltenni.

– Igennel szavazok, uram – mondta a hadnagy.

Azután az összes többi tiszt is szavazott, mind igennel.

– Jelen bizottság, melynek elnökének nem áll módjában ellenkezni az USA Tengerészgyalogsága helyettes hírszerzési vezérkari főnökének döntésével... – mondta az elnök, és megvárta, amíg elül a várt nevetés.

– Miután ismét csend lett, folytatta.

– Főleg miután azt mondta, lassan, megfontoltan, és ügyelve a helyes hangsúlyozásra: „Úgy vélem, hadnagyi rangjelzést kellene tenni ennek a fiúnak a váll-lapjára, ha másért nem, hát azért, mert rajtam és Hencegő Pulleren kívül ő az egyetlen az egész Tengerészgyalogságnál, aki úgy véli, hogy a japcsikat nem lehet fél kézzel lesöpörni.”

Újra megvárta, hogy elüljön a nevetés, azután folytatta.

– Jelen bizottság e titkos ülésen egyhangúlag elfogadta McCoy tizedes jelentkezését a quanticói kurzusra. Hadnagy, utasítom, hogy a döntésről értesítse a kinevező hatóságot.

– Igenis, uram – mondta a hadnagy.

– Hívja be – mondta az elnök.

A hadnagy az ajtóhoz lépett, kinyitotta, majd intett McCoy-nak, hogy menjen be a szobába. McCoy bemasírozott, és vigyázzba vágta magát az egyenes háttámlájú faszék mellett.

– Tizedes – mondta az elnök –, a bizottság alaposan fontolórra vette a jelentkezését, és a kinevező hatóság felülvizsgálását követően, hivatalosan is értesítést kap a döntésről. Addig is tovább folytatja a jelenlegi szolgálatát. Van kérdése?

– Nincs, uram.

Az elnök az asztalra csapott.

– A bizottságot ezennel határozatlan időre feloszlatom. McCoy úgy gondolta, hogy akkor ezzel ő le is léphet, és éppen azon volt, hogy csinál egy hátraarcot.

– Várjon még, tizedes – mondta az elnök. – Üljön le egy percre.

McCoy leült, a tartása továbbra is feszes maradt.

– Tizedes, nem hivatalosan közlöm magával, hogy a továbbképzési kurzus ugyanaz, mint a Parris-sziget, csak tisztek számára. A lényeg, hogy ott akarnak tengerészgyalogosokat, tengerészgyalogos-tiszteket faragni a civilekből. Ez azt jelenti, hogy nem bánnak majd kesztyűs kézzel magukkal. Ez egy tengerészgyalogos tizedes számára kellemetlenebb lehet, mint egy kölyök számára, aki most fejezte be a főiskolát. Elég nagy szégyen lenne, ha egy tengerészgyalogos tizedes, akiről nagyon sok ember úgy gondolja, hogy jó tiszt lenne belőle, felállna, és azt mondaná: „Én tizedes vagyok, és nem kérek ebből a baromságból. Feldughatják maguknak a kinevezésüket.” Meg vagyok értve?

– Igen, uram.

– Nos, nem árulhatom el ugyan, hogy a bizottság miként határozott, és azt sem közölhetem magával, hogy a kinevező hatóság elfogadja-e majd a bizottság előterjesztését, de azért mellékesen megjegyezhetem, hogy a quanticói kurzus szeptember elsején kezdődik, és a maga helyében szeptember elseje utánra már nem terveznék semmit. Talán a parancsnokának nem lenne ellenére, ha szeptember elsejéig eltávot kapna.

– Igenis, uram – mondta Fogarty hadnagy. – Részemről nem jelent problémát, uram.

– Akkor ez minden – mondta az elnök –, hacsak nincs valakinek kérdése.

– Ha végeztünk, akkor váltanék pár szót a tizedessel – mondta Sessions százados. – Maradj még egy kicsit, Gyilkos.

– „Gyilkos”? – kérdezte az elnök szárazon. – Gyilkosnak hívja? Egészen kíváncsivá tett.

– A legnagyobb tisztelettel, uram, ez pusztán egy vicc, ami kizárólag rám és a tizedesre tartozik – mondta Sessions százados.

(Öt)

Norristown, Pennsylvania

1941. augusztus 10.

Norristown kopottabb, mocskosabb, szürkébb és sárosabb volt, mint amire McCoy emlékezett. Elképesztően nagy kísértést érzett, hogy azt mondja, „Le van szarva az egész!”, azután pedig megforduljon a LaSalle-lal, és visszakocsikázzon Phillybe.

Kínában McCoy nemegyszer megígérte magának, hogy soha többet nem megy haza, mert ami őt illette, semmi sem maradt ott, ami miatt érdemes lett volna. Sanghajban nem is volt ezzel semmi gond, de miután a parancsnokság Phillybe vezényelte, megváltozott a helyzet. Tudta, hogy kénytelen lesz erőt venni magán, és meg kell látogatnia legalább a nővérét, aki mostanra már biztosan apáca lett, és az öccsét, Tommyt, aki nemrég töltötte be a tizennyolcat (már majdnem igazi férfi), és a talán az öregét is.

McCoy azzal nyugtatgatta magát, hogy legalább nem úgy tér vissza Norristownba, ahogy eljött onnan... a gyorsított személyvonattal ment Phillybe, a zsebében pedig nem volt egy cent sem,

csak a villamosjegy, amit a tengerészgyalogos-toborzáson kapott, hogy el tudjon menni a 12. utcai állomásra a haditengerészeti bázisig.

Most más volt a helyzet. Egy lenyitható tetejű LaSalle autóbusszal suhant hazafelé, és egy töketlen főiskolásoknak való, csíkos vászonöltönyt viselt, mint amilyet annak idején Pick Pickering, és jó pár százdolláros lapult a zsebében, nem is beszélve arról a több ezerről, amit a Philadelphiai Takarékbankban tartott.

Az apácázárda kapuja mögül, a kis rácsos ablakon keresztül beszélő, sápadt apáca közölte vele, hogy soha életében nem halotta az Anne-Marie McCoy nevet. Egy pillanattal később a kis ablak be is záródott, majd egy zár kattánása hallatszott. Ezután McCoy elkocsikázott a Limai Szent Rózsa-templom parókiájára.

Egy kispap nyitott ajtót. Sötét szemű, sötét hajú fickó volt. Első ránézésre mexikóinak vagy magyarnak tűnt. Csak egy póló volt rajta, de a fekete pantalló és a fekete cipő elárulta. Emellett McCoy akkor is meg tudta volna mondani, hogy a fickó pap, ha meztelenül látja egy gőzfürdőben. *Olyan* volt a nézése. Ennek ellenére McCoyt kissé lehangolta, hogy a fickón nem volt se fehér gallér, se fekete ingelő.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte a kispap.

– Zoghby atya itt van? – kérdezte McCoy.

Akkor ugrott be neki, hogy már legalább százszor tette fel ugyanezt a kérdést, ugyanezen a helyen. Még ministránsfiú korában. Azután később is, amikor valami bajt csinált az iskolában, és a nővérek és a testvérek az „atyához” küldték. Meg akkor is, azon az éjszakán, amikor az örege bekattant, és eszelős tekintettel üldözte, kezében egy asztali lámpával. McCoy azon az éjjelen itt keresett menedéket, mert nem tudta, hogy hová menjen, vagy mit csináljon.

– Sajnálom – mondta a kispap. – Zoghby atya már nincs a Szent Rózsában.

– Hát hol van? – kérdezte McCoy.

– A Szent Ferencben, sajnos – mondta a kispap, azután újra megkérdezte: – Segíthetek valamiben?

A Szent Ferenc egy kórház volt Philadelphia közelében. Oda küldték a haldoklókat és az elmeháborodottakat.

– Anne-Marie McCoyt keresem – mondta. – Ehhez az egyház-községhez tartozott, és úgy hallottam, hogy belépett a Szentlé-

lek Nővéreihez. De a zárdában azt mondták, hogy ott nincs. És azt sem mondták meg, hogy hová ment.

– Miért keresi?

– A nővérem – mondta McCoy. – Régen nem láttam.

– Értem – mondta a pap.

Felcsillant a szeme, mint akinek hirtelen beugrott valami régi történet. McCoy sejtette, hogy a kispap valószínűleg hallott arról a rengeteg fájdalomról és szenvedésről, amit a javíthatatlan fiúgyermek okozott a jó öreg Pat McCoynak, mielőtt elzavarták a javíthatatlan kőikét a Tengerészgyalogsághoz. A családján kívül senki sem hitte el, de amikor a jó öreg Pat nem a használtautó-kereskedésében tette a szépet, vagy a Kolumbusz Lovagjai előtt, vagy a 12. utcán, a bárban, a jó öreg Pat John Jamiesonban áztat-ta az agyát. Csak a felesége és a gyerekei tudták, hogy a jó öreg, barátságos Pat egy megátalkodott, gonosz szeszakázó volt, aki nagy élvezettel verte a feleségét meg a gyerekeit. Néha azért verte meg őket, mert például nem tanúsítottak kellő tiszteletet, vagy azért, mert rossz jegyet vittek haza az iskolából, vagy azért, mert a testvérek vagy a nővérek beírtak az ellenőrzőjükbe. Más-kor azért kaptak, mert szem előtt hagyták a polírozót, amivel felfényezték valamelyik használt autót. De a leggyakrabban minden ok nélkül verte meg őket.

Kenneth J. McCoy soha nem felejtette el a napot, amikor a jó öreg Pat a bíró elé rángatta.

– Isten látja a lelkemet, bíró úr – mondta Pat McCoy a bírónak, a Kolumbusz Lovagjai igentisztelt tagjának, Francis Mulvaneynek –, én megpróbáltam a lehető legjobban tartani a családomat. Isten a tanúm. Egyházi iskolába küldtem őket, pedig nem kis áldozatot jelentett előteremteni a tandíjat. Rendszeresen jártattam őket istentiszteletre. Próbáltam jó példát mutatni nekik.

Megállt egy pillanatra, hogy kifújja az orrát, és letörölje a könnyeit.

– És most ez – folytatta az apja. – Isten talán olyasmiért büntet, amit még ifjúkoromban követtem el. Nem tudom, bíró úr.

– Meghallgatnám az ő verzióját is – mondta az igentisztelt bíró úr, és a javíthatatlan kölökre mutatott.

A javíthatatlan kölök pedig azt vallotta, hogy a jó öreg Pat a nagyobbik fiát – akkor lett tizenhét – a kelletténél eggyel több-

ször ütötte meg, és a nagyobbik fia (a bíróság előtt Kenneth J. McCoy, a gyanúsított) agya elborult, és jól képen vágta. És a jó öreg Pat, a szerető apa, aki még egyházi iskolába is járatta a gyanúsítottat, pedig nem kis pénzügyi áldozatot jelentett a számára, olyan részeg volt, hogy elvágódott, és a fejét beverte a dohányzóasztalba, amitől felrepedt a bőr a szeme alatt.

Ettől pedig olyannyira felbőszült a szerető apa, hogy egy asztali lámpával eredt a nyomába. Miután látványosan demonstrálta, hogy a tárgyat használni is kívánja – szétverte vele a Philco rádiót, a bársekreány üvegajtáját, valamint a Jézus szent szívét ábrázoló gipszsobrot –, a gyanúsított elmenekült a lakóházból, és menedéket keresett a római katolikus Limai Szent Rózsatemplomban. Mindaddig ott maradt a jóságos Zoghby atya társaságában, amíg meg nem érkezett a Norristowni Rendőrség, amely a gyanúsítottat előállította, és amely vádat emelt ellene. A jó öreg Pat, a szerető apa nagyobbik fiát testi sértés kísérletével, általános javíthatatlansággal, pogánysággal és hálátlan gyermeki magatartással vádolta.

– Sajnálom, hogy felrepesztette a saját arcát – motyogta a gyanúsított a bírónak.

– Ez minden?

– Igen, uram.

Mindent előre elrendeztek. Zoghby atya megmondta, hogy mikor megy majd a börtönbe. Majd ő beszél a bíróval. A bíró úgy döntött, hogy megmenti a családját a további megsemmisítéstől, és felmenti a gyanúsítottat, amennyiben belép az Egyesült Államok Tengerészgyalogságához, és leszolgál négy kerek évet.

Később megpróbálta hazaküldeni a civil ruháit egy dobozban, amit a Parris-szigeten adtak neki, de ELUTASÍTVÁ felirattal visszaküldték neki. Ugyanez történt a levelekkel is, amiket először az anyjának, azután Anne-Marie-nak és Tommynak küldött. Azután kapott egy levelet Zoghby atyától, amiben az állt, hogy az apja nem tudott megbocsátani neki, és hogy mindenkinek azt mondta, hogy nincs Kenneth nevű fia. Zoghby atya azzal folytatta, hogy talán jobb lenne, ha egy ideig nem ima levelet haza, amíg a kedélyek nem csillapodnak egy kicsit. Megígérte, hogy imádkozni fog azért, hogy az apja egyszer megbocsásson neki, és hogy ír neki, ha valami olyasmi történik, amiről tudnia kellene.

Amikor McCoy még a vízhűtéses, .30 kaliberes Browningot kezelte a 4. tengerészgyalogos-ezred, 1. zászlóalja, „Dog” századánál, Zoghby atya írt neki még egy levelet. Az anyja meghalt, Anne-Marie belépett a Szentlélek Nővérei zárdába, Tommy pedig Betlehembe ment, ahol újra megnyitották az acélműveket, és munkába állt. Az apja újránősült.

Sajnos, Anne-Marie már legalább két éve otthagyta a zárdát – mondta a kispap. – Biztos vagyok benne, hogy az apja tudja, hol lehet.

– Őt nem kérdezhetem meg – mondta McCoy.

A pap egy pillanatig csak nézett rá, és McCoy érezte, hogy valamin erősen rágódik. Azután a pap a járdára lépett, és bezárta maga mögött a parókia ajtaját.

– Talán én is segíthetek – mondta.

Elmentek a templom mellett, azután végigmentek a betonjárdán, amely az iskolaépületekhez vezetett – balra volt az általános iskola, jobbra pedig a Limai Szent Rózsa Gimnázium nagyobb, új épülete –, végül elértek az apácaszállásra.

A pap először Gregory nővérrel beszélt, aki felismerte McCoyt, amikor lepillantott rájuk a szállás lépcsőjéről, de úgy tett, mintha soha életében nem látta volna. Visszament az épületbe, majd egy perccel később Paul nővér jelent meg az ajtóban, majd lesétált a lépcsőn oda, ahol McCoy és a pap állt.

– Hogy van, Kenneth? – kérdezte Paul nővér.

– Jól vagyok, nővér – mondta McCoy. – És maga?

– Békét kötött már Istennel, Kenneth?

– Nem tudom, nővér – mondta McCoy.

– Ugye, nem azért jött, hogy bajt keverjen?

– Most jöttem haza Kínából. Anne-Marie-val szeretnék beszélni.

– Szóval járt Kínában?

– Igen, nővér.

– Anne-Marie kilépett a Szentlélek Nővéreitől – mondta Paul nővér. – Sajnos, azt kell közölnöm, hogy az egyházat is itt hagyta.

– Nem tudja, hogy hol van?

– Itt, Norristownban. Összeállt egy protestánssal.

– Tessék?

Úgy döntött, hogy hozzámegy egy fiatalemberhez, aki nem tartozik egyházunk kötelékéhez. A fiatalember protestáns, a neve pedig Schalter. Az övé az Amoco-benzinkút a Kilencedik utca és a Walnut sarkán.

– Köszönöm, nővér – mondta McCoy.

– Ne tegyen olyasmit, Kenneth, amivel még több fájdalmat okozna az apjának – mondta a nővér. – Remélem, volt ideje felnőni, és átgondolni a dolgokat.

VII.

(Egy)

A férfi, aki az autóhoz lépett, amikor McCoy begördült a benzinkútra, Amoco-overallt viselt: csíkos inget és nadrágot, a hozzájuk illő, simléderes sapkával. A sapka elején ott díszelgett az Amoco emblémája, az ing szivarzsebén pedig egy névtábla volt, amelyre a „Dutch” nevet hímezték. McCoy úgy saccolta, hogy a férfi úgy harmincéves lehetett, de máris megereszkedett a tokája.

– Mehet bele a szuper? – kérdezte a férfi.

McCoy bólintott. Miután Dutch felnyitotta a motorháztetőt, McCoy kiszállt az autóból.

– Látom, az olajat nemrégiben cserélte le – mondta Dutch, és megmutatta McCoynak a nivópálcát. – Ragyogóan tiszta, és kiváló minőségű.

– Maga Schulter? – kérdezte McCoy.

– Az – mondta Dutch óvatosan, de kíváncsian.

– Anne-Marie öccse vagyok – mondta McCoy.

Dutch egy pillanatig hezitált, de azután kezét nyújtott McCoynak.

– Dutch Schulter – mondta. – Hallottam, illetve Anne-Marie mondta, hogy a Tengerészgyalogságnál volt.

– Még mindig ott vagyok – mondta McCoy.

– Úgy tűnik, jól megy a sora a Tengerészgyalogságnál – mondta Dutch Schulter, és bizonytalanul a LaSalle-ra, azután pedig McCoyra nézett.

– Nem panaszkodom – mondta McCoy.

Az üzemanyagtöltő pisztoly hangos csattanással jelezte, hogy az automata szelep lezárt, mivel a LaSalle tankja megtelt. Dutch Schulter az autó hátuljához lépett, visszatette a tanksapkát, azután a helyére akasztotta az üzemanyagtömlőt. McCoy a benzinkút kijelzőjére pillantott. Negyvennégy egész két tized litert mutatott. 6,2 cent literenként, az összesen 2 dollár 74 cent. A zsebéből elővett egy köteg bankjegyet, és „lehámozott” róla egy tízdollárost.

Dutch Schulter a kezébe nyomta a visszajárót és egy pohár Coca-Colát.

– Aki teletankol, annak ingyen jár – mondta.

– Láthatnám a nővéremet? – kérdezte McCoy.

Schulter egy pillanatig csak nézett rá, mint aki azon morfondírozik, hogy mit is tegyen, azután elkiáltotta magát:

– Mickey!

– Egy Amoco-overallos kölyök jelent meg a szerelőműhelyhez vezető ajtóban.

– Tartsd a frontot, Mickey – mondta Dutch. – Haza kell szaladnom egy percre.

Egy sorházhoz hajtottak a North Elmen. Dutchék háza – csakúgy, mint a többi – kőből épült, egy kis faverandával, csak az övék babaszartól, savanyú tejtől és káposztától bűzlött.

Anne-Marie idősebbnek tűnt annál, mint amire McCoy számított. Kezdett elhízni, és pár foga is hiányzott már. Elsírta magát, amikor meglátta McCoyt, és áradozott, hogy igazi férfi lett belőle.

Dutch McCoy vállára tette a kezét, és amikor McCoy felé fordult, egy üveg sört nyomott a kezébe.

– Nagybácsi lettél, Kenny – mondta Anne-Marie. – Egy kisfiúnk és egy kislányunk van, de most altattam el őket, úgyhogy várnod kell. Velünk vacsorázol?

– Szerettelek volna meghívni titeket egy étterembe – mondta McCoy.

– Szó sem lehet róla – tiltakozott a nővére. – El sem hinnéd, hogy manapság mennyi pénzt elkérnek az étteremben.

– Dehogynem – mondta McCoy.

– Már bánom – mondta Dutch –, hogy nem kértem meg, kövessen a furgonnal. Elvinnél a benzinkútra? Visszatalálnál ide?

– Miért nem viszed el a kocsim? – kérdezte McCoy. – Úgy-sincs semmi dolgom.

– Neked van kocsid, Kenny? – kérdezte Anne-Marie meglepetten.

– Egy lehajtható tetejű LaSalle-ja van – mondta Dutch. Anne-Marie meglepetten nézett McCoyra.

– Úgy látom, elég jól viselted magad – mondta.

– Elég jól – mondta McCoy.

– Ráállok az aknára, és bezsírozom – mondta Dutch. – Aztán meg a kölyökkel, aki nekem dolgozik, te is láttad, szépen lemosatom.

– Köszönöm – mondta McCoy, és odadobta neki a kocsikulcsokat.

Dutch Schulter valamivel hat után került újra elő, nem sokkal azután, hogy megérkezett a váltótársa a kútra. McCoy örült, hogy látta. Anne-Marie kezdett az idegeire menni. A nővére elképesztően trehány volt. McCoynak kellett szólnia, hogy cserélje már ki a nagyobbik kölyök pelenkáját, mert a szar már a lábán folyt lefelé.

A mosogató tele volt mosatlan edénnyel. McCoynak eszébe jutott, hogy az anyja is eléggé hadilábon állt a háztartással. Amikor az örege elverte, gyakran azzal indult a cirkusz, hogy talált valamit, amit az anyjának el vagy ki kellett volna mosnia.

Anne-Marie ragaszkodott hozzá, hogy ő akarja elkészíteni a vacsorát. Amikor Dutch visszajött a kocsijával, Anne-Marie közölte, hogy leugrik az Acme-ba, és vesz egy steaket vagy ilyesmit. Persze nem gondolta komolyan, McCoy pedig nem akart a mocskos konyhájában enni, a mocskos tányérjaiból.

Anne-Marie arról érdeklődött, hogy McCoy meglátogatta-e a „papát”, mire McCoy közölte, hogy nem. Aztán Anne-Marie elmondta, hogy egy ideje már ő sem látta. Akkor haragudott meg rá, amikor otthagytá a zárdát (és micsoda dolgok mentek abban a zárdában!), amikor pedig hozzámert Dutchhoz, az egyházon kívülihez, még jobban elmérgesedett a helyzet.

Azt mondta, hogy Dutch jó ember. Akkor találkozott vele, amikor a Highway Dinerben dolgozott, miután otthagytá a zárdát. A férfi kedves volt hozzá, azután egyik dolog követte a másikat, és elkezdtek járni. Azután összeházasodtak, és családot alapítottak.

McCoy gyors fejszámolást végzett, és rájött, hogy Anne-Marie kicsit összekeverte a sorrendet. Először alapítottak családot, és azután jött a házasság. Az örege is tudott számolni, és talán ezért is rágott be a nővérére.

Hogyan is merészelte szégyenbe hozni a Kolumbusz Lovagjainak egykori fennkölt nagyvezérét, a jó öreg Pat McCoyt? Nemcsak, hogy kilép (kirúgatja magát?) a zárdából, de még fel is csináltatja magát egy fickóval, akivel a Highway Dinerben találkozott pincérkedés közben.

Dutch hazahozta a LaSalle-t – szépen bezsírozva és felpolírozva –, azután megfürdött, majd felvette a sportzakóját és a csőnadrágját. Anne-Marie egy túlságosan is testhezálló, pöttyös-virágos ruhát vett fel. Berakták a kölyköket a kocsiba, és elindultak éttermet keresni.

Anne-Marie állította, hogy a kaja a 12. utcai bárban mindig jó, és az ember gatyája sem megy rá. McCoy tudta, hogy nem azért akart olcsó helyre menni, hogy ne kelljen egy vagyont ott hagynia a vacsoráért, hanem mert olyan étterembe akarta vinni, ahol összefuthat az öregével, aki aztán láthatja őket szépen öltözve, egy LaSalle-ban.

A városba jövet láttam egy éttermet, a neve Norristown taverna... vagy vendéglő.... egészen jól nézett ki – mondta McCoy.

– Arra a gatyád is rámegy – felelte Anne-Marie.

– Tényleg rámegy – mondta Dutch egyetértően. McCoy látta rajta, hogy Dutch tényleg nem szerette volna, ha túl sokat kell fizetnie a vacsoráért.

– Kit érdekel. Túl gyakran úgysem tudok hazajönni – mondta McCoy.

Amikor már kényelmesen elhelyezkedtek a Norristown vendéglő egyik fal melletti bokszában, és Anne-Marie éppen egy kanál krumplipürét igyekezett belenyomni az egyik kölyök szájába, felpillantott, és meglátott valakit.

– Ott van a papa.

A jó öreg Pat McCoy egy feltűzött hajú, vörösre rúzsozott szájú, sápadt arcú nő társaságában támasztotta a bárpultot... ő minden bizonnyal a kettes számú Mrs. Patrick J. McCoy volt.

McCoy egy ideig morfondírozott, azután szó nélkül felállt az asztaltól, és a bárpulthoz lépett.

– Hello – mondta az apjának.

Az apja biccentett a fejével. A kettes számú Mrs. McCoy kíváncsian méregette.

Meg sincs lepve. Nyilván látott az asztalnál Anne-Marie-val és Dutchsal. Persze nem jött volna oda hozzánk.

– Tehát hazajöttél – mondta McCoy apja.

– Úgy tíz napja.

McCoy apja apró köröket rajzolt a poharával a bárpulton.

– Tanultál valamit a Tengerészgyalogságnál? – kérdezte McCoy apja.

Ez elmondta az új feleségének is, hogy ki vagyok. Most már ő sem kedvel.

– Ezt-azt – mondta McCoy.

– És most? Munkát keresel?

– Még nem.

– Talán az olajmágnás sógorod felvesz a kútjára – mondta az apja. Jót nevetett saját szellemes megjegyzésén, és a feleségéhez, hűséges hallgatósága felé fordult. A nő kötelességtudóan kuncogott.

– Talán igen – mondta McCoy, és visszasétált az asztalához.

– Mit mondott? – kérdezte Anne-Marie.

– Nem sok mindent – mondta McCoy.

Amikor kihozták a számlát, alaposan begurult, mert Anne-Marie mindenből rendelt egyet, amit az étlapon látott. Aztán persze rögtön szemétládanak érezte magát ezért. Végül is ő hívta meg őket vacsorára. Akkor meg mit foglalkozik vele, hogy mibe kerül?

Közölte Anne-Marie-val és Dutchsal, hogy vissza kell mennie Philadelphiába, és hogy nem alhat a kempingágyon. De azt megígérte, hogy fog nekik írni. Azután kitette őket a sorháznál. Mielőtt elment, elkérte Tommy címét.

Látszott rajtuk, hogy le vannak égve, és McCoy azon morfondírozott, hogy odacsúsztat egy ötvenest Anne-Marie-nak, hogy „vegyen valamit a kölyköknek”, de azután meggondolta magát. Az este többször is elkezdett panaszkodni, hogy milyen nehezen tudnak kijönni a pénzből, amit Dutch keres az Amoco-kútnál. Ha most ad neki, akkor nem lesz megállás.

Nem ment vissza Phillybe. Nem is akart. Nem kapott ugyan eltávot, de nem kellett visszamennie a reggeli ébresztőre, vagy

ilyesmi. Fogarty hadnagy világosan elmagyarázta neki, hogy senki sem fogja keresni a szakaszból, és ha nem akarja elhasználni az összes szabadságát, nyugodtan alhat a laktanyán kívül, amikor csak akar, de az őrmesternek azért szóljon oda minden másnap.

Szeretett volna minél messzebbre menni a sorháztól meg a kisbabaszar és a káposzta szagától.

A város határában megállt, felhajtotta a tetőt, azután Betlehembe hajtott, ahol kivett egy szobát a Hotel Betlehemben. Nem volt éppen egy Bellevue Stratford, de elment. Másnap reggel lement reggelizni, steaket és marhahasírtot rendelt. Szart rá, hogy mennyibe kerül.

Tommy egy bérházban lakott, egy hatalmas, öreg épületben a hegyoldalon. Persze nem volt otthon, de a háztulajdonosnő, egy nagydarab, pirospozsgás arcú lengyel elmondta neki, hogy majd elcsípheti a hídon, ami a sínek fölött vezet át, ha vége a műszaknak. Ha elkerülnék egymást, akkor próbálkozzon a Litván Klubban.

McCoy kocsikázott egyet a városban. Meglátta a Lehigh Egyetemet, és csak a vicc kedvéért behajtott az egyetem területére. Nem sok látnivaló volt ott. Csalódottan hajtott tovább. Persze, mire is számított?

Visszament a Hotel Betlehembe, és kijelentkezett. Délután négykor, amikor az első műszak lejárt, a híd végén állt, abban a reményben, hogy meglátja valahol Tommyt.

De Tommy látta meg őt. Annyira megváltozott, hogy simán elment McCoy mellett, mert az nem ismerte meg. Tommy már éppen elment mellette, amikor rádöbbsent, hogy kit is lát a szeme sarkából, és visszafordult. Pedig a kibaszott bátyja volt a legutolsó ember a kibaszott Földön, akivel találkozni akart. Most pedig ott állt a kibaszott hídon, és egy kibaszott öltöny volt rajta.

Elsétáltak a Litván Klubba, és legurítottak jó néhány sört. Amikor Tommy elmondta a haverjainak, hogy a kibaszott bátyja egy kibaszott tizedes a kibaszott Tengerészgyalogságnál, mindenki rendben találta, még a kibaszott öltöny ellenére is, amitől úgy nézett ki, mint egy kibaszott buzi.

A Litván Klub a sanghaji Egymillió Dolláros Klubot juttatta McCoy eszébe. Persze nem a berendezése. A Litván Klub egy iga-

zi szemétdomb volt. Büzlött a sörtől meg a húgyszagtól. A tengerészgyalogosok mindig az Egymillió Dolláros Klubba mentek, mert nem volt hová menniük, és túl sok dolguk sem akadt, miután lejárt a szolgálatuk. A Litván Klub ebben az egyben hasonlított a sanghaji klubra. Ide jártak az acélművek „sorállományúi”, mert amikor otthagyták a kohókat, nem igazán volt hová menniük, és túl sok dolguk sem akadt, így aztán alaposan leitták magukat.

Tommyról legalább egy tucat sorállományú tengerészgyalogos jutott McCoy eszébe.

Végül egy kuplerájban kötöttek ki a vasútállomás mellett. McCoy egész éjszakára kifizetett egy hidrogénszőke lányt. Nem mintha annyira meg akarta volna tekerni, de úgy leitta magát a klubban, hogy nem tudta volna elvezetni a LaSalle-t Tommy lakásáig vagy a Hotel Betlehemig.

A Tengerészgyalogságnál pokolian szigorúan bántak az ittas vezetőkkel és/vagy a gyorsajtókkal. McCoy még mindig nem tudta elfogadni a tényt, hogy tiszt lehet belőle. Ezért nem is beszélt Quanticóról se Anne-Marie-nak, se Tommynak. Amúgy sem hittek volna neki. Persze ezen nem nagyon lehetett csodálkozni. Ő maga is alig hitte el. De ha letartóztatják ittas vezetésért vagy gyorsajtásért, akkor nincs tovább. Pedig szerette volna megpróbálni.

Másnap reggel fél hétkor Tommy kirángatta a kurva ágyából, és közölte, hogy neki most el kell mennie a kibaszott munkahelyére, és hogy nem bánná, ha elvinné a kibaszott kocsijával, meg hogy egy kibaszott reggeli sem ártana. Nem bír lehúzni nyolc kibaszott órát a kibaszott kohónál, ha üres a kibaszott gyomra.

Elementek egy koszos kis gyorsétterembe, ahol tükörtojást és sült burgonyát rendeltek kávéval. Azután McCoy kitette Tommyt a hídnál, és elindult vissza, a haditengerészeti bázisra.

(Kettő)

San Mateo Klub

San Mateo, Kalifornia

1941. augusztus 27.

Az épületet, amelyben a San Mateo Klub kapott helyet, még 1895-ben építették az idősebb Andrew Foster számára. Lakóházként működött egészen 1939-ig, amikor az ifjabb Andrew Foster, hetvenéves korában, felesége halálát követően, beköltözött a San Franciscó-i Andrew Foster Hotel legfelső szintjén lévő luxuslakosztályba, és úgy döntött, eladja az egész házat.

A San Mateo Klub igazgatótanácsa azonnal lecsapott rá. A ház árát éppen megfelelőnek találták, csakúgy, mint a méretét, mert többé nem kellett a tagoknak a „régiklubházban” nyomorogniuk, és a pénzük is megvolt hozzá. A „régiklubházért” szép summát ajánlott fel egy befektető társaság, amely a klubhoz tartozó zöldterületet – beleértve a golfpályát is – lakónegyeddé kívánta alakítani.

A Foster-birtok („az új klub”) elég nagy volt ahhoz, hogy ki lehessen rajta alakítani huszonzét lyukat (ellentétben a régi klub mindössze tizennyolc lyukával), s a pólópálya melletti lankás legelő is sokkal több pónit tudott eltartani, mint a régi klub. Ráadásul a jó öreg Mr. Foster az összes bútort is eladta a házzal, kivéve azokat, amelyek a saját lakosztályában álltak, mert ezeket átvitette az Andrew Foster Hotel legfelső szintjére.

A nő magas volt és szőke. Széles karimájú szalmakalapot viselt, halványkék ruhát és fehér kesztyűt. A klubház második emeletére vezető, széles lépcső mellett állva jól látta a klub pezsgőkészletét. Praktikusan, noha nem túl elegánsan, a konyhához vezető átjáró ajtaja mellett tárolták, jéggel teli, eredetileg lovak számára készített, fehér bádorgályukban.

Aprócskát harapott az előételből, egy ropogós kekszre kent pástétomból, kortyintott egyet a pezsgőjéből, és komolyan azon morfondírozott, hogy magához vesz egy üveg pezsgőt, és felviszi az emeletre. Ő valószínűleg mulatságosnak találná.

De mit mond akkor, ha valaki szembejön vele a lépcsőn? A pezsgősüveg nélkül bárki azt gondolhatná, hogy csak az emeleti mosdóba megy. A San Mateo Klub földszintjén lévő mosdók nem voltak alkalmasak női használatra. A férfiak ezzel szemben nem panaszkodtak. A könyvtár melletti, egykori dolgozószo-

helyén lévő helyiséget ellátták a megfelelő vizesblokkal, és ez volt minden.

Ez azt jelentette, hogy ha a természet szólította őket, a férfiaknak 15 méterre sem kellett eltávolodniuk a bártól, és máris könnyíthettek a hólyagjukon. Amikor azonban a hölgyek kerültek hasonlóan szorító helyzetbe, az esetek nagy részében a földszinti mosdó ajtaját zárva találták, mert férfitársaik megelőzték őket, ezért aztán be kellett érniük az emeleti mosdóval. Így viszont senki sem kíváncsiskodott, ha egy nőt látott felsétálni az emeletre vezető, széles, tekergőző lépcsőn.

Az üres pezsgőspoharat a mellette elhaladó pincér tálcájára tette, mosolyogva megrázta a fejét, amikor a pincér megkínálta egy újabb pohárral, majd elindult felfelé a lépcsőn.

Az emeleti folyosók kongtak az ürességtől, amire nem számított. Ennek ellenére sietett, és gyorsan belépett a jobb oldali folyosó közepén lévő ajtón. Kopogás nélkül. Az ajtón egy rézszám díszelgett: 14. A számozott szobákat a házbizottság találta ki. Mielőtt a számok nem kerültek fel az ajtókra, az „új klubban” éjszakázó vagy az egész hétvégét ott töltő vendégek képtelenek voltak visszatálatálni a szobájukba.

Bezárta az ajtót, és előreállította az órát. Hallotta a zuhany hangját, és a férfi egészen elfogadható tenor énekhangját. Halványan elmosolyodott, és az ágyhoz lépett, ahová a férfi lehajította a ruháit. Elfintorodott. Felvette az ágyról az izzadságtól nedves pólóinget (amelyhez még mindig oda volt tűzve egy nagy, vászonból kivágott 2-es egy gombostűvel), azután a szintén átizzadt alsónadrágot, és mindkettőt az ágy mellé, egy rendkívül mocskos lovaglónadrágra, egy pár ütött-kopott lovaglócsizmára és egy pár pamutzoknira dobta.

Azután lehúzta az ágyról a takarót, és lefordította. A fürdőszoba felé nézett, és azon tűnődött, hogy vajon mennyi ideje lehet már benn a férfi, és mikor jön már ki.

Meglepetés!

Azután még jobb ötlete támadt. A kredenchez lépett, levette a kalapját és a kesztyűjét, és ledobta. Azután levette az esküvői és az eljegyzési gyűrűjét. Azután nagyon gyorsan levette az összes többi ruháját is. Csak akkor lesz igazán vicces a dolog, ha idejében le tud vetkőzni.

De már rég levette az összes ruhát magáról, és ő még mindig nem jött ki. Amikor utoljára látta, tényleg nagyon ráfért egy fürdő. Iszonyatos szaga volt, és az izzadság szó szerint patakokban folyt róla. De ami sok, az sok.

Megnézte magát az egyik tükörben, és a tükörképére mosolygott. Azután a fürdőszobaajtóhoz lépett, kinyitotta, és belépett. Nem volt benne zuhanyzófülke. Az egyik sarkot egyszerűen lecsempézték. A csempézett terület akkora volt, hogy a sarokra irányított három zuhanyfej sem tudta eláztatni a fürdőszoba többi részét.

A férfi feje és az arca nem látszott a szappanhabtól. Még most is vidáman énekelt, és az ujjbegyeivel nagy gondossággal masszírozta a fejbőrét. A nő meglátott egy zuhanysapkát az egyik fogason, és gyorsan belegyömöszölte a haját. Azután a csempézett részhez lopakodott. Önkéntelenül összerándult, ahogy a víz – hidegebb volt, mint sejtette – ráfröccsent. Azután letérdelt, előrenyúlt, és a szájába vette.

– Jesszusom! – kiáltotta Pick Pickering. – Megvesztél? Azután felnyüsített.

– A francba, belement a szappan a szemembe!

Pick Pickering gyorsan hátralépett, és a zuhany felé fordította a fejét. A nő megcsúszott, és majdnem el is esett, de talpra állt. A férfihoz lépett, nekinyomta a testét, és harapdálta a mellbimbóját.

– Hol a francban van a férjed? – kérdezte Pick Pickering.

– A bárban, gondolom – mondta a nő. – Eluntam magam.

– A kezét rátette, és addig masszírozta, amíg meg nem keményedett.

– Akarod állva csinálni? – kérdezte a nő. – Olyan lenne, mint-ha az esőben csinálnánk.

– Dorothy! – mondta Pick.

– Megpróbált úgy elhelyezkedni, hogy a férfi be tudjon hatolni, de nem sikerült.

– Azt hiszem, hogy ez nem fog menni – mondta a nő tárgyilagosan.

Pick Pickering felkapta, és az ágyhoz vitte. A behatolással ott már nem volt gond.

Három perccel később Pick kiugrott az ágyból.

– Hipp-hopp, ennyi volt? – kérdezte a nő. – Hát szép, mondhatom.

– Neked elment az eszed, Dorothy.

– Hová mész?

– Már a városban kellene lennem – mondta Pick Pickering.

– Na, és csinos? Ismerem?

A férfi nem válaszolt.

– Egy rohadt gatyám sincs! – kiáltott fel Pick Pickering, miután feltúrta a vászontáskáját. – Nem hoztam gatyát!

– Jaj, de szexi! – mondta Dorothy.

– Most mi a francot csináljak?

– Menj anélkül – mondta Dorothy. – Én soha nem hordok bugyit.

Pick ránézett, és elmosolyodott.

– Majd nem lesz ilyen jó kedved, ha a férjed lepuffant minket a vadászpuskájával.

– Már ha elég józan lesz ahhoz, hogy egyenesen tartsa a puskát – mondta Dorothy. – Tényleg el kell menned?

– Ma is csak azért játszhattam, mert Tommy Withlock az utolsó percben visszalépett.

Felvett egy tiszta pólóinget, azután nekilátott felhúzni a pamutvászon nadrágját.

– A legnagyobb szerencsénkre – mondta a nő.

Pick Pickering ismét ránézett, és újra elmosolyodott.

– Vigyázz azzal a cipzárral – mondta a nő. – Nem szeretném, ha odalent valami megsérülne.

– Én sem – mondta Pick Pickering.

– Soha többé nem látlak?

– Nem hinném – mondta Pick.

– Hiányozni fogsz nekem, drága.

– Te is nekem, Dorothy – mondta Pick, és felcsatolta az óráját. – Jesszusom, elkések!

Lenézett a nőre, aki közben felkönyökölt. Előrehajolt, és megcsókolta.

– Tényleg hiányozni fogsz.

– Te is nekem.

– Vigyázz magadra, drága.

Pick Pickering felpattant, és mezítláb beleugrott a papucsipőjébe.

Azután távozott, és nem nézett vissza.

Harminc perccel később már San Franciscóban volt, és az Andrew Foster Hotel mélyparkolójának a bejárata előtt állt. A járdára egy táblát helyeztek, amin az állt: SAJNÁLJUK, DE JELENLEG A PARKOLÓINKAT KIZÁRÓLAG A REGISZTRÁLT VENDEGEINK VEHETIKIGÉNYBE!

Aki ismerte az Andrew Foster Hotelt, az nem lepődött meg az ilyen és ehhez hasonló dolgokon. A táblát csillogó rézből, a feliratot pedig aranyozott betűkből készítették, az egészet pedig egy díszes, öntöttvas állványra helyezték. Az Andrew Foster a világ legelőkelőbb szállodái közé tartozott, s ez számított San Francisco legpatinásabb, és egyben legdrágább szállodájának. Ez a szálloda volt a negyvenkét hotelt magában foglaló Foster-hotellánc zászlóshajója. Szigorú elvárásokat támasztottak a szállodákkal szemben, amely azokra is vonatkozott, amelyek legfelső szintjén nem Andrew Foster lakott.

Andrew Foster előszeretettel idézte „az aranyszabályt, amely nélkül rendes szállodát nem lehet működtetni”. Olyan szabály volt ez, amit igazából le sem lehetett írni, mivel előfordult, hogy egy nap alatt akár egy tucatszor is megváltozott. Nagyjából úgy lehetett értelmezni (és a háta mögött ezt meg is tették), hogy „javíts ki mindent, ami szúrja az öreg szemét, de azonnal”.

Hogy mi szúrta az öreg Andrew Foster szemét? Például az, ha a boy cipőjén meglátott egy koszfoltot („az aranyszabály, amely nélkül rendes szállodát nem lehet működtetni, nem más, mint hogy a személyzet megjelenése legyen mindig kifogástalan. Erről ne feledkezzenek meg, és a többi már menni fog magától”), vagy ha a közepesen átsütött steakról kiderült, hogy teljesen átsütöttek („az aranyszabály, amely nélkül rendes szállodát nem lehet működtetni, nem más, mint hogy a vendégnek mindig azt szervírozzuk, amit kért. Erről ne feledkezzenek meg, és a többi már menni fog magától”), illetve ha a frissen szedett virágok kezdtek elhervadni („az aranyszabály, amely nélkül rendes szállodát nem lehet működtetni, nem más, mint hogy tegyünk meg mindent, hogy a hely ne nézzen ki úgy, mint egy lepusztult ravatalozó! Erről ne feledkezzenek meg, és a többi már menni fog magától”).

Az aranybetűs tábla nem sokkal azután jelent meg a járdán, hogy Mr. Andrew Foster meglátott egy szimpla „A GARAZS MEGTELT” feliratú táblát. Minden menne magától, ha az emberekkel

köznélk – persze nem egy olyan táblával, ami úgy néz ki, mint-ha egy másodosztályú cirkusz egyik lakókocsijáról esett volna le –, hogy miért nem tehetnek meg valamit, és hogy a szálloda ezt mennyire sajnálja.

Pick Pickering ügyet sem vetett a táblára, és vadonatúj, fekete, lehajtható tetejű Cadillacjével egyenesen behajtott a mélygarázsba. Hamar rájött, hogy a parkoló tényleg megtelt, és csak úgy tud leparkolni, hogy a kocsí hátulja rálóg a járdára.

Az egyik, a francia idegenlégió uniformisáról mintázott, remekbeszabott egyenruhát viselő parkolóőr rögtön az autó mellé lépett.

– Szabad lesz leparkolni az autóját, uram? – kérdezte a parkolóőr udvariasan.

Pick Pickering ránézett, és elvigyorodott.

– Megtennéd, Tony? – kérdezte. – Már így is késésben vagyok.

– Nem mondd! – mondta a parkolóőr meglepetést tettetve.

– Akkor ezért van, hogy a parti őrsegen kívül mindenki téged keres?

– Jesszus – mondta Pickering.

– „Az arany szabály, amely nélkül rendes szállodát nem lehet működtetni, nem más, mint hogy...” – kezdett hozzá Tony – hogy az ember mindig legyen ott, ahol lennie kell, és akkor, amikor kell” – fejezte be a mondatot Pickering.

– Hát te is hallottad, Pick? – kérdezte Tony. – Szóljak neki, hogy megérkeztél?

– Légy szíves, Tony – mondta Pickering, azután elsietett az egymás mellé szorosan leparkolt autók mellett, szinte futott, majd belépett a „SZEMÉLYZET” feliratú ajtón.

Az ajtó mögött egy öltöző bújta meg. Pickering bezárta maga mögött az ajtót, közben pedig gyorsan levette a pólóingjét. Mire odaért az egyik ütött-kopott öltözőszekrényhez, már a nadrágja sem volt rajta.

Az öltözőszekrényben két öltöny lógott egy vállfán, és három, celofánba csomagolt, a hotel mosodájában kitisztított ing az egyik polcon, de az alsónadrágot sehogy sem találta ott, ahol lennie kellett volna. És seholy rohadt zokni!

Olyan sebességgel mozgott, amiből jól látszott, hogy nem először tesz ilyesmit. Pillanatok alatt felcsatolta a nadrágtartót,

és a helyére tette a mandzsettagombokat, s miközben a derekára tekerte az övkendőt, meztelen lábait beledugta a bőr félcipőbe.

Kilencven másodperccel azután, hogy kinyitotta az öltöző-szekrényt, Pick Pickering a csokornyakkendőjét kötötte, és türelmetlenül várta, hogy megérkezzen a lift.

A liftajtó kinyílt. A liftkezelő, egy középkorú fekete nő, végignézett rajta.

A füled rúzsfoltos, Pick, a nyakkendőd meg gyűrött.

– És ez még semmi – mondta Pick Pickering, és miközben belépett a liftbe, kivillantotta meztelen bokáit. Azután elővett egy zsebkendőt, hogy eltüntesse a rúzsfoltot.

– Unalmas lesz itt nélküled – mondta a nő nevetve.

– Úgy hallottam, hogy dühöng az öreg – mondta Pickering. – Van valami oka rá, vagy egyszerűen csak nem akar kiesni a gyakorlatból?

– Tudod te, hogy miért dühös – dorgálta meg a nő. – Egyáltalán merre jártál?

– San Mateóban – mondta Pickering. – Feltartottak.

– Azt észrevettem – mondta a nő, azután hozzátette: – Nem ártott volna felhívni, és szólni neki.

A lift kezelőpaneljén gyakorlatilag az összes szint mellett ki-gyulladt már az „Utas várakozik” feliratú lámpa, de a liftkezelő tudomást sem vett róluk. Meg sem álltak a legfelső szintig. Pick látta a dühös és türelmetlen arcokat, amint a lift elhaladt a hiába várakozó vendégek orra előtt.

– A füled már tiszta, de ne hagyd, hogy meglássa a lábad – mondta a liftkezelő, miközben kinyitotta az ajtót.

Pickering meglepve tapasztalta, hogy a lift előtti hall zsúfolásig megtelt emberekkel. Pedig ott többnyire csak a szobaszolgálat és a takarítók kocsijait lehetett látni. Tudhatta volna, hogy az öreg nem csak egy szelet báránysültre gondolt, amikor meghívta egy búcsúvacsorára.

Valaki felismerte, és kuncogni kezdett, azután tapsolni. Úgy tűnt, hogy ezt a többiek is jó ötletnek tartották, mert a taps terjedni kezdett, mint a bozóttűz. Pick összekulcsolta a két kezét a feje fölött, mint egy győztes ökölvívó. Ettől még több emberből tört ki a nevetés.

– Úgy tűnik, hogy a Tengerészgyalogság partra szállt – dörögött Andrew Foster hangja. – Készt egy órát, és valószínűleg egy vagyont költött az elmúlt napokban.

– Ne haragudj, nagypapa – mondta Pick Pickering.

– Feltételezem, a hölgy megérte – mondta a nagyapja. – El sem hiszem, hogy képes voltál megvártni az apád és az anyád, nem is beszélve rólam és a vendégekről, pusztán azért, mert lovagolni támadt kedved.

(Három)

Bethlehem, Pennsylvania

1941. augusztus 21.

Két rendőr lépett a cellához.

– Jól van, Joe Louis, talpra! – mondta az egyik, miközben a társa megnyomta a távirányítású ajtó jelzőgombját.

Az egyik rendőr belépett a cellába, és megállt Tommy McCoy előtt, miközben az beledugta a lábát a munkáscipőjébe. Amikor Tommy végre felállt, a rendőr kivette a bilincset az övére csatolt tokból.

– Tegye a kezét a háta mögé – mondta.

– Hé, már jól vagyok – mondta Tommy.

– Tegye a kezét a háta mögé – ismételte el a rendőr.

– Na, és most? – kérdezte Tommy, miközben a rendőr felcsatolta a csuklójára a karpereceket.

A rendőr válasza sem méltatta. Megfogta a karját, és kitaszította a cellából, majd a börtönblokkból. Megálltak egy szoba előtt, ahol a rendőrök megkapták a revolvereiket, s feltéptek egy nagyméretű, barna borítékot. A boríték tartalmát – az irattárcáját, egy zsebkendőt, egy csomag cigarettát, egy doboz gyufát és némi aprópénzt – a zsebébe tömködték, és kivezették az épület mögötti parkolóhoz.

– Enni nem kapok? – kérdezte Tommy.

A rendőrök erre a kérdésre sem válaszoltak. Tommy nem is annyira éhes, inkább szomjas volt. Előző éjjel bedobott jó néhány kazánkovács-koktél¹⁶, a cellában pedig nem

---

¹⁶ Kazánkovács-koktél – fél deci whisky egy korsó sörben, *a ford.*

volt más, csak egy pohár meleg, világosbarnás víz, aminek ráadásul még lóhúgyszaga is volt.

Igazán jólesett volna neki pár üveg sör, vagy sokkal inkább egy-két kazánkovács-koktél.

Az acélművek kis téглаépületéhez vitték, amely a gyár főbejárata mögött állt. Úgy nézett ki, mint egy közönséges lakóház, de valójában ez volt az acélművek biztonsági szolgálatának az irodája. Odabent kialakítottak egy orvosi szobát, ahová lefektethették a dolgozókat, amíg megérkezett a mentő.

A biztonsági szolgálat főnökének az irodájába vitték. Tommy nem lepődött meg, mikor meglátta a férfit, akkor azonban már igen, amikor megpillantotta Denny Walkowiczot, a United Steel Workers of America¹⁷ 3341-es gyárának helyettes üzemvezetőjét, a nagydarab, zsíros képű lengyelt.

Senki sem köszönt neki, és hellyel sem kínálták.

– Mi a hézag? – kérdezte Tommy.

– Ha tudni akarja, az, hogy betörte az orrát – mondta a biztonsági szolgálat főnöke. – Azt állítja, hogy egy sörösüveggel ütötte meg.

– Egy francot – mondta Tommy.

– Minek is hívják ezt? – kérdezte a biztonsági szolgálat főnöke.

– Veszélyes tárggyal elkövetett testi sértés a vád – mondta az egyik rendőr.

– Ez minden?

– Ehhez jön még a nyilvános helyen való randalírozás ittas állapotban és a rendőri intézkedés akadályozása – mondta a rendőr –, de még folytathatom.

– Az ő verzióját még nem is hallottuk – mondta Denny Walkowicz.

– Szarok az ő verziójára, Denny. Ne kezdjük el ezt a baromságot már megint.

Még egy férfi lépett az irodába. Az egyik kibaszott irodás a személyzetisektől. Egy kis seggdugasz egy fényes, kék öltönyben.

Egy barna borítékot tartott a kezében, amit azonnal le is tett az asztalra.

---

¹⁷ Kb. Amerikai Egyesült Acélművek, *a ford.*

– Denny Walkowicz kiállt magáért, McCoy. Csak a jóisten tudja, miért – mondta a biztonsági szolgálat főnöke. – A következő van. Kap két hét végkielégítést, plusz még azt a pénzt, amit múlt péntekig keresett meg. Elfogadja?

– Különben?

– Különben mehet vissza a cellájába.

– Kilencven napot kaphat ezért, öregem – mondta Denny Walkowicz. – Minimum. Az is lehet, hogy többet. Nemcsak az időről van szó, hanem arról, hogy büntetett előéletű lesz.

– Mert belekeveredtem egy bunyóba?

– Hallja maga egyáltalán, hogy mit beszélünk, McCoy? – kérdezte a biztonsági szolgálat főnöke. – Azt a fickót egy sörösüveggel ütötte meg. Az nem olyan, mintha bemosott volna neki egyet.

– Már mondtam, hogy nem volt semmiféle sörösüveg.

– Igen, maga ezt mondja, mások meg mást.

– Igen? Akkor kapja be!

– Örülök, hogy itt voltál te is, Denny, meg a biztos urak is, és hallhattad ezt a megnyilvánulást – mondta a biztonsági szolgálat főnöke, majd idézni kezdett. – „Az obszcén szavak használata a vezetőség, illetve az ellenőrző bizottság valamely tagja előtt a jogviszony megszüntetését vonja maga után.”

– Elkapta magát, McCoy – mondta Denny Walkowicz. – Magának túl sokat jár a szája.

– Vigyék vissza a cellájába – mondta a biztonsági szolgálat főnöke, majd felvette a barna borítékot, és visszaadta a személyzetisektől odaküldött hivatalnoknak.

– Most már azt csinál, amit akar – mondta a biztonsági szolgálat főnöke. – Ugrott a végkielégítés.

– Ne csináld már – mondta Denny Walkowicz. – Megállapodtunk valamiben.

– Nekem senki ne mondja azt, hogy kapjam be – mondta a biztonsági szolgálat főnöke.

Denny Walkowicz elvette a barna borítékot a hivatalnoktól.

– Maga pedig, McCoy – mondta Tommy McCoynak –, fogja be a pofáját!

Azután kivezette Tommy McCoyt az irodából, nyomában a két rendőrrel.

A rendőrök levették a csuklójáról a bilincset.

– Ha rajtam múlna – mondta a nagyobb darab rendőr –, biztosan leülnéd.

– Tényleg? Hát nem magán múlik – mondta Denny Walkowicz.

– Ha van egy csepp esze, McCoy, akkor elhúzza a belét a városból – mondta a rendőr. – Vette az adást?

Denny Walkowicz hazavitte Tommyt a kék Buick Roadmasterével, útközben pedig próbált a lelkére hatni.

– Talán hallgatnia kellene arra a rendőrré. Vadászni fognak magára. Hárman tudták csak lefogni, maga pedig az egyiket alaposan tökön rúgta. Ezt nem fogják csak úgy lenyelni.

– És a szakszervezet csak ennyire volt képes?

– Maga hálátlan szarházi! – csattant fel Denny Walkowicz. – Nélkülünk börtönbe zárták volna!

Tommy azonnal elaludt, amint belépett a szobájába, és ledőlt az ágyára. Egész nap nem kelt fel, csak este tíz körül, amikor leugrott két sörre meg egy spagettire. Azután újra lefeküdt, és másnap reggelig aludt.

Másnap délelőtt fél tizenegykor elment a kiegészítő parancsnokságra, és beszélt a toborzást végző tengerészgyalogossal. Miután közölte vele, hogy a bátyja is tengerészgyalogos, egészen normálisan kezdett el vele beszélni. Elmondta Tommy-nak, hogy ha besoroztatja magát a jelenlegi szükséghelyzet végéig, és azon felül még bevállal hat hónapot, akkor elintézi, hogy ugyanahhoz az egységhez kerüljön, mint a bátyja. Aztán amikor Tommy közölte vele, hogy mindig is pilóta szeretett volna lenni, a toborzó tengerészgyalogos azt mondta, hogy azt is el tudja intézni.

Thomas Michael McCoyt még aznap délután háromnegyed ötkor feleskették, és beléptették az Egyesült Államok Tengerészgyalogyságába. Másnap reggel busszal az USA haditengerészeti bázisára szállították Philadelphiába, Pennsylvania államban. Philadelphiában aztán rájött, hogy a toborzó alaposan átverte. Szó sem volt pilótaképzésről, gyalogost akartak csinálni belőle. Egy tizedes azt is közölte vele, hogy annyi esélye van rá, hogy a bátyja mellé helyezik, mint annak, hogy megválasztják papának.

De a tizedes úgy érezte, hogy kötelessége értesíteni tizedes társát, McCoy tizedest arról, hogy az öcsikéje a bázison tartózkod-

kodik, és várja, hogy továbbvigyék a Parris-szigetre. Felhívta a személyzetiséket, ahol közölték vele, hogy McCoy tizedest egy nappal azelőtt elküldték a Tengerészgyalogság tiszti főiskolájába, a Virginia állambeli Quanticóba.

A tizedesnek csak ekkor esett le. Ennek a bambajószágnak a bátyja az a filckalapos kínai tengerészgyalogos, aki azzal a le-hajtható tetejű LaSalle-lal furikázott, és akit tisztiiskolába küldtek. Hát, az már egyszer szent, hogy ezek ketten nem hasonlítanak úgy egymásra, mint két tojás – gondolta a tizedes.

(Négy)

*A személyzeti vezérkari főnökhelyettes irodája
az USA Tengerészgyalogsága, főparancsnokság
1941. augusztus 29.*

A faszerkezetű épületet – amelyet eredetileg mindössze öt évre terveztek – még a nagy háború (1917-1918) alatt építették. A csapattisztek kinevezéséért felelős részleg főnökhelyettese az ajtóban állt, és arra várt, hogy az általánoskinevezés-részleg főnökhelyettese felnézzon. A lába alatt meghajlott a küszöb.

A csapattisztek kinevezéséért felelős részleg főnökhelyettese, egy kopaszodó, köpcös férfi, levette kordbársony zakóját, és felhajtotta izzadságfoltos fehér inge ujjait. Így, nadrágtartóban egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy tengerészgyalogos százados, pedig az volt. Két dokumentumot tartott a kezében. Az egyik a heti jelentés volt, amely az aktuálisan megüresedett és a létrehozandó posztokról szólt, a másik pedig egy bizonyos John D. MACKLIN főhadnagy személyzeti kartonja.

Az általános kinevezések részlegének főnökhelyettese nagy élvezettel olvasta azt a belső memorandumot, amely az 1942-es naptári évre előírányzott csapattisztek számát és az 1942-es évre előírányzott tiszti kinevezések számát hasonlította össze, és azon tűnődött, hogy honnan a fészkes fenéből fog előásni 2195 embert, ugyanis ennyi volt a különbség aközött, amire szükségük lenne, és amit valószínűleg fel tudnak majd mutatni. Végül észrevette a tiszti kinevezésekért felelős részleg főnökét, és be-tessékelte az irodájába.

Az általános kinevezés részlegének főnökhelyettese, aki szintén levette a zakóját, őrnagy volt, noha sokkal inkább úgy nézett ki, és úgy is viselkedett, mint egy bürokrata.

– Mihez kezdjek ezzel, uram? – kérdezte a tiszti kinevezéseért felelős részleg főnöke, és átadta a kezében lévő dokumentumokat az őrnagynak.

Az őrnagy kinyitotta John D. MACKLIN főhadnagy személyzeti aktáját.

A személyzeti aktához egy köteg parancsot tűztek egy acél gemkapoccsal. A legfelső parancs, amelyet nemrégiben adtak ki, a 4. tengerészgyalogos-ezredtől érkezett. Macklin hadnagyot, miután úgy döntöttek, hogy a parancsnokságon nincs szükség a munkájára, felmentették a szolgálat alól, és az USS *Shaumont* fedélzetén visszaküldték az Amerikai Egyesült Államokba, ahol a megérkezésekor jelentkeznie kell a Tengerészgyalogság főparancsnokságán, Washington D. C.-ben. Harminc nap eltávot is engedélyeztek a számára, amelyet az utazás alatt vehet igénybe.

Valójában Macklinnek nem kellett személyesen is megjelennie Washingtonban. Csak a parancsait és a személyzeti kartonját fogják elküldeni Washingtonba. Majd ha Washingtonban döntenek a sorsáról, küldenek neki az értesítési címére egy táviratot vagy egy ajánlott levelet, amiből megtudja, hogy hová kell mennie, és mikor.

A személyzeti aktán belül volt egy vastag, barna boríték is, amelyben – a parancshoz hasonlóan – egy gemkapoccsal összefogott kötegben heverték Macklin hadnagy teljesítményjelentései.

– Kíváncsi lennék rá, hogy mit követett el – mondta az őrnagy, majd maga elé vette Macklin hadnagy utolsó teljesítményjelentését. A tisztek munkája ritkán vált feleslegessé. Az ellenkezője volt igaz. Folyamatosan kapták a táviratokat, hogy valamilyik parancsnokságnak újabb tisztekre van szüksége valamilyen új feladatra.

Egy civil bizonyára azt a következtetést vonta volna le a teljesítményjelentésből, hogy az őszintén és bizalmasan értékelt valakit, akiről egy civil azt gondolta volna, hogy egy tipikus tengerészgyalogos-tiszt.

Macklint úgy mutatta be, mint egy „magas, szikár és fitt” tisztet, akinek „egyenes a tartása” és nincs „különös ismertetőjele, úgymint sebhelye”. Azt is tudatta a jelentés, hogy Macklin hadnagy szakmai tudása „valamivel a társai szintje alatt maradt”, meg hogy „megfelelően ellátta a rábízott feladatokat”, „nem adott okot arra, hogy azt higgyék, túlzott mennyiségben fogyaszt alkoholt, illetve stimuláló szereket”, s hogy „Macklin hadnagy nem ismeri el a hibáit, ehelyett a beosztottjait okolja azokért”. Ezzel kapcsolatban még azt is megjegyezte a jelentés, hogy Macklin hadnagy hajlamos volt olyan hivatalos jelentéseket írni, amelyekből kihagyta azokat a tényeket, amelyek rossz fényben tüntették volna fel, és „olyan módon írta le az eseményeket, amelyek alapján túl lehetett volna értékelni a küldetés elvégzésében játszott szerepét”. A jelentés legvégén az állt, hogy „Macklin hadnagyot jelenleg nem lehet egy század vagy annál nagyobb taktikai egység vezetésével megbízni”.

Egy civil teljesen jogosan azt gondolhatta volna, hogy itt ez a jóképű, egyenes tartású, jó képességű fiatalember, aki megtette azt, amire utasították, és nem nézett a pohár fenekére. Az egyetlen hibája csak az volt, hogy a feletteseinek igyekezett a jobbik oldalát mutatni. Ha most nem is lehet rábízni egy századot, van még ideje bőven, hisz fiatal, talán majd később. Addig is biztosan van egy rakás hely, ahol kamatoztatja a szakmai tudását, amely „valamivel a társai szintje alatt maradt”.

A tengerészgyalogságnál azonban Macklin teljesítményjelentése felért egy halálos ítélettel.

– Jesszusom, mi a fészkes fenét követhetett el ez a nyomorult? – ismételte meg az őrnagy.

– Hencegő Puller is ellenjegyezte – mondta a százados. – Puller kemény fickó, de igazságos. És látta, hogy mit írt a jelentés végére.

– „Alulírott egyetért jelen tiszt értékelésével” – idézte az őrnagy.

– Akkor mihez kezdünk vele? – kérdezte a százados.

– Lehet, hogy túlságosan is összebarátkozott valakinek a feleségével? – kérdezte az őrmester.

– Szerintem kikozmetikázta a jelentését – mondta a százados.

– És megpróbált valakit bemártani...

– Valakit, akivel együtt dolgozott. Olvasta azt a megjegyzést, hogy „a beosztottjait okolja”?

– Tehát rajtakapták – mondta az őrnagy. – Hencegő Puller ettől pöccenhetett be.

– Tehát akkor mihez kezdünk vele?

– Hat hónappal ezelőtt megkérdeztem volna tőle, hogy mikor akar nyugalomba vonulni – mondta az őrnagy. – De ezt most már nem tehetem meg, igaz?

– Nem teheti meg, uram.

– Akkor mi marad? – kérdezte az őrnagy.

– A lista magánál van, uram.

Az őrnagy belepillantott a heti jelentésbe, amely az aktuálisan megüresedett és a létrehozandó csapattiszti posztokról szólt.

– Itt az áll, hogy a quanticói iskolázászlóaljnál megüresedett egy élelmezési tiszti poszt. Azt hittem, hogy a Cornell Vendéglátó Főiskolát végzett kölyköt odaküldtük. Mégsem találta meg a zsák a foltját?

– Gerincsérve lett – mondta a százados. – A Norfolk-i Haditengerészeti Kórházba küldték. Legalább kilencven napig nem lesz képes felvenni a teljes szolgálatot, úgyhogy át is irányították a gyengélkedőalakulathoz.

– Aki a Cornell Vendéglátó Főiskolán végzett, annak a konyhában a helye. Nem szívesen küldeném máshová – mondta az őrnagy.

A százados felnevetett.

– Ceruzával bejelöltem, hogy mikortól lehet rá számítani. A tengerészgyalogos-laktanyához írtam a nevét. Remek munkát fog végezni a tiszti klubban.

– Ne hagyja meglógni – mondta az őrnagy. – Addig is küldjük csak ezt a Macklin hadnagyot Quanticóba, legalábbis egyelőre. Az élelmezési tiszteknek, a Cornell Vendéglátó Főiskolában végzetek kivételével, úgyis csak arra kell figyelniük, hogy senki ne adja el az emberek fejadagjait.

– Igenis, uram – mondta a százados. Azután eszébe jutott még valami. – Van itt még valaki, uram.

– Egy ugyanilyen teljesítményjelentéssel? – kérdezte az őrnagy hitetlenkedve.

– Nem, uram. Egy másik vendéglátós. Mondhatom?

Az őrnagy bólintott.

– Az egyik kölyök, aki most kezdi az egységvezető-kurzust, azt írta a jelentkezési lapjára, hogy jelenleg a San Franciscó-i Andrew Foster Hotel bennlakó vezetője. Egy kicsit furcsának találtam, mert a kölyök még csak huszonegy, úgyhogy utánanézttem.

– Na, és tényleg ő a szállodavezető?

– Tényleg. És nem csak azért, mert ő Andrew Foster unokája.

– Ezzel bezárult a kör – mondta az őrnagy. – Ezt se hagyja meglógni. Talán mégis javíthatunk valamit a kaja minőségén.

– Igenis, uram – mondta a százados mosolyogva.

IX.

(Egy)

Az USA Tengerészgyalogos-tiszti Főiskolája

Quantico, Virginia

1941. augusztus 29.

A férfi, aki a csillogó Chevrolet furgont vezette, Jack (NU¹⁸) Stecker tengerészgyalogos tűzvezető törzsőrmester volt. Negyvenegy éves, magas, tagbaszakadt, egyenes hátú férfi volt, aki pontosan úgy nézett ki, ahogy egy huszonöt évet lehúzott tengerészgyalogos tűzvezető törzsőrmesternek ki kellett néznie.

Khaki egyenruháját ropogósra keményíttette, és tökéletesre vasaltatta. Egy függőleges vonal húzódott a zubbonya elején, mégpedig pontosan a szivarzsebek gombjai közepén, egészen a vállvarrásig. A zubbony hátulján négy vonal volt: egy vízszintesen futott a két váll között, a többi három pedig lefelé a hátán, egy-egy kétoldalt, egy pedig középen. A zubbonyán és a nadrágján összesen hat zseb volt. Ezekből kettőt használt. Stecker a bal nadrágzsebében tartotta az irattálcáját, a jobb oldali szivarzsebében pedig az apró, vékony noteszét és egy ezüstözött Parker írókészletet, amely egy ceruzából és egy tollból állt. A többi zsebet keményítővel zárta le, és soha nem használta.

Az irodája, a szállása és a saját tulajdonát képező automobil, egy 1939-es Packard Phaeton kulcsát, illetve a Szent Kristóf-médált egy második dögcédula-zsinóron hordta a nyakában.

Stecker úgy vélte, hogy egy tengerészgyalogos tűzvezető törzsőrmester egyenruhájának nem szabad dagadoznia minden-

---

¹⁸ NU – Nincs utónév.

féle holmitól, amit a zsebébe tuszkol. A zsebkendőjét például a bal zoknijában tartotta. Előfordult – persze nem túl gyakran –, hogy amikor tudta, hogy sokáig nem juthat valamiféle dohányáruhoz, a jobb zoknijába rejtett egy doboz Lucky Strike cigaretta és egy lapos doboz gyufát. Többnyire azonban a cigarettáját különféle, könnyen elérhető helyen tartotta, mint például a furgonja kesztyűtartójában, az íróasztala fiókjában, és néha (ha tudta, hogy nem kell levennie a filckalapját) a kalapjában.

Jack Stecker tengerészgyalogos tűzvezető törzsőrmester lekanyarodott a lőtér aszfaltburkolattal ellátott bekötőútról, és a lőtér bejáratát lezáró sorompóhoz közeledve lassítani kezdett a Chevrolet furgonnal.

Amint az elég gyakran megesik Virginiában augusztus végén, most is forró és párás volt a levegő, úgyhogy Jack Stecker le is tekerte a vezetőoldali ablakot. De amikor már annyira megközelítette a löteret, hogy jól hallotta a lövések dördülését, feltekerte az ablakot. A .30-as kaliberű puskák hangjától nemcsak cseng az ember füle, hanem tartós halláskárosodást is okozhat, ha túl sokat kap belőle.

Egy nagyméretű, vörös zászló lógott erőtlenül a hét és fél méteres zászlórúdon, azt jelezve, hogy a lőtér használatban van. Egy fiatal tengerészgyalogost állítottak a sorompó mellé, hogy útját állja a jogtalan behatolóknak, és hogy felemelje a sorompót azoknak, akik beléphetnek a lőterre. Olyan huszonegy éves lehetett, az orrát megkapta a nap. Egy első világháborús sisakot és vászon töltényövet viselt (ez utóbbiról egy kulacs és egy elsősegélydoboz lógott), a vállán pedig egy .30-as kaliberű 1903A3-as amerikai puska függött egy bőrszíjon.

Amikor Jack Stecker tűzvezető törzsőrmester először meglátta, a fiatalember 1,5 méterre állt a zászlórúdtól. Jack Stecker egy percig sem kételkedett abban, hogy a fiatalember (aki úgy nézett ki, mint aki most fejezte be az alapkiképzést a Parris-szigeten, pedig valójában egy hajszál választotta el attól, hogy befejezze az egységvezető-kurzust, és kinevezést kapjon, hogy azután a Tengerészgyalogság hadnagyaként álljon szolgálatba) valószínűleg egy jó ideig a zászlórúdnak támaszkodva pihent. Valószínűleg a Springfieldet is nekitámasztotta.

Steckert ez nem hozta ki a sodrából. Nem kapta rajta a kólyköt. Ha viszont rajtakapta volna, akkor egy újabb lyukat égetett volna a seggére.

Amikor az „újonc”, megismerve Stecker tűzvezető törzsőrmester Chevrolet furgonját, gyorsan felemelte a sorompót, Stecker egy alig látható bólintással jutalmazta a fáradozását. Az újonc viszonzta a bólintást, és szégyenlősen – és némileg megkönnyebbülten – elmosolyodott. Döntenie kellett, és szerencsére nem szúrta el.

Amikor rájött, hogy Stecker tűzvezető törzsőrmester furgonja közeledik, nem volt benne biztos, hogy Stecker azt akarja-e tőle, hogy azonnal nyissa fel a sorompót, vagy hogy állja útját, és győződjön meg róla, hogy Stecker tűzvezető törzsőrmester valóban hivatalos ügyben jár a lőtéren.

Végül úgy döntött, hogy a legjobb az lesz, ha feltételezi, hogy bármi dolga is van Stecker tűzvezető törzsőrmesternek a quanticói rezervátumban, biztosan hivatalos ügyben jár el, és ahhoz neki semmi köze.

Nem volt túl nehéz megkülönböztetni Stecker tűzvezető őrmester furgonját a rezervátumban használatban lévő többi, mintegy ötven, 1940-es Chevrolet furgontól. Stecker saját furgonja volt talán a legtisztább, és legfényesebbre polírozott furgon az egész Tengerészgyalogságban, de az is lehet, hogy az egész világon.

Amikor Stecker tűzvezető törzsőrmester felhívta az őrmestert a gépállásban, és közölte vele, hogy aznap már nem kívánja használni az autót hivatalos célokra, az egyik tizedest kiküldték a bázis parancsnokságára a furgonért. Ő elhajtott vele a gépállásba, ahol ellenőrizte a kilométerórát, és feljegyezte, hogy aznap hány kilométert tett meg Stecker. Azután az útvonal-nyilvántartást teleírta egy halom lehetséges, de teljes mértékben fiktív úti céllal, hogy stimmeljenek a kilométerek. Mindenki pontosan tudta, hogy Stecker tűzvezető törzsőrmesternek fontosabb dolga is volt annál, hogy holmi nyomtatványokat töltsön ki, mint egy nyomorult irodás.

Miután ezzel végeztek, az autón elvégezték a kötelezően előírt napi karbantartást. Teletöltötték a tankot, ellenőrizték a kéreknymást, majd pótolták az esetlegesen elhasznált motorolajat és hűtővizet. Azután a furgont átadták annak a szerencsétlen

sorállományúnak, aki elkövetett valamilyen kisebb vétséget, és büntetésből beosztották a gépállásba extra szolgálatra.

Az autót először lemosta szappanos vízzel – minden egyes négyzetmilliméterét –, kivéve a kesztyűtartót, amihez senki nem nyúlhatott. Amikor az autót lemosta, és az megszáradt, partvis-sal alaposan kiséperte. Külön ügyelt arra, hogy ne maradjon por vagy homok a felhágó gumiborításának repedéseiben, vagy pe-dig a plató fapallói között. Ezután az autót ellenőrizte a szállító-szakasz egyik tizedese. Ha a viaszréteg kopni látszott, újra kel-lett polírozni. Amikor úgy gondolták, hogy sikerült megütni Stecker tűzvezető törzsőrmester mércéjét, éjszakára a garázsba tolták, az aknasor mellé.

Reggel aztán a szállítószakasz tizedese elhajtott vele a pa-rancsnokság épülete elé, és leparkolta a „KIZÁRÓLAG HIVATALOS LÁTOGATÓK RÉSZÉRE” feliratú parkolók egyikébe, hogy Stecker tűzvezető törzsőrmester használni tudja, ha szüksége lenne rá.

Amikor az első 1,25 tonnás négykerék-meghajtású terepjá-rókat (vagy ismertebb nevükön dzsipeket) kiutalták Quantico számára, felajánlottak egyet Stecker tűzvezető törzsőrmesternek is, méghozzá gépkocsivezetővel. Stecker némileg fagyos hang-nemben közölte a gépállásba beosztott őrmesterrel, hogy noha nem okozna neki gondot találni egy embert, aki egész nap a seg-gébe dugott hüvelykujjai várna arra, hogy valakit elfurikázzon valahová, minden bizonnyal tudna neki értelmesebb feladatot is találni, ami akár még a Tengerészgyalogság hasznára is vál-hatna.

Stecker tűzvezető törzsőrmesternek más oka is volt rá, hogy elutasítsa a dzsipet és a gépkocsivezetőt. Például az, hogy ha a gépkocsivezető furikázza mindenhová, akkor megtudja, hogy hová megy és mikor, azután meg kipofázza a laktanyában. Job-ban szerette volna, ha az emberei a lehető legkevesebbet tudnak arról, hogy hová ment és mikor. És annak sem igazán látta ér-telmét, hogy lecseréljen egy tökéletes, bőrhuzattal és lehúzható ablakokkal felszerelt járművet egy kis nyitott autóra, aminek a vászonhuzattal borított kemény ülései majd jól szétnyomják a seggét.

Stecker semmi rosszat nem talált abban – mármint katonai értelemben –, ha valaki a lehető legkényelmesebb körülmények között akarta végezni a munkáját. A huszonöt évnyi szolgálat

alatt sokkal többször találta magát roppant kényelmetlen körülmények között, mint szeretne volna. Afelől sem voltak kétségei, hogy kerülhet ő még roppant kényelmetlen körülmények közé – a Tengerészgyalogságot ismerve – akár már másnap.

A kényelmetlen szituációk kifundálását nem kellett tanítani. Jött az magától, mint a hugyozás.

Amikor Stecker tűzvezető törzsőrmester elérte a löteret, viasz füldugót tett a fülébe, hogy megóvja a hallását a puskaropogástól, azután kiszállt a furgonjából, és elindult a lövésztorony felé. Úgy tett, mintha nem látta volna a lövésztszítet, a fiatal hadnagyot, aki a lövésztoronyban ellenőrizte a lőlapokat, és megvizsgált két fegyvert, ami felmondta a szolgálatot, illetve úgy általában felügyelte a terepet. Ezután Stecker diszkréten afelől érdeklődött a lövész őrmesternél, hogy eddig bevált-e az új lövésztszít.

– Rendes kölyök – mondta a lövész őrmester. – Hogy őszinte legyek, jobban végzi a dolgát, mint a legtöbb hadnagy.

Stecker bólintott. Azután hátratett kézzel – és nyomában a lövész őrmesterrel – elsétált a legtávolabbi tüzelőállásig, megállva, hogy megnézzen egy-egy lőlapot, és belehallgasson a lövészek és a kiképzőik beszélgetésébe. Azután sarkon fordult, és visszamasírozott. Nem talált semmi olyat, amit nem szeretett volna. Nem is számított másra. Attól az aranyszabálytól eltekintve, hogy „tartsd rajtuk a szemed, és a dolgok menni fognak, mint a karikacsapás”, nem volt rá semmi oka, hogy megnézze a löteret.

Azután visszasétált a furgonjához, és visszahajtott az irodájába.

Az egyik „Hivatalos látogató” feliratú parkolóban egy csillogó, lehajtható tetejű LaSalle állt. Egyszer Stecker is majdnem vett magának egy lehajtható tetejű LaSalle-t. A Packard Phaetonját is remek autónak tartotta, de néha azon tűnődött, hogy milyen jó is lett volna, ha inkább a LaSalle mellett dönt. Nem került volna olyan sokba, és mégiscsak egy Cadillac. És talán még annyi szemöldök sem szaladt volna fel, ha meglátják, hogy egy tűzvezető törzsőrmester egy LaSalle-t vezet.

A kérdés mindössze az volt, hogy egy sorállományú, akár a legmagasabb rangfokozattal rendelkező is, hogyan tudhatta kifizetni a havi részleteket a zsoldjából? Úgy, hogy nem volt havi

részlet. Kézpénzért vette a kocsit. S hogy honnan volt a készpénz? Nem sokkal azután, hogy megnősült, huszonegy éves korában, még őrmesteri rangban, egy nap megkapta a zsoldját, felöntött a garatra, és az összes pénzt eljátszotta egyetlen pókerjátelmában.

Amikor hazament, Elly elég csúnyán nézett rá, azután kerekperek közölte vele, hogy egy hatökör, és hogy ha ez a házasság nem fog menni, akkor jobb, ha már a legelején szépen elválnak. Mostantól kezdve vagy ő kezeli a pénzt, vagy másnap indul haza Tatamyba.

Attól kezdve zsebpénzt kapott, mint egy kisfiú, s ez akkor is így maradt, amikor még több sávja lett. Amikor a gyerekek nagyobbak lettek, Elly megszerezte a tanári diplomát, és elment tanítani. A fogához verte a garast, de ettől többről volt szó. Elly megdolgoztatott minden centet.

A házasságuk kezdete óta állandóan vett valamit, azután pedig túladdt rajta. Folyton a *Daily Bulletin* apróhirdetéseit bújta, és alkalmi vételekre vadászott. Nemcsak magának vett mindenféle holmit (gyerekruhákat vagy valami szép bútort), eladásra is vásárolt. A vérében volt a kereskedés. Egyszer elárulta, hogy van egy huszonöt százalékos vásárlási szabálya. Ez azt jelentette, hogy semmit nem vett meg, amit nem kaphatott meg az irányárnál huszonöt százalékkal olcsóbban, és semmit nem adott el, amiért nem kapott huszonöt százalékkal többet annál, amit neki kellett kiadnia.

A kölykök egyetemi tandíja egyre csak gyűlt. Elly már az elején eldöntötte, hogy a fiúknak egyetemre kell menniük. Aztán ahogy a pénz egyre gyűlt, meggondolta magát, és úgy döntött, hogy „a fiúknak egy jó egyetemre kell menniük”.

1934-ben, amikor a gazdasági válság elérte a mélypontot (Jack Stecker akkor a törzsnél volt őrmester), a bank lefoglalta Elly bátyjának a házat Tatamyban. Elly lecsapott a lehetőségre, és elment licitálni az árverésre. Tatamyban abban az évben szinte mindenkit elengedtek a Betlehem Acélművektől, túl sok ember pedig amúgy sem akart egy öreg társasházat venni, úgyhogy Elly megkapta a házat bagóért, ráadásul részletben kellett fizetnie, ami alig csökkentette valamicskével a fiúk tandíjalapját.

Fritz, Elly bátyja tovább lakhatott egykori lakásában, az idősebbik fia pedig beköltözött a másik lakásba a családjával. Senki

sem fizetett lakbért, mivel nem volt munkájuk, de a harmadik lakást kiadták, és a lakbérből majdnem fedezni lehetett a jelzálogkölcsönt.

Jack Stecker egy szót sem szólt, mivel mindig is úgy tekintett a fiúk tandíjalapjára, mint Elly saját pénzére, és ha Elly segíteni akart a családján, amikor mélypontra jutottak, azt is megértette.

Csak később értette meg, hogy Elly igazából megint csak megdolgoztatta a pénzét. Mellékesen persze segített a bátyján és az unokaöccsén is, de nem ezért vette meg a házat.

Fritz és a fia nem fizetett lakbért, amíg a Betlehem Acélművek vissza nem vette őket – '37-ben Fritzet, '39-ben pedig a fiát. Amikor Fritz elkezdett panaszkodni, hogy micsoda egy komisz dolog a nővérétől, hogy lakbért fizettet a saját testvérével, Elly közölte vele, hogy két százalékkal kevesebbet számolt fel neki, mint amit a bank számolt volna fel, és hogy azt is pontosan tudta, hogy a bank egy cent hitelt sem adott volna egy munkanélküli acélmunkásnak, és akkor ő és a családjá mehettek volna az utcára.

Aztán Elly felajánlotta neki, hogy eladja neki a házat, még hozzá olyan áron, amelyet az értékbecslő „tisztességes piaci árnak” nevezett. A jelzálogot megtartotta magának. Tehát a házat felértékelítették, azután még hozzáadták az elmaradt lakbért, amit Fritz és a fia nem tudott annak idején kifizetni, azután Fritz nekilátott visszafizetni az egészet havi részletekben, hat százalékkal kamattal. Persze már nem Ellynek fizetett, mert Elly eladta a jelzálogot az Easton Befektetési Banknak. Az a pénz is a fiúk tandíjalapjába ment.

Aztán a végén kiderült, hogy a fiúk tandíjalapjára egyáltalán nem lesz szükségük. Egy nap, amikor Jack Stecker hazament, Elly megint csúnyán nézett rá. De megvárta, hogy Jack Stecker levegye az egyenruháját, átöltözzön, kivegye a sörét a hűtőszekrényből, és végighallgassa a Burns és Allen show-t a rádióban. Azután helyet csinált magának a kis zsámolyon, és a férje kezébe nyomott egy papírkötésű könyvet.

– Láttad már ezt? – kérdezte Elly.

Persze, hogy látta. Az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiájának brosúrája volt.

– És el is olvastad? – kérdezte Elly.

– Átfutottam rajta – mondta Jack Stecker némileg mentegőtőzve. Egy tengerészgyalogos tűzvezető törzsőrmester nehezen ismerte be bárkinek, beleértve a feleségét is, hogy az Egyesült Államok Haditengerészetével kapcsolatban van olyan dolog, amiről nem tud mindent.

– Istenem, Jack! – mondta Elly felháborodottan. – Néha elképesztően lehetetlen tudsz lenni!

Jack Stecker kezébe nyomta a brosrát – kinyitva –, és egy pirossal aláhúzott részre bökött.

„Emellett a Becsületrenddel kitüntetettek fiai számára korlátlan számban és soron kívül adható kinevezés.”

Jack Stecker soha nem viselte a Becsületrendet. A páncélkaszettájában tartotta a vele járó dokumentummal és az örök életre szóló fényképpel, amelyen „Black Jack” Pershing tábornok a nyakába akasztja a medált.

Az amerikai nép nevében, az Egyesült Államok Kongresszusa Becsületrenddel tünteti ki Jack Stecker tengerészgyalogos őrmestert a szolgálatban és azon kívül a franciaországi Chateau-Thierry közelében található Belleau-erdő területén mutatott hősie magatartásáért 1918. június 6-9. között. FELTERJESZTÉS: Stecker őrmester (akkor még tizedes), az USA Tengerészgyalogsága egyik rajának parancsnoka részt vett egy, a német állások ellen június 6-án indított támadásban, amely során a lába súlyosan megsérült. Amikor az amerikai haderők ideiglenesen megszakítani kényszerültek az első támadást, hogy rendezzék soraikat, és felkészüljenek a második támadáshullámra, Stecker őrmester a helyén maradt, és sebesülése ellenére, puskájával tűz alá vette az ellenséget.

A június 6-8-a közötti éjszakákon, nem törődve sebesülésével, illetve a löfegyverek és a tüzérségi ütegek által jelentett életveszéllyel, Stecker őrmester végigpásztázta az amerikai és az ellenséges haderők közötti területet (közismert nevén a „senki földjét”) olyan amerikai tengerészgyalogosok után kutatva, akik nem voltak hajlandók vagy képesek visszavonulni a biztonságos állásokba.

Stecker őrmester nemcsak hogy megmentette ezeknek az embereknek az életét azáltal, hogy elsősegélyben ré-

szesítette őket, de az elsőprő túlerővel szemben tanúsított bátorságával arra inspirálta őket, hogy felállítsanak egy, a nap huszonnégy órájában harcoló különítményt, amely a második, június 9-én indított, sikeres támadás során megsemmisítő csapást mért a német állásokra, amely állások a különítmény nélkül tűz alá tudták volna venni a támadó amerikai haderőket, amelyek ezáltal súlyos veszteségeket szenvedtek volna el.

A második támadás során Stecker őrmester még kétszer sebesült meg, amelynek következtében nagy mennyiségű vért vesztett, és kínzó fájdalom gyötörte. A sebesülései és a fájdalom ellenére Stecker őrmester továbbra is ellátta parancsnoki feladatát, bátorsággal és hidegfejjel pedig egészen addig inspirálta a tengerészgyalogosait a golyózáporban, amíg el nem vesztette az eszméletét.

Stecker őrmester bátorságával és kötelességtudó viselkedésével tovább öregbítette az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága és Haditengerészete hírnevét.

Haditengerészet, Pennsylvania.

Így aztán a fiúk végül haditengerészeti akadémiára mentek – ifjabb Jack Stecker Annapolisba, Richard pedig West Pointba. Jack zászlósként szolgált az *Arizona* nevű csatahajón Pearl Harbourban, Richard pedig az utolsó éve előtt állt, amely után hadnagyi rangban szolgálhat a Tengerészgyalogságnál.

Elly egészen addig várt, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy a fiúk útja el van simítva, és csak akkor nyúlt hozzá a pénz – a nyugdíjalap – egy csekély részéhez, amiből megvette Jacknek a Packard Phaetont.

– Megérdemled – mondta Elly. – És végül is csak egyszer élünk.

Jack Stecker tűzvezető őrmester irodája előtt hárman várakoztak: egy őrmester, egy őrvezető és egy tizedes. Feléjük bólintott, és közölte velük, hogy egy perc, és a rendelkezésükre áll, azután bement az irodájába. Amikor az írnoka bevitte a kávéját, elmondta neki, hogy ki mit akart.

Az őrmestert ismerte. A támaszponti szállásmester küldte személyes ügyben, úgyhogy ráért. Feltételezte, hogy az őrvezető

valami üzenetet hozott, és az is ráért. A tizedest viszont azelőtt soha nem látta Stecker, és fel is keltette a kíváncsiságát.

A kávét – feketét, amely maximum harminc perccel azelőtt főhetett le – (Stecker ki nem állhatta az állott kávét) hatvan másodperccel azután kapta meg a fehér, porcelán kantinbögrében, hogy leült az íróasztala mögé.

Quinn őrmester a szállása miatt keresi – mondta Stecker tizedesi rangban szolgáló írnoke. – Az őrzetöt a „B” század első őrmestere küldte. A felesége is hívta, és azt üzenté, hogy nem bánná, ha ma korábban haza tudna menni. Az ezredes arra kéri, hogy nézzén be hozzá, ha ráér. Beszélni akar magával, de nem fontos ügyben.

– És a kínai tengerészgyalogos? – kérdezte Stecker.

– A tizedes? – kérdezte az írnoke. Stecker alig észrevehetően bólintott. – Honnan tudja, hogy Kínában állomásozott?

– Mit akar? – kérdezte Stecker, mert úgy döntött, hogy nem árulja el az írnokeának, hogy az ifjú tizedest a zubbonyára hímzett rangjelzés árulta el.

– Nem volt hajlandó közölni velem – mondta az írnoke. – Magával akar beszélni. Autóval jött. Látta a lehajtható tetejű LaSalle-t, a parkolóban?

– Küldje be a tizedest – mondta Stecker.

(Kettő)

Kenneth J. Gyilkos McCoy tizedes besétált az irodába, ránézett Steckerre, és csak annyit mondott: – Kösz, tűzvezér.

Stecker le volt nyűgözve. A kölyök meg sem próbálta benyalni magát egy „Jó napot, őrmester, elnézést a zavarásért” vagy valami hasonló töketlen kezdéssel. Ennek ellenére udvarias volt, és tudta, hogy a tűzvezető törzsőrmesterek elfoglalt emberek, és örült neki, hogy ez a tűzvezető törzsőrmester szánt rá néhány percet.

Steckert az is lenyűgözte, amit látott. Eltekintve a zubbonyára közvetlenül hímzett sávoktól és a hosszúkás sapkától, ez a tizedes éppen úgy nézett ki, ahogy Stecker tizedeseinek ki kellett néznie. Rendezett külső és kifogástalan egyenruha. Ami pedig a kínai sávokat illette, ha rajta múlt volna, mindenki így viselte volna a rangjelzését.

- Mikor jött meg a hajója Kínából? – kérdezte Stecker.
- Látszik, mi? – kérdezett vissza McCoy vigyorogva.
- Látszik – mondta Stecker. – Mit szólna egy kis kávéhoz?
- Az jól jönne – mondta McCoy.
- Doan! Egy kávé! Jelentkezni jött? – kérdezte Stecker, azután még hozzátette: – És van valami gondja is?
- Holnap éjfélig kell jelentkeznem – mondta McCoy.
- Akkor addig szerezzen magának egy filckalapot – mondta Stecker.
- McCoy felnevetett.
- Vicesnek találja?
- Épp most jövök a haditengerészeti bázisról, Phillyből – mondta McCoy. – Ott az őrmester első dolga az volt, hogy közölte velem, „tüntesse el azt a filckalapot”.
- Akkor ott volt, most meg itt van – mondta Stecker. – Mit csinált Phillyben? A hosszabb úton hajózott haza?
- Diegóig egy bádogbilin jöttem – mondta McCoy. – Onnan hajóztam Phillybe Portsmouthon keresztül.
- Fogolyvadászat? – kérdezte Stecker, és amikor McCoy bólintott, folytatta: – Akkor a LaSalle-t is csak most vette.
- Élvezte, ahogy kiül a kölyök arcára a döbbenet, és hagyta is, hadd találgasson a kölyök, amíg Doan meg nem hozta a kávé, és távozott.
- Az írnom szúrta ki – mondta Stecker.
- Most vettem – mondta McCoy.
- Na, és milyen?
- Egész jó, csak kár, hogy benzines – mondta McCoy.
- Aztán Kínában miben utazott, fiam? – kérdezte Stecker, és újra kiélvezte a pillanatot, amikor a kölyök arcára megint kiült a döbbenet. – Jó sok pénzt hozhatott haza, ha ki tudott fizetni egy ilyen autót.
- Elég sokat voltam úton, és félretettem a kajapénzt – mondta McCoy.
- A teherszállítóknál szolgált?
- Úgy valahogy – mondta McCoy.
- Mi az, hogy „úgy valahogy”?
- A vezetéshez nagyon értek – mondta McCoy.
- És olyan jól vezette a teherautókat, hogy már az első kanyarban előléptették tizedessé?

– Igen – mondta McCoy.

– Miért nem hiszek én magának? – kérdezte Stecker.

– Nem tudom – mondta McCoy. – Ez az igazság.

– Akkor minden bizonynyal jóban lehetett a gépállásba beosztott tiszttel – mondta Stecker. Ez lefordítva annyit jelentett, hogy valószínűleg jó mélyen benyalt neki.

– Leginkább egy tisztnek dolgoztam az ezrednél – mondta McCoy.

– A 4. ezrednél szolgáltam '35 és '37 között – mondta Stecker. – Az ottani tisztek közül ismerek párat. Kinek dolgozott?

– Banning századosnak – mondta McCoy.

Stecker ezt örömmel hallotta. Ez is csak megerősítette az ifjú tizedesről első pillantásra kialakított véleményét. (Azonban az előléptetésére vonatkozó kérdésére adott válasz már jóval sötétebb színben festette le McCoyt.) Ed Banning volt a kínai tengerészgyalogosok S-2-se. Ha ezt a kölyköt Banning léptette elő tizedessé, akkor biztosan nem lehet egy kis seggnyaló, aminek gondolta.

– Együtt szolgáltam Ed Banninggel Nicaraguában '29-ben – mondta Stecker. – Akkor még hadnagyi rangban szolgált. Jó tiszt volt.

– Most is az – mondta McCoy egyetértően.

– Nos, mit tehetek magáért, tizedes? – kérdezte Stecker.

– Van egy problémám, tűzvezér – mondta McCoy, majd vigyorgó képpel hozzátette: – Amikor a Parris-szigeten voltam, még ifjú tengerészgyalogosként, azt mondták, ha olyan problémába ütközöm, amit nem tudok egyedül megoldani, keressem fel a tűzvezért.

Stecker visszavigyorgott. Ennek a kölyöknek van humorérzéke.

– Mondj csak el szépen mindent apucinak – mondta Stecker.

– Regisztráltatni szeretném a LaSalle-omat a támaszponton – mondta McCoy.

– És mi ezzel a gond? Nem biztonságos? Nincs biztosítása?

– Nem, nem. A műszakin biztosan átmenne, és a seggemig be vagyok biztosítva.

Ezzel kettőt ki is pipáltak a problémák közül, amelyek miatt egy tizedes nem vihette a saját tulajdonában lévő gépjárművét a

támaszpont területére. Stecker gyorsan rá is kérdezett a harmadikra.

– Szóval elvették a jogsiját. Gyorshajtásért vagy ittas vezetésért?

– Az egységvezető-kurzusra jöttem – mondta McCoy. – És a gépjármű-regisztrációnál az a kövér őrvezető azt mondja, hogy emiatt nem hozhatom az autót a támaszpont területére.

Ez már meglepte Steckert. Az egységvezető-kurzust azért találták ki, hogy főiskolát végzett kölykökből faragjanak hadnagyot, nem pedig kínai tengerészgyalogos tizedesekből. De ahogy jobban belegondolt, beugrott neki, hogy hallotta, ebben a tanévben beraknak a főiskolások közé pár fiatal tengerészgyalogost is. Ezt egy olyan kísérletfélének szánták, hogy megtudják, bírják-e a tengerészgyalogosok a gyűrődést az iskolapadban. A kurzushoz éppen olyan tengerészgyalogosokat kerestek, mint ez itt: egy kanyarral a hátuk mögött, esetleg most kezdték el a második kanyart. Olyan kölyköket akartak, akiknek nincs elég tapasztalatuk ahhoz, hogy közvetlen kinevezést kapjanak, de akiket úgy ítélték meg, hogy jobbak az átlagosnál.

– Igaza van – mondta Stecker. – Nem hozhatja be. Se a kocsiját, se a civil ruháit, se a saját lőfegyverét, és mocskos képeket és könyveket se.

– Akkor mit csináljak vele?

– El kellett volna olvasnia a parancsot, tizedes – mondta Stecker. – Azt a részét, ahol az áll, hogy „személygépkocsit, civil ruhát, fegyvert és mocskos képeket bevinni tilos!”

– Nem kaptam parancsot – mondta McCoy. – Semmilyen parancsot nem kaptam. A parancsnokom szóbeli utasítására jöttem.

– A parancsnoka ennyire biztos volt benne, hogy kiválasztják? – kérdezte Stecker.

– Benne volt a bizottságban – mondta McCoy. – Olyan gyorsan történt minden, hogy már azon is elgondolkoztam, hogy vajon a tengerészgyalogság nem azért hozatott-e haza, hogy rám tukmálják ezt a tisztképző szarságot.

– „Tisztképző szarságot?” – ismételte Stecker. – Hát nem akarja, hogy tisztet faragjunk magából?

– Nem úgy értem, tűzvezér – mondta McCoy. – De elsétáltam az iskolaépülethez, mielőtt idejöttem. Az is csak arra emlékezte-

tett, hogy én kínai tengerészgyalogos vagyok, nem pedig iskolás fiú.

– Ezt lehetőleg ne mondja el senkinek az iskolában – mondta Stecker. – Itt elvárják magától a lelkesedést. Jobb lesz, ha eljátszsa, hogy élete legnagyobb vágya, hogy egy aransávot tűzheszen a váll-lapjára, vagy pedig olyan gyorsan kiteszik innen a szűrét, hogy a segge hat hét múlva éri csak utol.

McCoy felnevetett.

– Pontosan ezt értem azalatt, hogy tengerészgyalogos vagyok, és nem iskolás. *Tudom*, hogy milyenek a hadnagyok. És maga nem szeretne tiszt lenni, tűzvezér? – kérdezte McCoy kihívóan.

– *Nem, nem szeretnék hadnagy lenni* – gondolta Stecker. – *Nem szeretnék tiszt lenni, és pont*

– Akkor minek jelentkezett? – kérdezte Stecker.

– Mert már minden le volt zsírozva – mondta McCoy.

– Hogyhogy le volt zsírozva?

– Úgy értem, hogy az egyik tiszt megkérdezte tőlem egy nap, reggel kilenckor, hogy hallottam-e már az egységvezető-programról, és három nappal később, még ebédelni sem volt időm, de a bizottság már ki is választott – mondta McCoy.

– De ha nem akar tiszt lenni, akkor úgy vélem, hogy az említett tiszt hiába fáradt, és a Tengerészgyalogság is feleslegesen fizette ki az útiköltségét – mondta Stecker.

– Ne értsen félre, tűzvezér – mondta McCoy. – El fogom végezni azt a kurzust. Attól a perctől kezdve, hogy beiratkozom, én leszek a legbuzgóbb szarházi, akit valaha is láttak.

– Miért?

– Ezt is átgondoltam idefelé jövet – mondta McCoy. – Feltettem magamnak a kérdést, hogy a mi büdös francot csinállok, és hogy miért nem mondtam meg nekik még Phillyben, hogy hová dugják az aransávjukat? A válasz egyszerű. Miért is ne szerezném meg azokat az aransávokat? Jó tengerészgyalogos vagyok. Belőlem is lehet legalább olyan jó tiszt egy időre, mint bármelyik főiskolát végzett kölyökből, és néhányukat talán még le is pipálhatnám. Ha meg már az egészet úgy is lezsírozták nekem, mert egy pár tiszt úgy gondolja, hogy jó hadnagy válhat belőlem, hogy jövök én ahhoz, hogy vitatkozzak velük?

– Nagyon biztos benne, hogy nem fog beletörni a bicskája ebbe a kurzusba – mondta Stecker.

– Tűzvezér, én jó tengerészgyalogos vagyok. Megcsinálom azt a kurzust. A problémám az, hogy mihez kezdjek a kocsimmal, amikor éppen az iskolapadban kell buzgólkodnom?

– Hová való?

– Pennsylvaniába, Norristownba.

– Ha most rögtön elindul, akkor hazakocsikázhat, otthaghatja az autóját, és az első vonattal visszaérhet holnap éjfélig. Ha egy kicsit el is késik, mondjuk csak másodikán ér ide a reggeli sorakozóra, azt még el tudom rendezni.

– De nem tudom hol hagyni.

– Nem azt mondta, hogy Norristownban lakik?

– Én azt mondtam, hogy Norristownba való vagyok – mondta McCoy. – A Tengerészgyalogság az otthonom.

– Akkor tartok tőle, hogy kénytelen lesz a kapu előtt hagyni – mondta Stecker.

– Persze, hogy ellopják, vagy összebarmolják, meg szétcseszeszik a tetőt.

– Nahát, maga tengerészgyalogos tizedes, nemsokára tiszt lesz, és nem tudja, hogy a szabály az szabály?

McCoy ránézett, és Stecker dühöt, szomorúságot és csalódottságot látott a szemében. De nem szólt egy szót sem, és nem kezdett el könyörögni.

– Azért kösz a kávé, tűzvezér – mondta McCoy. – Kösz, hogy szánt rám pár percet.

Ezzel felállt, és kísértált az ajtón.

– McCoy – szólt utána Stecker, mire McCoy megállt, és megfordult.

– Felejtse el, amit a filckalapról mondtam. Akkor még nem tudtam, hogy maga is hallgató lesz. A hallgatók olyan kis segg kinézetű tábori sapkát hordanak, hogy könnyen meg lehessen különböztetni őket a tengerészgyalogosoktól.

– Kösz – mondta McCoy.

– Doan! – kiáltotta Stecker. – Küldje be az őrmestert.

Az őrmester belépett, kezében egy hatalmas köteg papírral. A papírokból az állt, hogy Stecker lemond a kormánytól kapott szállásáról és a benne lévő bútorokról, és átveszi a kormánytól kapott új szállását és a benne levő bútorokat. Stecker költözött –

egy jobb helyre. Persze az *egész* költözésről megvolt a véleménye, amely nagyban hasonlított McCoy véleményéhez. Ennek ellenére Stecker elővette a Parker tollat a szivarzsebéből, és nekilátott aláírni a dokumentumokat. Gyöngybetűkkel írt, éppen oda, ahol az apró x-ek jelölték.

Azután hirtelen felegyenesedett, majd megpördült a székében, hogy kiláthasson az ablakon. Láttá, amint McCoy tizedes kinyitotta a remek lehajtható tetejű LaSalle ajtaját, amit minden emberi számítás szerint össze fognak cseszni, ha a támaszpont kapuján kívül kell leparkolnia.

Stecker tűzvezető őrmester kihajolt az ablakon.

– McCoy tizedes! – dübörgött Stecker hangja.

McCoy a hang irányába fordult.

– Maradjon ott, ahol van, McCoy tizedes!

Visszaült a helyére, és amilyen gyorsan csak tudta, aláírta a maradék pár űrlapot. Azután felpattant, és a külső irodába ment.

– Elmentem – mondta.

– Az ezredeshez? – kérdezte Doan.

– Az ezredessel holnapután reggel nyolc-harmincra beszéltük meg a találkozót. Bármit is akar, kénytelen lesz várni vele.

– Visszajön még? – kérdezte Doan.

– Nem. Hívja fel a gépállást, hogy jöhetnek a furgonért – adta ki az utasítást Stecker.

– Van még valami, amit el kellene intéznem, uram? – kérdezte Doan.

– Az égvilágon semmi, Doan tizedes – csattant fel Stecker. – Az égvilágon semmi.

Stecker egy pillanatig mogorván nézett rá.

– Mondok én magának valamit, Doan. Azt mondtam az ezredesnek, hogy elképzelhetőnek tartom, hogy a maga zsírpárnácskái alatt egy tengerészgyalogos lapul, és hogy ha véletlenül őrmestert csinál magából, attól még valószínűleg nem fog összedőlni a világ. Az előléptetése szeptember 1-jétől lép hatályba. Legalább próbáljon meg úgy viselkedni, mint egy őrmester, Doan.

Mi a francért mondtam el neki? Meglepetésnek szántam.

– Mit mondjak, ha valaki keresi? – kérdezte Doan.

Ezt a kis kövér seggfejt annyira feldobta az előléptetés, hogy mindjárt elkezd itt nekem kurjongatni. Íme egy igazi tengerészgyalogos őrmester.

– Mondja meg nekik, hogy tölem akár fánkot is húzhatnak a farkukra – mondta Stecker, és elégedetten kimasírozott az irodából.

McCoy tizedeshez sétált, aki a LaSalle mellett várakozott.

– Azzal a fekete Packard Phaetonnal vagyok, McCoy tizedes – mondta, és az autóra mutatott. – Üljön be a kocsijába, és kövessen.

– Hová?

– Ahová nekem tetszik – mondta Stecker.

Hat háztömbnyit mentek, míg végül elértek a földszintes, vörös téглаépülethez, amelyben a támaszponti csendőrség irodája kapott helyet. Az épület melletti területet két és fél méteres szöggesdrót kerítéssel kerítették el, és 3 méterenként egy vörös táblát helyeztek el, amelyen az állt, hogy „KATONAI RENDŐRSÉG. BELÉPNI TILOS!” A kerítésen belül vagy egy tucat jármű állt, többnyire személygépkocsik, de azért volt közöttük pár tengerészgyalogysági autó is.

A bekerített terület kapuja környékén egy lelket sem látott, úgyhogy Stecker megnyomta a kürtjét. Jó tíz másodpercig nyomva tartotta, azután megismételte. A csendőrség irodájában vették a lapot. A Packardját ugyanolyan jól ismerték, mint a furgonját.

Intett McCoy tizedesnek, hogy szálljon ki a LaSalle-ból, és menjen a Packardhoz.

Egy perccel később megjelent egy őrmester, és a Packardhoz sietett.

– Mit tehetek magáért, tűzvezér? – kérdezte.

– Ez itt McCoy tizedes – mondta Stecker. – Miután regisztrálták az autóját, és rárakták a támaszpont matricáját, itt fogja hagyni a zárt udvarban. Időnként ide fog jönni, és engedélyt fog kérni a belépésre, hogy beindítsa a motort, meg ilyesmi. Éppen ezért szépen írják a nevét arra a listára, amin azoknak a neve szerepel, akik jogosultak a belépésre. Van kérdés?

– Ahogy akarja, tűzvezér – mondta az őrmester. – Kiviheti a kocsiját, ha akarja?

- Végül is az ő autója – mondta Stecker, és McCoyhoz fordult.
- Azt hiszem, hogy ezzel le is zártuk a dolgot, McCoy.
- Kösz, tűzvezér – mondta McCoy.
- A jövőben, McCoy, ne nagyon hangoztassa, hogy mit gondol a tisztekről, vagy hogy kételyei vannak a tiszti iskolát illetően. A végén még beleszalad valami aranysávos szarházába, aki megsértődik.
- Úgy lesz – mondta McCoy. – Még egyszer kösz, tűzvezér.
- Nem venném a lelkemre, ha egy ilyen remek autót, mint ez a LaSalle, összebarmolna valami idióta – mondta Stecker, azután beszállt az autójába, és hazahajtott.

(Három)

Elly már otthon volt. A Fordja ott állt a kocsifelhajtón. Stecker azon tűnődött, hogy miért kérte, hogy hamarabb menjen haza. Talán azért, mert tartott tőle, hogy különben egyenesen a tiszthelyettesi klubba megy, elfoglalja az öreg tiszthelyettesek számára fenntartott egyik helyet a bárpultnál, és legurít pár pohár töményt. Elly soha nem hívta volna fel az irodában, hogy hazarendelje, és nem próbált meg neki nyávogni meg könyörögni, hogy menjen haza. Ahhoz túl jól ismerte Jack Steckert. Nem. Ő annyit mondott: „Nem bánná, ha korábban haza tudna menni.”

Jack pedig hazament, és Elly nem bánta.

A tábla (J. STECKER TÚZVEZETŐ ŐRMESTER, USA TENGERÉSZGYALOGSÁG) még mindig ott díszelgett a gyepebe szúrva, előírászerűen egyenlő távolságra – pontosan 1,2 méterre – a kocsifelhajtótól és a járdától. Erre a táblára már nem lesz szüksége. Az új szállás előtt majd lesz egy új tábla. Holnap reggel majd leveszi. Vagy talán inkább még ma, sötétedés után.

A konyhaajtón keresztül ment be a kis téglaházba (az új szállás csak egy kicsivel lesz nagyobb, most hogy a kölykök elmentek, és nem volt szükségük a szobára), kinyitotta a hűtőt, és kivett magának egy sört.

– Megjöttem – kiáltotta.

– A hálósobában vagyok – kiáltott vissza Elly.

Átment a nappaliba, és bekapcsolta a rádiót.

Jesszusom, de régen jöttem úgy haza, hogy ezzel fogadott – gondolta Jack Stecker. – Persze csak annyit akar vele mondani, hogy véletlenül éppen a hálósobában van. Ez minden.

Elly belépett a nappaliba.

– Hol voltál, Jack? – kérdezte.

– Mi az, hogy „hol voltam”? – kérdezett vissza Jack Stecker.

– Itt járt Doan – mondta Elly. – Azt mondta, hogy otthagytad a parancsaidat, és úgy gondolta, hogy utánad hozza. Azt mondtad neki, hogy hazajössz.

Elly Jack felé nyújtotta a parancsokat.

– Már olvastam – mondta Jack Stecker. – Tudom, mi áll bennük.

Elly megvonta a vállát.

– Kedves volt tőle, hogy elhozta – mondta Elly. – Elmondta, hogy őrmesteri sávokat szereztél neki. Kedves volt tőled, Jack.

– Szóval felhívtad a tiszthelyettesi klubot, engem kértél, én pedig nem voltam ott – mondta Jack Stecker mogorván.

– Ettől azért jobban kellene ismerned, Jack – mondta Elly, és Jack tudta, hogy megbántotta a feleségét.

– Egy kölyök sétált be hozzám – mondta Jack Stecker. – Egy kínai tengerészgyalogos tizedes.

– Ó?

– Ed Banningnek dolgozott odaát – folytatta Stecker. – Banning az egységvezető-kurzusra küldette.

– És azért ment hozzád, hogy átadja Ed Banning üdvözlését?

– Azért jött hozzám, mert van egy lehajtható tetejű LaSalle-ja, és az iskola hallgatói nem vihetnek autót a támaszpont területére, a támaszponti csendőrök meg nem akartak neki matricát adni.

– Ó – mondta Elly.

– Először azt hittem, hogy Jackre emlékeztet – mondta Stecker. – Rendes kölyök. Jóképű. Okos. Aztán rájöttem, hogy magamra emlékeztet.

– Mert te is jóképű vagy és okos? – heccelte Elly.

– Tizedes koromban az voltam – mondta Jack.

– Emlékszem, hogy milyen voltál tizedes korodban.

– Nem akar tiszt lenni – folytatta Stecker. – Legalábbis nem nagyon.

– Te sem akartál. Mehettél volna Annapolisba, ha akartál volna.

– Meg akartam nőülni – mondta Jack.

– Nem akartál tiszt lenni.

– Most sem akarok, Elly.

Elly mondani akart valamit, de meggondolta magát.

– Na és tudtál neki segíteni a kocsival kapcsolatban? – kérdezte.

– Elintéztem, hogy a katonai rendőrség belső udvarában hagyhassa. Ott voltam.

– Tudtam, hogy ha hamarabb el tudtál volna szabadulni, akkor hazajöttél volna.

– Mihez kellettem volna? – kérdezte Jack.

– Vettem neked egy ajándékot – mondta Elly. – Féltem, hogy nem jön meg időben, de megjött, és gyorsan oda akartam adni neked.

– Mit vettél nekem? Ha ezt így folytatod, a végén egy cent sem marad a nyugdíjalapban.

– Gyere be a hálósobába és megkapod.

– Ha olyan hálósobás ajándékot kapok, amire gondolok, akkor minden nap korán fogok hazajönni.

Elly ügyet sem vetett rá, hanem elindult a hálósoba felé. Jack Stecker felállt, letette a sörösüveget, kikapcsolta a rádiót, és besétált a hálósobájukba.

– Az ágyon egy komplett egyenruha hevert.

– Hát ez meg mi a fene? – kérdezte Jack. – Megvettél valami áruházat?

– A Brooks Brotherstől van, New Yorkból. Megkérdeztem Doris Meanstől, hogy hol lehet ilyet venni, és Doris azt mondta, hogy ott.

– Te mióta hívod az ezredes feleségét Dorisnak?

– Húsz éve ismerem, Jack. Azt mondta, hogy tegeződjünk. Jack végignézett az egyenruhán. Jól nézett ki. Első osztályú anyagból készítették. Egy vagyonba kerülhetett.

– Na? – kérdezte Elly. – Nem is mondasz semmit?

– Valahogy olyan üres. Nincs rajta se rangjelzés, se gerenda.

– Parancshoz viii-gyázz! – mondta Elly. Stecker döbbsen nézett rá. A kezében a parancsokat tartotta, és nekilátott hangosan felolvasni. – „USA Tengerészgyalogság, főparancsnokság,

Washington D. C, 145. számú általános parancs, kelt 1941. augusztus 15-én. 6. bekezdés. Jack NU Stecker tűzvezető törzsőrmestert, azonosítási száma: 38 883, szolgálati helye Quantico, Virginia, Tengerészgyalogos-iskola, parancsnoki század, a kormány határozata alapján tisztelettel felmentjük a Haditengerészetnél folytatott szolgálat alól. A felmentés 1941. augusztus 31-jétől lép érvénybe. 7. bekezdés. Jack NU Steckert, a Tengerészgyalogság tartalékos századosát, azonosítási száma 44 003, szolgálatba helyezzük három évnél nem hosszabb időtartamra a Tengerészgyalogos-iskolában, Quanticóban, Virginia államban. A szolgálatba lépés időpontja 1941. szeptember 1-je. A quanticói támaszpont parancsnokát ezennel utasítjuk, hogy tegye meg fent nevezett sorállományú leszerelésével kapcsolatos szükséges lépéseket, hogy az haladéktalanul átvehesse a tiszti kinevezést. A parancsnok nevében eljár: James B. McArne tábornok.”

– Hát – mondta Stecker –, most hogy így felolvastad, azt hiszem, hogy ezzel hivatalos lett a dolog. Nem igaz?

– Nem próbálsz fel? – kérdezte Elly ügyet sem vetve Stecker megjegyzésére.

– Nem tudom, hogy szabad-e. Még nem vagyok tiszt.

– Vedd fel, Jack. Most már nem halogathatod tovább.

Jack Stecker a kezébe vette a zubbonyt, és nekilátott bele dugni az egyik kezét az ing ujjába.

– Azt már nem! – állította meg Elly. – Csináld rendesen, Jack. Jack Stecker az alsónadrágján kívül mindent levett, azután felvette az inget, majd a nadrágot, és megkötötte a nyakkendőt. Azután felvette a zubbonyt is, végül pedig a Sam Browne-övet és a kardot. A kalapról sem feledkezett meg.

– Remekül nézel ki, Jack – mondta Elly. Fura volt a hangja, aztán amikor Jack ránézett, a szemét törölgette egy zsebkendővel.

– Te meg mi a francért sírsz? – kérdezte Stecker.

Elly megvonta a vállát, azután jó hangosan kifújta az orrát.

Jack Stecker a tükörképét méregette. Elég furcsán nézett ki. Nagyon furcsán. Csak akkor vette észre, hogy a kitüntetései és hadjáratok szalagjai között volt valami, amit soha nem tűzött ki. Egy 2,5 centiméter hosszú, kék színű, ezüst pöttyös szalag. A szalag, amely a Becsületrendet jelképezte.

– Ezt minek kellett felrakni? – kérdezte mogorván.

– Means ezredes mondta – felelte Elly. – Azt is mondta, hogyha mérgelednél, akkor közöljem veled, hogy elvárja a tisztjeitől, hogy viseljék az összes kitüntetésüket, és hogy ez rád ugyanúgy vonatkozik.

– Neked ez tényleg tetszik, mi? Hogy tiszt lettem?

– Annyi éven át egyre csak azon tűnődtem, Jack, hogy helyes volt-e hozzád mennem.

– Kösz szépen – mondta Jack Stecker, és úgy tett, mintha nagyon megsértődött volna.

– Annapolisba mehettél volna – folytatta Elly. – Mostanra pedig már őrnagy lennél, vagy alezredes.

– Vagy kirúgtak volna Annapolisból, és összeálltam volna egy pincérnővel Diegóban – mondta Jack Stecker. – Én nem bántam meg semmit, Elly.

– Én sem. De te megérdemled azokat a sávokat, Jack. Már régóta meg kellett volna kapnod a tiszt kinevezést. Jack újból megnézte magát a tükörben.

– Talán – mondta Elly – most már le kellene vened, különben nem lesz szép, amikor felesketnek.

Jack Stecker újra a feleségére nézett. Elly nekilátott kigombolni a ruháját.

– Ne vágj már ilyen képet – mondta halkan. – Talán nem kellene elmondanom, de mindig is szerettem volna ágyba bújni egy tengerészgyalogos-tiszttel.

– Még nem vagyok tengerészgyalogos-tiszt – felelte Stecker.

– Majd csak holnapután reggel nyolc óra harminctól kezdve.

– Akkor addig várjunk? – kérdezte Elly.

– Nem – mondta Jack NU Stecker, a Tengerészgyalogság leendő tartalékos századosa. – Elvégre mindig is azt mondtam, hogy az ember fogadjon el mindent akkor, amikor adják.

X.

(Egy)

Quantico, Virginia

1941. szeptemberi.

A .30-as kaliberű M1-es puskát csak Garand néven emlegették a feltalálója, John B. Garand után, aki az USA Hadserege Springfield Fegyvergyárában dolgozott polgári alkalmazottként. A Garand ugyanazt a töltényt használta, mint az 1903-as, az 1903A3-as és a Browning automata puska. Ezt a töltényt .30-06-osnak nevezték.

Az 1903-as sorozatban gyártott puskák – a „Springfieldek” – zavaros, ötlövetű puskák voltak. A závar valójában a német Mauserwerke által még az 1800-as években tervezett mechanika módosított változata volt, amelyet az Államokban a spanyol-amerikai háború idején kezdtek el alkalmazni. A spanyol hadsereg Mauserei egyértelműen jobbnak bizonyultak az amerikai puskáknál. Amikor aztán Theodore Rooseveltt – akinek volt szerencséje farkasszemmel nézni a spanyolok Mausereivel, amikor Kettle és a San Juan-i hegyek felé menetelt Kubában – elnök lett, a hadsereg főparancsnokaként az első parancsai között az szerepelt, hogy a hadsereget haladéktalanul fegyverezzék fel a Mauser-ekhez hasonló puskákkal. A Mauser Vállalatnak tekintélyes szabadalmi díjat fizettek, majd 1898-tól a Springfield Fegyvergyár megkezdte az 1898-as Mauser majdnem tökéletes másolatának a gyártását. A fegyver kaliberét módosították, s elvégeztek még pár apróbb változtatást.

A spanyol Mauserek csövét 7 mm-es furatot vágta, a német modellekbe pedig 7,92-es. A Springfield puskák csöve .30-as

kaliberű volt (7,62 mm). 1906-ban, egy újabb .30-as kaliberű modellt fejlesztettek ki, ami .30-06-os néven vált ismertté. A Springfield puskákkal harcoltak az első világháborúban, ahol bebizonyosodott, hogy ezek a fegyverek megbízhatóak, hatékonyak és elképesztően pontosak.

A Garand fejlesztése az 1930-as évek elején kezdődött, amikor Douglas MacArthur tábornok volt a hadsereg vezérkari főnöke. A hadseregnek tetszett az új modell, így 1937-ben el is kezdődhetett a tömeggyártás.

A Garand tárában nyolc lőszer fért el, a Springfieldében mindössze öt. Ráadásul félautomata is volt, ami mindennél nagyobb jelentőséggel bírt. Amint a nyolc löszert tartalmazó rugós tárat behelyezték a fegyverbe, és a závárt előretolták, olyan gyorsan kilőtte a nyolc löszert, amilyen gyorsan a lövész képes volt meghúzni a ravaszt. Az utolsó lövést követően a puska automatikusan kilökte a tárat, a závár a hátulsó pozíciójában maradt, így a következő nyolc löszeres tárat gyorsan be lehetett helyezni.

Az Egyesült Államok Hadserege Hadianyag-ellátó Szolgálat (amelynek hivatalból kellett a – pisztolytól a tüzérségi ágyúig – mindenféle fegyverrel ellátnia a Tengerészgyalogságot) szentül hitte, hogy az egész világon nem létezik jobb gyalogsági puska. A legtöbb tengerészgyalogos viszont úgy vélte, hogy a .30-as, M1-es „Garand” puska egy nagy kalap szar, amivel csak a legszerencésebbek tudták eltalálni a pajta kapuját tíz lépésről.

A Tengerészgyalogságnál tapasztalatból tudták, hogy a csatában aratott győzelmet többnyire a jól képzett lövészeknek köszönhették. A Tengerészgyalogságnál azt is tapasztalatból tudták, hogy pusztán attól még nem válik valakiből jó lövész, ha megtanulja a szakmai fogásokat – az „alsó széle közepét” meg a többi szakmai baromságot –, hanem csakis akkor, ha a lövész és a puska eggyé válnak. A tengerészgyalogosokba beleverték, hogy először ki kell tisztítaniuk, és be kell olajozniuk a puskájukat, azután esetleg bekaphatnak pár falatot is, és kereshetnek maguknak valami menedéket az eső elől, ahol hunyhatnak egyet. A Tengerészgyalogságnál abban is hittek, hogy egy tiszt ne utasítsa olyasmire az embereit, amire ő maga nem lenne képes.

A .30-as kaliberű, M1-es puskáknak az egységvezető-kurzus hallgatói számára való kiutalásáról kétféleképpen vélekedtek a

tengerészgyalogosok. A hivatalos verzió szerint mindenből a legjobbat kell kapniuk azoknak a fiatalembereknek, akik minden valószínűség szerint emberek százait fogják harcba vezetni. Ebből következett, hogy a fiataluraknak a Tengerészgyalogság fegyverraktáraiban lévő legújabb és legjobb lőfegyvertípust kell kiutalni. A legtöbb tengerészgyalogos azonban úgy gondolta, hogy a kurzus hallgatói számára kizárólag azért utalták ki ezeket a fegyvereket, mert az igazi fegyverekre az igazi tengerészgyalogosoknak volt szükségük.

Ezért aztán nem volt meglepő, hogy a 23-41-es kurzus 1. napjának 2. napirendi pontja (az 1. napirendi pont: „J. J. Hollenbeck tengerészgyalogos őrnagy üdvözlő beszéde”) a puskák – a Garand puskák – kiutalása lett.

A fiatalemberek közül néhányan tengerészgyalogos-overallt viseltek (amit időnként „típusruhaként” is emlegettek) és munkáscipőt, amelyet az előző évek során teljesített nyári kiképzésükön kaptak. Ez volt a nappali használatra előírt egyenruha.

De néhány fiatalember, többek között Malcolm Pickering is, még mindig civil ruhában virított. Nem mintha nem lett volna overalljuk, csak éppen nem számítottak arra, hogy az 1. nap 03.45-kor fog kezdődni, és hogy kilencven másodpercet kapnak majd arra, hogy kikászálódjanak az ágyból, felöltözzenek, és felsorakozzanak az udvaron. Gondolták, hogy lesz pár percük elővenni az overalljukat a táskájukból még az első sorakozó és a reggeli előtt. A 23-41-es kurzusnak 112 hallgatója volt, ebből úgy egy tucat civil ruhában. A legtöbben egy szál ingben és csónadrágban ácsorogtak, de Malcolm Pickeringnek és még egy hallgatónak sikerült magára kapni a zakót is. Pickering még a nyakkendőjét is a nyakába dobta.

A hátsó sorban állt, és a nyakkendőjét kötötte, amikor elé lépett a kiképző tizedes, egy nagydarab, huszonkilenc éves, kopaszra borotvált fickó, akinek a hangját alaposan megedzette a folyamatos üvöltés. A neve Pleasant¹⁹ volt, amit a fiatalemberek hamarosan gúny tárgyává is tettek.

Amikor meglátta, hogy valaki fészkelődik a hátsó sorban, Pleasant tizedes gyors léptekkel keresztülvágott a sorokon, majd megállt Pickering előtt. Csípőre tette a kezét, és kíváncsian előre-

---

¹⁹A név magyar jelentése „kellemes”, *a ford.*

tolta a fejét annyira, hogy filckalapjának merev karimája megérintette Pickering homlokát. Pickering érezte Pleasant tizedes fogkrémjének az illatát, amikor elordította magát.

– Mi a bűdös francot csinál, maga seggfej?!

– A nyakkendőmet kötöm, uram – mondta Pickering, miközben vigyázzba vágta magát. Azért nem volt teljesen kezdő. Két nyári kiképzésen már részt vett, és tudta, hogy az újoncoknak vigyázzba kell vágniuk magukat, ha hozzájuk szól a kiképző, akit „uram”-nak kell nevezniük, még akkor is, ha a Tengerészgyalogságnál csak a kinevezett tiszteknek járt ez a megszólítás.

– Miért van magán nyakkendő, seggfej? – érdeklődött Pleasant tizedes.

Pickeringnek hirtelen nem jutott eszébe semmi.

– Kérdeztem valamit, seggfej! – emlékeztette Pleasant tizedes.

– Nincs mentség, uram – mondta Pickering. Ez is olyasmi volt, amit az előző nyáron tanult. A Tengerészgyalogságnál nem szokás elnézést kérni. Ha az ember nem azt tette, amit kellett volna, vagy olyasmit tett, amit nem kellett volna, arra nem volt mentség. Az ilyen szituációkban kizárólag egyféleképpen lehetett válaszolni, mégpedig pontosan úgy, ahogy azt Pickering tette.

Pleasant tizedest mélységesen lelombozta ez a válasz. Remélte, hogy példát statuálhat ezzel a töketlen tisztjelölttel, nem mintha valami baja lett volna vele, hanem pusztán azért, hogy a többieknek is a helyére tegye az agyát. Így viszont Pleasant tizedesnek nem maradt más hátra, mint visszamenni a helyére.

A fiatalurakat a századparancsnokságtól a zászlóalj-parancsnoksághoz masírozatták, ahol J. J. Hollenbeck tengerészgyalogos őrnagy – a Tengerészgyalogos-iskola parancsnoka nevében – üdvözölte őket Quanticóban, és sok sikert kívánt nekik a kurzushoz.

Ezután a század ellátmányraktárához kellett menetelniük, ahol mindenki kapott egy .30-as kaliberű M1-est, egy bőr puskahevedert és a .30-as kaliberű M1-es puskához járó tisztítókészletet. Ez utóbbi egy drótkéféből és egy összehajtható csavarhúzóból, valamint egy viaszos zsinórból és egy (a puskacsőbe dugható) puskavesszőből állt – utóbbi arra az esetre, ha nem volt kéznél az 1903-as, illetve M1-es típusú kiutalt tisztítóvessző.

Emellett kaptak még egy kis műanyag fiolát, amelyben sárga színű zsír, hivatalos nevén szilárd kenőanyag volt kifejezetten a .30-as kaliberű M1-es puskához.

A puskákat zsírpapírba csomagolták, amely a szó legszorosabb értelmében zsíros volt. Azért volt zsíros a papír, mert a puskákat vastagon bekenték Cosmoline-nal, hogy a tárolás idejére megvédjék a rozsdától.

Pleasant tizedes körvonalakban elmagyarázta, hogy hogyan kell összeállítani a bőr puskahevedert, és hogyan kell felcsatolni a .30-as kaliberű M1-es puskára. Azután közölte az újoncokkal, hogy másnap reggel 03.45-re a puskák legyenek megtisztítva, és hogy még aznap 13.00-ra mindenki úgy vesse az agyába a puskája sorozatszámát, mint drága édesanyja arcképét.

– Hol van ezen a sorozatszám? – kérdezte az egyik tanácstalan fiatalember. – Csupa zsír ez a kibaszott szar!

Pleasant tizedes csak erre várt.

A tanácstalan fiatalembernek először is futólépést kellett imitálnia helyben a feje fölé emelt puskával, közben pedig azt kellett üvölnie: „Ez nem egy kibaszott szar! A kibaszott szar a lábam között van! Ez itt a puskám. Nem felejttem el a különbséget.” Tízszer kellett elismételnie ezt a litániát, azután pedig körbe kellett futnia a fegyverraktár épületét pihenj állásba helyezett puskával – a nyomában két másik fiatalemberrel, akik mulatságosnak találták, hogy újonctársuk „kibaszott szarnak” nevezte a fegyverét, és vigyorogtak.

A három fiatalembernek ezután futólépésben kellett elmennie a kantinig, ahol megreggelizhettek.

Itt történt, hogy Pickering egységvezető-jelölt meglátta McCoy egységvezető-jelöltet. Először nem tudta hova tenni. Az arc ismerősnek tűnt, de azt gondolta, hogy biztosan csak valamelyik nyári kiképzésen látta a fickót. Azután rájött, hogy kit lát.

Pickeringet elfogta az undor. Reggelire szalonnás tojást, sült hasáburgonyát és két szelet kenyeret kaptak egy kocka vajjal. Pickering csak a sült hasáburgonyát merte a szájába venni. A tojás hideg volt és csomós, a szalonna félig nyers, a kenyér pedig szikkadt. McCoy úgy lapátolta be ezt a szemetet, mint aki egy hete semmit sem evett.

Pickering ámulattal figyelte, ahogy McCoy a rozsdamentes tányéron lévő utolsó morzsát is megette. Még tisztára is törölte a tányért egy darab szikkadt kenyérrel.

Amikor befejezte a reggelijét, McCoy tizedes felvette a tálcáját, és elindult a kantin kijárata felé. Pickering is felvette a maga majdnem teli tálcáját, és követte.

Pleasant tizedes két szemetes előtt állt. Az egyikén egy „Étkezési hulladék” a másikon egy „Nem étkezési hulladék” felirat állt.

Pleasant tizedes megvizsgálta McCoy tálcáját, kurtán biccengett a fejével, és elengedte McCoyt.

Amikor Pick Pickering odaért Pleasant tizedeshez, az odaszólt neki.

– Oda, ni, seggfej – és egy tucát, a betonfalhoz állított újoncra mutatott, aki vállra vetett .30-as kaliberű M1-es puskával tartotta a tálcáját.

Végül mintegy harminc fiatalember gyűlt össze, aki nem találta elég étvágygerjesztőnek a reggelit, és meglehetősen sokat, illetve mindent a tányéron hagyott.

Pleasant tizedes eléjük állt.

– Uraim – mondta. – A Tengerészgyalogság szereti magukat. A Tengerészgyalogság annyira szereti magukat, hogy még költségekbe is verte magát, hogy maguk egészséges és tápláló élelmet kapjanak. A Tengerészgyalogság ezért elvárja, hogy meg-egyék ezt az egészséges és tápláló reggelit, amelyet maguknak készített.

A fiatalemberek egy pillanatig zavarodottan néztek a tizedesre. Azután az egyikük – egyik kezében a rozsdamentes acél tálcával – megpróbált a szájába lapátolni egy rántottadarabot, miközben azzal küszködött, hogy a .30-as kaliberű M1-es puskáját a vállán tartsa.

Pleasant tizedes azonnal hozzálépett, a kezét csípőre tette, és előretolta a fejét annyira, hogy filckalapjának merev karimája megérintette a fiatalember homlokát.

– Mi a büdös francot csinál, maga seggfej? – érdeklődött Pleasant tizedes.

– Uram! – kiáltotta a fiatalember. – Megeszem a reggelimet, uram!

– Villával?! Mondtam én olyat, hogy villával egye meg?

– Nem, uram!

A fiatalember teljesen összezavarodott, és nem igazán értette, hogy mit akar tőle Pleasant tizedes.

Pleasant tizedes biccentett a fejével.

– Egyen, seggfej! – mondta. – Mindent egyen meg, az utolsó rohadt morzsát is!

A fiatalember felemelte a tálcát, azután az arcát a tányérba nyomta, és elkezdte felnyalni a tányér tartalmát.

Pleasant tizedes a többiekhez fordult.

– Amikor azt mondom, hogy nyalni – mondta –, kezdjék el felnyalni a reggelijüket. Kész! Nyalni!

A majdnem harminc fiatalember az arcához emelte a rozsdamentes tálcát, és nekilátott felnyalni a reggelit.

Amikor Pickering kiment a kantinból, McCoy ott várakozott, ahol az újoncnak kellett sorakozniuk. Alig láthatóan mosolygott. Pickering odament hozzá, és beállt mellé a sorba.

– Most már tudom, hogy miért ettél meg mindent – mondta Pickering.

– Volt már részem ebben a baromságban – mondta McCoy.

– Mit csinálsz itt?

– Szerinted?

– Nem azt mondtad, hogy ki akarsz szállni?

– Neked volt igazad. Befagyasztották a leszereléseket – mondta McCoy.

– Akkor itt elhülyülhetünk – mondta Pickering. – Nem is lesz rossz.

– Tartsd magad távol tőlem – mondta McCoy.

– Mi van? – kérdezte Pickering meglepetten. Nem értette, hogy McCoy miért ilyen elutasító vele. – Mi a francért mondd ezt?

– Ismerem Pleasant tizedest – mondta McCoy. – Legalábbis a fajtáját. Ki nem állhatja a főiskolát végzett kölyköket, akik tisztek akarnak lenni, de még náluk is jobban utálja a tengerészgyalogos tizedeseket, akik hadnagyok akarnak lenni. Ahogy rájön, hogy tengerészgyalogos vagyok, rám fog szállni.

– Akkor legalább egálban leszünk – mondta Pickering. – Már úgyis kihúztam nála a gyufát.

– Hallgass rám, Pickering – mondta McCoy. – Nagyobb szarban leszel, ha kiderül, hogy haverok vagyunk. Mindketten ráfázunk.

– Nem értelek – mondta Pickering.

– Nem is kell, hogy megértsd – mondta McCoy. – Csak hallgass rám. Tartsd magad távol tőlem.

– Akkor kapd be – mondta Pickering sértődötten. McCoy rávigyorgott.

– Ez már mindjárt más – mondta McCoy. – Az istenért, Pick, tudom, hogy mit beszélek. Előbb-utóbb kapunk kimenőt. Akkor majd kereshetünk magunknak pár tizennégy éves virginiai szűzlányt. De amíg nem tudunk meglógni ez elől a pöcs elől, főleg, ha végig is akarod csinálni a kurzust, láthatatlanná kell válnod.

Pickering még mindig nem értett egy szót sem az egészből, de nagyon megkönnyebbült, hogy McCoy nem akarja lerázni. Aztán azon kezdett el morfondírozni, hogy miért könnyebbült meg ennyire.

(Kettő)

Tengerészgyalogos-iskola zászlóalja, „C” század

Quantico, Virginia

1941. szeptember 1., 18.05

Pleasant tizedes kiadta a parancsot a szakasznak, hogy „pihenj”, azután bejelentette, hogy el fogja magyarázni, hogyan kell szétszedni a zsírral bekent puskákat, amiket egész nap magukkal kellett hurcolniuk.

Pleasant tizedes közölte velük, hogy ha már szétszedték, akkor tisztítsák is meg a fegyvereiket, mert 21.00-kor visszamegy, és ellenőrzi a megtisztított puskákat, aztán pedig megmutatja nekik, hogy hogyan kell összerakni. Azt is mondta, hogy jól tudja, mindannyian kitisztított fegyverrel szeretnék kezdeni a második napot. A tengerészgyalogosok legnagyobb büszkesége a tiszta fegyver volt.

McCoy egységvezető-jelölt az egész szöveget óriási baromságnak tartotta. Egy kis baromságra még számított is. Egy kis baromság meg szarakodás még jót is tesz az újoncnak. Pleasant tizedes eléggé egyértelművé tette, hogy abszolút a hatalmában tartja a főiskolás kölyköket. Azok, akiknek fel kellett nyal-

niuk a reggelijüket a tálcáról, megtanulták, hogy attól kezdve csak annyi kaját szedjenek maguknak, amennyit meg is bírnak enni. Ezzel nem is volt baj.

De ennek a fegyvertisztítósdinak nem volt semmi értelme. Csak mindenkinek megkeserítette az életét, és jó ürügyet adott Pleasant tizedesnek arra, hogy az összes újoncnak leharapja a fejét, amiért összekente magát zsírral. Ronggyal az életben nem lehetett leszedni a Cosmoline-t a puskáról. A Cosmoline tette a dolgát, vagyis védte a fémét az oxidálódástól, mégpedig úgy, hogy belefolyt minden nútba, résbe és apró lyukba, ami a mechanikában vagy a puskatuson volt. Az ember az örökkévalóságig törölgethette, és még akkor is maradt rajta a rohadt Cosmoline-ból.

A Cosmoline-t két módszerrel lehetett eltávolítani a fegyverről. A legjobb – és legveszélyesebb – módszer az volt, ha az ember egy szemeteskukába beleöntött vagy húsz liter benzint, és belemártotta a puskát. Ha senki nem gyújtott rá a környéken, és az ember nem pörkölte meg a saját seggét, akkor teljes volt a siker, mert a benzin teljesen feloldotta a Cosmoline-t.

A másik módszer a forralt víz volt. Ehhez kellett egy tábori vízmelegítő²⁰, amibe az ember belerakta a fegyverek mechanikáját, és hagyta, hogy hadd rotyogjanak a kis mocskok, mint a főtt rákok.

Pleasant viszont egyik lehetőséget sem ajánlotta fel. Igazi pöcs módjára viselkedett, de McCoy elhatározta, hogy minden szarságot nem fog lenyelni. Megígérte magának, hogy nem keveredik semmibe, láthatatlanná válik, és mindent megtesz, amit kérnek tőle. Ebbe azonban nem tartozott bele az olyan értelmetlen szarakodás, mint például a Cosmoline három órán át való dörzsölése.

Amikor Pleasant tizedes megkezdte a kiselőadását arról, hogy miként kell szétszedni a .30-as kaliberű M1-es puskát, McCoy a Pickering mögötti sorban állt, háromoszlopnnyira balra. Egy pillanatig megfordult a fejében, hogy magával viszi Pickeringet is, de azután meggondolta magát. Egyrésről egy megtisztíthatatlan fegyver megtisztítása jó lecke volt egy főiskolás kölyök számára,

---

²⁰ Benzines vízmelegítő, amelyet egy 100 literes szemetesbe tettek. A kintinban az evőeszközök sterilizálást forró vízben végzik

másrészről pedig McCoy éppen arra készült, hogy engedély nélkül távozzon, amelyért szigorú büntetés járt – amint azt Pleasant tizedes aznap az egyik kiselőadása során némileg kiszínezve közölte is. Ha valakit azon kaptak, hogy engedély nélkül volt távol (vagyis nem tartózkodott a megfelelő helyen, a megfelelő időben, a megfelelő egyenruhában), azt azon nyomban áthelyezték egy lövészs századhoz, és örökre búcsút inthetett a hadnagyi arany sávoknak.

Miután Pleasant „oszolj”-t vezényelt, és az újoncok futólépésben bemasíroztak a laktanya épületébe, McCoy bement a latrinába, és a kezét jó alaposan megmosta szappannal. Azután egy ronggyal megragadta a Garandját, és kísétált a hátsó ajtón.

Amint a támaszponti csendőrség belső udvara felé igyekezett, az járt a fejében, hogy odaát sikerült neki kikerülni minden japcsi őrszemet, most viszont valószínűleg el fogja kapni valami buzgó mócsing főiskolás kölyök egy töltetlen Garand puskával.

De nem ez történt. A Garandot elrejtette az egyik vízesárokban, azután pedig besétált a támaszponti csendőrség irodájába. Stecker tűzvezető törzsőrmester parancsát már iktatták, így az egyik MP kinyitotta a belső udvar kapuját, és beengedte McCoyt.

McCoy odahajtott, ahol elrejtette a Garandot, és magához vette. Azután felnyitotta a csomagtartót, kivett belőle egy overallt, amelynek az ujjara tizedesi csíkok voltak festve, felvette, azután kivette a filckalapját a kalapprésből, és a megfelelő szögben a fejére helyezte.

A kapunál álló MP rögtön kiszúrta a sorállományúak számára kiadott, a kocsiszélvédőjére ragasztott matricát, illetve a ropogósra préselt filckalapot a sofőr fején, intett a LaSalle-nak, hogy mehet tovább, de McCoy azért csak lelassított, és megállt.

Az MP a kocsihoz lépett.

– Merre van a legközelebbi benzinkút, autószerelő-műhely vagy gőzborotvás kocsimosó? – kérdezte McCoy.

Az MP egy ideig gondolkodott.

– A közelben van egy Sunoco-kút – mondta. – Ahogy felhajt az US 1-esre, térjen le balra.

– Lekötelezett – mondta McCoy, majd feltekerte az ablakot, és beletaposott a gázba.

A Sunoco-benzinkút gőzborotvája nem működött, de volt ott valami sokkal jobb, ami egyszerűen lenyűgözte McCoyt: egy új

gép, amit kifejezetten koszos, zsíros autóalkatrészek megtisztítására terveztek. A gép egyik hajlítható csövén keresztül valami nem gyúlékony oldószert adagolt egy olyan mosogatófélébe. Harminc perc súrolás a drótkefével, és egy csepp Cosmoline sem maradt, se a fegyver mechanikáján, se a Garand puska többi részén.

Egy órával azután, hogy kiment a főkapun, McCoy vissza is ért. Újra megállította a LaSalle-t.

– Megtaláltam – mondta az MP-nek. – Kösz.

– Bármikor – felelte az MP.

McCoy úgy vélte, hogy bőven van még ideje egy zuhanyra, mielőtt Pleasant tizedes újra felbukkan. A víz hideg volt. Tehát a főiskolás kölykök megpróbálkoztak a meleg vízzel. A zuhanyzó padlóján 2 centi vastagon állt a Cosmoline. Persze nem sokra mentek vele. Amikor McCoy visszaért, mindenki vadul dörzsölgette az alkatrészeket a rongydarabokkal.

McCoy megfogott két rongyot, és a lábára tekerte, azután lezuhanyozott, majd levette a rongyokat a lábáról, a többi rongyra hajította, végül pedig felvette a tiszta overallját.

Szétszedte a Garand puskát, az alkatrészeket az ágyára helyezte, azután pedig bemászott az ágya alá, és várta Pleasant tizedest.

Öt perccel később valaki elkiáltotta magát, hogy „vigyázz”, mire McCoy elkezdett kikászálódni az ágya alól. De fel sem tudott állni, amikor Pleasant végigviharzott az ágyak között, és hozzá lépett.

McCoy vigyázzba vágta magát, Pleasant pedig előrehajolt, hogy a filckalapja karimája McCoy arcához ért.

– Ki mondta, hogy lefeküdhetsz, seggfej? – érdeklődött Pleasant tizedes.

– Senki, uram! – felelte McCoy.

– Akkor mit csinált az ágyon, seggfej?

– Uram, az ágyon semmit, uram!

Pleasant tizedes megpillantotta az ágyra rakott fegyveralkatrészeket, és kénytelen volt beismerni, hogy az ágyon valóban nem maradt annyi hely, hogy a seggfej lefekhessen rá.

Előrehajolt, és felkapta az első alkatrészt, ami a keze ügyébe akadt. Véletlenül éppen a töltényadagatót fogta meg.

– Maga szerint ez tiszta, seggfej? – kérdezte, még mielőtt megnézte volna, hogy mit tart a kezében.

– Igen, uram – mondta McCoy. – Szerintem elég tiszta, uram! Pleasant tizedes McCoy orra alá dugta a töltényadogatót.

– Szóval maga szerint ez tiszta, seggfej? – kérdezte. *Hogy a fene egye meg, ez tényleg tiszta!*

– Igen, uram! – kiáltotta McCoy.

– Mi a sorozatszám a fegyverének, seggfej?

– Uram, 156 331, uram!

Pleasant tizedes farkasszemet nézett McCoy egységvezető-jelölttel.

– Rakja össze a fegyverét, és takarodjon ki, seggfej! – adta ki az utasítást Pleasant tizedes. – A századiroda előtt van egy magas oszlop, aminek a tetején fényt fog látni. Azt a fényt fogja őrizni, amíg le nem váltom!

– Igen, uram! – mondta McCoy.

Tíz perccel később Pleasant tizedes jelent meg a századiroda előtti villanyoszlop alatt.

McCoy pihenj helyzetbe tette a puskáját.

– Állj! Ki vagy? – kérdezte.

– Mégis mit gondolsz, hogy ki a szar lehet az? – kérdezett vissza Pleasant tizedes. – Gyere utánam.

Az épület hátuljához sétált, ahol egy 1939-es Ford kupé parkolt.

– Szállj be.

McCoy beült az anyósülésre. Pleasant hátranyúlt, azután előhúzott két doboz sört.

– A sörnyitót majd dobod a hamutartóba – mondta.

– Kösz – mondta McCoy, és kinyitotta a sörét.

– Te vagy McCoy, igaz? Gyilkos McCoy?

– McCoy vagyok.

– Három tengerészgyalogost raktak a seggfejek közé – mondta Pleasant. – Nem voltam benne biztos, hogy ki kicsoda.

McCoy nem válaszolt.

– Be akarsz nekem tenni, McCoy? – kérdezte Pleasant.

Furcsa kérdés. Miért hiszi ez, hogy én bármivel is be akarnék tenni neki? Ez a seggfej nem elég tökös ahhoz, hogy mindenkivel kiszúrjon. Csak azokkal mer szarakodni, akin látja, hogy nem fog vissza-

vágni. És valamiért tart tőlem. Gyilkosnak nevezett. Csak nem azt hiszi ez aféleszű seggfej, hogy belevágok egy kést?

– Nem – mondta McCoy. – Miért?

– Hogy tisztítottad meg a puskádat? – kérdezte Pleasant. McCoy úgy gondolta, hogy még nem jött el az igazság perce.

– Öngyújtófolyadékkal – felelte.

– Biztos ráment vagy egy liter – mondta Pleasant. – Benzin-nel könnyebb.

– Lehet, de a rongytól még az öngyújtófolyadék is jobb – mondta McCoy.

– Viszont így elárultad magad – mondta Pleasant. – Nem volt túl okos húzás.

– Nem akartam okoskodni – mondta McCoy.

Pleasant tizedes hosszú másodpercekig nézte McCoy arcát, azután egy bólintással jelezte, hogy hisz neki.

– Nem ez volt az első Cosmoline-os fegyver, amit meg kellett tisztítanod, igaz? – kérdezte Pleasant. – Szerintem te is ezt tetted volna a helyemben.

McCoy nem válaszolt.

– Két sztori kereng rólad, McCoy – mondta Pleasant. – Az egyik sztori szerint kinyírtál egy halom kínait odaát. A másik szerint meg magas rangú haverjaid vannak. Mit szölsz te ehhez?

– Volt egy kis lövöldözés Kínában – mondta McCoy. – Éppen szolgálatban voltam.

– Na, és rabbid is van?

– Micsodám?

– Pártfogód, aki egyengeti az utadat.

– Nem tudok róla – felelte McCoy. – Jelentkeztem, és felvettek.

Pleasant felhorkant, mint aki nem hisz a másiknak.

– Na, akkor tisztázzunk valamit, McCoy – mondta Pleasant. – Én nem lépek a te farkadra, és te se lépsz az enyémre. De két dolgot ne feledj. Egy, én szarok rá, ha valakinek rabbija van. Kettő, itt néhányan úgy gondolják, hogy Portsmouthban lenne a helyed.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz, Pleasant – mondta McCoy.

– Nem a francot – mondta Pleasant, majd a szájához vette a sörösdobozt, kiitta a tartalmát, azután pedig összegyűrte.

– Idd meg a söröd, McCoy – mondta Pleasant. – Azután meg menj vissza a többiekhez.

Ezzel kiszállt a Fordból, és elsétált.

McCoy lassan itta meg a sörét. Sajnálta, hogy a Kínában történekről már mindenki tudott a Tengerészgyalogságnál, de azért nem lepte meg a dolog. A Tengerészgyalogság kicsi, a tengerészgyalogosok pedig éppen olyan pletykások, mint a nők, főleg, ha valami szaftos ügyről van szó, mint például ha egy tengerészgyalogos lelődöz egy halom kínait. Valószínűleg valamelyik Kínából hazatért tengerészgyalogos besétált Stecker tűzvezérhez, és elmesélte, hogy mi történt a kompnál. Stecker tűzvezér pedig elmondta Pleasantnek.

Azt viszont sehogyan sem tudta megfejteti, hogy ki lehet a „rabbi”, akiről Pleasant beszélt, és hogy kik lehetnek azok az emberek, akik szerint Portsmouthban lenne a helye, nem pedig az egységvezető-kurzuson.

Tíz perccel azután, hogy Pleasant tizedes magára hagyta, McCoy kiszállt a Fordból, a .30-as kaliberű M1-es puskát a jobb vállához támasztotta, visszament a többiekhez, levetkőzött, és eltette magát másnapra.

(Három)

Tengerészgyalogos-iskola

Quantico, Virginia

1941. október 12.

A hat hét gyorsan eltelt. Ahogy azt McCoy előre sejtette, a kiképzés tökéletes mása volt a Parris-szigeteken kapott alapkiképzésnek. A főiskolás kölykökből mindenképpen tengerészgyalogost kellett faragni, mielőtt tengerészgyalogos-tiszt lehetett volna belőlük. Ez azt jelentette, hogy meg kellett tanulniuk azonnal, és feltétel nélkül engedelmeskedni, méghozzá olyan szinten, hogy reflexszé váljon a dolog.

Ezért aztán, ha az egységvezető-jelölt nem reagált azonnal és feltétel nélkül bármire, amire Pleasant tizedes vagy egy másik kiképző tiszthelyettes utasította, azonnal megbüntették.

Például, ha valamelyik fiatalúr nem rohant ki elég gyorsan és elég lelkesen a sorakozóra, addig kellett az egész szakasznak a

sorakozóhoz rohangálnia, amíg Pleasant tizedes azt nem mondta, hogy elég.

Pleasant tizedesről hamar kiderült, hogy van fantáziája. Néhány alkalommal olyan ötlete támadt, hogy a fiatalurak azért nem tudnak elég gyorsan felsorakozni, mert a felszerelésük túlságosan nehéz. Ezért aztán megkérte őket, hogy vegyék le a rohamsisakot és a teljes menetfelszerelést, és próbálkozzanak újra alsónadrágban, atlétában, kamásliban és acélsisakban. Természetesen a puskájukról sem feledkezhetek meg.

Ehhez persze le kellett venniük a kamáslijukat és a típus-egyenruhájukat. A típusegyenruhát előírászerűen össze kellett hajtogatniuk, és az előírászerű helyre kellett tenniük a katonaládában, azután a kamáslijukat a meztelen lábukra kellett felvenniük.

Ha ettől gyorsabbá váltak, Pleasant tizedes tovább kísérletezett. A következő alkalommal esőköpenyben, típusnadrágban és atlétában kellett felsorakozniuk, töltényövvvel a derekukon. Ehhez ki kellett fűzni a kamáslijukat, előírászerűen el kellett tenniük, azután a töltényövről le kellett venniük a kulacsot, az elsősegélycsomagot és a vászonhevedert, azután mindent az előírás szerinti helyére kellett tenni.

Azután Pleasant tizedes úgy döntött, hogy ki kellene próbálniuk, hogy megy-e már a sorakozó a megfelelő sebességgel és kellő lelkesedéssel – teljes menetfelszerelésben. Tehát újra fel kellett csatolniuk a kulacsot, az elsősegélycsomagot és a vászonhevedert a töltényövre; az esőköpenyt össze kellett hajtogatniuk, és a katonaláda előírás szerinti helyére kellett tenniük, végül pedig újra be kellett fűzniük, és fel kellett venniük a kamáslit.

A lehetséges variációk száma végtelennek bizonyult, de Pleasant tizedes mindent megtett azért, hogy a lehető legtöbbet ki próbálja rajtuk.

Az elkövetett bűnökért az újoncnak bűnhődniük kellett.

A legsúlyosabb bűnnek az számított, ha valaki elejtette a .30-as kaliberű M1-es puskát. Aki ilyesmire vetemedett, annak futólépésben kellett köröznie a gyakorlótér körül, a feje fölé – kinyújtott kézzel – tartott puskával, közben pedig azt kellett üvölnie: „A puskám a legjobb barátom, én meg egy szemét mocsok vagyok, mert nem bántam vele rendesen. Isten irgalmazzon a nyomorult lelkemnek!”

Szintén bűnnek tartották a nevetést, a kuncogást és az alig hallható vihogást. A bűnösnek futólépésben kellett köröznie a gyakorlótér körül, a feje fölé – kinyújtott kézzel – tartott puskával, közben pedig teli torokból azt kellett üvölnie: „Hiéna vagyok! A hiéna egy állat, és akkor is röhög, ha nincs min röhögni, így röhög egy hiéna: Ha-ha-ha-ha-ha-ha!”

A fegyelemre nevelés másik módja a zárt alakzatban végzett gyakorlat és a reggeli torna volt. Ezek során a fiatalurak rengeteg zsírt elégettek, és az izomzatuk szépen fejlődött. A reggeli torna harminc percig tartott (később negyvenöt percig, azután egy óráig). A zárt alakzatban végzett gyakorlatra minden nap legalább egy órát szántak.

Azok a fiatalemberek, akik a szolgálati idő alatt (amely 03.45-kor kezdődött, és addig tartott, amíg Pleasant tizedes jónak látta) szemet szűrtak Pleasant tizedesnek, számíthattak egy kis extra tornára. Általában ez pár tucat fekvőtámaszra korlátozódott, de ha valamelyik fiatalember olyan mozdulatot tett, amelyet Pleasant tizedes ügyetlennek vagy idétlennek tartott (például eltévesztette a lépést), akkor jött a „kacsajárás”.

A kacsajáráshoz az egyik újoncnak le kellett guggolnia, a mögötte lévőnek pedig a tarkójára kellett tennie a .30-as kaliberű M1-es puskát. Ekkor a guggoló újoncnak el kellett indulnia előre, és azt kellett üvölnie: „Így mennek a kacsák! Háp! Háp! Háp! A jövőben nagyon igyekszem majd úgy járni, mint egy tengerészgyalogos!”

McCoy már végigcsinálta ezt az egészet az alapkiképzésen, a Parris-szigeten, de ettől még nem lett könnyebb a dolga. Igencsak meglepte, hogy mennyire nincs formában (a lába tele volt vízhólyaggal, az izmai pedig sajogtak). Igazából csak annyi előnye volt neki és a két másik tengerészgyalogos-tiszthelyettesnek a főiskolás kölykökkel szemben, hogy a parancsokra való azonnali reagálást már beléjük verték, és az reflexszé vált. Hasonlóképpen volt már szerencsájük a zárt alakzatban végzett gyakorlatokhoz, tudták, hogyan kell iszonyatos hangerővel utasításokat üvölni, és ami még ettől is fontosabb volt, megtanulták a hanglejtsést, úgyhogy az is ment automatikusan.

A szakasz három tengerészgyalogosa megtanult még egy új dolgot. Ha a zárt alakzatban végzett gyakorlatokat olyasvalaki irányítja, aki nem tudja, hogy mit csinál, és fogalma sincs a

hanglejtésről és a ritmusról, az még a washingtoni tengerészgyalogos zenekart is egy utolsó csürhévé tudja varázsolni, akik úgy csetlenek-botlanak, mint a zsiráfok a műjégpályán.

Azokon a szemléken kívül, amiket Pleasant tizedes tartott akkor, amikor éppen kedve szottyant (és előfordult, hogy korán kelt, és még a hivatalos, 03.45-ös ébresztő előtt jött rá a bolondóra), minden szombat reggel volt egy tisztasági ellenőrzés is. Hivatalosan ezt a század tűzvezető őrmestere és a századparancsnok vezette.

Miután Pleasant tizedes nem szerette volna, ha elmarasztalják egy rakás trehány fiatalember miatt, előzetes és előzetes-előzetes tisztasági ellenőrzést tartott a szakasznál. Utóbbira péntek esténként került sor, miután felsikálták és fényesre polírozták az egész laktanyát. A szakasznak mindenképpen meg kellett felelnie az előzetes-előzetes ellenőrzésen, különben Pleasant nem hagyott békét nekik. Előfordult, hogy Pleasant késő éjszakaig takarítottatott velük.

Az előzetes ellenőrzésre másnap reggel került sor, fél órával a reggeli sorakozó előtt. Erre azért volt szükség, hogy megtudja, a seggfejek nem cseszték-e el a rendet azalatt a három-négy óra alatt, amíg aludniuk kellett volna. Ha elcseszték, akkor reggeli helyett kiköszörülhették a csorbát.

Híre ment, hogy az aznapi ellenőrzés rohadtul szigorú lesz. A századparancsnok, aki már magában is elég kemény ember volt, nem tartózkodott a támaszponton. Így aztán az ellenőrzést egy másik tisztnek, a zászlóalj ételmezési tisztjének kellett elvégeznie, akiről pedig az a hír járta, hogy egy maréknyi zabszem van a seggében, és csak akkor élvezi az életet, ha valakivel szarakodhat.

McCoy nem aggódott különösebben. Tudta, hogy ha az ember előkészítette a cuccát, és az előírás szerinti helyre tette, már nem rajta múlott a dolog. Ha az ellenőrzést végző tiszt ki akart cseszni valakivel, akkor ki is cseszett vele. Akkor is talált valami hibát, ha nem volt. Ha kellett, belerúgott az ágy alá csúsztatott bakancsokba, hogy büntetést adhasson, amiéit nem lettek kipucolva. Ha az ember nem tud beleszólni az események alakulásába, akkor minek idegeskedjen feleslegesen?

Amikor Pleasant „vigyázz”-t vakkantott, McCoy vigyázzba vágta magát: a lábai negyvenöt fokos szöveget zártak be, bal kezé-

nek ujjai a nadrágja varrását érintették, jobb kezével pedig a Garand puskát tartotta, valamivel a bajonett fogantyúja alatt.

Egyenesen előre nézett, és hallotta a puskák koppanását, amint a fiatalemberek egymás után váltottak vigyázból fegyverszemle pozícióba. Amíg ez ment, kajánul azon spekulált, hogy egy kis szerencsével valamelyik fiatalúrnak beleakad a hüvelykujja az M1-es mechanikájába a fegyverszemle alatt, ami az „M1-es hüvelykujj” nevű sérülés kialakulását vonja maga után. Ha felordít fájdalmában, akkor az ellenőrzés gyorsan véget ér.

De aznap nem érte ekkora váratlan szerencse. A fegyverek koppanását egyre közelebbről hallotta. A szeme sarkából már látta a közeledő ellenőröket.

A Garandot átlósan maga elé emelte, a mechanikát hátrahúzta, ellenőrizte, hogy a fegyver nincs megtöltve, azután maga elé nézett, arra várva, hogy kivegyék a kezéből.

Azután hirtelen ott állt előtte John R. Macklin tengerészgyalogos főhadnagy.

Macklin nem mosolygott, és az arcizma sem rezdült, amikor meglátta McCoyt.

– Ez az ember nem borotválkozott meg – mondta Macklin hadnagy.

A tűzvezér, aki a nyomában haladt, azonnal lejegyezte a kapcsolós jegyzetömbre, amit Macklin mondott.

Macklin kikapta McCoy kezéből a Garandot, belenézett a mechanikába, aztán a puskát felemelte, hogy belenézhesen a csőbe.

– A fegyvere pedig mocskos – mondta Macklin hadnagy, aztán visszahajította a Garandot McCoynak, de olyan erővel, hogy a fegyver nekivágódott McCoy kezének, amitől majdnem elejtette.

A tűzvezér kötelességtudóan jegyzetelt. „Mocskos fegyver.”

Macklin hadnagy a következő emberhez lépett. McCoy lezárta a fegyver mechanikáját, és az oldala mellé engedte.

A Garand már akkor is tiszta volt, amikor McCoy előző este szétszedte, és újból megtisztította. Az ellenőrzés előtt pedig két órával borotválkozott meg.

Ettől a perctől kezdve kétsége sem maradt afelől, hogy ki gondolja azt, hogy az USA Haditengerészete börtönébe, Ports-

mouthba való, nem pedig az egységvezető-kurzusra, Quanticóba.

McCoy sejtette, hogy Banning százados valószínűleg szétrúgta Macklin seggét, amiért hagyta magát elfogatni Jencsingben.

Fél órával később McCoyt a századirodára hívták.

A tűzvezér volt jelen és Pleasant.

Mr. McCoy – kezdett hozzá a tűzvezér –, a Tengerészgyalogoságnál nincs mentség arra, ha valakinek a fegyvere mocskos.

McCoy a vigyázz pozícióból pihenj állásba tette a fegyverét, azután pedig a tűzvezérhez dobta, mint valami kosárlabdát.

– Mi a büdös francot csinál? – kérdezte a tűzvezér dühödten, de azért felcsattantotta a mechanikát, belenézett, azután pedig felemelte a puská tusát, hogy belenézhesen a csőbe is.

– Meg akarja fogni az állam, tűzvezér? – kérdezte McCoy.

– Ez a fegyver mocskos, Mr. McCoy – mondta a tűzvezér, és visszadobta a Garandot McCoynak –, maga pedig borotvátlan, méghez azért, mert Macklin hadnagy azt mondta. Vette az adást?

– Vettem az adást.

– Pleasant tizedes most visszakíséri a laktanyába, ahol személyesen fogja ellenőrizni, hogy megborotválik-e. Azután azt is ellenőrzi, hogy megtisztítja-e a mocskos fegyverét. Amikor végzett, átvezeti magát hozzám, én pedig ellenőrzöm, hogy elég tiszta-e a fegyvere, és hogy rendesen megborotválik-e. Ez azt jelenti, hogy maga miatt itt kell maradnom, és nem mehetek vissza a szállásomra. Ettől felmegy bennem a pumpa, McCoy. A feleségemnek tervei voltak a hétvégére, de maga beleszart.

McCoy pontosan tudta, hogy mikor kell tartania a száját.

– És mondok én magának még valamit. Macklin hadnagynak igaza van, McCoy. Nem tudom, hogy a büdös francba kerül egy kínai tengerészgyalogos tizedes a gépállásból ilyen múlttal a tisztiiskolába. Fogalmam nincs, hogy jutott el idáig. Csak arra tudok gondolni, hogy valakinél úgy benyalta magát, hogy csak a füle látszott ki. Nem szeretem, ha egy tengerészgyalogosnak szaros az orra, McCoy. Azt meg végképp nem szeretem, akinek rabbija van. Vette az adást?

– Igen, uram – mondta McCoy.

– Végezetül, Mr. McCoy, szeretném, ha tudná, hogy az egy-ségvezető-kurzuson való részvétel nem kötelező. Bármikor ki-szállhat, és megtarthatja a sávjait.

– Nem áll szándékomban kiszállni, tűzvezér – mondta McCoy.

– Ha viszont kívágják innen, McCoy – mondta a tűzvezér –, mondjuk helytelen magatartásért vagy hanyagságért, vagy va-lami hasonlóért, akkor mehet valamelyik lövészszázadhoz. Gon-dolkodjon el ezen, McCoy.

– Igen, uram.

– Pleasant tizedes – mondta a tűzvezér –, azt hiszem, hogy a laktanya padlójára ráférne egy kis csiszolás. Gondolja, hogy Mr. McCoy könnyebben az eszébe vési, hogy rendszeren meg kell bo-rotválnoznia, és a fegyverét is tisztán kell tartania, ha az egész hétvégét padlócsiszolással tölti?

Pleasant bólintott. McCoy úgy látta, hogy egy kicsit szégyelli magát, de azért tette, amit a tűzvezér mondott neki. Nem volt más választása.

(Négy)

4. tengerészgyalogos-ezred, parancsnokság

Sanghaj, Kína

1941. október 19.

Mindössze néhány tiszttel közölték bizalmasan és részletek-be menően, hogy az Amerikai Egyesült Államok hazarendeli a Kínában állomásozó haderőt. Edward Banning százados, a 4. tengerészgyalogos-ezred S-2-je közéjük tartozott.

A Jangce folyón cirkáló őrnaszádoknak – a hajóknak és a személyzetnek – azonnali hatállyal el kellett indulnia a Haditen-gerészet cavite-i bázisára, amely a Manilái-öbölbe nyúló, 6,5 ki-lométer hosszú félszigeten működött. A terv az volt, hogy az ör-naszádokat a Haditengerészeti Fülöp-szigeteken állomásozó had-erejéhez vezénylik erősítés gyanánt. Az persze kérdéses volt, hogy az öreg, alacsony merülésű, könnyűfegyverzettel rendel-kező folyami hajók mekkora segítséget jelentenek majd. Már ami-att is aggódtak, hogy az őrnaszádok – útban a Manilai-öböl felé – viharosabb vizekre érnek, felborulnak, és elsüllyednek. Ezeket a

hajókat folyami hajózásra tervezték, nem pedig arra, hogy hullámok közt bukdácsoljanak egy tájfun közepén.

Hasonlóképpen a SUBFORCHINA öreg, kisméretű tengeralattjáróit is azonnali hatállyal Cavite-be vezényelték, noha a tengeren való hajózás számukra is hasonló veszélyeket rejtett. Kicsik voltak, és öregek, és főleg part menti használatra lettek tervezve, nem pedig mélytengeri cirkálásra. De a folyami hajókkal ellentétben a tengeralattjárók öt vagy akár hat órát is el tudtak tölteni a felszín alatt, ahol ki tudtak húzni egy-egy vihart.

A 4. tengerészgyalogos-ezredet alkotó két zászlóaljjal már más volt a helyzet. Tengerészgyalogosok voltak, akiket a kiképzésük és a felszereléseik alkalmassá tettek arra, hogy bárhol harcba szálljanak az ellenséggel. De háború esetén szimplán gyalogságként vetették be őket. A tengerészgyalogosok hivatalos szerepe az volt, hogy partraszállási hadműveletek révén mérjenek csapást az ellenséges haderőkre. De két tengerészgyalogos-zászlóaljat a megfelelő számú jármű és a megfelelő erősítés nélkül aligha lehetett eredményesen bevetni, mint partra szálló haderőt.

Mindenesetre a 4. tengerészgyalogos-ezred előretolt egységét az USS *Henderson*, a Haditengerészet egyik csapatszállító hajója fedélzetén akarták elszállítani október 28-án. Az USS *Shaumont*, a Haditengerészet másik csapatszállító hajója szintén szerepet kapott. A fedélzetén az amerikai hadsereg csapatait kellett elszállítania a nyugati partról a Fülöp-szigetekre, szintén erősítésként. A Haditengerészet emellett két civil tengerjáró hajót is kibérelt. A *President Madison*nak november 28-án kellett elindulnia az 1. zászlóaljjal, a *President Hamson* pedig a 2. zászlóaljat volt hivatott elszállítani. Ha semmi nem jön közbe, akkor a 4. tengerészgyalogos-ezred december első hetében meg is érkezik Manilába. Azután a *Henderson* vagy a *Shaumont* visszamegy Tiencsinbe, és felveszi a tiencsini és a pekingi egységeket.

Az USA Haditengerészetének Fülöp-szigeteken állomásozó hadereje egy megerősített Catalinát – egy hosszú távú, kétéltű felderítő repülőgépet – küldött Kínába, hogy felvegye a Jangce folyón őrzőjáratot teljesítő egység és a SUBFORCHINA tiszteit, azután pedig Cavite-be vigye őket, ahol előkészítik a hajók érkezését.

Az ezredes az utolsó pillanatban értesült ez utóbbi információról, és gyorsan rá is vette az egyik tisztársát, hogy szabadítson fel egy helyet az egyik tisztje számára.

Az ezredes úgy vélte, hogy nem ütköznek majd semmilyen logisztikai problémába, amikor az emberei megérkeznek a Fülöp-szigetekre. A Haditengerészet cavite-i bázisa óriási volt; könnyűszerrel el tudta volna látni a teljes távol-keleti flottát, így aztán nem jelenthetett problémát két tengerészgyalogos-zászlóalj elszállásolása és élelmezése.

Azt viszont már feltétlenül tudni akarta, hogy Douglas MacArthur, az USA Hadserege egykori vezérkari főnöke, azután pedig a Fülöp-szigeteken állomásozó hadsereg marsallja, milyen szerepet szánt a 4. tengerészgyalogos-ezrednek. Ezt pedig hivatalból az S-2 tisztnek, Edward Banning századosnak kellett kiderítenie. Banning huszonnégy órát kapott, hogy összeccsomagoljon, intézkedjen arról, hogy mi történjen személyes tulajdona azon részével, amelyet kénytelen hátrahagyni, mielőtt felszáll a Manilába induló Catalinára.

Amikor Ed Banning százados tudomást szerzett minderről, beszállt a Pontiacjába, és elhajtott a Sanghaji Rendőrsre. Chatworth őrmestert az irodájában találta, és rögtön közölte is vele, hogy egy nagy szívességet szeretne kérni tőle.

– És mi lenne az? – kérdezte Chatworth gyanakodva.

– El szeretnék venni egy állampolgársággal nem rendelkező nőt – mondta Banning. – Ehhez viszont kellene egy igazolás a Sanghaji Rendőrségtől, ami bizonyítja, hogy nem büntetett előéletű.

Chatworth bozontos szemöldöke felszaladt.

– Egy erkölcsi bizonyítvány – mondta Chatworth.

Banning bólintott.

– Az nem lesz elég. Be kell szerezni még egy csomó más papírt is – mondta Chatworth. – Legalább két hetébe fog telni, de csak akkor, ha mindenki viszonozza az összes szívességét.

Banning az órájára nézett.

– Pontosan tizenkilenc órám és harminc percem van.

– Hogy hívják? – kérdezte Chatworth.

Amikor Banning visszament a lakására, Milla közölte vele, hogy nem akar hozzámenni. Azt mondta, tudja, hogy ez tönkretenné a

karrierjét, meg hogy azt is tudja, mi volt a helyzet, amikor összejöttek, és nem akarja, hogy szánalomból vegye feleségül.

– Elleszek én – mondta végül... de nem gondolta komolyan. Két órával később szorosan fogta Ed Banning kezét a rövid szertartás alatt az anglikán székesegyházban, s amikor a férfi megcsókolta, az arca csupa könny volt.

– Uram, engedélyt kérek egy személyes ügy megbeszélésére – mondta Banning, miután belépett az ezredes irodájába, és vigyázzba vágta magát.

– Ha nem kési le azt a gépet, Ed, akkor bármit megbeszélhet velem.

– Uram, ma délután megnősültem.

– Tartok tőle, Ed, hogy engem ez nem érdekel – mondta az ezredes.

– Uram, a feleségem egy állampolgársággal nem rendelkező nő, Nansen-iratokkal.

– Jesszusom, Ed! Tudja, mi a szabály.

– Igen, uram, tudom, mi a szabály.

– Ami engem illet, Banning százados – mondta az ezredes –, nem hallottam a világon semmit. Nem akarom elhinni, hogy egy tiszt szándékosan megszegi a nősülésre vonatkozó szabályokat, és engedély nélkül feleségül vesz valakit.

– Ha megkértem volna az engedélyt, úgyis elutasították volna, uram.

– Inkább kigondolta ezt a baromságot, és most lehúzhatja a karrierjét a nyomorult vécén – mondta az ezredes dühösen. – Jesszusom!

Banning némán állt.

– Tudja maga, hogy milyen helyzetbe hozott engem ezzel, Ed? – kérdezte az ezredes ingerülten.

– Nagyon sajnálom, ha kellemetlenségei lesznek emiatt, uram – mondta Banning. – Természetesen hajlandó vagyok lemondani a kinevezésemről.

Az ezredes egy pillanatig hűvösen méregette.

– Az a maga átkozottul nagy szerencséje, hogy ismerem magát, Banning százados. Tisztában vagyok vele, hogy hajlandó lenne megfizetni ezért, és nem akarta megszegni a kötelességét

mondta az ezredes, majd hozzátette: – Mrs. Banning bizonyára rendkívüli nő.

Banning meg sem tudott szólalni.

– Főtörzsőrmester! – kiáltotta az ezredes, majd utasította a belépőt, hogy csukja be az ajtót maga mögött.

– Banning százados ma megnősült – mondta. – Banning századosnak nem volt engedélye a nősülésre.

A főtörzsőrmester meglepetten nézett Banningre.

– Éppen ezért, főtörzsőrmester, most elkészíti Banning százados számára a házassági engedélyét meg a többi szükséges dokumentumot, természetesen korábbi keltezéssel. Azt hiszem, ilyenkor levelet szokás küldeni a Tengerészgyalogság főparancsnokságára a helyettes vezérkari főnöknek, amiben elmagyarázom, hogy miért nem indítottam Banning százados ellen eljárást, miután tudomásomra jutott, hogy gyöngéd érzelmeket táplál egy külföldi illetőségű hölgy iránt.

– Igenis, uram – mondta a főtörzsőrmester.

– Azért nem indítottam ellene eljárást, mert úgy vélem, a Tengerészgyalogság jelen pillanatban nem engedheti meg magának, hogy lemondjon Banning százados munkájáról, annak ellenére, hogy ebben az esetben ilyen módon viselkedett. Mellesleg úgy vélem, hogy az általam foganatósított büntetéssel az ügyet lezártnak tekinthetjük.

– Büntetés, uram? – kérdezte a főtörzsőrmester.

– Megír egy megrovó levelet, amiben a következő álljon. Idézem: „A tudomásomra jutott, hogy házasságot kötött anélkül, hogy hiánytalanul eleget tett volna a vonatkozó szabályoknak. Ezért megrovásban részesítem.”

– Igenis, uram – mondta a főtörzsőrmester.

– Köszönöm, uram – mondta Banning.

– Ha ez minden, ami a szívét nyomja, Banning százados – mondta az ezredes –, akkor jobb lesz, ha most lelép. Gondolom, bőven van mit elintéznie, mielőtt felszáll a gépére.

Annak ellenére, hogy a főtörzsőrmester esküdözött, hogy minden követ megmozgat, ha kell a seggével, hogy Milla megkapja a konzulátustól az amerikai állampolgárok bevándorló házastársának járó vízumot, amikor Banning odaadta neki a Pontiac kulcsát, Millán erőt vett az a fura érzés, hogy soha többé nem látja viszont.

Mégis mind a ketten azt remélték, hogy minden rendben lesz. Milla meg fogja kapni a vízumot. Banning (illetve mostantól *kettejük*) bútorát és egyéb tulajdonát (beleértve a Pontiacot is) majd később fogják átvenni, hogy elszállítsák a Fülöp-szigetekre. Ha Milla nem kapja meg időben a vízumot, hogy felszállhasson a Fülöp-szigetekre induló hajóra a többi tengerészgyalogos hozzátartozóival, akkor majd felszáll az első járműre, amint megkapta a vízumát.

Persze sokkal valószínűbbnek tartotta, hogy a kocsiját és az összes cuccát berakják a kikötői dokk valamelyik lepusztult rak-tárába, ahonnan annak rendje és módja szerint el fog tűnni. Amikor pedig a tengerészgyalogosok hozzátartozói felszállnak a hajóra, Milla vízum híján kénytelen lesz ott maradni.

A Catalina fedélzetén megpróbált nem gondolni Millára és a jövőre. Semmi értelme nem volt halálra gyötörni magát olyasmi miatt, amibe amúgy sem volt beleszólása.

Aztán eszébe jutott a mondás: „A becsületes embert elkerüli a szerencse.”

Macklin, az aljas szemétláda persze három hetet kapott, hogy elszállíttassa a kocsiját meg az összes csomagját. Együtt utazhatta a csomagjaival. Ráadásul az Államokba ment, és nem a Fülöp-szigetekre.

Rá kellett jönnie, hogy ambivalensek az érzései Macklin hadnaggyal szemben. Egyrésztől átkozottul tisztességtelennek tartotta, hogy a szemétláda biztonságban csücsült az Államokban. Másrésztől viszont jobb, hogy a szemétláda nem lesz a hadműveletek közelében, amikor kitör a háború.

Banning jól tudta, hogy az USA Tengerészgyalogságának tisztikara hamarosan meg fog dolgozni a zsoldjáért, és akkor mindenkinek jobb lesz, ha az olyan undorító férgek, mint Macklin, nem lesznek az útban.

Legvégül, még mielőtt a Catalina motorjának dübörgése álomba ringatta volna, Gyilkos McCoy tizedes jutott az eszébe. Szerencsétlen McCoy, valószínűleg teherautókat zsíroz Philadelphiában, amitől már mindene kivan, kerüli a bajt, és várja, hogy hazaérkezzen Kínából, és elintézzze az áthelyezését. McCoy, a szegény ördög még sokáig várhat.

XI.

*(Egy)
számú lőtér,
Az USA Tengerészgyalogos-iskolája
Quantico, Virginia
1941. november 19.*

Mivel részt vett a Garand puska katonai tesztelésében Fort Benningben még 1938-ban, Jack NU Stecker százados, a Tengerészgyalogos-iskola zászlóaljának helyettes S-3-ja, nem osztotta az általánosan elterjedt véleményt, mely szerint a Garand egy nagy kalap szar. A Tengerészgyalogság elküldött a Hadsereg gyalogosiskolájába egy szakasz tengerészgyalogost Jack NU Stecker tűzvezető törzsőrmester irányítása alatt, hogy kiderítse, mit tud az új puska.

Először nem tetszett neki. Nagy volt és nehéz, nem olyan kecses, mint a Springfield. Azt is csak nehezen tudta elfogadni, hogy amint a puska kilőtte a löszert, és a tusa a vállövének csapódott, a kilőtt töltény hüvelye kirepült, egy újabb töltény került a csőbe, a kakas a hátsó pozícióba került, és a Garand készen állt az újbóli tüzelésre.

Fiatal tengerészgyalogosként Stecker végtelennek tűnő órákon át gyakorolt a Springfielddel, amíg végül olyan lágyan nem tudott bánni az elsütőbillentyűvel, mint a hímes tojással. A zavarát is olyan gyorsan kezelte, hogy a Springfieldjére bárki azt hitte, hogy egy kisebb tűzgyorsaságú géppuska.

Ő és a tesztben résztvevő tengerészgyalogosok büszkék voltak arra, amire képesek voltak a Springfielddel. Legalábbis a legtöbbjük. A Tengerészgyalogság nem szerette volna, ha a tesztben

negyven mesterlövész vesz részt, így aztán pár kölyköt is elküldték velük, akik akkor fejezték be az alapkiképzést a Parris-szigeten. Nem voltak mesterlövészek. Évek kellettek ahhoz, hogy valaki mesterien tudjon bánni a Springfield puskával.

Stecker azzal az elhatározással ment a benningi gyalogosiskolába, hogy nem fog neki tetszeni a Garand.

De megváltozott a véleménye. Először is – noha ez már-már eretnekségnek számított – be kellett ismernie, hogy a Garand irányzéka kétségtelenül precízebb, mint a Springfield puskáé. Amikor megkapta a Garandot, eleinte az elsütőbillentyűt irdatlan erővel kellett meghúzni, de a folyamatos használattól szépen „felpuhult”. A mechanika is nehezen járt, de pár száz lövés után egészen jól bejáratódott. A fegyver végül egészen kezelhetővé vált, miután kikísérletezte, hogy a sárga színű kenőanyagból mennyit kell használni, és hol.

Aztán az a gyalogos fegyvermester kölcsönadta neki a saját Garandját. Gyalogos ide vagy oda, sok mindenben hasonlítottak egymásra. A gyalogos fegyvermester törzsőrmesteri rangban szolgált, csakúgy, mint Stecker, és végigcsinált egy kanyart a 15. „Can Do”²¹ gyalogosoknál Tiencsinben 1935-1938 között. Mindketten értettek a puskákhoz. Stecker és a gyalogos fegyvermester több dologban hasonlítottak egymásra, mint Stecker és a Parris-szigetről frissen behajózott tengerészgyalogos újoncok.

Először megittak pár sört a tiszthelyettesi klubban, azután a gyalogos fegyvermester meghívta Steckert a szállására egy vacsorára, másnap reggel pedig a kezébe nyomott egy Garandot, és közölte vele, hogy egy kicsit átalakította. Remek munkát végzett a ravaszon, és a mechanikája is remekül járt. A puska tusából levéste a felesleget, úgyhogy a puska csöve szinte lebegett (nem volt benne biztos, hogy Steckernek tetszeni fog-e). A hátsó irányzékot kicserélte egy másikra, amelybe a szabványhoz képest feleakkora rést vágott.

Amikor Stecker először lőtt a gyalogos fegyvermester Garandjával – 180 méterről –, csak egy fehér találatjelzőt²² látott a

---

²¹ *Can Do* – Meg tudjuk csinálni, *a ford.*

²² A céltáblán a puskagolyó által ütött lyukat kartonkoronggal jelölik meg – fehérrel, ha a céltábla fekete részébe ment a golyó, és feketével, ha a céltábla más részébe csapódott be. A kartonkorong közepébe egy kis csapot helyez-

céltáblán, miután az a jelölést követően felemelkedett az árok-ból. Csak egyet.

– Jelöljék újra azt a rohadtt céltáblát! – követelte Stecker dühödten, és egy kicsit szégyenkezve. Két lövést adott le a céltáblára, azután pedig ellőtt még egy nyolc löszeres tárat is, és úgy tűnt, hogy mindössze egyszer találta el.

A lőtérre beosztott gyalogos tizedes telefonon utasította a személyzetet az árokban, hogy jelöljék újra a céltáblát, mire az azonnal eltűnt az árokban. Egy perccel később újra megjelent a tábla, de még mindig csak egyetlen fehér találatjelző árválkodott rajta. Stecker érezte, ahogy a szégyentől elvörösödik az arca.

– Öt és fél – kiáltotta a gyalogos tizedes.

– Az meg mi a francot jelent? – kérdezte Stecker. A Tengerészgyalogság terminológiája nem tartalmazott ilyen kifejezést.

– Nos, mester, ez azt jelenti – mondta a tizedes türelmesen –, hogy egy öt és fél centi átmérőjű körbe ment mind a tíz löszer. Nem rossz!

Stecker annyira elégedett volt magával (és nagyon meg is könnyebbült), hogy a tíz löszer egy olyan kis területre ment, hogy egyetlen, öt és fél centis találatjelző eltakarta mind a tíz lyukat, hogy eszébe se jutott leordítani a tizedes fejét, amiért „mester”-nek szólította.

Stecker örült volna, ha a saját Springfieldjével tudott volna ilyen eredményt elérni, pedig arról azt tartotta, hogy pontosabb, mint a tengerészgyalogság bármelyik Springfieldje.

Ekkor kezdett megváltozni a véleménye a Garandról. Most már biztosra vette, hogy ha rendesen beállítják, az otromba vacakkal remekül lehet löni. És csak ez számított. Minden elfogulatlanság nélkül az volt a véleménye – és a hivatalos tengerészgyalogsági fegyverteszt rangidős tiszthelyetteseként abszolút elfogulatlanságot vártak el tőle –, hogy a puska hátracsapódása után gyorsabban célra lehetett tartani, mint a Springfieldet. Akár tetszett neki, akár nem, a Garand gázzal működtetett mechanikája gyorsabban vetette ki a kilőtt töltényhüvelyt, és töltött csőre egy újat, mint egy tengerészgyalogos tűzvezető őrmester egy zavaros Springfield puskával.

---

nek, amelyet azután beleszúrnak a golyó által ütött lyukba. Így a találatot a lövonalról is jól lehet látni.

És ez még korántsem volt minden. Nemcsak a tengerészgyalogos mesterlövészek – az őrmesterek és a tizedesek, akik értettek a lövéshez – teljesítettek jól a Garanddal, de még az újoncok is. Persze nekik nem igazán kellett megküzdeniük a beidegződéseikkel. Egyszerűen megfogták a puskát, és megtanulták, hogyan kell kezelni.

Azért nem ismerte el minden további nélkül, hogy a Garand egy jó fegyver. Például pokolian meglepte az egyik osztagnyi kölyköt, amikor arra utasította őket, hogy ne szedjék szét a puskáikat a lövészet után.

– Elég lesz a csőtisztító, meg egy kis olaj a csőbe. A keféket felejtsek el. Kíváncsi vagyok, hogy mennyi idő után záródik el.

Három napba telt, mire az első Garandnál akadályt jelentett az egyik közlegény.

Aznap utasította az osztagot, hogy szedjék szét a fegyvereket, az alkatrészeket tisztítsák meg, de a puskákat ne rakják össze. Amikor minden alkatrészt megtisztítottak, Stecker utasította a kölyköket, hogy az összes alkatrészt rakják a padlóra egy halomba.

A közlegények ekkor már biztosra vették, hogy Stecker megtévelyodott, és ez a meggyőződésük csak tovább erősödött, amikor Stecker felállt a halom tetejére, és a lábával alaposan összekeverte az alkatrészeket. A Garandról ugyanis azt állították, hogy az alkatrészeket tetszés szerint lehet cserélni. Most majd kiderül.

– Na, most rakják össze – adta ki a parancsot, majd végignézte, ahogy összerakják a fegyvereket.

Most kimegyek, de senki ne merészelje kicserélni az alkatrészeket – mondta. – Valamit ki akarok próbálni.

Másnap az osztag Garandjai közül mindössze egy hibásodott meg. Az is csak egy „kályhacső”²³ volt, és Stecker sejtette, hogy a lőszer lehetett a bűnös. Ezt rögtön be is bizonyította, mégpedig úgy, hogy kilőtt a puskaból három löszert gyors egymásutánban, minden gond nélkül.

Stecker tűzvezető törzsőrmester osztotta annak a néhány tengerészgyalogosnak a véleményét, akik úgy tértek vissza Fort

---

²³ Előfordul, hogy a fegyver mechanikája nem tudja rendesen kivetni a kilőtt tölténnyülevélyt, és ilyenkor a hüvely a nyitott végével felfelé állva beragad. Ezt a jelenséget hívják kályhacsőnek.

Benningből, hogy szentül hitték, a Garandhoz fogható kiváló gyalogsági puskát soha életükben nem láttak. Attól kezdve már nem azon rágódott, hogy a Garand elég jó lesz-e a Tengerészgyalogságnak, hanem azon, hogy mikor kapja meg a Tengerészgyalogság – ha egyáltalán megkapja. Először természetesen a Hadsereg kapja meg. Valószínűleg a Tengerészgyalogságnak be kell majd érnie a Hadsereg elhasznált Springfieldjeivel, a Garandra meg várhatnak.

Éppen ezért Jack NU Stecker százados roppant mód örült, amikor a Tengerészgyalogsághoz kiutalták az első Garandokat. Persze nem kaptak eleget, de legalább már elkezdtek a kiutalásokat. Sajnos egy jó ideig csak annyi Garandjuk volt, amivel mindössze néhány egységet lehetett felfegyverezni, a maradékot pedig a lögyakorlatokon használták.

Stecker százados érdeklődve olvasta a jelentést, amely részletesen taglalta, hogy milyen eredményt értek el a zászlóalj újoncai az új puskával a lőtéren. Nem nagyon tetszett neki, amit látott. Nem volt megelégedve a quanticói tisztek éves minősítő lövészetének eredményével, és azzal sem, ahogy az egységvezetőkursuson résztvevő tisztjelöltek teljesítettek. Úgy döntött, hogy először megnézi, hogy mi a gond a tisztjelöltek kiképzésével, és helyre teszi a dolgokat náluk, azután pedig tesz róla, hogy a tisztek is megkapják a megfelelő eligazítást, mielőtt sor kerülne a következő éves minősítő lövészetre.

08.05-kor, elég későn ahhoz, hogy a lőtéren már javában folyjon a lövészet, Stecker százados felállt az íróasztala mögül, és kísértelt az irodából.

– Jöjjön velem, fiam – mondta az S-3 dzsipje vezetőjének, egy alacsony, rendezett külsejű örvezetőnek, aki a külső iroda egyik karosszékében igyekezett láthatatlanná válni.

Most is, mint ahogy minden alkalommal, amikor be kellett ülnie a dzsipbe, amelynek a volánjánál az örvezető ült, csak arra tudott gondolni, hogy mennyivel jobb volt, amikor még tűzvezető törzsőrmesteri rangban szolgált, megvolt a furgonja, és nem kellett szobor módjára feszítenie a dzsip kényelmetlen ülésén.

A 2. számú lőtér középvezetési vonalában (ahol éppen az egységvezető-jelöltek minősítő lövészetét folyt) néhány apró épület állt közvetlenül a lőtér mester tornya mellett. Az épületek mellett né-

hány autó parkolt; az első lökhárítójuk majdnem érintette a parkoló végébe félig leásott, sárgára festett farönköket. Két dzsip állt a parkolóban (az egyiket a lőtérre beosztott tiszthelyettesnek, a másikat pedig a lőtérre beosztott tisztnek utalták ki), illetve két furgon és egy háromnegyed tonnás Dodge fegyverszállító, amellyel a muníciót hozták a lőszerraktárból. Aztán ott volt még a két, Dodge-alvázra épített új mentőautó, melyeket farral a farönköknek pakolták le.

Stecker szólt a sofőrnek, hogy a fegyverszállító mellé álljon be. Amikor a dzsip megállt, Stecker levette a filckalapját, és kivett belőle egy kis gyógyszeresüveget, amelyben valamikor Bayer aszpirint tartott. Kivett belőle négy darab zsinorra erősített, viaszgolyó kinézetű valamit. Kettőt az őrvezető kezébe nyomott.

– Fogja – mondta a sofőrnek. – Dugja a fülébe.

– Mi ez, uram? – kérdezte az őrvezető gyanakodva.

– Eredeti haiti tengerészgyalogos-füldugó – mondta Stecker.

– Tegye, amit mondtam.

– Igenis, uram – mondta az őrvezető, és miután végignézte, amint Stecker óvatosan a fülébe nyomta a mutatóujjával az egyik viaszgolyót, majd a másikat is, vonakodva ugyan, de ő is követte a százados példáját.

Ha valaki csak futó pillantást vetett volna rá (és egy futó pillantásnál többre senkitől sem számíthatott), észre sem vette volna a füldugót.

Előző este, amikor Stecker megnézte a befőttesüveget, amelyben a füldugóit tartotta, kiderült, hogy mindössze egy pár maradt, úgyhogy úgy döntött, készít még néhányat.

Stecker százados az estét azzal töltötte, hogy a konyhai mosogató fölé görnyedve hat pár füldugót készített. Tudta, hogy jó pár órát kell majd eltöltenie a lőtéren, és régen megtanulta, hogy közvetlen közélről a puskaropogás maradandó és kumulatív halláskárosodást okoz. Ezt bizonyította a számtalan süket tengerészgyalogos tűzvezető őrmester is.

Stecker már őrvezető korában rájött, hogy a cserkészeknek igazuk van. A „Légy résen!”-ben minden benne volt. Nem igazán volt szüksége hat pár füldugóra aznap, csak arra az egyre, az aszpirinesdobozban. Holnap persze kell majd egy új pár, de az majd holnap lesz. De nem volt tartalék füldugója, úgyhogy úgy döntött, ideje készíteni párat.

A haiti füldugó elkészítése jóval bonyolultabbnak bizonyult, mint azt első ránézésre gondolni lehetett volna. Először is kellett egy tucat ceruza, amelyről óvatosan levágta a radírt. Azután a tűzhelyen izzásig felmelegített árral egy lyukat égetett mindegyikbe. Azután egy gombra, amelynek az átmérője alig volt nagyobb, mint a radír átmérője, erős cérnát kötött. Azután a cérna szabadon maradt végét átfűzte a radíron.

Azután egyesével szépen belehelyezte a rádiókat egy-egy lyukba, amelyeket egy darab fába fűrt. Majd egy edényben, amelyet kizárólag erre a célra használt, paraffint és marhafaggyút olvasztott, azután óvatosan a fába fűrt lyukakba öntötte. Miután eléggé lehűltek, a füldugókat egy ceruzával kitolta a lyukakból. A marhafaggyú-paraffim elegy elég plasztikus maradt ahhoz, hogy felvegye a hallójárata alakját, viszont a meleg hatására nem olvadt meg, és nem is dermedt meg annyira, hogy csak nagy nehézségek árán lehessen kivenni.

Ezt a trükköt Haitin tanulta Stecker százados, amikor még tizedesi rangban szolgált 1922-ben. Egy Jim Finch nevű őrmester valamiért megkedvelte, és megmutatta neki, hogyan készítsen füldugót, és arra is figyelmeztette, hogy ha lőterek közelében kell időznie, jobb lesz, ha rászokik a nyomorult kis vackok használatára.

Stecker visszatette az aszpirinesüveget a ropogósra préselt fükkalapba, majd egy gyors mozdulattal a fejére tette a kalapot, így az üvegnek nem maradt ideje kiesni.

A cipőjén kívül a filckalapja volt az, amelyet tisztként is megtarthatott a sorállományú egyenruhájából. Persze a rangjelzést le kellett cserélnie, de legalább nem kellett eladnia a használatruha-kereskedésben, mint az egyenruháit és a tartozékait.

Úgy 3 méterre lehetett, amikor a lőtérre beosztott tiszt észrevette, és tisztelgett neki – a karját addig emelte, amíg az ujjai-val meg nem érintette filckalapja ropogósra préselt karimáját.

– Jó reggelt, uram! – kiáltotta.

– Jó reggelt – mondta Stecker.

– Valami különleges ügyben jár itt, uram? – kérdezte a lövésztiszt.

– Csak benéztem. Hogy megy a lövészet a fiataluraknak?

– Egész jól – mondta a lövésztiszt. – Lesz legalább kettő, aki mesterlövész-minősítést kap.

- És a gyengékkel mi a helyzet?
- Azt hiszem, mindnek meglesz az alapminősítése, uram.
- Azt hiszi, hadnagy? – kérdezte Stecker. A szeme sarkából látta „Maggie bugyogóját”²⁴.
- Igen, uram.
- Az nem lesz elég, hadnagy – mondta Stecker. – Ha valame-lyik fiatalúr nem kapja meg a minősítést az első alkalommal, az azt jelenti, hogy a kiképzőtiszt nem végzett rendes munkát.
- Igenis, uram.

Stecker elsétált a lövonal végéig. Összesen húsz lőállást alakítottak ki; mindegyikben két egységvezető-jelölt foglalt helyet, az egyik tüzelt, a másik pedig instrukciókkal segítette. Minden két lőállásra jutott egy kiképző tiszthelyettes – valójában főként örvezető, nem igazi tiszthelyettes. Emellett vagy fél tucat tiszthelyettes – mind háromsávós őrmester – folyton a lövonal mögött sétált fel-alá, szemmel tartva a lövészeket és a kiképző tiszthelyetteseket.

A lövészet a terv szerint haladt, és lassan a végéhez ért. A fiataluraknak ezután fekvő tüzelőhelyzetből kellett a 450 méterre lévő céltábla középső, fekete részét eltalálniuk. Mindenki húsz löszert kapott, s közölték velük, hogy minden egyes lövésre hatvan másodperc áll a rendelkezésükre. Tíz lövés után a céltáblákat leengedik, és bejelölik a találatokat.

Először csak irányzólovéseket adtak le. Miután más távolságba kellett löniük, engedélyt kaptak pár lövésre, hogy ellenőrizhessék, hogy jól állították-e át az irányzékot.

A céltábla, amely előtt Maggie bugyogóját lengették, eltűnt az árokban. Ahogy Stecker figyelte, ismét felemelkedett. A céltábla jobb felső sarkában egy fekete találatjelző éktelenkedett, jó messzire az értékelhető mezőtől.

Stecker azt gondolta magában, hogy ez a fiatalember valószínűleg soha nem tartott fegyvert a kezében, mielőtt belépett a Tengerészgyalogsághoz. Van, aki gyorsan tanul, és van, aki nem.

– A kurva anyját! – mondta a lövész, amikor meglátta a fekete találatjelzőt. Inkább a düh beszélt belőle, és nem a csalódottság.

---

²⁴ Egy vörös zászló, amelyet a céltábla előtt lengetnek, ha a lövész teljesen elvétí a célt.

– Vigyázzon a szájára, fiatalúr! – csattant fel a kiképző tiszt-helyettes.

A lövész dühödten csóválta a fejét. Azután meglátta Steckert a tiszti egyenruhában, és inkább a céltábla felé fordult.

Nem ismert fel Csák a tisztet látta bennem. De én felismertem. Ez az a kínai tengerészgyalogos a lehajtható tetejű LaSalle-lal. Érdekes. Egy tengerészgyalogos tiszthelyettesnek el kellene tudnia találni legalább a külső néhány kört.

Figyelte, ahogy McCoy egy löszert helyez a fegyverbe.

– Legalább az irányzékhoz nem piszkált. Ennyit azért tud. A puska valószínűleg elrántotta a kezét.

Figyelte, amint McCoy a vállövéhez préselte a fegyvert, majd a lábát a helyes pozícióba helyezte. Stecker látni vélte, amint a lövész kifújja a tüdejéből a levegő egy részét, majd visszatartja a lélegzetét, azután a Garand ismét eldördült.

A céltábla ismét eltűnt. Amikor újból felemelkedett, egy újabb fekete találatjelző éktelenkedett rajta, ezúttal balra lent, más szóval éppen szemben az előző találatjelzővel.

– A kurva édesanyját! – kiáltotta el magát McCoy dühében.

A segítője, egy másik fiatalember az oldalába bökött a könyökével, hogy figyelmeztesse, egy tiszt figyel, hogy mit csinál.

Stecker kapott az alkalmon. Előrenyújtotta a lábát, és finoman megrúgta a segítő bakancsa talpát. Amikor a segítő kérdően meredt rá, Stecker intett neki, hogy álljon fel.

Stecker McCoy mellé feküdt.

Amikor McCoy ránézett, látszott a tekintetén, hogy felismerte.

– Manapság már mindenkiből lehet tiszt – mondta Stecker halkán. – Mi a gond?

– A szart is kiveri belőlem – mondta McCoy, még mindig dühösen, és talán az is meglepte, hogy így látja Steckert, úgyhogy csak egy pillanat múlva tette hozzá, hogy „uram”.

Stecker a puskához nyúlt, és megpróbálta megmozgatni a hátsó irányzékot. Néha meglazult. De ez nem lazult meg. Az első irányzékka is mindent rendben talált.

– Próbálja újra – utasította Stecker, és egy löszert nyújtott McCoy felé.

Amikor McCoy érte nyúlt, Stecker meglátta a kezét. Fehér volt, mint a fal, telis-tele felszakadt vízhólyaggal.

– Mit csinált a kezével?

– Leccsiszoltam²⁵ pár hajópadlót a minap, százados – mondta McCoy.

Stecker azon tűnődött, hogy vajon mit követhetett el McCoy, amiért ilyen büntetést róttak ki rá. A kölyöknek valószínűleg túl sokat jár a szája.

Stecker végignézte, amint McCoy kilötte az újabb lőszert. A tüzelési technikájában nem talált semmi hibát. Amíg arra vártak, hogy az árokban megjelöljék a céltáblát, Stecker kiszúrta, hogy McCoy szétrágott papírgalacsint dugott a fülébe fül dugó gyanánt. Nem volt olyan jó, mint a haiti fül dugó, de azért még így is átkozottul jobb volt a semminél. Aztán eszébe jutott Steckernek, hogy ez a kölyök rengeteg időt tölthetett el lőtereken, és tudta, hogy mit csinál. Egyszerűen nem értette, hogy miért lő összevissza. Néha még a céltáblát sem találta el, úgyhogy a puskájával valami komoly gond lehetett.

Amikor a céltábla megjelent, egy újabb fekete találatjelzőt láttak rajta, valamicskével az értékelhető mezőn kívül.

– Ez már valamivel jobb – mondta Stecker.

– Ezzel a lövéssel még a bolha seggét is el kellett volna találnom – mondta McCoy dühösen.

Ezalatt azt értette, hogy teljes mértékben biztos volt a tüzelési technikájában.

Most vagy a szája jár, vagy tényleg érti a dolgát. Ezt csak egyféleképpen tudhatjuk meg.

– Vegye le a hevedert – adta ki az utasítást Stecker. – És adja ide azt a puskát.

Amíg McCoy lehúzta a kezéről a bőrhevedert, Stecker a kiképző tiszthelyettes felé fordult, és intett neki, hogy kér egy teli tárat. Amikor McCoy átadta neki a Garandot, Stecker felhúzta a hevedert a karjára, és felvette a helyes fekvő tüzelőpozíciót.

– Figyeljen – mondta McCoy-nak. – Leszedem a száznolcvanas tábláját.

McCoy döbbenten nézett rá. Mivel a lőtéren nem szerették volna, ha bárki is rossz céltáblára löne, minden lőállás elé fából készült, kisméretű távolságjelző táblákat helyeztek el, amelyekre

---

²⁵A deszkapadló téglával és homokkal való csiszolása abból az időből származik, amikor a vitorlás hajók fapallókból ácsolt fedélzetét ilyen módon tisztították meg. Ebben az esetben büntetés gyanánt alkalmazták.

tíz centiméteres számokat festettek. Természetesen ezekre soha nem lőttek.

Stecker maga is azon tűnődött, hogy miért választotta éppen a távolságjelzőket célpontként, de aztán rájött, hogy azért, mert lehetséges, hogy valaki szarakodik McCoy céltáblájával az árokban. Ha ez bebizonyosodik, akkor az árokba beosztott tisztnek szétrúgja a seggét.

Az árokban nincs szarakodás. A Tengerészgyalogság nem hagyja, hogy a lőtérén bárki is hülye viccekkel szórakoztassa magát mások kárára.

Stecker célzott, és meghúzta a ravaszt.

A jobb felső sarkát találta el, százados – jelentette McCoy. Maggie bugyogója ismét a levegőbe röppent McCoy céltáblája előtt.

Stecker újból tüzelt.

– Leszedte az egészet, százados – jelentette McCoy. Stecker felpattintotta a sátorvas előtt lévő biztosítócsapot, és kihúzta a karját a hevederből.

– Töltve van, úgyhogy vigyázzon – mondta. – Most lőjön a lőállásjelzőre. A tizennyolcasra.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

A tizennyolcas lőállásjelző egy pillanattal később ripityára tört McCoy lövésétől.

– Tizenkilences – adta ki a parancsot Stecker.

McCoy ismét lőtt. A lőállásjelző tábla fele eltűnt, ahogy a lövedék kettéhasította a kis fadarabot.

– Le tudja szedni a maradékot? – kérdezte Stecker.

Látta, amint valaki dühödten lengeti Maggie bugyogóját a céltábla előtt.

McCoy lőtt, és a lőállásjelző tábla keskenyebbik fele is eltűnt.

– Keressen magának célpontot, és lőjön – adta ki az utasítást Stecker halkán.

McCoy a maradék két löszert is lőállásjelzőkre lőtte ki. Nem hibázott.

– Győződjön meg róla, hogy a fegyvere nincs töltve, azután a fegyverével együtt lépjen a lövonal mögé – hangzott Stecker szájából az előírás szerinti sablonszöveg.

Mire mindketten felálltak, a lőtérre beosztott tiszt és tiszthelyettes már a kiképző tiszthelyettes mellett állt. Miután látták,

hogy a százados először szétlővi az egyik lőállásjelző táblát, azután pedig ugyanerre buzdítja az egyik újoncot, meglehetősen megrémültek.

A fiatalember fegyvere meghibásodott – jelentette be Stecker százados. – Azt hiszem, lehetőséget kell neki adni, hogy megismételhesse a minősítő lövészetet.

– Igenis, uram – mondta a lövésztiszt.

A lőtérre beosztott őrmester elvette McCoy Garandját, és vizsgálgatni kezdte.

– Gondolja, hogy nem tudok megkülönböztetni egy hibás fegyvert egy hibátlantól, tűzvezér? – kérdezte Stecker százados.

– Nem gondolom, uram. Sajnálom, uram.

– Csak most jut eszembe, hogy holnap lesz a hálaadás napi szabadság első napja – mondta Stecker százados. – De mivel minden esélyt meg akarunk adni ennek a fiatalembernek, hogy rendes eredményt érhessen el, azt hiszem, hogy ide kellene hívunk az árokba beosztott tisztet is. Hogy is hívják?

Stecker úgy döntött, hogy az árokba beosztott tiszt, akárki is legyen, egy életre megtanulja, hogy a tengerészgyalogosok nem szarakodnak az árokban. A hálaadás napi szabadsága első napját azzal fogja tölteni, hogy egy egységvezető-jelölt céltábláit fogja felemelni, bejelölni és ragasztani. Ez hatásosabb módszer, mint az, ha ír egy hivatalos megrovó levelet, vagy ha átadja a zászlóaljparancsnoknak.

– Macklin hadnagy, uram – mondta a lövésztiszt.

– Nem emlékszem, hogy hallottam volna ezt a nevet – mondta Stecker.

– Macklin hadnagy az élelmezési tiszt, uram. Önként vállalta, hogy kísérik az árokban, uram – mondta a lövésztiszt.

Ekkor Stecker McCoyra nézett, akinek az arcán keserűség ült.

– Ismeri Macklin hadnagyot, McCoy?

– Igen, uram. Ismerem.

Stecker intett a kezével, mintha csak azt akarta volna mondani, hogy „ki vele”.

– Együtt szolgáltunk a 4. ezrednél, uram.

– Értem – mondta Stecker. *Ki fogom deríteni, hogy mi a franc ez az egész.* – Folytassák a lövészetet, hadnagy.

– Igenis, uram – mondta a hadnagy, és miután Stecker nyilvánvalóan távozni készült, vigyázott vezényelt, és tisztelgett.

Stecker visszasétált a dzsiphez, és elhajtott a lőtérrel.

Mivel nem láttak értelmét, hogy McCoy tovább lőjön a hibás fegyverrel, McCoy és Pickering egységvezető-jelöltet utasították, hogy a lövonal mögül felügyeljék a többi lövést, amíg be nem fejezik a lövészetet. Azután a lövészek és a segítők helyet cseréltek – McCoy egységvezető-jelölt lett Pickering egységvezető-jelölt segítője –, és Pickering egységvezető-jelölt megszerezte a „mesterlövész”-minősítést.

(Kettő)

Miután magára hagyta McCoyt, Stecker százados a zászlóalj-parancsnokságra hajtott, ahol áttanulmányozta John R. Macklin tengerészgyalogos főhadnagy személyi aktáját. A személyzeti őrmester nem nagyon örült a dolognak, végtére is a személyi akta elvileg személyes dolog, de már Stecker tűzvezető törzsőrmesternek sem mert volna szólni, most pedig Stecker váll-lapján vasúti sínek²⁶ voltak.

Aztán Stecker százados visszaült a dzsipbe, és elvitette magát az egységvezető-kurzust koordináló századirodába.

Már híre ment, hogy Stecker százados kint járt a lőtéren, és elrendelte, hogy az egyik tisztjelölttel ismételtessék meg a minősítő lövészetet, meg hogy az árokba beosztott tisztnek is jelen kell majd lennie. A főtörzsőrmester és Stecker többé-kevésbé haverok voltak – még Stecker tiszti kinevezése előtt –, így aztán sejtette, hogy több lehet a dolog mögött, mint amit elmondtak neki.

Felállt, és vigyázzba vágta magát, amikor Stecker belépett.

– Jó reggelt, uram – mondta.

– Üljön csak le.

– Miben segíthetek, százados? – kérdezte a főtörzsőrmester.

– Egy csésze kávé jólesne, főtörzsőrmester.

– Igen, uram – mondta a főtörzsőrmester.

– Ha tudna rám szólni pár percet, akkor szeretnék megbeszélni valamit magával négyszemközt.

A parancsnok irodája szabad, uram. A parancsnok elment körülnézni a lőtéren.

---

²⁶ A századosi rangot jelző két ezustsáv, *a ford.*

Egy tizedes követte őket a parancsnok irodájába, kezében két porcelánbögre kávéval, azután távozott, és bezárta maga mögött az ajtót.

– Charley, mit tudsz egy bizonyos McCoy nevű kölyökről? – kérdezte Stecker.

– A kínai tengerészgyalogosról? – kérdezett vissza a főtörzsőrmester. Stecker bólintott. – Mire vagy kíváncsi, Jack?

– Miért kellett felcsiszolnia a laktanya padlóját?

– Nem tudom – mondta a főtörzsőrmester. – Biztos keverte a szart.

– És mit tudsz Macklin hadnagyról?

– Nem sokat, Jack – mondta a főtörzsőrmester egy pillanatnyi gondolkodás után. – A szakácsok ki nem állhatják. Persze mindig ugyanaz a nóta, ha új élelmezési tisztet kapnak. Új seprű jól sepper. Eléggé buzgómócsing a hadnagy. Azt híresztelik, hogy a poscsék teljesítményjelentése miatt került ide, és most bizonyítani akar.

– Önként jelentkezett, hogy kisegítsen az árokban?

– Még a szombat reggeli tisztasági ellenőrzést is átvállalta a tisztektől.

– Belenéznek McCoy anyagába – mondta Stecker.

– Valami konkrét dolgot keresel?

– Mondjuk inkább úgy, hogy kíváncsi vagyok valamire.

A főtörzsőrmester kiment a külső irodába, majd kis idő múlva egy halom barna iratgyűjtővel tért vissza.

– Ez a kölyök nagyobb szarkeverő, mint gondoltam – mondta a főtörzsőrmester. – Jesszus. Az összes rohadtt ellenőrzés során felírták valamiéit. Visszabeszélt a kiképzőknek. Még Macklin is felírta kétszer, amiért nem tisztelgett neki. A hálaadás napi szabadság alatt is végig padlót fog sikálni. Egy hajszál választja el attól, hogy repüljön innen. Pénteken kell megjelennie a fegyelmi bizottság előtt.

Stecker felmordult.

Kivette McCoy aktáit a főtörzsőrmester kezéből, és átlapozgatta.

– Hát, ez nagyon furcsa. A legutóbbi teljesítményjelentésében az áll, hogy „magatartása és katonai teljesítménye példaértékű lehet az egész Tengerészgyalogság számára”. Vajon miért lett belőle nálunk egyszerre szarkeverő?

A főtörzsőrmester szemöldöke felszaladt, de nem szólt egy szót sem.

Itt az áll, hogy mesterlövész-minősítést szerzett a Springfielddel, a .45-össel, a könnyű és a vízhűtéses Browninggal. Most jövök a lőtérrel...

– Igen, hallottam róla – mondta a főtörzsőrmester.

– Még a céltáblát is alig bírta eltalálni, nemhogy a feketét. Megállapítottam, hogy hibás a fegyvere. A távolságjelzőket viszont mind eltalálta. De amikor a céltáblára lőtt, akkor valahogy mégsem ment neki.

– Jesszusom, a lőtéren is szarakodott?

– Nem szarakodott a lőtéren, Charley – mondta Stecker.

– És Macklin volt beosztva az árokba? – kérdezte a főtörzsőrmester, mert végre kezdett neki összeállni a kép.

– Úgy gondolod? – kérdezett vissza Stecker, mint aki mit sem tud az egésztől.

– Jesszusom!

– Azzal tisztában van, főtörzsőrmester – mondta Stecker százados –, hogy egyetlen tengerészgyalogos-tiszt sem használhatja fel a hatalmát bosszúállásra.

– Igen, uram – mondta a főtörzsőrmester.

– Jelen körülmények között nem látom értelmét, hogy McCoy egységvezető-jelölt megismételje a minősítő lövészetet. Az csak kidobott pénz és elpocsékolt idő lenne. Biztosra veszem, hogy ha hibátlanul működő fegyvert kapott volna, akkor minden további nélkül megszerezte volna a mesterlövész-minősítést a Garanggal is, mivel az alapkiképzés óta kapja a mesterlövészpótlékot.

– Értettem – mondta a főtörzsőrmester.

– Ráadásul a hálaadás napi szabadságát is tönkretenné. McCoy egységvezető-jelölt nemsokára megkapja a kinevezését.

– A fegyelmi bizottság még nem döntött az ügyében – mondta a főtörzsőrmester. – Ilyen anyaggal fegyelmi bizottság elé kell állnia.

– Milyen anyagra gondol főtörzsőrmester? – kérdezte Stecker, és egy nyugodt, határozott mozdulattal kitépte az iratgyűjtőből azokat a részeket, amelyek a megrovásokat és figyelmeztetéseket tartalmazták, amelyeket McCoy egységvezető-jelölt azóta szerzett, hogy elkezdte a kurzust. A letépett lapokat apró darabokra tépte, és a papírkosárba dobta.

– És mégis mit mondok majd a főnöknek, Jack? – kérdezte a főtörzsőrmester.

– Három dolgot, Charley – mondta Stecker. – Először is azt, hogy ha McCoy valamilyen oknál fogva nem mehet szabadságra a hálaadás alatt, akkor arról én is tudni szeretnék. Másodszor, az ezredes kétszer is evett a kantinban, és elfogadhatatlannak találta az étel minőségét. És végezetül harmadszor, szeretném csendben és nem hivatalosan megjegyezni, hogy talán jobb lenne a kaja, ha az élelmezési tiszt a konyhában maradna, ahová való.

A főtörzsőrmester bólintott.

– Sajnálom a dolgot, Jack – mondta. – Úgy érzem magam, mint egy istenverte barom.

De Stecker ezzel még nem fejezte be.

– Amikor én voltam a tűzvezér, Charley – mondta –, az ezredes elvárta, hogy tudjam, mi történik az embereivel. Úgy találtam, hogy ennek a legjobb módja az, ha felemelem a seggem, és utánanézek a dolgoknak.

Ezzel kísétált az irodából.

(Három)

Mivel a külsőségek az ifjú tisztek szolgálatban és azon kívül eltöltött életének szerves részét képezték, és mert a tengerészgyalogos-iskolában szentül hitték, hogy gyakorlat teszi a mestert, az egységvezető-kurzuson résztvevőknek gyakran kellett gyakorolniuk a legkülönbözőbb szemlék lebonyolítását.

Egy ilyen díszszemlét ütemeztek be 1941. november 19-re is, 17.00 órára. A neve „hivatalos visszavonulás” volt. Az egységvezető-jelölt urakat visszaszállították a 2. számú lőtérre, és bőségesen adtak nekik időt, hogy megtisztítsák a fegyvereiket, megborotválkozzanak, megmosakodjanak, és átvegyék a gyakorlóruhájukat. A kiképzési ütemterv mindezekre teljes harmincöt percet adott.

McCoy éppen arra várt, hogy Pleasant tizedes megfújja a sípját. Elégé padlón érezte magát. Először majd ki ugrott a bőréből, amikor rajtakapták Macklint, hogy ki akar szólni vele. Azt hitte, hogy végre rámosolyog a szerencse. Nem kellett túl sok idő a tűzvezető törzsőrmesterből lett századosnak, hogy rájöjjön, valaki az árokban szórakozott vele, és az a valaki Macklin hadnagy.

De a jóérzés hamar szertefoszlott. Először is a tisztek összetartanak, és a százados, ha mondott is valamit Macklinnek, nem fogja kicsinálni. Stecker bizonyára azt hitte, hogy Macklin vagy felületes munkát végzett az árokban, vagy pedig egyszerűen viccesnek találta, amit vele tett. Steckernek semmi oka sem volt, hogy azt higgye, Macklin megtesz minden tőle telhetőt, hogy kirúgassa McCoyt az egységvezető-kurzusról.

Stecker számára az egész csak annyit jelentett, hogy elintézte egy tisztjelöltnak, hogy újra nekifuthasson a minősítő lövészetnek. Ennyi. Azzal pedig, hogy Macklint a hálaadás nap délelőttjére a lőtérre osztotta be, megtanította neki, hogy többet ne „hülyéskedjen” az árokban. Ettől még az egész szarságot újból megcsinálhatta vele Macklin. És miért is ne? Úgysem lesz ott senki, aki az orrára koppintana.

Amikor megérkezik a lőtérre, a homok és a téglák már biztosan ki is lesz készítve neki. A hálaadás napját négykézláb töltheti padlósikálással. „Tiszteletlen magatartás” miatt.

Péntek reggel aztán megjelenik a fegyelmi bizottság előtt. Pleasant beszélt neki a bizottságról. Elmondta neki, hogy az egészet megúszhatja, és még a hálaadás napi szabadságát is megkaphatja, ha szembenéz a ténnyel, hogy belőle soha nem lesz tiszt, és szépen szedi a sátorfáját.

McCoy közölte Pleasanttel, hogy bekaphatja. Ezért kell majd megint padlót síkálnia.

McCoy soha nem hitte, hogy valaha is kitűzik a váll-lapjára azokat az aranyszalagokat. Tényleg nem hitte. Még legbelül sem. Ennek ellenére eltökélte, hogy megragadja az egyetlen lehetőséget, ami még kihúzhatja a csávából. Előfordult, hogy a fegyelmi bizottság nem penderítette ki a tisztjelöltet, hanem csak „visszadobta”. Ez azt jelentette, hogy a jelöltnek meg kellett ismételnie a kurzus bizonyos részeit egy olyan osztályban, amely egy későbbi időpontban kezdett. Ez olyankor fordult elő, amikor a jelölt nem volt képes befűlni valamilyen elméleti ismeretet, és elhasalt a vizsgán. Olyanról még nem hallott, hogy valakit a „helytelen magatartásért” vagy „alkalmatlanságért” dobta vissza. Ilyen jelzőkkel illették azt, akit szarkeverőnek bélyegeztek.

Mindegy. Akkor is azt fogja kérni, hogy dobják vissza. Ha már eddig eljutott, most már nem tesz szívességet a szemétládának.

Valószínűleg úgyis kivágják, és jövő hétfőn már McCoy közlegényként robot majd a Lejeune-bázisra, vagy talán Diegóba, ahol géppuskásként teljesíthet majd szolgálatot.

Nem sok kedve volt rendbe hozni magát a hivatalos visszavonulási szemlére, miközben tudta, hogy hamarosan felolvassák a nevét, még hozzá két listáról. Az első listán azoknak a neve szerepelt, akiknek „extra gyakorlat”-on kellett részt venniük – így hívták a padlócsiszolást –, a másikon pedig azoké, akiknek meg kellett jelenniük a fegyelmi bizottság előtt. Aztán amikor ezzel végeztek, négykézláb súrolhatja a rohadt padlót, miközben a többiek jól besöröznek.

– Ha segítek neked padlót csiszolni – mondta Pick Pickering, mintha csak a gondolataiban olvasott volna –, talán hamarabb végzünk.

– Pleasant adna neked külön padlót. De azért kösz, Pick.

– Azért csak próbáljuk meg.

– A sorakozó után – mondta McCoy –, egy listáról felolvassák azoknak a nevét, akiknek meg kell jelenniük a fegyelmi bizottság előtt. Az én nevem is rajta van azon a listán.

– Ezt te magad sem hiszed el.

– Tudom, hogy rajta van. És ez nemcsak szóbeszéd.

– Nincs ez így rendjén – mondta Pickering. – Rohadtul igazságtalan ez az egész.

– Ez egy igazságtalan világ. Mert ez itt a Tengerészgyalog-ság.

– Valahogy biztosan panaszt lehet tenni.

McCoy felnevetett, de valahogy mégis jólesett neki Pickering hűséges kitartása, úgyhogy szeretetteljesen a vállába boksolt.

Pickering rendes kölyök volt. Hülye, de rendes. McCoy jó előre közölte vele, hogy miután automatikusan felkerült mindenki feketelistájára, Pickering jobban teszi, ha távol tartja tőle magát, nehogy rá is fröccsenjen a szarból, amikor borul a bili. Pickering ennek ellenére nem tágitott mellőle. Pickeringből remek tiszt lesz.

– Fordulj meg, seggfej – mondta McCoy. – Hadd nézzem meg a szerelésed.

Pickering egyenruháját és felszerelését kifogástalan állapotban találta. Viszont a McCoy gallérjára kitűzőtt ökör²⁷ lejött, és ott lógott a gallérról, de Pickering visszavarrta.

– *Mi a francot kinlódok ezzel az egész szarral?* – gondolta McCoy keserűen. – *Többet úgysem fogom felvenni. A fegyelmi bizottság elé overallban kell menni.*

Pleasant tizedes megfújta a sípját, és a frissen fürdött és borotvált fiatalurak egy pillanat alatt kirohantak az épület elé, ahol azon nyomban felsorakoztak. Ezután Pleasant tizedes újabb utasítást adott ki, mire az első sor egy lépéssel előre lépett, hogy kényelmesebben ellenőrizni tudja, hogy a fiatalurak rendesen megborotválóztak-e, a zöld egyenruhájukat normálisan kivasalták-e, és hogy megtisztították-e a Garandjukat.

A századparancsnok és a tűzvezető őrmester csak pár perccel később érkezett, hogy levezesse az ellenőrzést, de Pleasant az ellenőrzés előtt mindenképpen meg akart róla győződni, hogy minden a legnagyobb rendben van-e.

McCoy legnagyobb meglepetésére Pleasant meg volt elégedve azzal, ahogy megborotválózott, az egyenruháját és a tartozékokat is rendben találta, a fegyverét pedig meg sem nézte, amikor elé lépett.

Valószínűleg úgy gondolta, hogy most már úgyszincs jelentősége a dolognak.

A századparancsnok és a tűzvezető őrmester feltűnt a század utcája végén, majd az egységvezető-kurzus négy szakaszának kiképzői egyenként kiadták az utasításokat.

McCoy századparancsnoka, egy hadnagy váltott pár szót McCoyjal, miközben ellenőrizte a fegyverét.

– Úgy tudom, hogy gond volt vele ma délután, McCoy.

– Igen, uram.

– Jól tudom, hogy sikerült elhárítani az akadályt? Mi a francról beszél ez? Akadály?

– Igen, uram.

A századparancsnok továbbhaladt. Az őrmester egyenesen McCoy szemébe nézett, de nem szólt egy szót sem.

---

²⁷ Az egységvezető-jelöltek rézből készült, „OC” feliratot [OC – Officer Candidate – tisztjelölt, a ford.] viseltek a gallérjuk csücskében és a tábori sapkájukon rangjelzés helyett. Az OC rövidítést „ox”-nak is nevezték, amelynek jelene „ökör”.

Miután befejeződött a négy szakasz ellenőrzése, a tisztek elfoglalták a helyüket, a tűzvezér pedig felolvasta az aznapi parancsokat.

A tűzvezér bejelentette, hogy másnap hálaadásnap²⁸ lesz, mintha maguktól nem jöttek volna rá. Mindenki kimenőt kap, kivéve azokat, akiknek extra gyakorlaton kell részt venniük, mert ők a parancsok ismertetését követően megkezdik a büntetésüket. A következő szolgálati nap péntek lesz, de aznap is eltávot kapnak, hogy meg tudják venni az egyenruhájukat. Kihangsúlyozta, hogy azok, akiknek meg kell jelenniük a fegyelmi bizottság előtt, *nem* rendelhetnek maguknak egyenruhát mindaddig, amíg a bizottság nem dönt a sorsuk felől. Az eltáv kezdete péntek reggel 03.30, a vége pedig a következő hétfő, amely időtartam alatt minden egységvezető-jelöltnek be kell szereznie az egyenruháját. Kihangsúlyozta, hogy azok, akiknek meg kell jelenniük a fegyelmi bizottság előtt, *nem* kapnak eltávot.

Azután a tűzvezér felolvasta azoknak a nevét, akiket extra gyakorlatra „ítéltek”, majd azokét is, akiknek meg kellett jelenniük a fegyelmi bizottság előtt.

Azután csinált egy hátraarcot, és tisztelgett a századparancsnoknak. A századparancsnok viszonzta a tisztelgést, majd utasította a tűzvezért, hogy adja ki az „oszolj” parancsot, és el-sétált.

O-szolj! – kiáltotta a tűzvezér.

Pick Pickering McCoy vállába boksztolt.

– Látod? Mondtam én, hogy nem tesznek ki!

– És *extra* gyakorlatra *sem* kell mennem – gondolta McCoy. – És *a* minősítő lövészet megisméltéséről *sem* szóltak egy szót *sem*.

– *Mi a franc folyik itt?*

Arra gondolt, hogy a tűzvezér „elfelejtette” felolvasni a nevét, aztán amikor majd nem jelentkezik padlócsiszolásra, nem megy el a lövészetre, és nem jelenik meg a fegyelmi bizottság előtt, még azért is felelősségre vonják, amiéit engedély nélkül volt távol.

Meglátta Pleasantet, amint éppen beszáll az épület mögött parkoló Fordba. Utána futott.

---

²⁸ 1941 decemberéig a hálaadás napját mindig november harmadik csütörtökén ünnepelték.

Pleasant letekerte az ablakot.

– Tehetek valamit magáért, Mr. McCoy?

– Mi a franc folyik itt, Pleasant? Miért nem olvasták fel a nevem? Úgy volt, hogy extra gyakorlatra megyek, és meg kell lennem a fegyelmi bizottság előtt.

– Azért nem olvasták fel a nevét, Mr. McCoy, mert nem kell extra gyakorlatra mennie, és a fegyelmi bizottság előtt sem kell megjelennie. Eltávot kap, mint a többiek, Mr. McCoy.

– Mi folyik itt?

– Ahogy óhajtja, Mr. McCoy. A dolog roppant egyszerű. Tíz nap múlva a maga vállára egy aranysávot fognak tűzni. Addig is én és a tűzvezér mindent meg fogunk tenni, hogy a hátralévő időt a lehető legkellemesebbé tegyük a maga számára.

– Azt hittem, hogy ki akarnak innen rúgani.

– Így is van – mondta Pleasant. – Nem is vágyunk másra. De annyi eszünk azért van, hogy ne tegyünk keresztbe egy rabbinak.

– Milyen rabbinak?

– Még valami, Mr. McCoy? – kérdezte Pleasant. – Ha ez minden, uram, akkor engedelmével, szeretném megkezdeni a hálaadás napi szabadságomat.

– Kapd be, Pleasant – mondta McCoy.

Pleasant feltekerte az ablakot, és elhajtott.

Pick Pickering a laktanyában várta McCoyt

– Na?

– Eltávot kaptam, mint a többiek – mondta McCoy. – És szó nincs fegyelmi bizottságról.

– Remek! – mondta Pickering, és bebokszolt egyet McCoy vállába. – Akkor most szerezzünk egy taxit, és húzzunk el innen a francba.

– Mégis hova?

– Az Egyesült Államok Tengerészgyalogságától kapott parancsnak megfelelően tiszti egyenruhát kell vásárolnom.

– Mi a francról beszélsz? Péntekig nem vehetünk egyenruhát.

– Pontosan – mondta Pickering.

– Akkor?

– Gyorsan tanulok – mondta Pickering. – Arról egy szót sem szóltak, hogy hol vegyük meg az egyenruhánkat. Csak annyit mondtak, hogy pénteken vegyük meg.

– Na és?

– Pénteken megveszem az egyenruhámat, méghozzá a Brooks Brothersnél, New Yorkban.

– Mi az a Brooks Brothers?

– Egy hely, ahol ruhákat árulnak. Egyenruhájuk is van.

– Jesszus! – mondta McCoy.

– Ha pedig végeztünk, akkor fellibbentünk pár szoknyát – mondta Pickering. – Az egyetlen gond csak az, hogy honnan szerzünk egy taxit, amivel elhúzhatunk erről a nyomorult bázisról, hogy felüljünk az első New Yorkba induló vonatra?

– Nem kell taxi. Van autóm.

– Neked van autód? Itt? – kérdezte Pickering meglepetten. McCoy bólintott.

– Mr. McCoy – mondta Pickering. – Amikor először megpillantottam, azt mondtam magamnak, „ez egy roppant sokoldalú ember, olyasfajta fickó, aki minden bizonnyal meg tudná olajozni a katonai előmeneteletem”.

McCoy elmosolyodott.

– És ez a te autód akár New Yorkba is el tudna minket röptetni? Úgy értem, hogy anélkül, hogy olyasmi jelentkezne, amit itteni tanulmányaim szerint „műszaki hibának” neveznek?

– Egy LaSalle-om van – mondta McCoy.

– Ebben az esetben, ha fizeted a benzint – mondta Pickering –, én állom a szobaköltséget. Áll az alku?

– Áll – egyezett bele McCoy.

XII.

(Egy)

Foster Park Hotel

Central Park, New York

1941. november 19., 23.20

Pick Pickering ült a LaSalle volánja mögött, amikor az autó lehúzódtott a Foster Park Hotel védőtetős bejárata előtt. Baltimore után megtankolták az autót, és helyet cseréltek.

McCoy Ellen Fellerre gondolt, mielőtt álomba merült. Arra gondolt, hogy valahol Baltimore-ban lehet, meg arra, ami Kínában történt. Olyan emlékek voltak ezek, amelyek rádöbbenették, hogy már nagyon régen ápolták le a farkát.

A kapus lelépett a járdáról, a sofőr ajtajához lépett, kinyitotta az ajtót, és még mielőtt rájött volna, hogy a sofőr valami katonaféle lehet, egy tengerészgyalogos, ráadásul nem is tiszt, csak sorállományú, automatikusan üdvözölte őket.

– Isten hozta magukat a Foster Park Hotelben, uraim – mondta, aztán hozzátette: – Segíthetek valamiben?

Pickering kiszállt az autóból.

– Legyen olyan jó, és parkolja le az autót. Vasárnap délutánig nem lesz rá szükségünk.

– Bejelentkeznek a szállodába, uraim?

A tengerészgyalogos láthatóan viccesnek találta a kérdést.

– Remélem – mondta Pickering. – A csomagok a csomagartóban vannak.

Visszafordult a kocsi felé.

– Emeld fel a segged, McCoy. Talpra, öregem. Megérkeztünk.

McCoy felült, döbbsen körülnézett, aztán szinte automatikusan kinyitotta az ajtót, és kiszállt.

– Hol vagyunk? – kérdezte bizonytalanul.

A nagyapám csak úgy hívja, hogy a Hudson-parti Szodoma – mondta Pickering, majd megfogta McCoy karját, és a forgóajtó felé penderítette.

Amikor Pickering és McCoy a recepcióshoz lépett, hogy bejelentkezzen, az éppen egy vendéggel foglalkozott. Pickering elvett egy regisztrációs kártyát és egy tollat a férfi orra elől, és kitöltötte.

– Egy kis lakosztályt szeretnénk.

– Tartok tőle, hogy nem tudunk szobát adni maguknak, uraim – mondta a recepció.

A recepciónak fogalma nem volt, hogy mit jelentett az „OC” felirat az egyenruhán, de egy tengerészgyalogos közlegényt azért még ő is felismert, és annyit tudott, hogy a közlegények nem engedhetik meg maguknak, hogy a Foster Park Hotelben lakjanak.

– Telt ház van? – kérdezte a tengerészgyalogos.

– Csak arra szerettem volna utalni, uram – mondta a recepció a lehető legtapintatosabban –, hogy az áraink, nos, kissé magasak.

– Az nem gond – mondta a tengerészgyalogos. – Úgysem fizetem ki. Egy olyan lakosztályt szeretnék, ami a parkra néz, ha lehet.

A recepció csak ekkor olvasta el, hogy mi áll a kitöltött regisztrációs kártyán.

A név nem volt számára ismerős, de a tengerészgyalogos a következőket írta „A fizetés módja” rubrikába: Andrew Foster, S/F, Mrs. Delahanty.

– Egy pillanat, uram, máris utána nézek – mondta a recepció.

Eltűnt a szobakulcsok és levelek számára kialakított, rekeszekkel teli fal mögött, és átadta a kártyát az éjszakai szállodavezetőnek, aki éppen egy csésze kávé szűrőjét, és valamilyen dán recept szerint sült süteményt evett az íróasztala mögött. Az éjszakai szállodavezető egy futó pillantást vetett a kártyára, azután hirtelen felpattant.

Kinyújtott kézzel sietett a recepciónál álldogáló tengerészgyalogosok felé.

– Isten hozta a Parkban, Mr. Pickering – mondta. – Megtisztetés, hogy nálunk száll meg.

– Köszönöm – mondta Pick Pickering. – Valami gond van?

– A világon semmi. A „C” manzárdlakosztály megfelel?

– Ha nincs jobb.

– Jelenleg nincs – mondta az éjszakás szállodavezető nevetve.

– Ha valaki ki akarná venni, nyugodtan átrakhatnak minket máshová – mondta Pickering. – Egyébként megteszi. Vasárnap délutánig maradunk.

Az éjszakás szállodavezető kivett egy kulcsot az egyik fali rekeszből, majd kilépett a márványpult mögül.

– Ha tudtuk volna, hogy jön, Mr. Pickering... Tartok tőle, hogy még gyümölcskosár sincs a manzárdban.

– Már az is nagy szám, hogy fedél lesz a fejünk felett – mondta Pick Pickering. – A gyümölcsről lemondok, de nem bánám, ha fel tudna küldetni valami innivalót, egy kis sós mogyrót meg ilyesmit.

– Azonnal intézkedek, Mr. Pickering – mondta az éjszakás szállodavezető, majd intett nekik, hogy szálljanak be a liftbe.

A Foster Park Hotel „C” manzárdlakosztályába lépve egy hatalmas nappaliban találták magukat, amelynek erkélye az 59. utcára és a Central Parkra nézett. Balra és jobbra egy-egy hálószoba volt, illetve egy tálalóhelyiség és egy bár négy bárszékkal.

McCoy rögtön elment, hogy engedelmeskedjen a természet hívásának, és egy akkora fürdőszobában találta magát, amelyhez foghatót soha életében nem látott.

Mire kijött, két szobapincér és egy boy serénykedett a nappaliban. A boy vágott virágot rakott a vázákba. Az egyik pincér annyi italt tett a bárszekrénybe, amivel egy egész kocsmáért fel lehetett volna tölteni, a másik pedig a nappali különböző pontjain elhelyezett ezüstitálat töltötte fel kesudióval.

Pick Pickering az egyik kanapén ült, és telefonált. Meglátta McCoyt, és intett, hogy szomjas.

– Whiskyt jéggel – mondta, miközben letakarta a telefon mikrofonját. Mire McCoy odaért a bárpulthoz, az éjszakás szállodavezető már el is készítette a két italt.

– Örömünkre szolgál, hogy vendégül láthatjuk, uram – mondta az éjszakás szállodavezető, és McCoy kezébe adta az egyik poharat, majd Pickeringhez sietett, hogy neki is odaadhasa az italát.

Amikor végre mindenki elment, Pickering letette a telefont, McCoy pedig leült mellé.

– Mi a franc ez az egész? – kérdezte McCoy.

Pickering kényelmesen hátradőlt, és nagyot kortyolt az italából.

– Istenem, de jólesik – mondta. – Kiszúrtam a lelőhelyet.

– Milyen lelőhelyet?

– Ahol megöljük a hölgyeket, akiknek könnyen fellibben a szoknyája – mondta Pickering. – Egy csokorban ülnek az El Bor-racho szalonban... a szalon neve azt jelenti, hogy „a csók”, legalábbis azt hiszem.

– Azt kérdeztem, hogy mi folyik itt?!

– Mindenkinek van egy-két sötét titka – mondta Pickering. – Én például sokkal többet tudok a te misszionárius nődről, mint szeretnék.

– Ne szórakozz már, Pick.

– Ez itt a Foster Park Hotel. Ez a szálloda, meg még negyvenegy másik, egy Andrew Foster nevű ember tulajdona. Andrew Fosternek van egy lánya és egy fia. A lánya hozzáment egy férfihoz, akinek hajói vannak. Sok hajója, Ken. Kettejüknek aztán született egy gyereke. Én.

– Jesszusom!

– Olyasmi ez, amit nem szerettem volna a mi szeretett Pleasant tizedesünk és szentéletű tűzvezérünk orrára kötni. Úgyhogy tartsd a pofád, McCoy.

– Jesszusom! – ismételte McCoy.

– Igen? – kérdezte Pickering olyan jóindulatú mosollyal, mint amelyet a Krisztust ábrázoló festményeken lehet látni. – Mi a kívánságod, fiam?

(Kettő)

Nem jött nekik össze. Az első bárban, ahová benéztek, minden nő kísérvével érkezett. Persze azért időnként rájuk mosolyogtak, főleg Pick Pickeringre, de lehetetlennek bizonyult leválasz-

tani őket a kísérőikről. A kis töketlenek nem merték egyedül hagyni a csajokat Pickeringgel. McCoy nem okolta őket ezért. Valószínűnek tartotta, hogy tapasztalatból tudtak, ha egy pillanatra behunyják a szemüket, Pickering meglép a barátnőikkel.

McCoynak többnyire fogalma nem volt, hogy úgy általában miről beszéltek ezek az emberek. Csak az egyik lány mutatott némi érdeklődést iránta. Azt kérdezte tőle, hogy együtt járt-e „Malcolmmal” a Harvardra? Amikor McCoy közölte vele, hogy nem, a lány megkérdezte, hogy hová járt, mire ő azt felelte, a Limai Szent Rózsába. Ettől kezdve a lány tudomást sem vett róla.

A következő helyen – a neve Club 21 volt – McCoy biztosra vette, hogy összejön a dolog, mert csak úgy hemzsegték ott a nők, de a bártulajdonos fia elcseszte az egészet. Mindent tudni akart az egységvezető-kurzusról, mert belépett a Tengerészgyalogysághoz, és a napokban kellett jelentkeznie szolgálatra.

Pick lenyűgözte a Pleasant tizedesről, a tányérnyalásról és a kacsajárásról szóló történeteivel. Amikor távoztak, közölte velük, hogy a számlát ő állja, és hogy mindig szívesen látja McCoyt is. De ott sem jött nekik össze.

Aztán továbbmentek a harmadik helyre, amiről McCoy mint ha már hallott volna azelőtt. A neve „Gólya Klub” volt. Amikor odaértek, azt hitte, hogy soha nem fognak bejutni, mert a bejárat előtt hosszú sor állt. De Pick egyszerűen a bejáráthoz lépett, mire a kidobó vagy kicsoda leengedte a kötelet, Picket „Mr. Pickering”-nek szólította, aztán csak úgy besétáltak.

A falnál egy „Foglalt” táblával ellátott asztalhoz vezette őket a főpincér, a táblát egy gyors mozdulattal lekapta, és leültette őket. Néhány pillanattal később megjelent egy pincér egy üveg pezsgővel, akit hamarosan követett a Gólya Klub tulajdonosa is. Arról érdeklődött, hogy „Mr. Foster” hogy érzi magát, aztán Pick lelkére kötötte, hogy mindenképpen üdvözlje a nevében a szüleit.

Csakúgy, mint a Club 21-ben, a tulajdonos fizette a ceket. Egész szépen felöntöttek a garatra, és egy vasat sem fizettek érte.

– Holnap, Ken, összejön – mondta Pickering, miután beszálltak a taxiba, amely visszavitte őket a szállodába. – Vedd úgy, hogy ma este csak felderítettük a terepet. Emlékszel. A sikeres támadás titka az alapos felderítőmunka.

Másnap reggeli közben Picknek támadt egy ötlete.

Felhívta a Harvard Klubot, és az egyik alkalmazottat megkérte, hogy tegyen ki egy hirdetményt a hirdetőtáblára, amin a következő álljon: „Mr. Malcolm Pickering barátai és ismerősei számára hálaadásnap utáni koktélpartit tart 14.30-kor a Foster Park Hotel »C« manzárdlakosztályában. Mindenki hozzon magával két lányt.”

A délelőtt remekül telt McCoy számára. Megjegyezte, hogy milyen remek is ez a szálloda, mire Pickering körbevezette. McCoy le volt nyugőzve. Pickering mindent megmutatott neki: a konyhákat, a mosodát, de még a liftházat is az épület tetején.

McCoy rájött, hogy több volt ez szállodanézésnél. Pickering belenézett minden egyes szemetesbe, sőt még a szobákba is bement, ha nyitva találta az ajtót. Ellenőrizte a szállodát, olyasmit keresve, ami nem felel meg az elvárásainak. Ez azt jelentette, hogy pontosan tudta, mi az elvárás. Lehet, hogy kőgazdag volt, de értett a szállodabizniszhez.

Azon tőnődött, hogy Pickering az iskolában tanulta-e ki a szakmát, és rá is kérdezett. Pick erre felnevetett, és közölte vele, hogy pincértanulőként kezdett a Foster Hotelben még tizenkét éves korában, és asztalokat törölt.

Bármelyik munkát el tudom végezni a szállodában. Egyedől a franciákrémest nem tudom elkészíteni – mondta Pickering.

– A tojásfehérje mindig is kifogott rajtam.

őgy egy óra köről, amikor éppen a nappaliban üldőgéltek, és Feigenspann XXX világos sőrt szőrcsölgettek hosszúnyakő pohárból, a hotel személyzete nekilátott előkészíteni a koktélpartit. Egy hatalmas pulykasőltet hoztak, egy egész sonkát és egy őriási marhasőltet. Meg mindenfélét. McCoy nem szívesen gondolt bele, hogy mindez mibe kerülhetett. Pick rendes kőlyők volt meg minden, de McCoy már kezdte magát őgy érezni, mint egy senkiházi csavargő.

Amikor pedig elkezdtek beszivárogni a koktélpartira meghívott vendőgek, az őgész még sokkal rosszabb lett. Látszott rajtuk, hogy ha nem is volt mindegyikők olyan gazdag, mint Pick, azért volt nekik mit a tejbe aprítani. Ráadásul semmiben sem hasonlított rájuk. Még Pickkel is csak egy dolog kötötte őssze: a Tengerészgyalogság. Aztán meg ott volt az a lány. Na, tőle aztán rendesen kényelmetlenül érezte magát.

Életében nem látott szebb lányt. Átkozottul közel volt a tökéleteshez. Fekete haja volt, amelyből Kleopátra-frizurát vágatott, a szeme pedig olyan sötéten ragyogott, hogy a bőre hófehérnek tűnt tőle.

Nem öltözött olyan cifrán, mint a többiek. Pulóvert és szoknyát vett fel, a nyakában egy gyöngysor lógott.

Először az futott át az agyán, hogy a bal golyóját odaadná, ha ágyba bújhatna ezzel a lánnyal, azután pedig arra gondolt, hogy ez a lány nem az a fajta. Ez nem adja magát senkinek, csak ha már az ujjára húzta az aranygyűrűt. Nem azért, mert óvatos volt, hanem azért, mert ő ilyen nőnek született. Egyszer, amikor rajtakapta McCoyt, hogy bámulja, visszanézett rá, mintha csak azt kérdezte volna: „Mit bámulsz rajtam, te senkiházi? Én nem olyan vagyok, mint ezek.”

Valahogy emiatt a lány miatt nem mozdult rá egyik nőre sem. Pick „barátai és ismerősei” közül nem mindenki hozott magával két lányt, de a legtöbbjük igen. Aztán nem egy nő egyedül érkezett. Az egyik, egy érdekes arcú, vállig érő szőke hajú nő még oda is lépett hozzá, rámosolygott, megérintette a karját, és arról érdeklődött, hogy együtt szolgál-e Pickkel a Tengerészgyalogoságnál.

De akkor McCoy meglátta a Kleopátra-frizurás lányt, ahogy őket nézi a sötét szemével, és lemondott a szőkéről. Egy perccel később a szőke odébbállt.

Tíz vagy tizenöt perccel később úgy döntött, hogy elege van a füstből (legalább száz vendég érkezett, és mind dohányzóit), és arra is rájött, hogy már így is túl sokat ivott a skót whiskyből. Nem akarta, hogy hülyét csináljon magából, és kínos helyzetbe hozza Picket a barátai előtt. Kivett egy üveg világos sört a jég-szekrényből, és besétált a „hálószobájába”, ahol viszont megzavart egy csókolózó-ölelkező párt, úgyhogy inkább kiment az erkélyre, hogy egy kis friss, hideg levegőt szippantson.

A nap sütött, enyhe szellő fújdogált. Egyáltalán nem volt olyan hideg odakint, mint amire számított. Persze azért csípős hideg volt, de hát végül is ezt akarta. Felült az erkély korlátjára, persze csak óvatosan, mert huszonkét emelet magasan nem árt az óvatosság, és lenézett az 59. utcára. Egy kicsit elszédítette a látvány, úgyhogy inkább a Central Park felé fordult.

Arra gondolt, hogy mennyire nem így indult a hálaadás napja. Igazából most a rohadt padlót kellene csiszolnia. Aztán az jutott eszébe, hogy az előző hálaadás napja mennyire másként telt. Akkor Sanghajban – a 4. tengerészgyalogos-ezred 1. zászlóalja „Dog” századának géppuskás őrzetőjeként – a kintinban ebédelt. Hálaadáskor és karácsonykor mindig fagyasztott pulykát szállítottak nekik az Államokból. Kínában csak olyankor láttak pulykát. Hálaadáskor és karácsonykor a szabályokat sem vették olyan komolyan, így aztán nem európai vendégeket is fogadhattak a támaszpont területén. Eszébe jutott, hogy Zimmerman bevitte a feleségét meg a félig fehér gyerekeit a kintinba.

– El ne aludjon – szólalt meg egy női hang. – Ha véletlenül alvajáró, akkor könnyen meglehet, hogy az első lépése után sokáig nem fog felébredni.

McCoy meglepetten szállt le a korlátról, és csak akkor látta, hogy ki beszélt hozzá.

Az a majdnem tökéletes nő a Kleopátra-frizurájával.

– Nem állt szándékomban elaludni – mondta McCoy.

– Pedig nekem úgy tűnt. Úgy látom, halálra untatta a parti.

– Csak gondolkodtam.

A gyöngysora az egyik mellébe akadt. McCoy ezt egyáltalán nem találta szexisnek. Inkább nőiesnek.

– Na, és min?

– Hogy?

– Min gondolkodott? – kérdezte a nő követelőzően, azután ő is felült a korlátra.

Jesszusom! Ez a nő így közelről még sokkal szebb!

– Azon, hogy hol töltöttem a legutóbbi hálaadás napját – mondta McCoy.

– Azon nem, hogy hol tölti a következőt?

– Nem. Azon nem.

– Pedig azt hittem. És miért nem? Maga tengerészgyalogos. A tengerészgyalogosok nem szoktak azon gondolkodni, hogy hová küldik őket legközelebb?

– Én nem szoktam. Legalábbis azon nem, hogy a Tengerészgyalogság hová küld. A Tengerészgyalogságnál leszek, és csak ez számít. Az mindegy, hogy hová küldenek, akkor is a Tengerészgyalogságnál leszek.

A nő úgy nézett rá, mintha nem egészen értené. De a kérdés, amit feltett, csöppet sem volt szokatlan.

– Hol volt tavaly ilyenkor?

– Sanghajban – felelte McCoy, majd hozzátette: – Kínában.

– Ó, szóval ott van Sanghaj – mondta a nő csillogó szemmel.

– Sejtettem, hogy vagy Kínában, vagy Ausztráliában van.

A franc essen bele! Tudtam, hogy leégek, ha megpróbálok beszélni egy olyan értelmes nővel, mint ez itt. Mi a francnak dobtam be ezt a baromságot?

A nő látta McCoy szemén, hogy megbántotta.

– Ne haragudjon.

– Ugyan, ne is törődjön vele.

– De igenis törődök vele. Van rá ugyan mentségem, de akkor sem lett volna szabad így viselkednem.

– Mi a mentsége?

– Hirdetési főmunkatárs vagyok.

– Fogalmam sincs, hogy mit csinál egy hirdetési főmunkatárs – vallotta be McCoy.

– Újsághirdetéseket írok – magyarázta a nő.

– Ó!

– A jelmondatunk az: „Csak tömören” – mondta a nő.

– Ó – ismételte McCoy.

– Igyekszünk kerülni a felesleges dagályos stílust. Ha valaki túlságosan szöszátyár, azt kicikizzük.

– Értem.

– De magával szemben ez nem volt tisztességes.

– Nem sértődtem meg.

– De igen – mondta a nő határozottan.

Amikor a szemembe néz, tisztára kimegy az erő a lábamból.

– Mit csinált Kínában múlt hálaadáskor?

– Egy vízűtéses Browning .30-as egységgel voltam – felelte McCoy.

– Browning géppuskára gondol? – kérdezte a nő.

McCoyt meglepte, hogy a nő tudja, miről beszél. Bólintott.

– Valamiért azt gondoltam, hogy maga nem a Cambridge-re járt a háziga zdánkkal.

– Lerí rólam, nem igaz?

A nő pontosan tudta, McCoy hogy értette a kérdést.

– Ha valaki más, az annyit jelent, hogy más – felelte a nő. – Nem jobb és nem rosszabb.

A nappaliba vezető ajtó kinyílt, és hat vagy hét ember lépett az erkélyre. Feléjük tartottak.

Holtbiztos, hogy ezek engem nem ismernek, úgyhogy nyilván hozzájönnek. Valószínűleg magukkal viszik valahová. Ha pedig elviszik, akkor most láttam utoljára.

– Bizonyítsa be.

– Mi?

– Jöjjön el velem valahová.

– Ugyan hová? – kérdezte a nő kihívóan.

– Azt nem tudom. Maga mondja meg.

A nő akkor is elgondolkodva nézte McCoyt, amikor Pickering barátai hozzáléptek.

– Azon tűnődünk, hogy hová tűntél – mondta az egyik lány.

– Átmegyünk Marcyhoz. Kész vagy?

– Menjetek csak – mondta a világ legszebb nője, akit McCoy életében látott. – Nekem más terveim vannak.

A nő McCoy szemébe nézett, és elmosolyodott. McCoy szíve úgy pumpált, mint a Browning .30-as hűtőtömlője.

(Három)

Hová visz? – kérdezte a nő, amint áthaladtak a Foster Park Hotel hallján.

– Fogalmam sincs. Most vagyok először New Yorkban.

– Nekem lenne egy fura ötletem. Kínai kaja.

– Mi?

– Azt hiszem, hogy a hálaadásnapról szóló beszéde juttatta az eszembe – mondta a nő. – De az is lehet, hogy már elegendő van a pulykából.

– Mutassa az utat. A világon semmit nem tudok erről a városról.

– Gondolom, majdcsak találunk egy kínai éttermet a kínai negyedben.

– Hívjunk taxit – mondta McCoy.

– Menjünk inkább metróval.

– Ki tudom fizetni a taxit.

Ami azt jelenti, hogy te nem.

– Szeretem nézni az embereket a metrón – mondta McCoy-nak, azután belekarolt, és elindult vele, végig a 6. sugárúton.

– Miért? – kérdezte McCoy.

– Volt már úgy, hogy... Nem, biztosan nem. Majd meglátja.

McCoy szeme igencsak elkerekedett, amikor meglátta a metrón a *homo sapiens* legkülönbözőbb fajtáit. Aztán egymásra mosolyogtak, és a nő valamiért mindenképpen meg akarta érinteni, és meg is érintette. Belekarolt McCoyba. McCoy kabátjának durva anyaga a nő karjához simult.

– *Talán az egyenruha teszi* – gondolta a nő. – *Állítólag az egyenruha vonzza a lányokat.*

Ezen elmorfondírozott egy darabig. Azelőtt soha nem hagyott ott egyetlen partit sem egy férfival, akit akkor látott először. Főleg nem Malcolm Pickering egyik barátjával. Mitől volt ez a fiatalember olyan más?

Egy részeg, bördzsekit és bojtos kötött sapkát viselő fiatalember ment el mellettük, és alaposan végigmérte a nőt. Nyilvánvalóan tetszett neki, amit látott.

Ettől valahogy megváltozott a fiatalembernek a szeme, akivel karonfogva sétált. *Úristen, még a nevét sem tudom!* A szeme alig láthatóan ugyan, de összeszűkül, azután pedig felcsillant. Mint ha csak a veszélyt fürkészte volna. A tekintete fenyegetővé vált.

A nő egészen megrémült.

Úristen, ez egy tengerészgyalogos! Még csak az hiányzik, hogy összeverekedjen egy részeggel a metróban.

Lenyűgözve figyelte, ahogy a részeg, miután megérezte, hogy bajban van, halványan elmosolyodott, azután odébbállt. McCoy a szemével követte egészen addig, amíg nem volt benne tökéletesen biztos, hogy a veszély elmúlt. Azután a nőre pillantott, és a szeméből egyszerre eltűnt a fenyegető fény, helyét pedig felváltotta valami más. Mintha félelmet látott volna a szemében.

Úristen, ez fél tőlem!

– Nem is tudom a nevét.

– McCoy.

– McCoy Smith? McCoy Jones? – kérdezte a nő.

– Kenneth McCoy.

A nő kihúzta a karját McCoy karja alól, és kezét nyújtott neki.

Ernestine Sage – mondta. – Sejtheti, hogy a szüleim fiút akartak. Kérem, ne szólítson se Emestine-nek, se Ernie-nek.

– Akkor hogyan szólíthatom?

– *Nem azt kérdezi, hogy „hogyan szólítsam?”, hanem „hogyan szólíthatom?” Milyen udvarias. Nem akar megsérteni. Nem kell félnem tőle.*

– A barátaim többnyire Sage-nek szólítanak – mondta a nő. – A Sage azt jelenti, hogy bölcs.

– Tudom – mondta McCoy.

A nő újra belekarolt McCoyba. Láttá, hogy McCoy nyakán a bőr egyre jobban elvörösödik.

Végigsétáltak a Mott Streeten, és a nő végig érezte McCoy testének a melegét, még a kabáton keresztül is.

– A legenda szerint a fehérbőrű fiatal nőknek nem szabad egyedül jönniük ide – mondta Sage –, mert elrabolják őket a fehér leánykereskedők.

McCoy nem vette észre, hogy a nő csak heccelni próbálja.

– Nem lesz baj – mondta.

Amikor Sage megpróbált a szemébe nézni, McCoy elfordította a fejét.

– Azt mondják, hogy a legjobban a szűk kis sikátorokban megbúvó éttermekben főznek – mondta Sage. – Azt is mondják, hogy a Mott Streeten lévő éttermekbe csak a turisták járnak. A gond csak az, hogy a kisebb éttermekben csak kínaiul beszélnek.

– Én beszélek kínaiul – mondta McCoy, és miközben Sage azon tűnődött, hogy vajon a fiatalember csak szórakozik-e vele, vagy tényleg tud kínaiul, McCoy befordult vele az egyik szűk sikátorba. Úgy 15 métert mehettek, amikor McCoy megállt az egyik üveggel borított tábla előtt, és nekilátott elolvasni a feliratot.

Okos fiú. Ha nem tudnám, hogy tengerészgyalogos, még azt hihetnem, hogy tényleg érti, ami oda van pingálva.

– Nos, lát valami olyasmit, ami esetleg ízlene nekem? – kérdezte ártatlanul.

– Nem – mondta McCoy. – Ez egy szecsuaní étterem. A szecsuaní ételek többnyire olyan csípősek, hogy az embernek lezsibbad tőle a feje.

Egy idős kínai hölgy bicegett feléjük.

McCoy beszélt vele. Kínaiul. Sage döbbsen nézett rá. Most már kétség sem férhetett hozzá. McCoy kínaiul beszélt, mert az idős kínai hölgy visszacsiripelt neki valamit, és közben visszairányította őket, majd az utca egyik távolabbi pontja felé mutatott.

Az unokaöccsének van egy kantoni étterme. Azt hiszem, az jobban fog magának ízleni.

Az étterem egy öreg épület negyedik emeletén üzemelt. Oda-bent rajtuk kívül egyetlen fehér ember sem volt, és Sage úgy érezte, hogy fenntartással fogadták őket, sőt talán még ellenségesen is.

De aztán McCoy beszélt a férfival, aki hozzájuk lépett, és aztán néhányan elmosolyodtak. A férfi – sűrű hajlongások közepette – egy asztalhoz vezette őket, egy perccel később pedig már meg is hozta a teát és a garnélarákkal töltött tojástekercset.

– Ez volna az előétel – mondta McCoy. – Én halálra tudnám zabálni magam tojástekercssel. Kurvára szeretem.

Aztán rádöbbsen, hogy mit is mondott.

– Elnézést. Tudja, tengerészgyalogos vagyok. Megvan az a rossz szokásunk, hogy kicsit durvábban beszélünk az átlagosnál, ha nincs hölgy a közelünkben.

– Ugyan – mondta Sage. – Tőlem aztán annyit káromkodhat, amennyit csak akar. Engem kurvára nem zavar.

McCoy értetlenül nézett a nőre, aztán elmosolyodott. Amikor így mosolygott, úgy nézett ki, mint egy kisfiú.

A térdük összeért az asztal alatt. McCoy visszarántotta a térdét, mintha csak megégette volna magát. Úgy tűnt, hogy Sage lába önálló életre kelt, mert folyamatosan McCoy lábát kereste. Amikor a lábuk ismét összeért, McCoy újból visszavonulót fújt. Sage-nek aztán végül sikerült McCoy bokáját az asztal lábának szorítani.

Most viszont már nem tudtak egymás szemébe nézni.

A különböző fogások folyamatosan érkeztek egészen kis adagokban.

– Szóltam neki, hogy mindenből hozzon egy keveset – mondta McCoy. – Ha valami nem ízlik, csak passzolja ide nekem.

– Mit jelent az OC a gallérján?

– Mi csak ökörnek hívjuk – mondta McCoy. – A tisztjelöltek kapják rangjelzés helyett.

– Maga tisztnek készül?

McCoy bólintott, és közben a nő tekintetét fürkészte, hogy meglepi-e a dolog, vagy esetleg egy kicsit lenyűgözi-e.

– Mikor?

– A hónap végén – mondta McCoy.

– És aztán?

– Hogy érti azt, hogy „és aztán”? – kérdezte McCoy.

– Hová fogják helyezni?

– Azt nem tudom.

– Ó, igen. Úgyis a Tengerészgyalogságon belül marad, úgy-hogy nem számít. Igaz?

– Úgy valahogy.

– *Mit játszunk itt az eszünket?* – gondolta Sage. – *Ő úgy tesz, mintha nem venné észre, hogy a bokáját rugdosom, én meg úgy teszek, mintha nem rugdosnám.*

– Egy falat sem fér már belém – mondta Sage egy idő múlva.

– Nekem pedig fogalmam sincs, hogy mit ettem – vallotta be McCoy.

– A pokolba a pulykával – mondta Sage. – Mostantól fogva minden hálaadáskor ezt fogom csinálni.

Amikor kiléptek az utcára, Sage valahogy elkezdett szédülni.

– Most menjünk inkább taxival – mondta.

– Hová megyünk?

– A 3. utcába – felelte Sage.

– És ott mi van?

– Hát, egy másik kínai étterem. Mi más?

Sage intett neki, hogy menjen előre, azután becsukta maga mögött az ajtót, és kulcsra zárta.

McCoy végigsétált a lakáson. Amikor visszaért, Sage-et még mindig az ajtónak támaszkodva találta.

Tetszik a lakása.

– Örülök neki – mondta Sage. – Apám szerint egy nyomorúságos odú.

– Kicsit féltem, hogy magáról is kiderül, hogy éppen olyan gazdag, mint Pick.

– Zavarta volna?

– Igen – mondta McCoy kurtán.

Azután egymás szemébe néztek. Hosszan.

– Fogalmam sincs, hogy mi a francot csinálók – mondta McCoy. – Az biztos, hogy nem szeretném elcseszni a dolgot.

Olyan ideges, hogy azt sem tudja, mit beszél Különben már elnézést kért volna az „elcseszni”-ért, és mostanra olyan vörös lenne a képe, mint egy cékla.

– Én sem – mondta Sage. – Nem várom el, hogy jelen körülmények között ezt el is hidd nekem, de én sem.

– Talán jobb lenne, ha most elmennék.

Sage ellökte magát az ajtótól, és olyan közel lépett McCoyhoz, hogy érezte a kabátján a nedves gyapjú szagát.

– Mindennek megvan a maga helye és ideje – mondta Sage. – Most pedig elérkeztünk arra a pontra, amikor meg kell, hogy csókolj. Ha minden úgy megy, ahogy szerintem menni fog, akkor utána ölbbe kellene vinned, és a hálósobába kellene vinned.

– Vegyelek ölbbe? – kérdezte McCoy hitetlenkedve.

– Oda is kúszhatok – felelte Sage.

– Mindketten nevettek, azután McCoy az ölébe vette, és átvitte a hálósobába. Finoman az ágyra tette, majd felegyenesedett.

Még mindig nem csókolt meg. Még mindig nem jutottunk tovább a bokarugdosásnál. Most meg csak áll ott, és néz engem nagy mulyan, ebből így nem lesz semmi.

Ekkor egy határozott mozdulattal megfogta a pulóvere alját, és lehúzta magáról. McCoy ámulva figyelte. Azután Sage hátranyúlt, és kikapcsolta a melltartóját, hogy McCoy láthassa a meztelen felsőtestét.

– Most már te jössz – mondta Sage egészen halkan.

Most ő figyelte, amint McCoy lekapkodta magáról az egyenruhát.

Jól csinálja. Gyors, mint a villám. Valószínűleg nem ez az első alkalom, hogy sebtében kell levennie az egyenruháját.

Azután ott állt előtte meztelenül.

– Te vagy a leggyönyörűbb teremtés, akit valaha láttam – mondta McCoy.

– Én is így érzek irántad – felelte Sage.

Miközben McCoy mellé ült az ágyra, majd megölelte, még hozzá sokkal finomabban, mint gondolta volna, aztán magához szorította, Sage azon tűnődött, hogy vajon fájni fog-e neki, és hogy tényleg úgy fog-e vérezni, és hogy McCoy nem fogja-e elszégyellni magát.

(Négy)

Pick éppen egy szál alsónadrágban reggelizett a „C” manzárdlakosztály nappalijában, amikor McCoy megérkezett.

– Na, maradt még hímporod, kis méhecske, vagy elszórtad az egészet? – kérdezte Pick.

McCoy válasza sem méltatta.

– Azon morfondíroztam, hogy hova a francba tűnhettél – mondta Pickering. – Azért megkockáztattam, és két személyre rendeltem reggelit.

– Nem vagyok éhes – jelentette be McCoy.

Azért egy csésze kávé mégis elfogadott, aztán egy szelet sült húst, jó néhány tojást és fél tucat zsömlét is.

– Gondoltam, hogy jól fog esni pár falat – mondta Pickering.

– Kell a regenerálódáshoz.

– Kapd be – mondta McCoy.

– Tehát nem jött össze – mondta Pickering. – Amilyen átkozottul peches vagy, tutira beleszaladtál egy hírhedt farokbűvölő néemberbe.

– Kifogtam egy istenverte szüzikét – mondta McCoy.

– Azt hittem, hogy olyasmi már nem létezik errefelé – vágta rá Pickering meggondolatlanul. Csak akkor döbbsent rá, hogy McCoy egyáltalán nem ugratta. McCoy arca égett a szégyentől.

– Hogy hívják? – kérdezte Pickering.

– Összesen két szegény ember volt itt tegnap – mondta McCoy. – Megtaláltam a másikat.

– Mi köze van a szegénységnek a kefézéshez? – kérdezte Pickering. – Ha jól szétnéznél, láthatnád, hogy a szegény emberek meglehetősen sok időt töltenek keféléssel.

– Ő egy rendes lány, Pick – mondta McCoy. – Én pedig elvettem az ártatlanságát.

– A halál – mondta Pickering utánozva az egyik közismert híradós hangját – és a szüzesség elvesztése utolér minden férfit és szüzlányt.

– Nyald ki – mondta McCoy, de közben azért vigyorgott.

– Ki volt az? – kérdezte Pickering.

McCoy nem akarta megmondani a nevét.

– Együtt fogunk ebédelni – mondta McCoy.

– Természetesen arra az időre elhagyom a körletet.

– Nem azt akarjuk csinálni, te idióta barom! Délelőtt dolgoznia kell. Azt mondta, hogy megehetnénk együtt egy szendvicset a Grand Central osztrigabárban. Tudod, hogy hol van?

– Talán meglep, de tudom. A Grand Central osztrigabár a félrevezető neve ellenére a Grand Central vasútállomáson található.

Pickering még azt is el akarta mondani, hogy McCoy néhai szűzlány barátnője bizonyára hallott az osztrigák potencianövelő hatásáról, de inkább magába fojtotta a szót.

– A Brooks Bortherstől egy saroknyira van.

– Fél egyet beszéltünk meg – mondta McCoy. – Végzünk addigra?

– Persze.

Nem Pickering és McCoy egységvezető-jelölt volt az első tengerészgyalogos, aki egyenruhát kért a New York-i Brooks Brothers eladójától. Az eladó igazán örült, amikor meglátta őket. Örült, mert tudta, hogy jó pár százdollárost fognak otthagyni (vagy még többet, ha nem érik be a fogasról leakasztott egyenruhával, hanem méret után készíttetik el), és nem kell majd sokat vesződni velük. Az eladónak nem kellett mosolygásra pazarolnia az idejét, miközben a kedves vásárló egymás után próbálta fel a ruhákat. Ebben az esetben nem volt mit próbálgatni. Egyenruhát kértek, és passz.

– Egyenruha lesz, uraim? – kérdezte az eladó.

– Az – mondta az egyik tengerészgyalogos. – Arra gondoltam, hogy nem ártana, ha újra levenné rólam a méretet. Épp most fejeztem be egy meglehetősen érdekes edzésprogramot, és úgy érzem, nem vagyok már a régi.

– Ó, tehát az úr számlát vezet nálunk?

– Igen – mondta Pickering. – Örülök is, hogy felhozta a témát. Az úr itt Mr. McCoy. Most érkezett Ázsiából, és nincs még számlája. Szerintem még arra sem volt ideje, hogy bankszámlát nyisson. Vagy tévedek, Ken?

– Van bankszámlám.

– Azért csak nyisson egy számlát a nevére – mondta Pickering.

– Nem okoz problémát, uraim – mondta az eladó. – Mit is mondott, mi a neve?

– Pickering. Malcolm Pickering.

– Egy pillanat, uram, máris hozom a lapját – mondta az eladó.

A Pickering méreteit tartalmazó lapot és a számláját egy helyen tartották. A lapján egy sajtószerű kód jelezte, hogy az ügyfél későn fizet ugyan, de mindig maradéktalanul.

A Brooks Brothers a legszívesebben a pontosan fizető ügyfeleknek dolgozott, de nem bánták azt sem, ha valaki nagytételben vásárolt tőlük (a legutóbbi alkalommal az ifjú Mr. Pickering két zakót vett tőlük, valamint három szalonöltönyt, egy házikabátot, egy tucát inget, egy tucát alsónadrágot, egy tucát lovaspólós inget és két pár bőrpapucsot), és akkor fizettek, amikor az a kedves megrendelőnek is megfelelt.

Hívták a szabászt. Mr. Pickering mellbősege négy centit nőtt a legutóbbi méretvétele óta, a vállszélessége pedig két és fél centit.

– Tudja, hogy milyen egyenruhára van szükségünk? – kérdezte Mr. Pickering.

– Igen, uram.

– Akkor vegye le róla a méretet, és már itt sem vagyunk. Mr. McCoynak sürgősen társadalmi életet kell élnie.

Amikor McCoy aláírta a számlát, nem akart hinni a szemének. Összesen 150 dollár egyenruhapénzt kaptak Quanticóban. Csakhogy az egyenruha, amit éppen most rendeltek meg (a Brooks Brothers persze garantálta, hogy pontosan fogják szállítani, ha kell, akkor külön futárral) majdnem 900 dollárba került.

Persze a Philadelphiai Takarékbanknál vezetett számláján megvolt rá a fedezet, de egyszerűen hihetetlennek találta, hogy kétszer annyiba fog kerülni az egyenruhája, mint amennyit a LaSalle-ért fizetett.

– Tudom, hogy én beszéltelek rá, hogy itt vedd meg az egyenruhád – mondta Pickering, amikor kiléptek az utcára. – Lehet, hogy drága, de szükséged lesz pár jó minőségű egyenruhára. Hosszú távon kifizetődik. Ha nincs elég lóvéd, szívesen adok kölcsön.

– Nem kell a pénzed.

– Na, álljon meg a menet. Két dolgot tisztázzunk. Először is, te a haverom vagy. Másodszor pedig, gazdagnak lenni jobb, mint a küszöböt rágni, és nem fogok bocsánatot kérni tőled azért, mert volt annyi eszem, és gazdag családba születtem.

– Utoljára hatvanöt centet adtam ki ingre – mondta McCoy. – Most viszont egy tucatot vettem, darabját hat dollár kilencvenötért. Ezt nevezem én „váratlan eseménynek”.

– Akkor nem árt, ha vigyázol azokra az ingekre. Nem igaz? – mondta Pickering. – Lehetőleg ne kendd össze mustárral, amikor hot-dogot eszel.

McCoy rávigyorgott. Nem igazán tudott haragudni Pickeringre, legalábbis sokáig nem.

– Öt perccel múlt tizenkettő – mondta McCoy. – Hol van a Grand Central?

– Ott – mondta Pickering, és az épületre mutatott. – Én is láthatom a lehervasztott szűzleányt?

– Fogd vissza magad! – csattant fel McCoy.

Pickering jeges dühöt látott McCoy szemében.

– Bocsánatáért esedezem – mondta Pickering.

McCoy még mindig ugyanolyan dühösen nézett rá.

– Sajnálom, Ken – mondta Pickering. – Tudod, hogy nem tudom féken tartani a szám.

– Akkor ejtsük a témát!

– Jól van, jól van – mondta Pickering. – Mondom, sajnálom, és komolyan is gondolom. Ha végeztél, vagy)a szobában leszek, vagy a Club 21-ben. Hívj fel. Ha nincs más dolgod.

McCoy biccentett a fejével, és elindult a Grand Central irányába. Pickering rajta tartotta a szemét. McCoy egy fél háztömbnyit tehetett meg, amikor hátranézett, mert kíváncsi volt, hogy Pickering követi-e.

Pickering úgy tett, mintha taxit akarna leinteni.

A szegény ördög nagyon csúnyán beleesett ebbe a libába. Vajon ki lehet az?

Megállt egy taxi, Pickering pedig beszállt.

– Grand Central – szólt a sofőrnek.

– De hát alig kétszáz méternyire van ide, ember! Pickering a kezébe nyomott egy ötdollárost.

– Akkor kerüljön egyet – mondta Pickering. – Nekem nem sürgős.

Úgy érezte magát, mint egy magándetektív, aki éppen egy félrelépni készülő férjet követ. Egy olyan asztalt keresett az oszt-rigabárban, ahonnan jól láthatta McCoyt és a lehervasztott szűzleányt, ők viszont nem láthatták őt.

Pickeringet két meglepetés érte, amikor a lehervasztott szűzlány megjelent, öt perccel a megbeszélt időpont előtt, majd adott egy visszafogott puszit McCoynak, azután pedig a szemébe nézett, és szájon csókolta, ahogy egy nő csókolja meg a szeretőjét.

Pick Pickering gyakorlatilag kislány kora óta ismerte Ernie Sage-et. Meglepte, hogy McCoy azt gondolta róla, hogy szegény. Néhányan úgy vélték, hogy Ernie Sage azért kapta meg az állást a J. Walter Thompson Reklámügynökségnél, mert summa cum laude eredménnyel végzett a Sarah Lawrence Egyetemen. Mások pedig azt gondolták, hogy azért, mert a J. Walter Thompsonnal készítette el a reklámjait az American Personal Gyógyszer-gyártó Részvénytársaság, amely minden évben tizenöt-húszmillió dollárt fordított a legkülönbözőbb fogrém-, szájvíz- és hajszeszmarkák reklámozására. Az American Personal Gyógyszer-gyártó Részvénytársaság elnöke (és állítólag főrészvényese) Ernest Sage volt.

XIII.

Egy)

US 1-es főút

Washington D. C. közelében

1941. november 23., 22.30

Megálltak tankolni, aztán bedobtak egy hamburgert, és amikor ismét elindultak, Pickering vette át a volánt.

– Hogy tetszett a Met? – kérdezte Pickering.

– Mi van?

– Miután kísértáltunk a Brooks Brotherstől köddé váltál, és félhatig nem kerültél elő, ezért aztán azt feltételeztem, hogy bizonyára szomjazzál már egy kis kultúrára, és felkerested New York kulturális nevezetességeit. Például a Metropolitan Művészeti Múzeumot.

McCoy felhorkant.

– Felültünk a Staten Island-i kompra – mondta McCoy. – Azt mondta, hogy huszonöt centért sehol a világon nem lehet ennyit hajókézni.

– Bizonyára lebilincselő volt.

– Kapd be – mondta McCoy vidáman. – Ha már ilyen kurva kíváncsi vagy, akkor közlöm veled, hogy az idő nagy részét a lakásán töltöttük.

– Száztíz kilométer per órával megyünk – jelentette be Pickering.

– Na és? Te vezetsz. Téged fognak megbüntetni, nem engem – mondta McCoy, de azután még hozzátette: – Talán mégis le kellene lassítanod egy kicsit. A főparancsnokságnál szétszednek, mint egy rossz biciklit, ha elkapnak gyorsajtásért. Ráadásul

olyan autót vezetsz, aminek nem is lenne szabad az országúton lennie.

– Hát, ha pofán vágysz, akkor biztos, hogy elvesztem az uralmat az autó felett, és itt pusztulunk nyomorultul – mondta Pickering.

McCoy kíváncsian méregette.

– Csak azért mondom ezt, mert közölnöm kell veled valamit. Két valamit. Szóval csak figyelmeztetni akartalak, hogy mivel jár, ha utána bemosol nekem egyet.

– Mondhatsz, amit akarsz – mondta McCoy. – Az Úristen a mennyországában van, a világ pedig megy a maga útján.

– Ernie Sage rendesen levett a lábadról, mi?

– Honnan tudod a nevét? – kérdezte McCoy gyanakodva.

– Követtelek. Amikor randiztatok a Grand Centralban, elbújtam egy oszlop mögé.

– Te szemétláda! – mondta McCoy, de nem volt dühös. – Remélem, kiélvezted magad.

– Majd elcsöppentem. Tiszta Rómeó és Júlia.

– Nem semmi az a lány – mondta McCoy.

– Tudom, hogy semmi közöm hozzá...

– Akkor hallgass – vágott közbe McCoy.

– ...de mivel úgy látom, hogy eléggé a lelkedre veszed ezt a dolgot, kötelességemnek érzem, hogy eláruljak róla valamit.

– Nagyon vigyázz, Pick – mondta McCoy fenyegetően.

– Ernie az apjáról kapta a nevét – mondta Pickering. – Az apja neve Ernest Sage. Ernest Sage pedig az American Personal Gyógyszergyártó Részvénytársaság elnöke.

– Na és? – mondta McCoy. – Sose hallottam róla.

Erre Pickering felsorolt vagy egy tucat terméket, amit az American Personal gyártott.

– Más szóval – mondta McCoy, mert végre rájött, hogy mire megy ki a játék –, ő is olyan, mint te. Gazdag.

– Mi úgy mondjuk, hogy „jómódú”, Ken.

– Nem érdekel, hogy mondjátok – csattant fel McCoy. – A gazdag, az gazdag.

Egy pillanatra kínos csend támadt, amit McCoy tört meg.

– Az isten verje meg! – sóhajtott fel fájdalmasan.

– Néhányszor már megpróbáltalak rávezetni, hogy a gazdagság távolról sem olyan súlyos dolog, mint a lepra – mondta Pic-

kering. – Biztos vagyok benne, hogy ha veszed a fáradságot, meg tudod szokni.

– A francba is, hazudott nekem. De miért? – kérdezte McCoy. Pickering tudta, hogy McCoy meg se hallotta, amit mondott neki.

– Nem tartom teljesen kizártnak, hogy a hölgy vonzónak talál téged – mondta Pickering. – Úgy tudom, hogy a tengerészgyalogosok vonzzák a nőket.

– Tisztára hülyét csinált belőlem, a kurva életbe! – dühöngött McCoy. – A francba, még Norristownról is beszéltem neki.

– Norristownról?

– Hogy miért lettem tengerészgyalogos. Az apámról is meséltem neki. Meg a trehány nővéremről is.

– Ha kíváncsi volt rá, az csak azt jelenti, hogy mindent tudni szeretne rólad. Mi rossz van ebben?

– Ejtsük a témát, jó?

– Már bánom, hogy elmondtam.

– Ha nem mondtad volna el, akkor még nagyobb hülyét csináltam volna magamból! – mondta McCoy, majd egy pillanattal később hozzátette: – Jesszusom!

– Ahogy mondtam – kezdett hozzá újból Pickering –, nem tartom teljesen kizártnak, hogy Ernie vonzónak talál téged...

– Nem szereti, ha Ernie-nek szólítják – vágott közbe McCoy.

– ...úgy, ahogy vagy. A szemölcsseiddel együtt – folytatta Pickering.

– Ember, hát nem érted? Nem először történik velem ilyesmi. Csak egy kemény farok kellett neki, semmi más. A tengerészgyalogosokról mindenki tudja, hogy keményfarkú gyerekek.

– Szerintem most nagyon mellélőttél.

– Szarok a véleményedre. Tudom, amit tudok.

– Azt mondtad, hogy te... – mondta Pickering, majd egy pillanatnyi szünetet tartott – ..., hogy te voltál neki az első.

– Na és?

– A nők ezt komolyan veszik. Legalábbis én úgy tudom. Ilyesmit csak egyszer ajándékoznak oda egy férfinak. Ernie neked ajándékozta.

– Csak túl akart lenni rajta, én meg éppen kapóra jöttem neki.

– Hülyeségeket beszélsz, és ezt te is tudod jól.

– Hazudott nekem, te hülye barom! Egy csomó hazugságot beadott nekem. Azt mondta, hogy ez az első melója, meg hogy most fejezte be az iskolát, én meg hülye, azt hittem, hogy a gimire gondolt, és hogy egy hétre tizenhét dollár tizenöt cent fizetést kap, és hogy azért lakik egy olyan kis lakásban.

– Ez mind igaz – mondta Pickering.

– Tudod, hogy értem.

– Hazudnia kellett neked, te hülye barom – mondta Pickering. – Tudod, van neked ez a kifejtett kisebbségi komplexusod, és megijedt, hogy vissza fogsz bújni a csigaházadba.

– Tégy meg nekem egy szívességet, Pickering – mondta McCoy. – Fogd be a hülye pofád!

– Ken, én csak nem szeretném, hogy...

– Mondom, fogd be a hülye pofád! A téma le van zárva.

Pick Pickering úgy döntött, hogy jelen körülmények között jobban teszi, ha befogja a hülye pofáját.

(Kettő)

A 23-41-es egységvezető-kurzus utolsó hete éppen olyan gyorsan telt el, mint a többi, csak sokkal kellemesebb volt.

Pick Pickering szavaival élve: „Az egész olyan, mintha a Tengerészgyalogság, amely eddig minden idejét és energiáját arra fordította, hogy vadembereket csináljon belőlünk, most egyszerre ráébredt volna, hogy milyen kockázatokkal járna, ha rászabádítana minket egy civilizált népre, ezért most megpróbál újra normális emberi lényeket faragni belőlünk.”

Számos előadást kellett végighallgatniuk, amelyek részletekbe menően taglalták, hogy miként kell viselkednie egy tisztnek; elmagyarázták nekik, hogy miként intézzék a pénzügyeiket, és kihangsúlyozták a végrendelet fontosságát. Volt még egy előadás az élet- és balesetbiztosításokról, majd egy másik, amely ismertette a tisztek utazására és áthelyezésére vonatkozó szabályokat.

Még a tiszti klubba is elvitték őket, ahol pár mondatban elmagyarázták nekik, hogy mit jelent, ha egy tiszt tagja a klubnak. Azután beterelték őket az étkezőbe, ahol azt rendelhetek az étlapról (amit mellesleg McCoy és Pickering meglehetősen lehangolónak talált), amit akartak. Aztán megmutatták, hogy hogyan

kell aláírni a bont. A tisztek és úriemberek ugyanis nem fizetnek készpénzzel a tiszti klubban.

Azután, még mielőtt kimasíroztatták őket a tiszti klubból, a kijáratnál ülő tizedes megengedte nekik, hogy a bonokat készpénzre cseréljék.

Azért a lényegét mindenki fogta. Életükben először étkezhettek úriember módjára – ha nem is tiszti és úriember módjára –, és ezzel aztán szabadnak is érezhették magukat, mert fizettek az ebédjükért, és többé nem kellett olyasmit enniük, amit nem szerettek. Pleasant tizedes még csak nem is masíroztatta őket a tiszti klubhoz (McCoy egységvezető-jelölt kivételével), és attól sem kellett tartaniuk, hogy Pleasant tizedes felnyalatja velük a maradékot.

Az utolsó pár este pedig eltávozt is kaptak a délutáni sorakozótól egészen takarodóig. Pickering és McCoy az ivóba ment, ahol huszonöt centért már adtak egy kancsó sört és egy papírpoharat. McCoy elég sokat ivott, de nem rúgott be. Az Ernestine Sage-témát egyikük sem hozta fel.

Szerda délutánra, a visszavonulási szemle kezdetére, a legtöbb tisztjelölt egyenruhája megérkezett. A visszavonulási szemlére előírt egyenruha a tiszti és a sorállományú egyenruha keveréke volt. A tiszti sapkát nem vehették fel, mivel még nem kapták meg a kinevezést. A tiszti inget és a nadrágot viszont felvehették, természetesen rangjelzés nélkül, mivel az egész szerdai szemle lényege az volt, hogy lássák, mindenkire jó lesz-e az egyenruha pénteken, amikor felesketik őket.

McCoy és Pickering egységvezető-jelöltek egyenruhája nem érkezett meg szerda délutánra. Amikor ez Pleasant tizedes tudomására jutott, megragadta az alkalmat, hogy még egyszer utoljára elmondhassa, hogy a két újonc mennyire unintelligens és felelőtlen, de az esti eltávozt nem vonta meg tőlük. Még egyszer kivitték a LaSalle-t a támaszponti csendőrök udvaráról, és kimentek a városba, hogy Pickering egységvezető-jelölt megtudhassa, hogy miért nem szállított a Brooks Brothers.

Egy nyomorult telefont sem lehetett rendesen lebonyolítani a bázison, mert a néhány nyilvános telefonfülke előtt hosszú sor kígyózott. Azért döntöttek a LaSalle mellett, mert az MP-k elkérhették volna a papírjaikat a buszon, pedig nem kaptak engedélyt arra, hogy elhagyják a bázis területét. McCoy megfelelően fel-

matricázott autója és filckalapja viszont minden további nélkül kisegítette őket a főbejáraton.

Csütörtök reggel, amikor a szakasz éppen arra készült, hogy elkezdje a tisztavató és feleskető díszszemlét, egy kék Ford furgon hajtott a század területére. Egy nagydarab fekete férfi szállt ki belőle, és odaszólt Pleasant tizedesnek.

– Hé, főnök! – kiáltotta. – A Brooks Brotherstől vagyok. Mr. Pickeringet és Mr. McCoyt keresem.

Ezt még Pleasant is viccesnek találta.

– A seggfej a zászlóval – mondta Pleasant –, az Mr. McCoy, Mr. Pickering meg a magas seggfej a hátsó sorban. Integessen ennek a kedves embernek, Pickering.

A nagydarab fickó a Brooks Brotherstől vidáman visszaintett Mr. Pickeringnek, azután nekilátott kirakodni a ruhazsákba csomagolt egyenruhákat, a többdoboznyi inget, és a téglalap alakú kalapdobozokat. Mindent a földre rakott, azután Mr. McCoyhoz és Mr. Pickeringhez ment, hogy aláírassa velük az átvételi elismervényt.

A főpróba után éppen az egyenruháikat csomagolták ki, és a sorállományú egyenruháikat készítették össze, hogy leadhassák, amikor Pleasant belépett.

– Vii-gyázz! – kiáltotta valaki.

– Pihenj – mondta Pleasant tizedes. Azután mindenkire külön odalépett, és átadott egy fél centi vastag, stencilezett papírköteget, a személyre szóló parancsot.

Három különböző parancsot kaptak, pontosabban egyazon parancs három különböző bekezdését. Az első bekezdés a 23-41-es egységvezető-kurzus mintegy felét az Észak-Carolina állam-beli Lejeune-bázisra irányította, ahol „a bázis parancsnoksága által szükségesnek ítélt feladatot fogják ellátni”. A második bekezdés a jelöltek másik felét – majdnem másik felét – a Kalifornia állam-beli San Diegóba vezényelte, ahol „a bázis parancsnoksága által szükségesnek ítélt feladatot fogják ellátni”.

Az általános parancs harmadik bekezdésében mindössze két név szerepelt. Az állt benne: „Az alábbi tiszték, miután három év aktív szolgálatba álltak Quanticóban – amelyet szükség szerint meghosszabbíthat az arra illetékes hatóság –, megjelennek az USA Tengerészgyalogsága főparancsnokságán, Washington D. C-

ben, ahol a főparancsnokság által szükségesnek ítélt adminisztratív feladatot fogják ellátni.”

– Ez meg mi a francot jelent? – kérdezte Pickering, miután Pleasant távozott.

Ami McCoyt illette, ő nagyjából sejtette, hogy mit jelentett a parancs, de arról fogalma sem volt, hogy mi lehetett a főparancsnokság terve Pickeringgel.

– Ez azt jelenti, hogy a többiek a bozótban fognak rohangálni, míg mi egy íróasztal mögött fogunk üldögelni – mondta McCoy.

1941. november 28-án, pénteken, 12.45-kor, a 23-41-es egységvezető-kurzus résztvevői utoljára sorakoztak fel. Az USA Tengerészgyalogyságának hadnagyi egyenruháit viselték ugyan, de Pleasant tizedes ennek ellenére elfoglalta a megszokott helyét, és a felvonulótérre masírozattatta őket.

Először jött az a rész, amikor feljogosítják őket az aranyász viselésére. Felemelték a jobb kezüket, és esküt tettek, hogy megvédik az Egyesült Államok Alkotmányát minden ellenséggel szemben, legyen az külső vagy belső, hogy hűségesen teljesítik újonnan szerzett rangjukkal járó minden kötelességüket, s hogy teljesítik az illetékes hatóságok által kinevezett feletteseik parancsait, Isten őket úgy segítse.

– Osztagparancsnok, előre, középre indulj! – kiáltotta Pleasant tizedes.

McCoyt nevezték ki osztagparancsnokká – a legnagyobb meglepetésére. A hátsó sor balszélső oszlopából Pleasant tizedeshez masírozott.

Pleasant tisztelgett.

– Vegye át az osztagot, uram – mondta Pleasant.

– Foglalja el a helyét, tizedes – adta ki az utasítást McCoy. Ismét tisztelegtek egymásnak. Pleasant csinált egy jobbra-átot, majd elmasírozott, és beállt a tűzvezér és az őrmester mögé, akik a lelátótól jobbra álltak.

McCoy csinált egy hátraarcot.

– Jobbra át! – adta ki a parancsot. – Előre, lépés indulj!

Azután kiadta a jobbra át parancsot, azután még egyet, amíg el nem érték a megfelelő pozíciót a lelátó előtt.

– Jobbra nézz! – kiáltotta McCoy, és a kezét a tengerészgyalogos-tiszti sapkájához emelte, amelyért 38 dollár 75 centet fizetett a Brooks Brothersnek.

Amint kiadta a parancsot, a Quantico Band – eddig pusztán a halk dobpergés árulkodott jelenlétükről, amellyel a meneteléshez szükséges, megfelelő ritmust kívánták megadni – most egy pillanat alatt életre kelt, és eljátszotta a tengerészgyalogos-himnusz.

Ahogy Pickering tengerészgyalogos hadnagy jobbra fordította a fejét, két ismerős arcot pillantott meg a lelátón: az apját és az anyját.

Ó, az az istenverte lelátó, meg az összes nyomorult szülő, meg feleség, meg akárki, aki eljött a nyomorult tisztavatóra! Az az istenverte lelátó!

A lelátón felsorakozó tisztek viszonozták McCoy tisztelgését.

– Előrenézz! – adta ki az utasítást McCoy, amikor úgy látta, hogy minden sor elfoglalta a helyét a lelátó előtt. Azután visszamasírozta őket oda, ahonnan jöttek.

A tisztek lemasíroztak a lelátóról, rangfokozatuknak megfelelő sorrendben. Amikor az ezredes McCoy elé ért, McCoy tisztelgett.

– Osztagnak pihenj, hadnagy – mondta az ezredes.

– Osztag, pihenj!

Az előírás szerinti kisterpeszbe álltak, majd a hátuk mögé tették a kezüket.

– Gratulálok – mondta az ezredes McCoynak. – Üdvözlöm az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának tisztikarában.

Kezet rázott vele, és közben a kezébe nyomott egy papírhengert, amely az oklevelét és a kinevezését tartalmazta. Azután otthagya McCoyt, és nyomában a kíséretével odament az összes újonnan felesketett tiszthez, mindenkinek gratulált, és mindenkinek átadta a papírhengert.

Végül az ezredes kísérete visszamasírozott a lelátóhoz.

– Hadnagy – mondta az ezredes –, közölje az urakkal, hogy leléphetnek.

McCoy tisztelgett, azután csinált egy hátraarcot, és elkiáltotta magát:

– Vi-gyázz! Lelépní!

A 23-41-es egy pillanatig csak állt ott, mintha a fiatalurak nem akarták volna elhinni, hogy az egésznek ezzel vége is van, és hogy ezzel az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának kinevezett tisztjei lettek és egyben úriemberek.

Aztán valaki felüvöltött – McCoy szerint az a simaképű seggfej lehetett a texasi A&M Egyetemről, aki folyton ilyen fura hangokat adott ki magából. Ettől a fiatalurak magukhoz tértek, és elkezdték egymás kezét rázni, meg egymást vállon veregetni.

Jack NU Stecker százados lesétált a lelátóról, és McCoyhoz ment. Ahogy McCoy felé közeledett, Pickering elindult a lelátó felé. McCoy azon tűnődött, hogy hova a francba mehet, de mivel Stecker már majdnem odaért hozzá, nem tudta megkérdezni.

Tisztelgett Steckernek, aki kezet nyújtott neki.

– Lehet, hogy sokan lenézik a kínai tengerészgyalogosokat, hadnagy – mondta Stecker –, de azért olykor-olykor kikerül közülük egy-két jó tiszt. Mint például maga.

– Köszönöm, uram – mondta McCoy.

– Gondoltam, elviszem a támaszponti csendőrség udvarára – mondta Stecker.

– Tegnap este már kihoztam a kocsit, uram – mondta McCoy.

– Ebben az esetben, McCoy, sok szerencsét.

Kezet nyújtott McCoynak, tisztelegtek egymásnak, aztán Stecker elsétált.

McCoy ekkor vette észre, hogy a 23-41-es egykori hallgatóinak java hosszú sort alkotott a lelátó előtt. Pleasant tizedes mindenkinek külön tisztelgett. Aztán az újdonsült tiszt urak a kezébe nyomtak egy dollárt. Ez szokás volt.

McCoy véleménye az volt az egészről, hogy Pleasant bekaphatja. Nemegyszer rúgott belé, amikor padlóra került. Ráadásul még tizedesnek sem volt valami jó.

Nem adok ennek a szemétládának egy dollárt azért, hogy tisztelgjen nekem. Úgyis hamarosan beül a tiszthelyettesi klubba, és mindenkinek elmondja, hogy milyen kétbalkezes seggfejeknek adott a Tengerészgyalogság tiszti kinevezést.

Aztán látta, hogy Pick Pickering sem állt be a sorba. Egy jólöltözött férfival és egy földig érő bundát viselő nővel beszélgetett. Nyilván Pick szülei eljöttek megnézni a fiuk tisztavatóját. McCoy elindult vissza a századkörlet felé.

Pickering a nyomába eredt, és utol is érte.

– Szeretnék bemutatni apámnak meg anyámnak – mondta Pick.

– Nem leszek útban?

– Ne legyél már seggfej, te seggfej – mondta Pickering, majd megragadta McCoy kezét és visszapenderítette a lelátó irányába.

– Nem adtad oda Pleasantnek az egy dolcsit.

– Nem hát – mondta McCoy. – Attól, hogy most már aranyásáv van a váll-lapunkon, ő még ugyanaz a szemét seggfej marad.

– Ejha, maga aztán haragtartó a javából, hadnagy.

– De még mennyire.

Fleming Pickering mosolyogva nyújtott kezét McCoynak, amint a közelükbe ért.

– Megismertem ám – mondta.

– Uram? – kérdezte McCoy zavartan.

– Egy tengerészgyalogos tizedes akármilyen tömegben kiszűr egy másik tengerészgyalogos tizedest – mondta Fleming Pickering elégedetten.

– Flem! – szólott rá Mrs. Pickering. McCoyra mosolygott, és kezét nyújtott neki. – Bocsásson meg a férjemnek. Élete egyetlen nagy kalandja volt, hogy tizedes lehetett a Tengerészgyalogságnál. Örülök, hogy végre megismerhetem, Ken... Ugye szólíthatom Kennek? ... Malcolm rengeteget írt magáról.

– Igen, hölgyem – mondta McCoy.

– A legszívesebben együtt ebédelnék magával – mondta Fleming Pickering –, és órák hosszat hallgatnám a történeteit, hogy hogyan faragott embert a hadnagy úrból itt, a vadonban, de sajnos hamarosan indul a gépünk.

– Ezt el is felejtettem – mondta Pick.

– Holnap ilyenkor már a Csendes-óceán kéklő habjai felett fogunk repülni a napfényes Hawaii felé – mondta Fleming Pickering. – Úgy volt, hogy egyedül megyek, de aztán valamelyik boszorkány beszélt anyádnak a fűszoknyás lányokról.

– Nem a hula-hula lányok miatt aggódtam – felelte Pick anyja –, hanem amiatt, amit a hajón szoktál művelni. A Pacific-Orient nyolcszori étkezést kínál a hajóúttjain, és ha én nem vagyok ott, akkor apád mind a nyolc alkalommal be is zabál, az út végén meg majd talicskával kell lehozni a fedélzetről.

– Hajóval jöttök vissza? – kérdezte Pick. – Azt hittem, repülővel.

– Nem – mondta Pick apja. – A San Franciscó-i megbeszélést áttettem huszadikára. így hajóra szállhatunk Honoluluban, és még időben hazaérünk.

Pick bólintással jelezte, hogy megérti az apját.

McCoynak végre leesett, hogy miről beszélnek. Pár perce még teljesen lenyűgözte, hogy Pick szülei képesek voltak Virginiából ideutazni pusztán azért, hogy láthassák a fiuk felesketését. De valójában nekik ez olyan volt, mintha csak a sarki boltba ugrottak volna le egy doboz cigarettáért. Hawaiiiba készültek. Picket is csak az lepte meg, hogy visszafelé nem repülőgéppel jönnek, hanem hajón.

Pick és a szülei egy másik világban éltek.

Mint Ernestine Sage. Egy olyan világban, amibe én nem illek bele. Még aranysávos gallérral sem.

(Három)

Washington D. C.

1941. november 28., 16.00

Mielőtt Pickering szülei megjelentek, McCoy és Pickering megállapodtak, hogy rögtön a felesketés után elindulnak Washingtonba. A LaSalle-ba már előre bepakolták az összes csomagjukat.

McCoy biztosra vette, hogy Pick szülei miatt most módosítani kell a terveiket. De tévedett. Pick kezét rázott az apjával, megengette az anyjának, hogy arcon csókolja, azután otthagyta őket. Úgy tűnt, hogy számukra nem jelentett nagy gondot, ha a fél világot be kellett utazniuk, hogy elérjenek az úti céljukhoz.

Pick és McCoy az eredeti terv szerint egyszerűen elsétált a felvonulótérre, a laktanyához ment, ahol McCoy leparkolta a LaSalle-t, azután beszállt az autóba, és elhajtott.

A 23-41-es többi tisztjével nem fogtak kezét. Mivel McCoy már a legelején felkerült Pleasant és a tűzvezér feketelistájára, a legtöbben elkerülték, mint valami leprást. Pickeringgel sem álltak szóba, mert folyton McCoyjal lógott. A végén persze össze-súgtak a hátuk mögött, hogy ők miért kaptak valami „adminisztratív” feladatot Washington D. C-ben, ahelyett hogy Lejeune-be vagy San Diegóba vezényelték volna őket a többiekkel együtt.

Pickering azon tűnődött, miközben bekászlódott a LaSalle-ba, ha valaki a 23-41-esből meghívót küld nekik a huszadik „osztálytalálkozóra”, visszaír neki, hogy sajnálja, de bokros teendői miatt nem mehet.

Ezúttal a kapunál álló MP megállította őket. Először intett, hogy menjenek tovább, de aztán meglátta az aranysávokat. Tisztelgett, majd egy hirtelen gondolattól vezérelve a LaSalle elé lépett, és felemelt kézzel jelezte, hogy álljanak meg.

Újra tisztelgett, miközben McCoy letekerte az ablakot.

– Elnézést, uram. Ez a maga autója?

– Igen, az enyém – felelte McCoy.

– Sorállományú azonosító van rajta, uram.

– Pontosan, mivel húsz perccel ezelőtt még sorállományú voltam – mondta McCoy.

Az MP szélesen elvigyorodott.

– Gondoltam, hogy maga az – mondta elismerően. – Egész idő alatt így lógott ki a bázisról, pedig az egységvezető-kurzusra járt, mi?

– De hát hogy juthat ilyesmi egyáltalán az eszébe? – kérdezte McCoy.

Az MP vigyázzba vágta magát, és tisztelgett.

– Elhagyhatja a bázist, uram – mondta az MP. – Köszönöm, uram.

– Talán meg kellene állnunk valahol, hogy leszedhessem azt a matricát – mondta McCoy egy perccel azután, hogy kihajtottak a bázisról.

– És aztán?

– Hogyhogy „és aztán”?

– Mit csinálunk, ha Washingtonba értünk?

– Azt hittem, hogy eltávra akarsz menni – mondta McCoy.

– Nem – felelte Pickering. – Szolgálatra akarok jelentkezni a főparancsnokságon. Szeretném megtudni, hogy mi a tervük velem. Egyáltalán hogy kell azt csinálni?

– Ma még szolgálatban vagyunk – magyarázta McCoy türelmesen. – Kaptunk egy napot arra, hogy Washingtonba érjünk. Nagyjából holnap éjjelre érkezünk meg. Tehát, ha vasárnap éjjelig jelentkezünk szolgálatra, akkor úgy veszik, hogy vasárnap is szolgálatban voltunk. Szerintem holnap este tizenegy körül már tudni fogjuk, hogy mit akarnak tőlünk.

– Te nem akarsz hazamenni? – kérdezte Pickering, aztán amikor McCoy megrázta a fejét, még hozzátette: – És New Yorkba?

– Nem – mondta McCoy kurtán.

– Talán mégis meggondolod maga New Yorkot illetően.

– Amint mondtam – mondta McCoy –, már döntöttem, és ezzel zárjuk is le ezt a témát.

– Jó. Akkor a Lafayette-be megyünk. Nem egy nagy szám, de a francia éttermük egészen elfogadható.

– Egy újabb Pickering-szálloda?

– Nem az enyém, hanem nagyapóé. A Fehér Házzal szemben van. Megtalálja a Fehér Házat térkép nélkül, hadnagy?

– Nem. Még nem voltam Washingtonban, és térképem sincs, de többet nem fogok rajtad élösködni, és a „nagyapón” sem.

– Te tudod – mondta Pickering. – Én a Lafayette-ben fogok megszállni, te meg keress csak magadnak valami bolhatanyát, ahol csótány folyik még a vízcsapból is, ha ehhez van kedved, de közöld velem, hogy hol keresselek, ha itt az ideje bejelentkezni a főparancsnokságon. Nem szívesen mondok ilyesmit, hadnagy, de annak ellenére, hogy maga tiszt és úriember, időnként olyan csökönyös, mint egy istenverte számár.

McCoy felnevetett.

– Biztos, hogy a lehető leghamarabb be akarsz jelentkezni? – kérdezte. – Lehet, hogy sokáig nem mehetsz majd eltávra.

– Tudnom kell, hogy mit értenek „adminisztratív szolgálat” alatt – mondta Pickering. – Nem hangzik túl biztatóan.

– Nem mindegy, hogy mit jelent? Akármilyen is az, úgyszintén választásod.

– Ó, bocsásson meg nekem, hadnagy – mondta Pickering –, és vigyen magával. Mutasson meg mindent, hadd tanulhassak. És az ég szerelmére, ne szarakodj már, McCoy, ha felajánlok neked egy tiszteletest az egyik szállodánkban.

– Micsodát?

– Tiszteletest – magyarázta Pickering. – Tiszteletlakosztályt. Ez jár. Aki a Foster-szállodaláncnál dolgozik, az bármikor megszállhat bármelyik Foster-szállodában, ha éppen nincs odahaza.

– Csakhogy én nem dolgozom a Foster-szállodaláncnál – vitatkozott McCoy.

– Az nem számít. Velem vagy. Amúgy is én vagyok nagyapó szemefénye. Akkor befejezted a szarakodást?

– Zavar a dolog, ennyi az egész – mondta McCoy.

– Engem is zavar, amikor az orrodat piszkálsz – mondta Pickering. – De ha elfogadod a meghívást nagyapó egyik szállodájába, akkor annyit piszkálhatod az orrod, amennyit csak akarsz, és ígérem, egy szót sem fogok szólni érte.

A Lafayette portása többször találkozott Pickeringgel, úgy-hogy azonnal felismerte. Az autó körül sürgött-forgott, nyitogatta az ajtókat, és úgy általában a legelőkelőbb vendégeknek kijáró felhajtásban részesítette őket. De amikor megszólalt, igencsak meglepte őket.

– Jesszusom, Pick. Ez igazi, vagy valami jelmezbálból jössz?

– Uram, maga az Egyesült Államok Tengerészgyalogságánál szolgáló tiszttel és úriemberrel beszél – mondta Pickering. – Nem kell arcra borulnia előttem, az is elég lesz, ha térdre ereszkedik.

Azután McCoyhoz fordult.

– Ken, köszönj szépen Jerry Toltznak. Egy régi haverom. Együtt kifutófiúskodtunk itt az egyik hosszú, forró és kínokkal teli nyáron.

– Mennyi ideig maradsz? – kérdezte a portás.

– Nem tudom. Gondolom, egy jó darabig.

– Tudják, hogy jössz?

– Nem hiszem – mondta Pickering.

– Szerintem sem, mert akkor tudnék róla – mondta Jerry Toltz. – Telt ház van, Pick.

– Akkor is kell egy szoba – mondta Pickering.

– Ha nem kaptok semmit, te meg a haverod ellehetek nálam. Van egy kihúzható heverőm.

– Kösz – mondta Pickering.

– A kocsira szükségetek lesz?

– Ja – mondta Pickering. – Jó, hogy megkérdezted. El ne ásd nekem. Ma este nem sokáig maradunk itt.

– Mármint, ha egyáltalán sikerül bejutnotok – mondta a portás, majd intett az egyik kifutófiúnak, és utasította, hogy parkolja le az autót a szálloda melletti kis utcában.

A recepcióspult mögött álldogáló férfi is ismerte Malcolm Pickeringet.

Kezet nyújtott neki.

– A nagyapád bizonyára örülne neki, ha tudná, hogy telt házunk van – mondta. – Ami téged illet, már nem biztos, hogy felvillanyoz a hír. Hogy vagy? Örülök, hogy látlak. A nagyapád mondta, hogy felcsaptál tengerészgyalogosnak.

– Én is örülök, hogy látlak – mondta Pickering. – Ez itt a barátom, Ken McCoy.

Kezet ráztak.

– Na, és mióta vagy tiszt? – kérdezte a szállodavezető.

– Már vagy négy vagy öt órája.

– Sajnos nem tudok szobát adni nektek! De körbetelefonálhatok. A Sheratonnak tettem pár szívességet.

– Na, és a szobaasszonyok szobája a nászutaslakosztályban?

– Abban csak egy ágy van – tiltakozott a szállodavezető.

– Akkor rakjatok be egy pótágyat. Elalszok rajta.

– Holnap biztosan találok valamit – mondta a szállodavezető.

– McCoy hadnaggyal meglehetősen sok időt fogunk itt tölteni – mondta Pickering. – Na, és mi a helyzet a bérlakásokkal? Ha kibérelhetnék egyet, akkor nem lenne szükség a tiszteletlakosztályra sem.

– Minden washingtoni bérlakásra vagy féltucatnyian várnak – mondta a szállodavezető. – Ha nem akarjátok az éjszakát egy padon tölteni valamelyik parkban, akkor kénytelenek lesztek maradni. Egy-két nap alatt kerítetek nektek egy garzonlakást. Ha csak nem akartok külön hálóban aludni.

McCoy hadnagy és jómagam aligha tudnánk mit kezdeni a luxussal, amit egy garzonlakás jelent. Mostanáig az éjszakákat harminc úriember társaságában töltöttük.

– Felmentek most?

– Nem, most meg kell tudnunk, hogy hol van a tengerészgyalogos-kaszárnya.

A szállodavezető elővett egy Washington-térképet.

Véletlenül éppen akkor értek a tengerészgyalogos-laktanyába, amikor elkezdtek a szokásos péntek esti szemlét. A zenét a tengerészgyalogos-zenekar szolgáltatta kék egyenruhában.

– *Tisztára, mint egy jól koreografált balett* – gondolta Pickering, ahogy a hihetetlen precizitással kivitelezett szemlét nézte.

– *Az anyjukat!* – gondolta McCoy. – *Ezek tényleg olyan jók, mint amilyeneknek mondják.*

A felvonulótér jól ápolt gyepére kék egyenruhás tengerészgyalogosokat állítottak egymástól egyenlő távolságra. McCoy hamar rájött, hogy nem dísznek szánták őket: fontos feladatuk volt. Időről időre vissza kellett fogniuk a besózott turistákat, akik mindenáron a gyepre akartak rohanni, hogy lefotózzák a menetelő katonákat, vagy hogy közelebbről megnézzék őket.

Amikor a zenekar végül elmasírozott, a védelmi gyűrűt felügyelő tizedes is elhagyta a posztját.

– Feszesen tisztelgett, amint Pickering és McCoy közelébe ért.

– Jó estét, uram! – kiáltotta.

– Jó estét – mondta McCoy.

Valami nem stimmel. Aztán egy perccel később rájött, hogy mi. Amikor a kölyök tisztelgett neki, automatikusan cselekedett. Nem egy hadnagyi egyenruhába bújt kínai tengerészgyalogos tizedest látott benne.

– *Most már tényleg tiszt vagyok* – gondolta McCoy. – *Eddig csak játéknak tűnt az egész. De most már valóság. Amikor ez a kölyök tisztelgett nekem, tényleg tisztnek éreztem magam.*

Szebb már nem is lehetett volna. A Tengerészgyalogság szívében, Washingtonban, egy díszszemle után. Még érzem az ágyúfiist szagát, hallom a zenekar dobjainak halkuló pergését, ahogy egyre messzebbre masíroznak.

(Négy)

Szombaton Pickering és McCoy megnézte Washington. Pickering először röhejesnek találta, hogy turista módjára rohanjon egyik helyről a másikra, de aztán egészen megtetszett neki a dolog. Többet látott Washingtonból egy nap alatt, mint azon a nyáron, amikor kifutófiúként dolgozott ott.

Hamarosan rájött, hogy McCoy nem csupán a kíváncsiságát akarta kielégíteni, csak úgy, minden cél nélkül. McCoy felderítette a terepet. Pickering nem tudta, hogy McCoy csak ösztönösen vagy terv szerint indult felderítő körútra, mert hogy felderítő körút lett a városnézésből, az egyszer biztos. Most is – csakúgy, mint Quanticóban – feltűnt neki, hogy McCoy milyen csodabogár. Mint a jezsuita szerzetesek. Az ő fajtájuk nem cselleng céltalanul. Ők olyan hangoknak engedelmeskednek, amelyeket mások meg sem hallanak. A jezsuitákat Isten hangja vezeti az élet

rögös útján; McCoyt pedig – akár tudatosult ez benne, akár nem – az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága.

Gyakorlatilag az egész vasárnapot a Smithsonian Intézetben töltötték. Pickering most sem bánta meg, hogy elment. Meglepődött, hogy mennyire hatalmába kerítette a kis repülőgép, amellyel Charles Lindbergh repült Párizsba, meg a szakadt, kopott zászló, amely Fort McHenry felett lobogott „a vöröslő ágyútűz közepette”²⁹.

Vasárnap este fél tizenegykor (Pickering még mindig nem szokott hozzá teljesen a fegyveres erők gondolkodásmódjához, ezért aztán nehezeire esett a fél tizenegyket 22.30-nak mondani), M. Pickering és K. J. McCoy hadnagy átadták parancsaikat az ügyeletes tisztnak a tengerészgyalogos-laktanyában, és felkészültek rá, hogy felvegyék a szolgálatot.

– Túl korán jelentkeztek szolgálatra. A személyzetisek hülyét fognak kapni – mondta a napostiszt. – Odaszólók, hogy megjöttek, és hogy a nőtlen tisztek szállásán keressék magukat.

– Egy szállodában szálltunk meg a városban – mondta Pickering.

– Rendben. Az még talán jobb is. Hamarosan rájönnek maguktól is, hogy a városban mindenütt van egy darab a Tengerészgyalogságból. Melyik szállodában laknak?

– A Lafayette-ben – mondta Pickering.

– Az igen – mondta a napos tiszt. – Szobaszám?

– Azt nem tudom – mondta Pickering, és elmosolyodott.

– Akkor hogy fogják ma este megtalálni a szobájukat? – kérdezte a napostiszt gúnyosan.

– Az igazság az, hogy a nászutaslakosztályban kaptunk helyet – mondta Pickering, majd gyorsan hozzátette: –, a szobaasszonyok szobájában.

Másnap reggel 09.15-kor megcsörrent a telefon a nászutaslakosztályban, pontosabban a szobaasszonyok szobájában. A személyzetisektől kereste őket egy százados. Pickering hadnagy-

---

²⁹ Francis Scott Key, az amerikai himnusz írója az 1812-es háborúban egy brit hadihajó fedélzetén tartózkodott fogolyként, amikor a britek ágyútűz alá vették az amerikai McHenry erődöt. Az amerikaiak viszonozták a tüzet, nem kímélve a hajót sem, amelyen Key tartózkodott, aki az ostrom alatt végig az erőd zászlóját figyelte. Miután a zászló végig a helyén maradt, tudta, hogy az amerikaiak nyerték meg az ütközetet. *A ford.*

gyal közölték, hogy haladéktalanul jelentkezzen D. G. McNerney dandártábornoknál, a Haditengerészet Anacostia légi támaszpont „F” épületben. McCoy felderítő körútja előtt Pickeringnek csak valami halvány fogalma volt arról, hogy hol lehet a Haditengerészet Anacostia légi támaszpontja. Most viszont pontosan tudta. Azt is tudta, hogy az „F” épületet merre találja majd. Láttá az épületek elé kihelyezett épületszámokat – pontosabban betűket.

McCoy hadnagynak egy bizonyos Almond őrnagynál kellett jelentkeznie a T-2032-es épületben, a 26-os szobában. Ez a Tengerészgyalogság egyik ideiglenes épülete volt, a Smithsoniannel szemben. Azt is tudták, hogy ez az épület merre található, hála McCoy egész napot betöltő terepszemléjének.

– Elég, ha kiteszel – mondta McCoy. – Majd visszasétálok. Az Anacostia a világ végén van.

Pickering minden gond nélkül megtalálta az „F” épületet, amely – egy sor más épülettel egyetemben – a hangársor mögött bújott meg. Három perccel később – a legnagyobb meglepetésére – D. G. McNerney tengerészgyalogos dandártábornok íróasztala előtt találta magát. Azt hitte, hogy egy tengerészgyalogos dandártábornoknak még harminc másodperce sincs, amit egy hadnagyra pazarolhat. Biztosra vette, hogy bármit is terveztek vele, azt majd egy főhadnagyon keresztül tudatják vele.

McNerney dandártábornok pontosan úgy festett, mint egy tábornok. A haditengerészeti repülők aranyszárnycímerei alatt három sor szalag díszelgett a zubbonyán. Haja az nem volt túl sok, ráadásul a maradékot is egészen rövidre nyíratta, így a koponyáján keletkezett összes dudor és a fejbőrén lévő összes szeplő jól láthatóvá vált.

Miközben vigyázzban feszített, Pickeringnek az volt a benyomása, hogy a tábornok nem egy kedves ember. Amióta belépett hozzá, folyamatosan méregette.

– Szóval maga Malcolm Pickering – mondta végül McNerney tábornok. – Gondolom, az anyjára ütött. Az apjára egy kicsit sem hasonlít.

Pickeringet annyira megdöbbenetette ez a kijelentés, hogy a pillantása elmozdult az előírás szerinti helyéről, és már nem a tábornok feje fölé nézett tizenöt centivel.

– Üljön le, Mr. Pickering – mondta McInerney tábornok. – Kér kávét?

– Igen, uram – mondta Pickering. – Köszönöm, uram.

Egy őrmester jelent meg; a tábornok nyilván megnyomott egy gombot valahol az asztal alatt.

– Wallace őrmester, ez itt Pickering hadnagy – mondta McInerney tábornok. – Valószínűleg jó ideig nálunk marad.

Az őrmester kezét nyújtott neki.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta.

– Pickering hadnagy apjával együtt harcoltunk a háborúban. Együtt akartuk kivívni a világbékét.

– Valóban? – kérdezte az őrmester.

– A hadnagy apja nemrégiben felhívott, Wallace őrmester, és a régi szép idők emlékére megkért, hogy vegyem a szárnyaim alá a fiát. Persze én igent mondtam.

– Értem, uram.

Pickering fortyogott a dühtől.

– Talán kezdésnek megteszi egy csésze kávé is.

– Igenis, uram – mondta Wallace őrmester. – Hogyan kéri a kávéját, hadnagy?

– Feketén kérem – mondta Pickering.

– Igenis, uram.

– Berendezkedett már a nőtlen tiszték szállásán? – érdeklődött McInerney tábornok. – Vagy talán egy szállodában szállt meg, netán a Foster Hotelben?

– A Lafayette-ben lakom, uram.

– Sejtettem – mondta McInerney tábornok. – Úgy értem, ha már egyszer a családjának van pár szállodája, mi a francért ne lakna az egyikben... hány szállodája is van a családjának, hadnagy?

– Negyvenkettő, uram.

– Na. Ha a családjának van negyvenkét szállodája, akkor mi a francért ne lakna az egyikben, nem? A nőtlen tiszték szállásán nincsen szobaszerviz, vagy tévedek?

– Nincs, uram.

Meghozták a kávét.

– Köszönöm, őrmester – mondta Pickering.

– Szívesen, uram – mondta Wallace őrmester.

– Gondolom, beletelt egy kis időbe, amíg megszokta, hogy nincs, aki a kávéját kihozza. Mármint Quanticóban – mondta McInerney tábornok.

– Igen, uram – mondta Pickering.

– Itt legalább lesz egy pár sorállományú, mint például Wallace őrmester erre a feladatra. Nem lesz pont olyan, mint odahaza, de valamivel azért mégis jobb, mintha a bozótban kéne rohangálnia egy lövészszakaszban.

– Szabad őszintén beszélnem, uram? – kérdezte Pickering.

– Természetesen – felelte McInerney tábornok.

– Az apámnak nem volt joga ahhoz, hogy szívességet kérjen magától a nevemben – mondta Pickering. – Erről nekem nem volt tudomásom. Ha csak sejtettem volna, hogy valami ilyesmin töri a fejét, megmondtam volna neki, hogy ne üsse az orrát a dögomba.

– Csakugyan? – kérdezte McInerney tábornok kételkedve.

– Igen, uram – felelte Pickering lelkesen –, csakugyan. És még annyit, uram, a legnagyobb tisztelettel, nem szeretnék a szárnysegédje lenni.

– Nem emlékszem, hogy olyasmit kérdeztem volna, hogy szeretne-e a szárnysegédem lenni. Maga a szárnysegédem lesz. Nem kis utánajárásba került, hogy elintézzem.

– Uram, azt hiszem, hogy pocsék szárnysegéd lenne belőlem.

– Maga most már tengerészgyalogos-tiszt. Amikor egy tengerészgyalogos-tiszt parancsot kap, akkor azt mondja, hogy „Igenis, uram!”, és a legjobb tudása szerint teljesíti a parancsot.

– Ezzel én is tisztában vagyok, uram – mondta Pick. – Csak soha nem gondoltam volna, hogy egyszer olyan parancsot kapok: „Adja ide a pirítóst!”

– Azt akarja nekem mondani, hogy inkább rohangálna a LeJeune-bázis mocsaraiban, minthogy egy dandártábornok szárnysegédje legyen? – kérdezte McInerney tábornok már-már ingerülten.

– Igen, uram, pontosan így gondolom – mondta Pickering. – Tisztelettel kérem, hogy ne nevezzen ki a szárnysegédjévé, uram.

– Sajnálattal közlöm magával, hadnagy – mondta McInerney tábornok –, hogy nem áll módomban visszamenni a Tengerészgyalogság főparancsnokságára, és közölni, hogy meggondoltam

magam, és már nem akarom, hogy maga legyen a szárnysegédem. Amint mondtam, nem volt könnyű elintézni, hogy megkapja ezt a posztot.

A tábornok egy pillanatnyi szünetet tartott, hogy Pickeringnek legyen ideje felfogni az elhangzottakat.

– Akkor most mihez kezdjünk, hadnagy?

– Úgy tűnik, uram – mondta Pickering –, hogy amíg nem sikerül meggyőzőnöm arról, hogy hibát követett el a kinevezéssel, a tábornoknak lesz egy nehezen kezelhető szárnysegédje.

McInerney felhorkant, azután kitört belőle a nevetés.

– Hadnagy, maga még új a tisztikarban. Elfogad egy tanácsot egy olyan tiszttől, aki már lehúzott pár évet a Tengerészgyalogságnál?

– Igen, uram.

– Ne akarjon ugrani, amíg nem tudja, hogy honnan ugrik és hová – mondta McInerney tábornok. – Más szóval, amíg nem szerzett meg minden megszerezhető információt, és nem tanulmányozta azt elegendő ideig.

– Igen, uram – mondta Pickering. Dühöngött, mert mindennek a tetejében még ki is oktatták.

– Ebben az esetben a tények, amelyeket közöltem magával, félrevezették.

– Uram?

– Az apja valóban aggódik magáért, és tényleg felhívott, hogy vigyázzak magára. Az édesapja attól tartott, hogy valami irodakukac megnézi az aktáját, és a civil foglalkozása alapján beosztja a megfelelő helyre. Szerette volna elkerülni, hogy a szolgálati idejét élelmezési tisztként kelljen lehúznia. Vagy szállásmesterként. Amikor utánanéztem a dolgoknak, megtudtam, hogy a gazemberek pontosan erre készültek. Ha nem lépek közbe, hadnagy, és nem irányítatom ide, akkor maga ma reggel a tiszt klubbban jelentkezett volna szolgálatra.

Pick szeme elkerekedett.

– Na, mivel az apja meg én régóta haverok vagyunk... tizedsként együtt szolgáltunk a Belleau-erdőnél... szóval azért vigyázok a seggére. Tudja, szerintem is pocsék szárnysegéd lenne magából. De amíg a Tengerészgyalogság nem dönti el, hogy mihez kezdjen magával, a szárnysegédem lesz.

– Úgy tűnik, hogy hülyét csináltam magamból, uram – mondta Pickering.

– Ezt egy hadnagytól el is várjuk – mondta McInerney. – Hibát viszont akkor követett el, amikor alábecsülte az apját. Tényleg azt hitte, hogy majd megpróbálja a háttérből egyengetni az útját?

– Az apám elvette az anyámat, uram – mondta Pickering.

– Most megfogott – mondta McInerney tábornok. – Volt szerencsém megismerkedni az édesanyjával.

– Kérdezhetek valamit, uram?

– Persze.

– Nagy baklövés volt a részemről, hogy beköltöztem a szállodába?

– Ami engem illet, szerintem nem – mondta McInerney tábornok. – Én tisztában vagyok a helyzetével.

– Arra gondoltam... szóval a legjobb barátomra gondoltam, mert talán így lehetne őt a legjobban leírni. Ha úgy vesszük, rábeszéltem, hogy költözzön be velem a szállodába.

– Értem – mondta McInerney. – Szintén hoteltulajdonos? Vagy iskolatárs?

– Nem, uram. Kínai tengerészgyalogos volt, tizedesi rangban, még mielőtt jelentkeztünk az egységvezető-kurzusra.

McInerney egy ideig gondolkozott a dolgon, és csak azután válaszolt.

– Talán jobb lenne, ha a barátja beköltözne a nőtlen tiszték szállására – mondta. – Különben néhány embernek még meglódná a fantáziája. Akár még a titkosszolgálat is felfigyelhet a dologra. Hogyan engedheti meg magának egy kínai tengerészgyalogos tizedesből lett hadnagy, hogy a Lafayette-ben vegyen ki szobát? Persze meg lehet magyarázni a dolgot, de a legutolsó dolog, amire egy hadnagynak szüksége van, az, hogy híre menjen, hogy a titkosszolgálat a magánéletében vájkál.

– Köszönöm, uram – mondta Pickering. – Tartottam tőle, hogy valami ilyesmit fog mondani. Kérdezhetnék még valamit?

– Ne kíméljen.

– Mennyi ideig fogok itt szolgálni? Úgy értem, azt mondta, hogy addig maradok, amíg nem döntenek a sorsom felől. Az mennyi ideig tart?

– Az attól függ, hogy mit szeretne csinálni, és hogy van-e rá képesítése. Gondolom, Quanticóban megtanulta, hogy egy lövészszakasz vezetése nem csupa móka és kacagás, ahogy a toborzók reklámozzák.

– Igen, uram.

– Nem gondolt még arra, hogy elvégez egy pilótatanfolyamot? – kérdezte McInerney tábornok.

– Nem, uram – vallotta be Pickering.

McInerney tábornokot valamelyest lehangolta a válasz, de biztosra vette, hogy Fleming Pickering fia komolyan gondolta azt, amit mondott. Arról volt szó, hogy egyszerűen nem gondolt arra, hogy jelentkezzen a pilótatanfolyamra, nem pedig arról, hogy belegondolt, és elvetette az ötletet, mert nem vonzotta a repülés.

– Mert lehetne magából pilóta – mondta McInerney tábornok. – Persze, csak akkor, ha nem szórják ki az orvosi vizsgálaton. Kifelé menet szóljon Wallace őrmesternek, hogy kérjen időpontot a repülőorvostól. A nap hátralévő részében mehet, ahova akar, fiam. Rendezkedjen be minálunk, és intézkedjen a barátja ügyében is.

– Természetesen én is kijelentkezek a szállodából, uram – mondta Pickering.

– Miattam aztán ne – mondta McInerney tábornok. – Ami engem illet, még örülnék is, ha maradna, mert könnyebben kapnánk a feleségemmel asztalt, ha éppen ott szeretnénk vacsorázni.

McInerney tábornok felállt, és kezet nyújtott Pickeringnek.

– Isten hozta minálunk – mondta. – Maga az édesapjára ütött, fiam, és ezt vegye dicséretnek.

XIV.

(Egy)

T 2032-es számú ideiglenes épület, 26-os szoba

Washington D. C.

1941. december 1., 09.45

McCoy éppen elég irodaajtót látott azóta, hogy belépett a Tengerészgyalogsághoz. A legtöbbre többé-kevésbé részletesen kiírták, hogy mi az iroda funkciója, és hogy ki dolgozik az ajtó mögött.

A 26-os szoba ajtajáról azonban még az ajtószám is hiányzott. McCoy úgy találta meg, hogy a 2-es számú ajtótól kezdve – amelyen az állt, hogy „VEZETŐ TISZT” – megszámolta az összes irodát.

Aztán azt hitte, hogy elszámolta magát, mert az általa 26-osnak hitt iroda ajtaján két masszív zárat látott. Valószínűleg valami raktárhelyiség tele stencilpapírral meg tintatartóval. De mivel nem volt más választása, bekopogtatott.

Alig kopogtatott be, máris valami neszt hallott odabentről, azután pedig két tolózár csattanását, és egy pillanattal később az ajtó résnyire kinyílt, és egy mogorva arcú férfi nézett ki rajta. Nem szólt egy szót sem, de olyan arcot vágott, amiből McCoy rögtön rájött, hogy az illető villámgyorsan hallani óhajtja, hogy mit akar tőle.

– A 26-os szobát keresem – mondta McCoy.

A férfi biccentett a fejével, és várta, hogy McCoy folytassa.

– Parancsot kaptam, hogy jelentkezzem a 26-os szobában – folytatta McCoy.

– Mi a neve? – kérdezte a férfi.

– McCoy.

– Láthatnám az igazolványát, kérem?

McCoy átadta a vadonatúj tiszti igazolványát. A férfi jól megnézte, azután egy ideig McCoy arcát tanulmányozta, majd kinyitotta az ajtót annyira, hogy McCoy be tudjon rajta lépni.

Az ajtó mögött McCoy egy kis helyiségben találta magát. Éppen csak egy íróasztal fért el benne. A szoba végében volt még egy ajtó, szintén dupla tolózárral ellátva.

Amikor a férfi az íróasztalon lévő telefonhoz lépett, McCoy látta, hogy egy .45-ös Colt 1911A1-es pisztoly volt az oldalán. Nem is az oldalán, inkább hátul a derekán, és nem a szokványos katonai tokban, hanem egy félig nyitott tokszerű valamiben, amiből kilógott a pisztoly markolata.

– *Ha zakó lenne rajta* – gondolta McCoy – *észre se lehetne venni, hogy pisztoly van nála.*

– Itt van McCoy hadnagy – szólt a férfi a telefonba. – December 15-én kellett volna megérkeznie.

Azután csönd következett.

– Na, bassza meg, akkor már megint mindenkinek szóltak, csak nekünk nem. Hová kerül?

A férfinak nyilván válaszoltak valamit, de McCoy ezt természetesen nem hallotta. A férfi letette a telefont, azután keresgélni kezdett az íróasztala fiókjaiban, ahonnan elővett egy nyomtatványt és egy kis kitűzhető névkártyát.

– Itt írja alá, legyen szíves – mondta. – Elég az aláírás. A rangfokozata nem kell.

McCoy aláírta ott, ahol a férfi mutatta.

Azután a férfi a kezébe nyomta a kártyát.

– Egyelőre csak használja ezt, később csinálunk magának egy véglegeset – mondta. – Tűzze a zubbonya zsebére.

McCoy megnézte a kártyát, mielőtt kitűzte volna. Egy szimpla, műanyag fóliával bevont kartonlap volt. A Haditengerészet emblémáját nyomtatták rá, meg azt, hogy „LÁTOGATÓ”. A kártyára hosszában lila csíkokat nyomtak.

– Ezzel bárhová mehet az épületben – mondta a férfi. – Illetve majdnem bárhová. Az ONI³⁰-ba például nem engedik be vele. Amíg nem kapja meg az iratait, inkább ne menjen az ONI-ba.

– Rendben – mondta McCoy, de közben azon tűnődött, hogy mi a fene történik egyáltalán.

A férfi kinyújtotta a kezét.

– Ruttman őrmester vagyok – mondta. – Csak 15-ére vártuk.

– Igen, hallottam – felelte McCoy.

– Most fejezte be a kurzust Quanticóban, mi?

– Így van – felelte McCoy.

– Szar volt?

– Az – felelte McCoy.

– Engem is oda akarnak küldeni – mondta Ruttman őrmester.

– De mindig kitalálok valamit, hogy ne kelljen mennem. Ha anynyira akarnák, hogy megkapjam a tiszti kinevezést, akkor egyszerűen csak kineveznének. A szarakodás már úgyis nagyon megy.

– Hát, sok szerencsét – mondta McCoy. Azon morfondírozott, hogy Ruttmannek csak a szája jár, vagy pedig igazat beszélt.

Ruttman visszatette a nyomtatványt a fiókba, azután elővett egy kulcscsomót a zsebéből, és kinyitotta az ajtón lévő két zárat.

– Kövessen.

Belépve az ajtón, McCoy egy halom masina között találta magát. Volt ott egy tucat írógép meg hasonló szabvány irodai berendezés, de látott pár fényképezőgépet is, aztán egy nagy gépet – amit másolónak vélt –, egy hatalmas, rozsdamentes acélból készített, fotópapír-szárító hengert – nagyobb volt egy íróasztalnál –, és egy halom olyan berendezést, ami meglehetősen bonyolultnak és drágának tűnt. McCoynak fogalma sem volt, hogy némelyik mire való.

A berendezéseket fura kinézetű bagázs kezelte. Mindenki civil ruhát viselt, és mindenki fel volt fegyverkezve. A legtöbbjükön szabvány katonai nadrágszíj és pisztolytáska volt, amelyben a .45-ös 1911A1-es pihent, de néhányukon a Ruttman-féle pisztolytokot látta rövid csövű Smith & Wesson revolverrel.

– Miféle hely ez, őrmester?

---

³⁰ ONI (*Office of Naval Intelligence*) – Haditengerészeti Hírszerzési Hivatal, a ford.

– Van valami, hadnagy, amit mindig észben kell tartania. Ez a hely olyan, mint a Parris-sziget. Ha itt úgy gondolják, hogy valamiről tudnia kell, akkor közlik magával. Egyébként meg semmi köze hozzá.

Ezzel el is fordult McCoytól, és kihúzta az egyik íróasztal fiókját. Kivett belőle egy spirálfüzetet és két üres nyomtatványt: egy, a „LÁTOGATCT-kártyához hasonló, lila csíkos kártyát és valami haditengerészeti igazolványfélét.

– Még mielőtt elcseszném az egészet – mondta meglehetősen hangosan –, ha valaki állított ma ki kártyát, és nem vezette be a naplóba, az most szóljon!

Senki sem reagált az őrmester felszólítására, úgyhogy mindkét igazolványt az írógépbe fűzte, és gyors kalapálásba kezdett.

– Kell egy tiszt, aki aláírja! – kiáltotta, mire az egyik civil ruhás, magas, vékony férfi az íróasztalhoz lépett.

Az oldalára csatolt, rövid csövű Smith & Wesson revolvertől eltekintve úgy nézett ki, mint egy hivatalnok. A férfi megvárta, hogy Ruttman befejezze a gépelést, azután elvette a két igazolványt, és aláírkantotta a nevét. Azután McCoyra nézett.

– Maga McCoy? – kérdezte.

– Igen, uram.

– Nem mintha nem örülnék magának, de 15-ére vártuk.

Korábban jelentkeztem szolgálatra, uram.

– Ezt még megbánja – mondta a tiszt. –, „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!”

Ezzel vissza is tért a helyére. McCoy látta, hogy a tiszt egy térképre jegyzetelt. A térkép mellett légi felvételek heverték, és volt még ott egy halom, „TITKOS” felirattal ellátott telexpapírív is.

– Aláírná, hadnagy? – kérdezte Ruttman őrmester.

Az azonosítókártyáját két személynek kellett kiállítania: a tulajdonosnak és az azt kiállító tisztnek. A magas, vékony civil már aláírta. A kártya szerint ő volt F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredes. Az már egyszer biztos, hogy nem hasonlított egyetlen alezredesre sem, akiket McCoy azelőtt látott. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy tengerészgyalogos.

– Megint csak a nevét – mondta Ruttman –, a rangfokozatát nem.

– A személyimet nem adta vissza – mondta McCoy.

– Azt nem kapja vissza – mondta Ruttman, de aztán kételyei támadtak, és elkiáltotta magát. – Visszakapja a személyijét?

– Nem – mondta a magas, hivatalnokkinézetű férfi. – Nem kapja vissza. Megváltoztatták a szabályt.

– Nem kapja vissza. Megváltoztatták a szabályt – ismételte el Ruttman, mintha McCoy nem hallotta volna a párbeszédet.

A magas, vékony, hivatalnokkinézetű férfinak eszébe jutott valami, és egy pillanatra elfordult a térképétől meg a titkos telexeztől.

– Mennyi időbe telik elkészíteni a papírjait?

– Mindjárt csinálók egy igazolványképet – mondta Ruttman.

– Még ma? Készen lesznek a papírjai még ma?

– Még ebéd előtt megkapja mind – mondta Ruttman magabiztosan.

– Jó – mondta a hivatalnok kinézetű férfi, és tovább matatott a térképen.

A katonai etikett teljes hiánya (Ruttman egyszer sem mondta azt, hogy „uram”, nem is beszélve az „Igenis, uram”-ról, ami a hivatalnokkinézetű fickót szemlátomást egyáltalán nem zavarta) alapján McCoy úgy vélte, hogy a hivatalnokkinézetű fickó nem lehetett F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredes. Az alacsonyabb rangfokozattal rendelkező tisztek rendszeresen írtak alá magasabb rangú feletteseik nevében formanyomtatványokat, néha még az aláírásukat is utánózták. McCoy tovább is gondolta az elméletét. A magas, sovány férfi valószínűleg egy fő-tiszthelyettes. A fő-tiszthelyettesek olyan tiszthelyettesek voltak, akik valamilyen speciális képzésben részesültek. Tiszti egyenruhát viseltek, a tiszti klubba is bemehettek, és járt nekik a tisztelgés, de a legmagasabb fokozattal rendelkező fő-tiszthelyettes is csak tiszthelyettes maradt. A fő-tiszthelyettesek, főleg az újonnan előléptetettek, teljesen megvesztek tőle, ha egy öreg motoros tiszthelyettes nem kezelte őket legalább úgy, mint egy hadnagyot vagy egy századost.

Ruttman egy függöny elé állította, amelyre egy Speed Graphic, 10 x 13-as, lemezes fényképezőgépet irányított.

– Vegye le a zubbonyát és a nyakkendőjét, és szedje le a sávokat is – adta ki az utasítást Ruttman. – Ezt meg vegye fel.

Egy elnyúzott, koszos, csíkos nyakkendőt nyomott McCoy kezébe.

McCoy hitetlenkedve nézett rá vissza.

– Úgy csinálom – mondta Ruttman –, hogy újnak nézzen ki. Két képet készített McCoyról, „biztos, ami fix” alapon, azután pedig egy asztalhoz vezette, ahol egy festékpárnára kellett nyomnia az ujjait. Azután a hüvelykujját rányomta mindkét igazolványra, azután az összes ujjáról ujjlenyomatot vett egy külön erre a célra készített kártyára.

Ruttman ezután adott neki egy kéztörölt és egy üveg alkoholt, hogy megtisztíthassa a kezét.

– Itt végeztünk is, hadnagy. Most mehet Almond őrnagyhoz. A folyosón az utolsó iroda az övé.

J. J. Almond őrnagy ajtaján sem volt semmiféle jelzés. Ennek ellenére az őrnagy éppen úgy nézett ki, ahogy McCoy szerint egy tengerészgyalogosnak ki kellett néznie. Alacsony, de izmos ember volt, és úgy kihúzta magát, hogy magasabbnak látszott, mint amekkora valójában volt. És egyenruhát viselt. Tökéletesen rendezett íróasztala mögött két zászló állt: a Tengerészgyalogság zászlaja és az amerikai nemzeti zászló.

Almond őrnagy íróasztalától balra egy ajtó volt, amin egy tábla hirdette, hogy a birtokosa egy bizonyos F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredes, a részleg parancsnoka. McCoy most már biztosra vette, hogy az előző helyiség csak valami adminisztrációs iroda lehetett, ahol igazolványokat készítettek, meg ilyesmit. Most viszont az új parancsnokával fog beszélni.

– Meg kell mondanom, McCoy, hogy nagyon meg vagyok elégedve a megjelenésével. Pontosan úgy néz ki, és úgy is viselkedik, ahogy egy tengerészgyalogos-tisztől el lehet várni. Amint azt már talán észrevette, legnagyobb sajnálatomra, ebben a részlegben az emberek hajlanak a lazaságra. Olyasmivel foglalkozunk, ami nem teszi lehetővé, hogy úgy irányítsuk ezt a helyet, mint egy szokványos katonai alakulatot. De tartok tőle, hogy gyakran elvetjük a súlykot, és nem is kicsit. Hadnagy, maga fog jó példát mutatni az embereimnek. Ha bármikor azt tapasztalja, hogy valaki szégyent hoz a Tengerészgyalogságra, tegye a helyére az illetőt azon nyomban.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

– Még mielőtt bármihez hozzákezdénénk, túl korán jelentkezett szolgálatra.

– Igen, uram.

– Jár magának tizennégy nap szabadság. Amennyiben szándékában áll a mai nappal szabadságra menni, kérem, most jelezze.

– Nem áll szándékomban szabadságra menni, uram.

– Feltételezem, a nőtlen tisztek szállásán lakik.

– Nem, uram.

– Hol szállt meg?

– Egy szállodában, uram.

– Hadd ne kelljen mindent harapófogóval kihúznom magából, McCoy.

– A Hotel Lafayette-ben szálltam meg, uram. Egy szobában lakom egy tisztársammal, uram. Malcolm Pickering hadnaggyal, uram.

– Nos, erre nem számítottunk – jelentette be Almond őrnagy.

– A parancsnokságunk irányelvei szerint a tisztjeinknek és a sorállományúinknak a Tengerészgyalogságtól kapott fizetésből kell élniük. Amennyiben nem lakik a tiszti szálláson, akkor jár a lakbérpótlék. Abból ki tudja fizetni a szállodai szobáját?

– Igen, uram.

– Hányas szobában szállt meg? – kérdezte Almond. – A hotel telefonszáma is szükségem van.

– A telefonszámot nem tudom, uram – mondta McCoy. – A nászutaslakosztály szobaasszonyi szobájában lakunk, uram.

Almond őrnagy elmosolyodott, és elismerően biccentett a fejével.

– Roppant leleményes – mondta. – Azon tűnődtem, hogy miből futja magának a Hotel Lafayette-re.

Az íróasztala fiókjába nyúlt, és kivett belőle egy 7 centiméter vastag barna iratgyűjtőt. McCoy látta, hogy az iratgyűjtőre az ő nevét gépelték, meg azt, hogy „TITKOS – TELJES HÁTTÉRTANULMÁNY”.

– Az FBI alaposan utánanézett a dolgainak, hadnagy. Ez itt a kezemben a nyomozati anyag – mondta az őrnagy. – TITKOS besorolású, úgyhogy maga nem nézhet bele. Én viszont meg fogom magának mutatni, hogy lássa, milyen alapos munkát végeztek a szövetségi nyomozók.

McCoynak fogalma sem volt arról, hogy mibe csöppent. Aztán Almond őrnagy a kezébe nyomott egy nyomtatványt.

– Rendes körülmények között először töltenék ki ezt a nyomtatványt, és az FBI csak azután lát munkához. De ebben az esetben erre nem volt módunk. Gyorsan kellett lépünk. Az FBI-nak majdhogynem a nulláról kellett kezdenie a kutatást, csak a meglévő aktákat használhatták. Na szóval, én pedig odaadtam az íródsaimnak az FBI jelentését, meg a maga meglévő aktáit, és elkészíttettem velük a maga háttér tanulmányát. Tud követni, hadnagy?

– Igen, uram – mondta McCoy. – Azt hiszem, uram.

– A szolgálati szabályzat előírja, hogy csatoljuk a teljes háttér tanulmányát az aktáihoz – mondta Almond őrnagy. – Nos, én biztos vagyok benne, hogy az FBI szokás szerint meglehetősen alapos munkát végzett, de abban is majdnem biztos vagyok, hogy valami elkerülte a figyelmüket. Most azt szeretném, ha megfogná a háttér tanulmányát, odamenne vele ahhoz az íróasztalhoz, és figyelmesen átolvasná. Ha olyasmit talál benne, ami nem állja meg a helyét, jelölje meg. Később megbeszéljük. Ami a legfontosabb: nagyon figyeljen oda, hogy nem maradt-e ki valami, ami rossz fényt vet magára.

– Uram?

– Azt akarom, hogy az összes szégyenfoltja ott éktelenkedjen a kartonján – mondta Almond őrnagy. – Az adminisztratív eljárás következő lépésében fog eldőlni, hogy magára lehet-e bízni, titkos, szigorúan titkos, illetve egyéb besorolású dokumentumokat. Ha a későbbiek során kiderülne, hogy elkövetett valamit, ami nem szerepel az aktájában, az nem lenne jó. Megértette?

– Igen, uram.

– Az őrmestertől kap vonalas füzetet és ceruzát – mondta Almond őrnagy. – A vonalas füzetbe jegyzetelhet, a formanyomtatványra nem.

– Igenis, uram – mondta McCoy.

– Dolgozzon figyelmesen, de ne totójjazzon vele túl sokat – mondta Almond őrnagy. – Nincs sok időnk.

– Igenis, uram.

McCoy azon tűnődött, hogy vajon tudnak-e arról, hogy Sanghajban vádat emeltek ellene az olasz tengerészgyalogosok miatt, és hogy el kell-e mondania nekik, ha nem tudnak róla. A vádatat ejtették. Ez vajon azt jelenti, hogy nem számítanak? Ha az em-

bert gyilkossággal vádolják, de ejtik a vádat, akkor az szégyen-foltnak számít?

Leült az íróasztal mögé, és belepillantott a formanyomtatványba.

Rögtön rájött, hogy többet tudtak róla, mint ő maga. McCoy nem tudta, mikor volt az anyja születésnapja, és az apját sem jegyezte meg, de a formanyomtatványon ott állt mind a két dátum. Azt is tudták, hogy mikor született Anne-Marie és Tommy – és Anne-Marie férje.

(Kettő)

Egy óra alatt végzett a hatoldalas irománnyal, már csak az a rész maradt hátra, amire a következő fejléceket nyomtatták: Letartóztatás, Fogva tartás, Vádemelés stb.

Tudtak a kínai vádemelésről. (Bíróági eljárás elmaradt. Hibás ténymegállapítás.) Arról is tudtak, hogy az örege letartóztatta. (A Tengerészgyalogsághoz való jelentkezése okán felmentve.) Tudtak a gyorsajtásairól, a gondatlan vezetésről, a szándékos rongálásról, sőt még arról is, hogy egy ízben illegális fegyvert találtak nála, egy Daisy Red Ryder típusú légpuskát, amelynek birtoklását a Philadelphia állambeli Norristown helyi rendeletei tiltották. (Felmentve. Légpuska elkobozva. Szülői felügyeletre bízva.)

Elképesztőnek találta, hogy mennyi mindent tudtak róla. Azon gondolkodott, hogy vajon mit szól majd az, akinek a kezébe kerül az akta, amikor elolvassa az olasz tengerészgyalogsokról szóló részt? Lehet, hogy amiatt nem engedélyezik majd neki a titkos anyagokhoz való hozzáférést?

Az ajtó hirtelen kinyílt, és a magas, sovány, hivatalnokkinézetű fickó lépett be rajta.

Kopogtatás nélkül. Ugyanabban a pillanatban Almond őrnagy is talpra ugrott.

Na, most az őrnagy szétrúgja a seggét.

A hivatalnokkinézetű fickó F. L. Rickabee alezredes ajtajához lépett, és a kilincsre tette a kezét. Tisztára úgy tűnt, hogy oda is be akar rontani, méghozzá már megint kopogtatás nélkül. Azután megállt, McCoy felé fordult, és elmosolyodott.

– Jöjjön be, McCoy – mondta. – Bármilyen is az, ráér.

Azután Almondhoz fordult.

- Mi a francot olvas?
- Uram, McCoy hadnagy a háttéranyagát olvassa.
- Azzal csak az idejét pocsékolja, vagy nem? – kérdezte Rickabee dühösen. – És a mienket. Elolvastam az FBI jelentését, és nekem úgy tűnt, hogy mindent tudnak róla, amit csak tudni lehet.

Almond őrnagy nem igazán tudta, hogy mit válaszoljon.

- Tudom, Jake – mondta Rickabee alezredes már szelídebben.
- A szabályzat előírja.
- Igen, uram.
- Na, jöjjön, McCoy, és te is gyere, Jake. Úgy hamarabb végzünk.

– Igenis, uram – mondta Almond őrnagy.

Rickabee helyet foglalt az íróasztala mögött.

– Kezdjük talán azzal, McCoy, hogy az iménti megbocsáthatatlan kitörésem ellenére, Almond őrnagy az, aki működésben tartja ezt a kócerájt. Nélküle teljes, és nem csak hetvenöt százalékos káosz uralkodna itt. Nem akartam neked esni, Jake. Csak pocsékul indult ez a mai nap.

– Igen, uram. Tudom, uram – mondta Almond őrnagy. – Nem szükséges elnézést kérnie, uram.

Rickabee alezredes McCoy felé fordult.

– Miután már úgyis ott pihen az a 7 centi vastag FBI-jelentés Almond őrnagy széfjében, nem kell arra pocsékolnunk az időnket, hogy mindenféle kérdésekkel bombázzuk az előéletével kapcsolatban. A hivatalos jelentés mellett van még nálam két személyes jelentés is. A főnökre pokolian jó benyomást tett Philadelphiában.

– Uram? – kérdezte McCoy.

– Tudomásom szerint remek előadást tartott a Japán Császári Hadsereg fegyvelmezetségéről, meg arról, hogy milyen ijesztő ellenfél lehet még belőlük. Miután nálunk az intelligencia igazi próbája az, ha teszteljük, hogy egy adott személy mennyire mer ellentmondani nekünk, a főnök szerint maga egy született zseni.

– „A főnök”, uram?

– A hírszerzési vezérkari főnök – mondta Rickabee. – Fogalma sincs, hogy miről beszélek, mi?

– Nincs, uram.

– Akkor hagyjuk is – mondta Rickabee mosolyogva. – A frissen kinevezett hadnagyokat nem szabad dicsérni, mert a dicséret gyakran a fejükbe száll. Egy héttel ezelőtt kaptam egy másik személyes *jelentést* is. Ed Banning írt nekem Manilából... Tudta, hogy a 4. ezredet a Fülöp-szigetekre szállították?

– Nem, uram, nem tudtam róla.

– Banning megkért, hogy helyeztessem át magát ebbe a kócerájba, és valamikor küldjem tisztiiskolába is.

McCoy nem tudta, hogy mit mondjon erre.

– Tudomásom szerint majdhogynem folyékonyán beszél kínaiul és japánul – mondta Rickabee alezredes japánul.

– Azt azért nem mondanám, uram...

– Mondja japánul – vágott közbe Rickabee.

– Japánul alig tudok olvasni, uram – mondta McCoy japánul.

– A kínaival sem boldogulok jobban.

Rickabee elismerően biccentett.

– Ez elég jó lesz – folytatta japánul, azután angolra váltott. – Szükségünk lesz a nyelvtudására. Persze nem most rögtön. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy idejön, McCoy, arra gondoltunk, hogy magával fogjuk helyettesíteni Ruttman őrmestert. Quanticóba akarom küldeni. Azt hiszi, hogy megúsza a tisztiiskolát, de téved. Az igazság az, hogy szükségem van valakire, aki átveszi a helyét, amíg odavan. Maga ideális jelöltnek látszott a feladatra. Magát kemény fából faragták, és itt azt is megtanulhatja, hogy hogyan végezzük a munkánkat. De ahogy mondani szokás: „Ember tervez, Isten végez.” A mi esetünkben a főnök „végez”. Megbízott minket, úgy értem, ő maga személyesen, hogy szerezzünk neki három tiszti futárt. Elég nagy a papírforgalom Pearl és Washington, meg Manila és Washington között, főleg most, hogy a 4. ezredet a Fülöp-szigetekre vezényelték. Maga lett a három futár egyike.

– Uram, nem igazán tudom, hogy mi egy tiszti futár feladata.

– Bizonyos titkos besorolású dokumentumokat és anyagokat személyesen kell átadni az arra kijelölt tiszteknek. Ilyen esetben nem elegendő, ha az egyik parancsnokság küldi el az adott csomagot a másik parancsnokságnak. Ilyenkor a csomagot a tiszti futár szállítja.

– Igen, uram – mondta McCoy.

– De a dolog nem ilyen egyszerű – mondta Rickabee. – A csendes-óceáni alakulataink, főleg Pearl Harbour és időnként Cavite is, egy ideje szórakoznak velünk. Kiküldtünk hozzájuk már vagy egy tucat tiszti futárt azzal, hogy kézbesítik a küldeményeiket, azután visszatérnek, és folytatják a munkájukat nálunk. Pearl azonban már kétszer, Cavite pedig egy ízben megtartotta magának a tiszti futárt, a Washingtonba címzett küldeményt pedig egy olyan tiszttel küldte vissza, akinek a szolgálatára már nem igazán tartott igényt. Így veszítettük el két rejtjelező tisztünket és egy nagyon jó elhárítótisztet.

McCoy tudta, hogy a rejtjelező tiszt a titkos üzenetek kódolását végezte, arról viszont fogalma nem volt, hogy mi lehet az „elhárító” tiszt dolga.

– Természetesen panaszt tettem, és végül vissza is fogom kapni az embereimet, miután minden nehezen mozgítható követ megmozgattam. De nem engedhetem meg magamnak, hogy hatvan vagy kilencven napra elveszítsem az embereimet. Most nem. Úgyhogy kellett találnunk egy megoldást, és Almond őrnagy talált is.

McCoy csak hallgatott.

– Nem is kíváncsi a megoldásra, McCoy? – kérdezte Rickabee.

– De igen, uram.

– Minden tengerészgyalogos-tiszt köteles a rangban felette álló tiszteknek engedelmeskedni. Igaz?

– Igen, uram.

– Amennyiben egymásnak ellentmondó parancsokat kap, akkor a magasabb rangfokozattal rendelkező tiszt parancsát kell teljesítenie. Igaz?

– Igen, uram.

– Tévedés – mondta Rickabee. – Vagy legalábbis van ez utóbbi alól egy kibúvó. A Tengerészgyalogságnál szolgál egy kis csoport, amelynek tagjai nem engedelmeskednek egyetlen magasabb rangfokozattal rendelkező tisztnak sem, kivéve, ha az említett tiszt a hírszerzési vezérkari főnök. A rangfokozatukat sem ismeri senki. Az igazolványukra nem kerül egyéb, mint a nevük, a fényképük és az ujjlenyomatuk. Az igazolvány szerint ők az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága helyettes hírszerzési vezérkari főnökének különleges ügynökei, és kizárólag az ő utasításait hajthatják végre.

– Igen, uram.

– Gratulálok, McCoy hadnagy, maga mostantól kezdve, vagyis inkább ma déltől kezdve, ha Ruttman elkészíti a papírjait, a helyettes hírszerzési vezérkari főnök különleges ügynöke. Ha Pearlben vagy Cavite-ban valaki rájön, hogy beszél japánul, és úgy dönt, hogy mindenáron meg kell szereznie magát, felmutatja neki az igazolványát, és közli, hogy sajnálja, de nem köteles teljesíteni a parancsait.

Rickabee látta McCoy arcán, hogy összezavarodott.

– Kérdés, McCoy?

– Pearl Harbourba megyek, uram?

– És Cavite-ba – mondta Rickabee. – De még ennél is fontosabb, hogy szerintem vissza is jön.

– És maga nem kerül bajba, ha kiállít nekem is egy ilyen igazolványt?

– Egy ideig biztosan nem – mondta Rickabee. – Ha el is csípnék minket, biztos vagyok benne, hogy Almond őrnagy megint kitalál valami okos dolgot.

– Egy valamit tisztázzunk, McCoy hadnagy – magyarázta Almond őrnagy. – Az igazolvány és a vele járó hatalom tökéletesen törvényes. Azok a személyek, akik kémelhárítással foglalkoznak, és ilyen igazolványt kapnak, szintén a mi irányításunk alatt dolgoznak.

– Almond őrnagy felvilágosított, McCoy, hogy annyi igazolványt állíthatok ki, amennyit jónak látok.

– Igen, uram.

– Azt persze nem szeretnénk reklámozni, hogy a magához hasonló embereink is kapnak ilyen igazolványt – mondta Rickabee. – Jó okunk van rá. Egyenruhában fog utazni, és a parancsai is egészen hétköznapiak lesznek. Az igazolványát kizárólag akkor mutathatja fel, ha mindenképpen szükséges. Megértette?

– Igen, uram.

– Nem tudom, hogy mennyi ideig kell majd futárkodnia, McCoy – ismerte el Rickabee alezredes. – Minden emberünkkel van valami tervünk, ahogy másnak is. Az FBI még egy ideig kutatni fog a múltjában. Az időbe fog telni. Ráadásul a szövetségi nyomozók teljesen le vannak terhelve. Mindenesetre a szavamot adom, hogy amint módomban áll, adok magának valami hasznosabb munkát.

– Igen, uram.

– Hogyan tovább, Jake? – kérdezte Rickabee.

– Ma még van pár adminisztratív teendőnk, azután McCoy hadnagy megkapja a pisztolyát és a parancsait. Utóbbi valószínűleg csak holnap reggel. Aztán a személyes ügyeit is rendeznie kell. Azt hiszem, hogy mindezek ellenére szerda este, de legkésőbb csütörtök reggel minden további nélkül útnak indulhat. Ha nem lesz vagy ötven ember előtte San Franciscóban AAA prioritással, akkor Pearlben lesz már december 8-án, hétfőn, illetve Manilában 10-én.

– Nem okoz gondot a korai indulás, McCoy? – kérdezte Rickabee alezredes.

– Nem, uram – vágta rá McCoy.

Rickabee bólintott.

– Vidd el ebédelni a Hadsereg és a Haditengerészet közös klubjába, Jake – adta ki az utasítást Rickabee alezredes. – A bonra írd az én nevem.

– Igenis, uram – mondta Almond őrnagy.

– Én magam szerettem volna meghívni – mondta Rickabee, és McCoyhoz fordult. – Tudja, nem igazán van időnk a szokásokra, de amikor csak tehetem, mindig meghívom az újonnan érkezett tiszteket egy vacsorára. Vagy ebédre. Most viszont egyikre sincs időm. Tartok tőle, hogy a vacsorával várnunk kell, amíg vissza nem tér Pearlből.

Azután felállt, és kezét nyújtott McCoynak.

– Isten hozta a fedélzeten – mondta. – Sajnálom, hogy az első megbízása nem valami fényes. De az ilyesmi előfordul a Tengerészgyalogságnál.

Ezzel el is indult kifelé az irodájából, de az ajtó előtt megállt.

– Hozassa el a cuccait a nőtlen tisztek szállásáról, még mielőtt elmegy – mondta. – Ha nem lesz ideje arra, hogy szállást keressen magának, akkor a holmiját egy ideig itt hagyhatja, mi majd keresünk neki valami rendes helyet, amíg odavan.

– Kivett egy szobát a Lafayette-ben, uram.

– Megáll az eszem – mondta Rickabee alezredes. – Persze, Ed Banning figyelmeztetett, hogy maga rendkívüli fickó.

Valamiért McCoynak már egyáltalán nem esett nehezére elhinni, hogy F. L. Rickabee valóban egy tengerészgyalogos alezredes.

(Három)

Malcolm Pickering tengerészgyalogos hadnagy a szobaasszonyi szoba egyetlen karosszékén üldögélt ágyra tett lábbal. Amikor Kenneth J. McCoy tengerészgyalogos hadnagy belépett a szobába kezében egy aktatáskával, Pickering éppen egy üveg világos sört helyezett egy jéggel teli, ezüst italhűtőbe, amelyet a nászutaslakosztályból vett kölcsön.

– Mi a francot mászkálsz te egy aktatáskával? – kérdezte Pick.

– Ez még nem minden – mondta McCoy. – Majd akkor beszélj, ha...

Pickering a szájához emelt mutatóujjával jelezte, hogy fogja be a száját.

– Várj egy percet – mondta. – Nyugtalanító híreim vannak. Az is lehet, hogy több mint nyugtalanító híreim.

– Na és milyen nyugtalanító híreid vannak? – kérdezte McCoy gúnyosan. – Ne kímélj. Tedd csak tönkre ezt a tökéletes napot.

– A tábornokom szerint be kellene költöznöd a nőtlen tisztek szállására – mondta Pickering.

– Bassza meg! Egyáltalán mi a franc köze van hozzá?
– Rendes fickó – mondta Pickering. – Együtt szolgált az apámmal még tizedesi rangban. Csak ő a Tengerészgyalogságnál maradt. Próbál rendes lenni velem.

– Persze – mondta McCoy. – Fogadj el tőlem egy jó tanácsot. Madarat tolláról, tisztet barátjáról. Kerülni kell az olyanokat, akik valamikor sorállományúak voltak.

– Jesszusom – vágta rá Pick gondolkodás nélkül. – Neked aztán tényleg nem akármilyen kisebbségi komplexusod van.

– Kapd be – mondta McCoy.

– Egyáltalán nem erről van szó, te keményfejű barom. Csak fél, hogy megütöd a bokád, és rád száll a titkosszolgálat.

– Mi van? – kérdezte McCoy.

– Nem tudom, hogy hallottál-e erről, de a Tengerészgyalogságnak van egy halom titkos ügynöke. Hírszerzők meg kémelhárítók. Ők kutatják fel a kétes elemeket, akik bajt hozhatnak a Tengerészgyalogságra.

– Tényleg? – kérdezte McCoy.

– Figyelj már rám egy percre, a fene egyen meg! Ezek a fickók szokatlan dolgok után szaglászni, és kíváncsivá teszi őket, hogy miből futja egy hadnagynak olyan szállodákra, mint például a Lafayette. Drága szállodákra. Rögtön elkezdenek majd kérdezősködni, hogy honnan van rá pénzed.

– Úgy érted, a titkos ügynökök? A Tengerészgyalogság helyettes hírszerzési vezérkari főnökének különleges ügynökei? – kérdezte McCoy széles vigyorral.

– Hallottál róluk, Ken? Az isten verjen meg. Ez egyáltalán nem vicces.

– De az. Ettől viccesebb dolgot nem is hallottam egész nap – mondta McCoy. Levette a zubbonyát, azután pedig kinyitotta az aktatáskáját.

– Mi a francot csinálsz?

McCoy elővett egy bőrszíjakkból és gumiszalagokból álló izét, amit Pickering csak másodpercekkel később ismert fel. Egy hónaljtok volt. Beledugta a karját, majd az aktatáskából előhúzott egy Colt 1911 A1-est, és a tokba helyezte. Azután visszavette a zubbonyát.

– Az istenedet! Odafigyeltél te egyáltalán arra, amit mondtam?

– Lehet, hogy nem vagyok egy lángész – mondta McCoy –, de egy japán kémért még felismerek. Jöjjön velem, fiatalember. Ha együttműködik, akkor megúszhatja egy kis veréssel.

Pickering biztosra vette, hogy McCoy viccnek szánta a dolgot, de nem értette, hogy mi lehet ebben az egészben a poén.

McCoy ekkor elővett egy kis összehajtható bőrtárcát a zsebéből, és Pickering area elé tartotta.

– McCoy különleges ügynök – jelentette be diadalmasan. – Ütött az órád, te mocskos japán kém!

– Mi a franc ez? – kérdezte Pickering, majd kikapta McCoy kezéből a bőrtárcát, és alaposan megnézte. – Igazi ez a szar? És egyáltalán mi ez?

– Igazi. Ez fog elrepíteni a napfényes Hawaiiira, meg a romantikus Kelet legcsodálatosabb pontjaira.

– Tényleg igazi? – kérdezte Pickering hitetlenkedve.

– Hát, nem teljesen. Úgy értem, az igazolvány igazi, csak én nem vagyok kémelhárító. Tiszti futár lettem. Csak azért kaptam,

hogy senki ne tegyen keresztbe nekem, és késedelem nélkül tudjam teljesíteni a küldetéseimet.

Pickering részletes beszámolót követelt arról, ami McCoyjal történt aznap.

– Egyáltalán hogy kerültél te kapcsolatba a hírszerzéssel?

– Már Kínában is nekik dolgoztam – felelte McCoy.

McCoy most beszélt erről először. Eszébe jutott, hogy még mielőtt felszállt volna a *Charles E. Whaley* fedélzetére, Banning százados megparancsolta, hogy senkinek ne beszéljen róla, se a Tengerészgyalogságon belül, se azon kívül. Csakhogy ezt a parancsot felülbírált J. J. Almond őrnagy parancsa.

– A szobatársának kénytelen lesz mondani valamit, McCoy. Megmondhatja neki, hogy hol dolgozik, és hogy ez egy bizalmas információ. Azt is megmondhatja, hogy milyen posztra osztottuk be, mert az magában még nem bizalmas információ.

Most pedig, hogy a 4. tengerészgyalogos-ezredet kivezényelték Sanghajból, többé nem volt értelme eltitkolni, hogy mit is csinált odaát. Azt sem bánta, hogy ilyen figyelmes hallgatóságra talált, aki végig azt hitte róla, hogy teherautó-sofőr volt.

– A lényeg viszont az – mondta végül McCoy, mert rájött, hogy már így is túl sokat járatta a száját –, hogy az ezredesem nem akarja, hogy a nőtlen tisztek szállásán lakjak. Akkor most mitévők legyünk?

Pickering a telefonkagyló után nyúlt.

– Itt Malcolm Pickering – mondta. – Legyen szíves, adja nekem a szállodavezetőt.

Amikor kapcsolták a szállodavezetőt, Pickering közölte vele, hogy „ismét változott a terv”.

– Mégis kell az a lakosztály – mondta. – McCoy hadnaggyal a tervezettnél jóval hosszabb ideig fogunk maradni. Még nem tudjuk, hogy meddig.

Lementek vacsorázni. Pickering a pilótatanfolyamról kezdett el beszélni.

– Csütörtök délután megyek orvosi vizsgálatra – mondta. – Ha nem szórnak ki, akkor belevágok.

Azután pedig elindultak, és hosszú órákon keresztül járták a várost abban a reményben, hogy találhatnak néhány fellibbenthető szoknyát. De nem jártak szerencsével.

De még ez sem tudta elrontani a jókedvüket. Majd sikerül holnap. És ha nem, akkor majd holnapután vagy jövő héten. Washingtonban állítólag kétszer annyi nő él, mint férfi...

McCoy állította, a legendából egy szó sem igaz, és hogy a tapasztalata szerint a tengerészgyalogos-egyenruha miatt nem tudtak felcsípni egyetlen nőt sem. Ha visszajön Hawaii-ról meg Manilából, civil ruhában indulnak muffvadászatra.

(Négy)

Az Egyesült Államok Haditengerészete

Hírközlési Osztály

Biztonsági Hírszerző Részleg

Az ajtón annyi állt, hogy „OP-20-G”. Egy kis ablak volt rajta, olyan kukucskalóféle. Amikor McCoy megnyomta a csengőt, egy arc jelent meg benne.

McCoy hadnagy vagyok, és Kramer parancsnokhoz jöttem.

– Látnom kell az igazolványát, hadnagy – mondta az arc. McCoy a kis ablak elé tartotta a bőrtárcát. A férfi elég sokáig vizsgálgatta, de végül kinyitotta az ajtót.

– A parancsnok öt perccel ezelőttre várta – mondta. Az arcról most kiderült, hogy egy rádiótávírász.

– Nagy volt a forgalom – mondta McCoy.

Végigmentek egy hosszú folyosón. A folyosó végén a rádiótávírász bekopogott egy ajtón. Amikor közölte, hogy kicsoda, hallani lehetett, amint egy elektromos szerkezet kinyitja az ajtóra szerelt tolózárat.

– McCoy hadnagy van itt, uram. Az igazolványa rendben van.

– Gondolom, nem bánja, ha én is megnézem – mondta egy orrhang.

Kramer parancsnok egy magas, sovány tiszt volt, hajszálvékonyra borotvált bajusszal. Megnézte McCoy papírjait, azután visszaadta neki.

– Már majdnem azt mondtam, hogy mostanában nem túl sok hadnagyot látunk, akit futárfeladattal bíznak meg – mondta Kramer. – De kénytelen vagyok inkább megjegyezni, hogy mostanában nem túl sok ehhez hasonló igazolványt látunk.

– Nem, uram – mondta McCoy.

– Van fegyvere, hadnagy?

- Igen, uram.
- És mikor indul?
- 16.30-kor, uram.
- Mármint az Anacostiáról?
- Igen, uram. A Haditengerészet repülőgépével San Franciscoig.
- Rickabee ezredesnek dolgozik, igaz?
- Igen, uram.
- Hallottam, hogy kértek tőle néhány tiszti futárt – mondta Kramer. – Sajnálom, hogy magát is belasszózták. De ha nem lett volna szükséges, biztosan nem kerül rá sor.
- Nekem megfelel a megbízás, uram – mondta McCoy komolyan.

Ahelyett, hogy a világot járnám repülőgéppel, természetesen sokkal szívesebben maradnék Washingtonban, hogy számolgassam a gemkapcsokat. De még ennél is jobban vágyom arra, hogy a Lejeune-bázison rohangálhassak a bozótban, és gyakorolhassam a gyalogos-szakaszok vezetését.

- Az aktatáskáját alaposan meg fogjuk tömni – mondta Kramer. – A borítékokat már lezárattam. Egy perc, és megkapja.

Megnyomott egy gombot a hírközlőn.

- Mrs. Feller, a futár megérkezett. Legyen szíves, hozza be a Pearl Harbournak szóló küldeményeket.

Mrs. Feller?

Egy pillanattal később Ellen Feller hátrált be Kramer parancsnok irodájába, kezében egy hatalmas köteg barna borítékkal, amelyet a mellének támasztva hozott be.

- Mrs. Feller, ez itt McCoy hadnagy – mondta Kramer parancsnok.

- A hadnagy régi jó barátom – mondta Ellen.

- Csakugyan?

- Egészen jól megismertük egymást Kínában, nem igaz, Ken?

- Meg sem lepődsz, hogy itt látsz? – kérdezte McCoy.

- Tudtam, hogy itt vagy – mondta a nő. – Arra nem számítottam, hogy ilyen hamar találkozunk, de azért reméltem, hogy viszontlátlak.

- Ha szabad javasolnom, talán folytassák a dokumentumok átadását – mondta Kramer parancsnok, akit kezdett idegesíteni

ez a bájcevegés. – McCoy hadnagy gépe 16.30-kor indul az Anacostiáról.

Ellen Feller összesen tizenhárom borítékot tett Kramer parancsnok íróasztalára. Minden egyes levélhez mellékelte egy számozott átvételi elismervényt, amit a parancsnoknak alá kellett írnia. Azután McCoynak is el kellett helyeznie az aláírását, mégpedig a borítékokra ragasztott szalagra, amelyet fel kellett tépni, ha valaki fel akarta bontani a borítékot.

Eltelt egy időbe, mire elvégezték az összes papírmunkát, és berakták a borítékokat az aktatáskába. Ez idő alatt Kramer parancsnok meg is bánta, amiért rájuk szólt.

– Ellen – mondta. – Ha szeretne még pár szót váltani a hadnaggal, nyugodtan kísérje ki az Anacostiára.

– Jaj, nagyon köszönöm – mondta Ellen.

McCoy kivette a bilincset a nadrágja zsebéből, és az egyik karperecet az aktatáska fogantyújára kattintottá, majd előretartotta a kezét, hogy Kramer rácsatolhassa a másik karperecet.

– Jó utat, hadnagy – mondta Kramer parancsnok, és kezét nyújtott neki. Azután kinyitotta nekik az ajtót.

– A kabátom a folyosó végén van – mondta Ellen.

A bejáratnál a Haditengerészet egyik szürke Plymouth kombija várt rájuk, a volánnál egy matrózzal. A matróz vitte el McCoyt az OP-20-G-be, de amikor meglátta Ellen Feliért, kipattant az autóból, és kinyitotta neki a hátsó ajtót. McCoy egy pillanatig hezitált, de azután beszállt mellé a hátsó ülésre, és az ölébe rakta a nehéz aktatáskát.

– Igazad volt – mondta Ellen Feller, miközben a sofőr gázot adott.

– Miben?

– Hogy találok majd magamnak állást, mert beszélek kínaiul – mondta Ellen, majd átváltott kínaira. – Az első dolgom az volt, amikor hazatértem, hogy jelentkeztem a Haditengerészethez. Azonnal felvettek, mint fordítót. Csakhogy nem igazán sok fordítanivaló van, úgyhogy irodavezető lett belőlem. GS-6 vagyok.

– Fogalmam nincs, hogy az mit jelent – mondta McCoy. Örült neki, hogy kínaiul beszélhetett, amiből a sofőr egy hangot sem értett. – A férjed hol van?

– New Yorkban. Lefoglalja a munkája.

– Sikerült kicsempészni a vázákat? – kérdezte McCoy.

Ellen szemöldöke felszaladt a kérdés hallatán, de nem szólt egy szót sem.

– Kivettem itt egy kellemes kis lakást – mondta. – Egyszer igazán eljöhetnél megnézni.

– Amikor legutoljára láttalak, nekem nagyon úgy tűnt, hogy a pokolba kívánsz.

– Jaj, istenem, emlékszel, hogy mi történt egy nappal azelőtt – mondta Ellen. – Teljesen sokkot kaptam.

– Persze – mondta McCoy gúnyosan. – Hogyne.

– Teljesen kiborultam, Ken. Sajnálom.

– Felejtsd el. Az ilyesmi előfordul.

– Én megértelek, ha... dühös vagy rám.

McCoy nem válaszolt.

Ellen oldalra fordult az ülésen, és két kézzel megfogta McCoy kezét.

– Már mondtam, hogy sajnálom.

– Nincs mit sajnálni – mondta McCoy.

– Még mindig dühös vagy, úgyhogy van mit sajnálni.

– Nem vagyok dühös.

Ellen az arcához nyomta McCoy kezét, azután elengedte.

– Persze, azért történt néhány kellemes dolog is azelőtt a nap előtt – mondta Ellen.

McCoy nem válaszolt.

– Emlékszel, hogy mi történt kettőnk között?

Leápolta a farkamat, az történt.

– Nem.

– Gyakran gondolok rá – mondta Ellen.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz – mondta McCoy. *Bekaphatja, hölgyem. A jó öreg McCoyt csak egyszer lehet megszívni. Kizárt, hogy még egyszer bedőljek!*

– Tényleg? – kérdezte Ellen, azután előrehajolt, hogy közölje a sofőrrel, hogy merre menjen.

– Maradjon a Pennsylvánián. Ilyenkor itt a legkisebb a forgalom.

– Igen, asszonyom – mondta a sofőr.

Amikor Ellen Feller újra hátradőlt az ülésen, a keze becsuszszant McCoy nadrágjába, és meg sem állt McCoy erekciójáig.

– Hazug – mondta halkan.

– Az ég szerelmére – mondta McCoy, és eltolta a nő kezét.

– Milyen kár, hogy nincs több időnk, nem igaz? Végül is nem leszel távol túl sokáig. Vagy tévedek?

Legalább tudom, hogy hányadán állok ezzel a nővel. Ő nem olyan, mint Pick gazdag lotyó barátnője. Harminc perc az ágyban a jó öreg porszívóval, és még Ernestine Sage kisasszony nevét is elfelejtem. Nem is beszélve az arcáról.

– Nem. Egy-két hét az egész. De háromnál biztosan nem több.

– Addig is lesz mire várunk, nem igaz? – mondta Ellen Feller.

McCoy megfogta a kezét, és visszahúzta a nadrágjába.

XV.

(Egy)

Madison-lakosztály

Lafayette Hotel, Washington D. C.

1941. december 7., 14.10

Eddig a hétig Malcolm Pickering tengerészgyalogos hadnagy úgy tekintett a repülőgépekre, mint a taxikra. Amikor az ember el akar menni valahová, felül egyre, és odamegy.

Ez egy csapásra megváltozott. A doki (pontosabban a haditengerészeti repülőorvos, amely elnevezés Pick szerint roppant jól csengett) közölte vele, hogy megfelelt az orvosi vizsgálaton. Azután McInerney tábornok rangidős szárnysegédje, akinek a zubbonyán ott díszeltek a haditengerészeti repülőök arany-szárnyai, elmagyarázta neki, hogy hivatalosan mintegy ötvenen fognak részt venni az alapfokú pilótatanfolyamon Pensacolában, a haditengerészeti légi támaszponton³¹, de ebből egy szó nem igaz. Majdnem az előírt létszám kétszeresét vezénylik a Mexikói-öbölbe, még hozzá rutinszerűen. A tapasztalat ugyanis az, hogy a jelentkezők egy jelentős részéről hamar kiderül, hogy képtelen lesz elvezetni egy repülőgépet. Így viszont a Tengerészgyalogság végül mégis megkapja a szükséges számú pilótát, miután a selejtet kiszórják.

McInerney tábornoknak sikerült felírni Pickering nevét arra a listára, amelyen a „létszám feletti” tengerészgyalogosok neve szerepelt. Pickering tisztában volt vele, hogy az anyja rohamot

---

³¹ A tengerészgyalogos pilótákat az Egyesült Államok Haditengerészete képzik ki. A tengerészgyalogos repülőök éppen olyan arany szárnyakat viselnek, mint a haditengerész repülőök.

fog kapni, amikor megtudja, hogy a fia pilótának készül, és emiatt még komoly csatái lesznek vele. Viszont így lecserélheti Washington latyakos utcáit Pensacola homokos tengerpartjára.

Péntek este, útban hazafelé a Haditengerészet Anacostia légi-bázisáról McCoy LaSalle-jával, megállt egy könyvesboltnál, és vett egy tucát, ígéretesnek tűnő könyvet a repülésről. Az egyik könyv a repülés alapelvét taglalta.

Amint hazaért, rögtön neki is látott az egyik, rajzokkal teli szakkönyvnek. A többit a karosszéke mellé állította, hogy majd később azokat is elolvassa. A karosszéke mellett egy kis asztal volt, rajta egy ezüstkancsó, tele kávéval. Sokkal primitívebb „közlekedési eszközhöz” volt felöltözve, mint amiről olvasott. Egy tweedpulóvert viselt, olyat, aminek a könyökére barna bőrfoltokat varrtak, aztán egy kigombolt nyakú pamutinget, rózsaszín térdnadrágot és Hailey & Smythe lovaglósizmát, amelyet pillanatnyilag az előtte lévő dohányzóasztalra helyezett párnán pihentetett (nehogy megsérüljön az asztal lakkozása).

A délelőttöt Virginiában töltötte lóháton. Olyan rókavadászat-félén vett részt, csak éppen hiányzott a róka meg az azzal járó ceremónia. Szóval úgy féltucatnyi lovas vágtaözött össze-vissza a szántóföldön. Időnként átugrattak egy-egy útjukba kerülő kerítés fölött.

Úgy tervezték, hogy a délutánt italozással fogják eltölteni. Pickering viszont ezúttal nem engedett a kísértésnek, inkább visszavonult a szállodába, hogy belelapozhasson a repülőgépekről szóló könyveibe.

Megcsörrent a telefon, Pickering pedig dühösen fordította a fejét a hang irányába. A telefon 3 méternyire volt tőle. Nem kis erőfeszítésébe került, mire elfészkelődött a jelenlegi pozíciójába. Kényelmesen felpolcolta a lábát, hátradőlt, és *A repülés csodája* is kényelmesen pihent az ölében.

Már éppen kezdte megérteni, hogy a repülőgépek azért emelkednek a levegőbe, mert a szárny felső (íves, és ezért aztán nagyobb felületű) részére kisebb nyomás nehezedik, mint az alsó (lapos, és ezért kisebb felületű) részére. Ahogy a repülőgép repül, a szárny mindig a kisebb ellenállás irányába mozdul el, és mintegy magával húzza a repülőgép többi részét. Pickering azért nem volt benne száz százalékgig biztos, hogy mindent tökéletesen megértett ebből az egészből. Abban viszont már száz százalékgig

biztos volt, hogy nem óhajt bájcsevegni azzal, aki a hívásával megzavarta az olvasásban. Főleg, miután fel kellett állnia, hogy felvegye a telefont.

– Igen? – szólt a telefonba türelmetlenül. – Mi az?

– *Bassza meg! Ez biztosan McLnerney tábornok lesz. Nekem pedig úgy kellett volna beleszólnom: „Itt Pickenng hadnagy.”*

– Pick?

Egy nő volt az. Fél másodperccel később azt is tudta, hogy ki.

– Szia, Ernie – mondta Pickering.

– Egyedül vagy? Tudsz beszélni? – kérdezte Ernestine Sage.

– Éppen egy örült orgia kellős közepén vagyok, de azért csak mondd, hogy mi a nyűgöd.

– Beszélni szeretnék veled.

– Akkor beszélj – mondta Pickering. – Csak ne ereszd bő lére.

– Máris felmegyek.

– Mi? Te itt vagy? – kérdezte Pickering őszinte döbbenettel. – A hotelben?

A rövid idő alatt, ami a telefonhívás vége és a kopogtatás között eltelt, Pick Pickering fontolóra vett néhány dolgot. Ernie biztosan Ken McCoy miatt akar vele beszélni. Mi más miatt utazott volna Ernie egészen Washingtonig, ha nem az igaz szerelem miatt? Vagy az is lehet, hogy már is állapotos? De honnan lehet benne ilyen biztos, ilyen rövid idő után? Amennyire Pickering tudta, hónapokba telik, mire biztosan ki lehet mondani valakire, hogy állapotos. Annyi idő ezért még nem telt el, mióta utoljára látta Júliát, amint megcsókolja Rómeót a Grand Central osztrigabárban.

– Szia – mondta Ernie, miután Pickering kinyitotta neki az ajtót. – Furán nézel ki.

Pickering életében most először nézett rá úgy, ahogy egy nőre szokott. Eddig csak egy volt a régi barátai közül.

– Meg kellett állapítania, hogy Ernie átkozottul jól néz ki. Micsoda lökhárítók! Jó nagyot nőttek, amióta utoljára látta (ha emlékezete nem csalta meg, akkor Boca Ratonban), amikor bekukuskált a fürdőruhája alá. Tizenhárom vagy tizennégy évesek lehettek.

– Isten hozott szerény hajlékomban, mondta a pók a légynek.

– Nem könnyű téged megtalálni – mondta Ernie Sage. – Felhívtam az anyád, illetve csak megpróbáltam felhívni, de a sze-

mélyzet szerint Hawaiira ment. Aztán felhívtam a nagyapádat, aki megmondta, hogy ide jöttél.

– Miért van olyan érzésem, hogy nem azért vagy itt, mert hirtelen elfogott az elfojthatatlan vágy, hogy meglátogass?

Ernie a szemébe nézett.

– Hol van? – kérdezte.

– Kicsoda?

– Ne szórakozz velem, Pick – mondta Ernie.

– Ja, hogy Ken?

– Hol van?

– Ha jobban belegondolok, ő is Hawaiion – felelte Pick.

– A francba – mondta Ernie.

– Ne aggódj. Vissza fog jönni.

Ernie mélyen Pick szemébe nézett.

– Fontos neked, mi? – kérdezte Pickering.

– Légy szíves, ne szórakozz velem, Pick.

– Jó – mondta Pick. – Nem lesz könnyű, de megpróbálom.

– Van valami innivalód?

Pickering a bárba mutatott.

– Szolgáld ki magad – mondta.

Ernie a bárhoz sétált, és öntött magának egy pohár whiskyt.

– Kérsz egyet? – kérdezte.

– Kérnék, de... á, le van szarva. Igen, kérek.

Ernie öntött neki is egy pohárral, a kezébe adta, majd leült a kanapéra, és a mutatóujjával kevergetni kezdte a jégkockákat, amelyeket az italába tett.

– Soha nem hittem volna, hogy egyszer ilyesmit fogok csinálni – mondta, anélkül hogy Pickeringre nézett volna.

– Mit?

– Hogy egy fiú után fogok szaladni – mondta Ernie, majd kijavította magát. – Úgy értem, egy férfi után.

– Engem egyáltalán nem lepett meg – mondta Pick. Ernie felkapta a fejét.

– Az már egyszer biztos, hogy McCoy különleges fickó – mondta Pick. – Meg láttalak is titeket az osztrigabárban.

Úgy tűnt, hogy Ernie-t egyáltalán nem zavarta a dolog. Inkább kíváncsivá tette.

– Mit csináltál te ott?

McCoy volt olyan kedves, és segített eligazodni Quantico vad dzsungelében – mondta Pickering. – Megvédett az összes számomra ismeretlen vadállattól, meg ilyenek. Gondoltam, ez jó alkalom, hogy viszonzozzam a kedvességét.

– Szóval tölem akartad megvédeni? Kösz szépen.

– Csak amikor megláttalak, akkor tudtam meg, hogy rólad van szó – mondta Pickering.

– Hol találkoztál vele?

– A vonaton, útban Boston felé – mondta Pickering. – Éppen akkor kísért el néhány foglyot a portsmouthi haditengerészeti börtönbe. Aztán meg teljesen váratlanul Quanticóban termett.

– Váratlanul?

– Mert a többiek... a többiek is ott voltak. McCoy tiszthelyettesként szolgált a tengerészgyalogságnál. Jó pár évet lehúzott Kínában.

– Nekem is beszélt Kínáról – mondta Ernie Sage. – Elvitt egy kis kínai étterembe, nem messze a Mott Streettől. Kínaiul beszélt a személyzettel.

– Mondtam, nem semmi a kölyök.

– Ugye? – mondta Ernie, aztán Pickre nézett. – Négy órával azután, hogy találkoztunk, ágyba bújtam vele.

– Elmondta – mondta Pickering.

– Nem tudom, hogy milyen embernek tartasz, Pick, de az ilyesmi nem az én stílusom.

– Ezt is elmondta – mondta Pickering halkan.

Ez már meglepte Ernie-t. Hosszasan nézett Pickeringre, mint aki nem teljesen biztos benne, hogy jól értette, amit hallott.

– Ti aztán jó barátok lehettek. Vagy csak elhencegett vele, hogy begyűjtött egy újabb trófeát?

– Az igazság az, hogy teljesen kikészült a dologtól.

– De azért nem annyira, hogy ne tudja elmondani neked. Igaz?

– Tényleg jó barátok vagyunk – mondta Pickering. – Nem is tudom. Olyan, mintha a testvérem lenne.

– Hallottál az öccséről? Akinek felajánlották, hogy vagy belép a Tengerészgyalogsághoz, vagy hűvösre teszik?

– Azt is tudom, hogy McCoyt is ugyanilyen válaszüte elé állították annak idején. Mondtam, Ernie, jó barátok vagyunk.

– Jól van. Akkor meséld el szépen, hogy mi történt. Hat levelet írtam neki, de mindet visszaküldte kibontatlanul.

– Rájött, hogy gazdag vagy – mondta Pickering.

– Úristen! – sóhajtott Ernie. Azután kapcsolt. – Te mondtad el neki. Mi a francnak kellett elpofáznod?

– Már sajnálom – mondta Pickering.

Ernie elfordította a fejét, azután visszafordult. Rosszallóan méregette Pickeringet.

– Azt hiszem, azért csináltam, mert úgy gondoltam, jobb, ha a rossz hírt tőlem hallja. Nem akartam, hogy váratlanul szakadjon rá a dolog, valamikor sokkal később.

– Ha olyan körülmények között nőttél volna fel, mint ő, akkor te is kiborultál volna – mondta Ernie Sage együttérzően. – Az ég szerelmére, olyan büszke. Tudom, hogy néha hülye tud lenni, de...

– A misszionáriusnőről beszélt neked?

– Milyen misszionáriusnőről?

– Kínában összefutott egy misszionáriusnővel, aki rendesen kikészítette. Magába bolondította, aztán meg dobta. Elég rendesen belegázolt a kölyök lelkébe.

– Meg tudnám ölteni a ribancot – mondta Ernie Sage színtelen hangon.

– Teljesen odavagy érte, mi?

– Bármilyen hihetetlenül is hangzik. Szerelmes vagyok belé. Érted? Továbbléphetnék erről a pontról?

– Úgy érted, annyira szereted, hogy akár jöhetne a „míg a halál el nem választ”?

– Nagyon csalódott voltam, amikor kiderült, hogy nem vagyok terhes – mondta Ernie. – Ehhez mit szólsz?

– Remélem, tudod, hogy mit csinálsz – mondta Pickering.

– Most már nem számít, Pick. Már egyáltalán nem tudom kontrollálni az érzéseimet. Azt hittem, hogy az ilyesmi csak az időtlen romantikus regényekben történik meg. De úgy tűnik, hogy tévedtem.

– Irigyellek – mondta Pickering.

– Ugyan, mit irigyelsz? – kérdezte Ernie, aztán megértette. – Irigyelj is. A te dolgod. De mi lesz velem?

– Nem tudom – mondta Pickering. – Ha tényleg biztos vagy a dolgodban, Ernie, akkor a Nagy Testvér majd kitalál valamit.

– Soha életemben nem voltam még ennyire biztos semmiben. Vagy ő, vagy senki más, és a francba mindennel.

– Figyelmeztetlek, hogy szerelmi ügyekben nincs sok tapasztalatom, de azért úgy gondolom, hogy nem veszett még oda minden.

Ernestine Sage láthatóan felvidult.

– Tényleg? – kérdezte.

– Tényleg – mondta Pickering. – Számomra érthetetlen módon, McCoy hadnagyot egészen elbűvölted.

– Istenem, remélem, hogy így van. Mit csinál Hawaii-on?

– Tiszti futár lett belőle – mondta Pickering. – Titkokat hurcol egy aktatáskában.

– Még nem hallottam ilyesmiről – mondta Ernie. – Mit mondtál, hogy mennyi ideig is lesz távol?

– Először Hawaii-ra megy. Ma érkezett meg. Vagy holnap fog. A nemzetközi dátumvonal miatt vagyok összezavarodva, amiről egyébként fogalmam sincs, hogy mit jelent. Onnan továbbmegy Manilába, aztán vissza Hawaii-ra, és onnan haza.

– És mihez kezdünk, ha hazajön?

– Elintézzük, hogy egy fekete hálóingben találjon rád az ágyában heverészve. Tengerészgyalogos-tisztként tennie kell a kötelességét. Attól kezdve a tiéd a pálya.

– Ha tudnám, hogy beválik, esküszöm, hogy megpróbálnám.

– Szerintem, Ernie – mondta Pickering komolyan –, elég neki annyi is, ha meglát téged ott üldögelni azon a kanapén, úgy ahogy vagy.

Ernie Sage Pickeringre mosolygott, azután felállt a kanapéról, Pickhez sétált, és arcon csókolta.

– Én meg azt hittem, hogy el fogsz küldeni a fenébe.

– Kicsoda? Én? Pick Pickering? Amor jobb keze? Ernie felnevetett, azután az órájára pillantott.

– Annyira biztos voltam benne, hogy kiraksz, hogy meg is vettem a jegyem a 3.15-ös New York-i gépre. Még elérem.

– Lehet, hogy inkább busszal kellene járnod, mint a szegényeknek – mondta Pickering.

Ernie egy ideig csak nézett Pickeringre, azután leesett neki.

– Ha ez kell ahhoz, hogy visszaszerezsem, akkor mostantól busszal fogok jární. De nem ma kezdem el.

Pickering elvigyorodott, azután kikísérte a lakosztályból. Ernie ismét arcon csókolta az ajtóban.

Alighogy Pickering elhelyezkedett a karosszékbén, feltette a lábát a párnára, és az ölébe vette *A repülés csodáját*, valaki megint kopogtatott az ajtaján.

– Hogy a fene enne meg! – füstölgött, miközben az ajtóhoz sétált, hogy kinyissa.

Ernie Sage állt az ajtóban, és az arcára volt írva, hogy valami nagy baj történt.

– Rádió – mondta Ernie. – Van rádiód?

– Persze, hogy van – mondta Pickering. Ernie félretolta, és a nappaliba szaladt.

Mire Pickering utolérte, már be is kapcsolta a rádiót.

– Megismételjük a hírt – hallatszott a bemondó hangja. – A Fehér Ház most jelentette be, hogy a Haditengerészet hawaii, Pearl Harbour-i bázisát japán repülőgépek vették tűz alá. Az élet-erő-veszteség és az anyagi kár jelentős.

– Jesszusom!

– Ha maghalt – mondta Ernestine Sage melodráma illő hangon –, megölöm magam.

– Ne beszélj hülyeséget.

– Istenem, Pick! A szüleid is ott vannak!

Pickering erre egyáltalán nem gondolt.

Maga sem tudta hogyan, de egy pillanattal később Ernie-t tartotta a karjaiban.

– Minden rendben lesz, Ernie.

– Baromság! – mondta Ernie, miközben a fejét Pickering mellkasának nyomta.

Aztán Pickeringnek az eszébe jutott, hogy ő tulajdonképpen tengerészgyalogos-tiszt, ezért azonnal fel kell vennie az egyenruháját, és szolgálatra kell jelentkeznie.

(Kettő)

Pearl Harbour, Hawaii

1941. december 7.

A japán csapásmérő haderő, amely a Kuril-szigetek térségében található Hitokappu-öbölből hajózott ki, 06.00-kor adta meg a felszállási engedélyt a japán repülőgépeknek. Akkor a csapás-

mérő haderő mintegy 550 kilométerre volt Pearl Harbourtól. A csapásmérő haderő pozíciójához képest Pearl Harbour a Hawaii-szigetek második legnagyobb szigetének, az Oahu szigetnek a távolabbi oldalán volt.

A japán hírszerzés tisztában volt vele, hogy a támadás nem lesz olyan sikeres, amilyennek először remélték. A legjobb esetben az Egyesült Államok teljes csendes-óceáni flottáját Pearl Harbourban találják, a legrosszabb esetben pedig a teljes csendes-óceáni flotta tengeren lesz. Az élet úgy hozta, hogy egyik verzió sem jött be. A csendes-óceáni flotta összes hadihajója és még néhány egyéb hajó Pearl Harbourban horgonyzott.

A hét páncélos nehézcirkáló és a két repülőgép-anyahajó, amelyet a japánok szintén a kikötőben szerettek volna látni, a tengeren volt. A japánok jól ismerték a tengeren lévő haderő összetételét, az egyes hajók pozíciójáról viszont semmit sem tudtak.

A 8. csapásmérő kötelék – egy repülőgép-anyahajó, három cirkáló és kilenc romboló, illetve aknaszedő romboló – mintegy 360 kilométerre haladt Pearltól. A 3. csapásmérő kötelék – egy cirkáló és öt romboló, illetve aknaszedő romboló – 72 kilométerre volt a Johnson-szigettől és mintegy 1350 kilométerre Pearl Harbourtól. A 12. csapásmérő kötelék – egy repülőgép-anyahajó, három cirkáló és három romboló – nagyjából félúton járt Pearl Harbour és a 3. csapásmérő kötelék között, utóbbtól mintegy 720 kilométernyire, északra.

Ennek ellenére a támadás mellett döntöttek. Fennállt a veszélye annak, hogy a támadó alakulatok pozíciójára fény derül, és egyébként is az öbölben lévő kikötői felszerelések és a repülőterek elpusztítása volt az elsődleges szempont. Ha emellett sikerül még elsüllyeszteniük egy vagy több csatahajót, azzal még tovább ronthatják az amerikai flotta esélyeit a későbbi ütközetekben.

A támadás kódolt parancsa a következő volt: „Megmászni a Niitaka hegyet 1208”.

Mintegy 225 kilométerre Pearl Harbourtól, a japán harci repülőgépekből álló kötelék kettévált, két hatalmas repülőrajt alkotva. Mintegy 90 kilométerre Oahutól, a bal oldali repülőkötelék három további kötelékre bomlott. Az első két kötelék jobbra fordult, és keresztülrepülve a szigeten, Pearl Harbour felé vette az

irányt. A harmadik továbbhaladt, majd amikor elérte Oahu csücskét, jobbra fordult és a tenger felől repült rá Pearlre.

Időközben a jobb oldali kötelék kétfelé vált. Az egyik kötelék a part mentén repülve közelítette meg Pearl Harbourt, a másik pedig tartotta az irányt, majd miután túlrepült a szigeten, visszafordult, és a nyílt tenger felől támadta a kikötőt.

A japán bombázók első hulláma 07.55-kor csapott le, a második 09.00-kor. Addigra a taktikai haderő irányt változtatott, és a Japán-tenger felé haladt, abban a reményben, hogy sikerül elkerülnie a 12. és a 8. csapásmérő köteléknek a vadászgépeket, illetve az Oahuról esetlegesen felszálló bombázókat. A hírszerzés jelentette, hogy legalább egy, négymotoros B-17-es bombázókból álló repülőszázad indult el az észak-amerikai kontinensről.

Megkockáztatva, hogy az amerikaiak felfedezik őket a rádiólokátoraikkal, valamivel 10.30 után, a japán haderő sürgős üzenetet küldött rádión a Japán Császári Haditengerészet főparancsnokságára: „Tora³², Tora, Tora.” Ez volt az előre egyeztetett kód, amelyet sikeres támadás esetén kellett leadniuk.

(Három)

Miközben az Anacostiáról a nyugati partra repült, K. J. McCoy hadnagy megpróbált nem gondolni arra, hogy életében először ül repülőgépen. Miután hozzászokott, egészen szórakoztatónak találta. A repülőgép a haditengerészet egyik csapatszállító gépe volt, de amennyire McCoy meg tudta állapítani, semmiben sem különbözött a polgári Douglas DC-3-astól. A Haditengerészet ennek ellenére R4-D-nek nevezte, pedig a DC-3-ashoz hasonlóan, a fejtámlára ezekben a gépekben is egy kis fehér kendőt tettek, nehogy az utasok hajszesze összejenje a kárpitot.

Ez a gép sokkal elegánsabb volt, mint az, amellyel Kaliforniából repült Hawaiira. Almond őrnagy figyelmeztette, hogy Kaliforniában meglehetősen sok, AAA prioritással rendelkező emberrel kell majd megküzdenie a helyért. A repülőtéren az őrmester azt mondta neki, hogy ha akar, várhat, amíg lesz egy üres hely, de azt tudnia kell, hogy ha két, AAA prioritással utazó személyre csak egy hely jut, akkor az azé lesz, aki magasabb rendfokozattal

---

³² Tigris.

rendelkezik. Hadnagyként valószínűleg meglehetősen sokáig kell majd várnia.

Hawaiiira azonban más módon is el lehetett jutni. A Hadsereg légi hadteste egy B-17-es századot indított a hickami repülőtérre. A teherbírásuk jócskán megnőtt, mivel nem bombákat vittek magukkal, hanem utasokat.

– Nos, őrmester, ha csak így juthatok oda – mondta McCoy színlelt vonakodással –, akkor azt hiszem, nincs más választásom.

Az igazság az volt, hogy egészen lázba hozta, hogy egy bombázó fedélzetén repülhet. Aztán pedig a felszállás előtti felhajtás is jócskán növelte az önbizalmát. Amikor eljutott a légibázisra, és bemutatta a parancsait, a Hadsereg légi hadtestének egyik alaposan felpaprikázott őrnagya kénytelen volt kiszállni a gépből, hogy McCoy tengerészgyalogos hadnagy – az AAA prioritásával és az aktatáskájával – beférhessen.

Dél körül kellett volna leszállniuk a hickami repülőtéren. Egy órával azelőtt a rádiós kapcsolatot létesített Hawaii-jal. Pár perccel később a pilóta megjelent a gép törzsében, és közölte a repülőszemélyzettel és a négy „utassal” (a Hadsereg légi hadtestének két alezredesével, egy törzsőrmesterrel és McCoyjal), hogy mi történt Hawaii-on.

Mire a B-17-es megjelent Oahu felett, már vége volt az egésznek, de néhány hülye baromnak nem szólhattak, mert a B-17-esre lőttek, és nem is egyszer, hanem kétszer, ezért elsőre nem is tudtak leszállni, és másodszor is rá kellett repülniük a hickami repülőtérre.

A repülőtérrel teljes egészében lezárták. Mindenütt égő és kiégett repülőgépek heverték. Úgy tűnt, egyetlen hangár sem maradt épen. Óriási füstoszlop jelezte a helyet, ahol a japánoknak sikerült a levegőbe repíteni egy üzemanyagraktárt.

Alighogy leszálltak, a Légierő egyik őrnagya megjelent egy dzsipben, és közölte velük, hogy szálljanak fel, és próbáljanak meg leszállni a környező szigetek valamelyikén lévő egyik leszállópályán, egy ananászültetvény közepén. Meglehetősen pipának tűnt, amikor a pilóta megmondta neki, hogy a tankja száraz, és hogy egyáltalán nem tud felszállni, úgyhogy nem megy sehová.

McCoy nagyon udvariasan megkérdezte az őrnagytól, hogy milyen járművel juthatna el Pearl Harbourba, a haditengerészeti bázisra.

– Atyaisten! – mondta az őrnagy őrzöngve. – Nem lát a szemétől, hadnagy? Pearl Harbour nem létezik többé!

McCoy úgy látta, hogy nincs értelme vitatkozni vele, úgyhogy egyik kezében az aktatáskával, a másikban a bőrönddel elindult gyalog.

A hickami repülőtéren csak úgy hemzsegték az ideges emberek, akik úgy rohagáltak összevissza, mint a fejetlen csirkék. De volt ott néhány olyan alak is, aki kifejezéstelen arccal kószált céltalanul, mint valami holdkóros.

Egyikük sem tudott segíteni McCoynak abban, hogy mihamarabb Pearl Harbourba juthasson. Az igazolványa sem volt rájuk különösebb hatással. McCoy úgy döntött, hogy az adott körülmények között a leghelyesebb az lesz, ha kölcsönvesz valamilyen járművet. Talált egy Ford furgont. A kulcsot az indítózárban hagyták, a csomagtere üres volt.

A kapunál posztoló MP minden további nélkül ráfogta a puskáját, és addig nem volt hajlandó leengedni a fegyver csövét, amíg elő nem került egy tiszt. A tiszt egy rövid pillantást vetett az igazolványra, és elengedte.

Ahogy közeledett a haditengerészeti bázishoz, még több füstöt látott, mint a hickami repülőtéren. Amikor a kapuhoz ért, a haditengerész MP éppen olyan közömbösen reagált az igazolványára, mint a repülőtéri MP. Újra várnia kellett, amíg megérkezett egy tiszt, aki azután beengedte.

Amíg a tisztre várt a kapunál, McCoy megkérdezte az MP-t, hogy a tengerészgyalogos-laktanyát is eltalálták-e, és ha igen, akkor mennyire súlyos a helyzet? Az MP nem volt hajlandó megmondani neki. McCoy ezt meglehetősen aggasztónak találta. Tommynak ott kellett lennie a tengerészgyalogos-laktanyában, ami azt jelentette, hogy a nyakába kapta a szart. Nem szívesen gondolt arra a lehetőségre, hogy Tommy szétlövette magát.

A tiszt, aki a kapuhoz jött, beengedte, és elmondta neki, hogy hová kell mennie.

A Haditengerésznél nem volt akkora a pánik, mint a Hadseereg repülőtérén, de azért pokolian ideges volt mindenki. Ennek ellenére talált egy, a titkos dokumentumok kezelésével megbí-

zott tisztet, egy középkorú, elgyötört arcú hadnagyot, aki átvette az aktatáska tartalmát. Miközben McCoy lecsatolta a karpereceit, kibújt a hónaljtokból, majd a .45-össel együtt az aktatáskába tette, megkérdezte a hadnagyot, hogy most mit kell tennie.

– Aludjon pár órát, hadnagy – mondta a hadnagy –, azután jelentkezzen nálam.

– Igenis, uram.

A hadnagy furcsán méregette McCoyt.

– Van felesége, vagy valakije, hadnagy, akinek írhatna egy levelet.

McCoy szemöldöke kérdően felszaladt.

– Innen Cavite-ba megy – mondta a hadnagy. – Kis szerencsével még a japánok előtt odaér.

– A japcsik Cavite-ot is megtámadták?

– Lángba borították az egész Fülöp-szigeteket. Szóval odaérhet, még mielőtt a japánok partra szállnak.

– Partra fognak szállni? – kérdezte McCoy.

A hadnagy bólintott. Aztán megvonta a vállát.

– Pár órája érkezett egy titkos besorolású közlemény. Jelentették, hogy a japán inváziós flotta a Lingayen-öböl felé tart. Fogalmam sincs, hogy mi a francért kapott ez titkos besorolást. A japánok csak tudják, hogy hol vannak, meg hogy hova mennek.

– Szóval úgy gondolja, ha odamegyek, akkor ott is ragadok?

– Azt azért nem mondtam. De ha én Cavite-ba repülnék egy Catalinával, biztosan írnék a feleségemnek vagy akárkinek egy levelet.

– Köszönöm – mondta McCoy.

McCoynak eszébe se jutott, hogy írjon a nővérének. Ha történik vele valami, akkor majd megtudja, ha a kölykei megkapják a biztosítótól a pénzt. Egy pillanatig arra gondolt, hogy talán Picknek kellene írnia egy pár sort, de aztán elvetette az ötletet. Mégis mi a francot írna neki? Aztán egy pillanatig arra gondolt, hogy Ernie-nek kellene írnia.

Gondoltam, nem árt, ha tudod, hogy úgy mellékesen szeretlek.

De aztán rájött, hogy az egész egy hatalmas nagy baromság, és inkább elindult, hogy megkeresse Tommyt. Nem egészen ilyen körülményekre számított, amikor eldöntötte, hogy meglátogatja Tommyt Pearl Harbourban. Tommy azt sem tudta, hogy megkapta a tiszti kinevezést. McCoy úgy tervezte, hogy meglepi, mert

kíváncsi lett volna rá, hogy mit csinál, ha meglátja az aransávo-
kat.

Visszament a kölcsönfurgonhoz, és elhajtott a tengerészgya-
logos-laktanyához.

A laktanya egyik épülete kigyulladt, de mire odaért, már elol-
tották a tüzet. A falakon mindenütt golyónyomokat látott, a gya-
korlópálya közepén pedig egy, a felismerhetetlenségig összeron-
csolódott fémtömb feketéllett.

McCoy nem túl sok embert látott a környéken, csak néhány
tiszthelyettest, meg ilyesmit, de közlegényt, azt egy szálát sem.
Úgy tűnt, mintha senkinek nem lett volna az égvilágon semmi
dolga.

Megtalálta a parancsnokság épületét, és bement. Az ajtónál
egy őr állt – teljes menetfelszerelésben. Tisztelgett McCoynak.

A személyzeti irodában egy főhadnagyot és egy tizedest ta-
lált.

A főhadnagy hamarabb vette észre McCoyt, mint a tizedes,
aki csak később ugrott talpra.

– Szolgálatra jelentkezik, hadnagy? – kérdezte a főhadnagy.
– Átutazóban vagyok, uram – mondta McCoy. Átfutott az
agyan, hogy talán elkápráztathatná a főhadnagyot a különleges
ügynök-igazolványával, de valamiért úgy érezte, hogy nem lenne
helyénvaló.

– Mit tehetek magáért?

– Az öcsém az 1. védelmi zászlóaljnál szolgál – mondta
McCoy. – Azon tűnődtem, hogy mi lehet vele?

– Nem csodálom – mondta a főhadnagy, és a kezébe nyomott
egy sárgavonalas jegyzettömböt.

– Ez az első jelentés a sebesültekről – mondta. – Az írnom
mindjárt legépeli. A listán szereplőkről biztosan tudjuk, hogy
vagy megsebesültek, vagy pedig ütközetben elesetek.

– Köszönöm, uram – mondta McCoy. Gyorsan végigfutott a
listán. Tommy neve nem volt rajta.

– Hát, ezen nincs – mondta McCoy. – Egyébként közlegény.
A neve Thomas J. McCoy.

A főhadnagy elővett egy másik listát, de aztán beugrott neki,
hogy már látta valahol ezt a nevet. A kezébe vett egy harmadik,
ceruzával írott listát, amelynek a tetejére azt írta: „Átirányítva a
Wake-szigetre”.

Erre azoknak a tengerészgyalogosoknak a neve került, akiket – amint a megfelelő csapatszállító eszköz a rendelkezésre áll – a Wake-szigeten, James Devereux őrnagy parancsnoksága alatt harcoló kis tengerészgyalogos-alakulathoz küldenek erősítés gyanánt.

– A tengerparti védelmi erőkhöz van irányítva – mondta a főhadnagy –, de hogy most hol találhatja meg, azt nem tudom.

– Amúgy sincs időm keresni – mondta McCoy.

– Azt mondta az imént, hogy átutazóban van.

– Igen. Manilába tartok.

– A 4. tengerészgyalogos-ezredhez?

McCoy bólintott. Ennek a fickónak nem kellett elmagyaráznia, hogy tisztí futár.

– Pokolian nehéz lesz fuvart találnia.

– Talán, ha van egy kis szerencsém, akkor itt ragadok – mondta McCoy.

– A 2. zászlóaljnál én is lehúztam egy kanyart '39-ig. Sorállományúként. Jó csapat.

– Én az 1. zászlóaljban, a Dog századnál voltam géppuskás. Egy .30-as vízhűtéses Browningot kezeltem.

– Nézze – mondta a főhadnagy. – Legalább két-három napig úgysem talál járművet, amivel elmehetne innen. Van rá esély, hogy az öccse megússza. Amint visszajön, szólok neki, hogy itt van, és átküldöm a nőtlen tiszték szállására.

– Kösz – mondta McCoy.

– Nincs mit. A francba is, a kínai tengerészgyalogosoknak össze kell tartaniuk. Nem igaz?

– Így van – mondta McCoy. – Még egyszer, kösz.

Amikor McCoy távozott, a főhadnagy újra a kezébe vette a listát, amin azoknak a neve szerepelt, akiket a Wake-szigetre kellett vezényelni, amint a megfelelő csapatszállító jármű a rendelkezésre áll. Kiradírozta Thomas J. McCoy közlegény nevét, és beírt egy másik nevet. Egy percig sem kételkedett abban, hogy a Wake-sziget el fog esni. Egyébként pedig McCoy közlegénynek marad éppen elég csata, amiben majd harcolhat. A bátyjának szintúgy. A japánok valószínűleg teljesen le fogják rádiózni a Fülöp-szigeteket, már ha azt, ami aznap reggel történt, csak ízeltőnek szánták. Isten tudja, lehet, hogy Hawaii is elesik.

– Így legalább a két testvér találkozhat. Talán utoljára.

McCoy visszahajtott a csendes-óceáni flotta parancsnokságához, és leparkolta a kölcsönfurgont egy olyan helyen, ahol senki sem láthatta kiszállni belőle, aztán elindult keresni magának valami harapnivalót

A hadnagy a kávézóban találta meg. Éppen egy bolognai szendvicset evett.

– Az egész istenverte tiszt szállítás felforgattam magáért – mondta. – Megmondtam, hogy oda menjen.

McCoy, mivel éppen tele volt a szája, magyarázatként a hadnagy elé tartotta a szendvicset.

A hadnagy McCoy kezébe nyomta az aktatáskát, meg egy köteg átvételi elismervényt. Azután elvitte a Ford-szigetre, ahol éppen egy Catalinát tankoltak fel kerozin hordókból.

A légibázis romokban hevert, s a repülőgép ablakából sokáig lehetett látni a Row csatahajóból áradó sűrű füstfelhőt.

(Négy)

Fülöp-szigetek, Manilai-öböl

A Haditengerészet Cavite-bázisa

USA Tengerészgyalogság, 4. ezred, parancsnokság

1941. december 9., 13.00

A 4. tengerészgyalogos-ezrednek szinte csak a hült helyét találta. Nyilvánvalóan sietve kellett távozniuk. Az ezredparancsnokság épülete előtt, ahol valaha a nagy gonddal nyírt pázsit volt, most egy óriási halom csomagolóanyag hevert: durvára vágott deszkák, kartonpapír és faforgács.

Az épületekben egy lelket sem látott, s McCoy már kezdte azt hinni, hogy nem is fog, amikor az ezredes és a nyomában haladó főtörzsőrmester kis híján fellökte, amikor befordult az egyik sarokban.

Acélsisakot és khaki egyenruhát viseltek – nyakkendő nélkül –, a derekukon pedig töltényöv volt egy .45-össel. Mindkettőjük vállán egy '03-as Springfield lógott.

McCoyon gyakorlóruha volt és bőrkárpis sapka.

Az ezredes szemöldöke felszaladt, amikor megpillantotta McCoyt.

– Én magát ismerem valahonnan. Ki maga?

McCoy vigyázzba vágta magát.

- McCoy tizedes, uram! – kiáltotta.
- Bassza meg – mondta a főtörzsőrmester, és hangosan felnevetett.
- McCoy hadnagy, uram – mondta McCoy.
- Megáll az eszem – mondta az ezredes. – Mi a francot jelentsen ez, McCoy? *Hadnagy?*
- Most végeztem el az egységvezető-kurzust, uram.
- És visszairányították hozzánk? – kérdezte az ezredes hitetlenkedve.
- Nem, uram. Tiszti futár vagyok. Most érkeztem. Gondoltam... beugrok, és üdvözlöm Banning századost.
- Atyaisten! – mondta az ezredes, majd megrázta a fejét, és kimasírozott az épületből.

(Öt)

Fülöp-szigetek, Luzon

Santos-öböl

1941. december 10., 05.15

Edward J. Banning százados egy sebtében összedobott homokzsák fedezék mögött lapult egy dombtetőn, amelyről rá lehetett látni a tengerpartra.

Az égen sehol sem látott felhőt. Igen. Felhőtlen nap lesz, és valószínűleg meleg.

Nagyon valószínűnek tartotta, hogy az estét már nem éri meg, de az is lehet, hogy a delet sem. Itt fog meghalni egy homokzsák fedezék mögött egy felhőtlen, meleg decemberi napon.

A tengerpartot két tengerészgyalogos-század védte. Nem volt se idejük, se hadianyaguk, hogy aláaknázzák a tengerparthoz vezető ösvényeket. Összesen négy vízhűtéses, .30-as kaliberű Browninggal, hat léghűtéses, .30-as kaliberű Browninggal és vagy fél tucat aknavetővel voltak felfegyverkezve. Már útnak indították a gyalogság Fülöp-szigeteki felderítő tüzérütegének két 75 mm-es ágyúját. Állítólag.

A tengerparttól mintegy 1,5 kilométerre két tucat japán hajó közeledett. Egy tucat csapatszállító hajóvá átalakított teherhajó, és még egy tucat romboló.

A terv szerint a Hadsereg légi hadteste bombázóinak már hajnalban meg kellett volna támadnia a japánokat. Banninget

azonban nem lepte meg, hogy a támadás elmaradt. A japcsik szépen leradírozták a Hadsereg légi hadteste bombázóit, miután azokat szépen sorba állították nekik a repülőtéren. A légi hadtest egyik zseniális tábornokának valami briliáns ötlete támadt. Úgy vélte, hogy ha a gépek egy nagyobb területen vannak szétszórva, akkor túlságosan is nagy a szabotázs veszélye, ha viszont szépen sorba állítják azokat, akkor a védelmüket is sokkal „gazdaságosabban” el lehet látni.

Ezért aztán, amikor a japánok megérkeztek, a gépeket szépen sorba állítva találták.

A japán inváziós haderőt nem fogják támadni a bombázók, és két század tengerészgyalogossal meg pár .30-as kaliberű géppuskával nem fogják tudni feltartóztatni a japán partra szálló haderőt.

A 4. tengerészgyalogos-ezred két százada ma vele együtt fog meghalni, méghozzá teljesen értelmetlenül, mert megpróbálnak megvédeni egy megvédhetetlen partot.

Az ezred többi alakulata a többi megvédhetetlen tengerparton fog elvérezni.

Ő felkészült rá.

Azért kapta a fizetését annyi éven át, hogy ha sor kerül valami ilyesmire, akkor kéznél legyen.

Hirtelen valami neszt hallott a háta mögött. Megfordult, hogy megnézzze, mi az... alig akart hinni a szemének.

Gyilkos McCoy tizedes közeledett felé, sisak nélkül, egy szál khaki ingben, zöld gyakorlónadrágban. Egy BAR³³-t cipelt a vállán, és legalább húsz vagy még annál is több töltényövet.

– Mi a francot csinál maga itt? – kérdezte Banning.

McCoy óvatosan a homokzsákokra engedte a BAR-t, azután elterült a földön. Nehezen szedte a levegőt, és a BAR töltényövei – egyenként húsz tölténytárral – még mindig ott lógtak rajta, mint a karácsonyfadíszek.

– Egy ellenőrző ponton találtam a BAR-t meg a löszert – szuszogta McCoy, még mindig hanyatt fekvé a földön. – Akárki is védte az ellenőrző pontot, lelépett.

– Mit csinál itt maga? És mi ez a tisztí ing?

– Azt hittem, tud róla. Elvégeztem az egységvezető-kurzust.

---

³³ BAR (*Browning Automatic Rifle*) – .30-06-os kaliberű Browning géppuska.

– Nem, nem tudtam róla – mondta Banning. – Szóval mi a francot keres itt maga?

– Futár vagyok, és ideküldtek – mondta McCoy. – Most pedig, hogy itt vagyok, azt hiszem, azt fogom csinálni, amit maga.

Hasra fordult, aztán pedig felemelte a fejét, de csak annyira, hogy még éppen kilásson a homokzsákok felett.

– Jesszusom! Ezek ott vannak a tűzvonalban! Miért nincs tűzvédelmi támogatás?

– Kellene lennie, de nincs – mondta Banning. – Bombázók sincsenek, pedig azokat is ígérték.

– Bassza meg, le fognak minket söpörni!

– Maga parancsot kapott arra, hogy idejöjjön, McCoy?

– Nem – mondta McCoy egyszerűen. – De úgy gondoltam, hogy ide tartozom.

– Most hol kellene lennie?

– Azt mondták, hogy maradjak a haditengerészeti parancsnokság környékén, hogy tudjanak szólni, ha találnak valami járművet, amivel elmehetek innen. De úgysem fognak találni.

– Magának parancsba adták, hogy hagyja el a Fülöp-szigeteket? – kérdezte Banning. McCoy bólintott. – Maga istenverte barom! A bal golyómat is odaadnám egy ilyen parancsért.

McCoy kíváncsian méregette a századost.

Milyen megvető ez a pillantás – gondolta Banning.

– Húzzon innen a fenébe, McCoy – mondta Banning.

McCoy nem válaszolt. Belenézett Banning távcsövébe, és kikukucskált a homokzsákok felett.

– Késő – mondta McCoy. – Már leengedték a csónakokat. McCoy Banning kezébe nyomta a távcsövet.

Banning százados a távcsövön keresztül látta, amint a bádobilik elsütötték az ágyúikat. Ez volt a támadás előtti zárótűz. Az első sorozat túl hosszúra sikeredett, és vagy 200-300 méterrel tévesztett célt, a második sorozat pedig túl rövidnek bizonyult, mert a lövedékek a tengerbe vágódtak.

A harmadik sorozat találni fog – gondolta Banning, miközben a japánok partra szálló csónakjait figyelte, amelyek egyre közelebb értek a parthoz.

A zárótűz harmadik sorozata telibe találta a tengerparthoz közeli védelmi állásokat.

A rohadt japánok tudják, hogy mit csinálnak!

Amikor az első néhány csónak mintegy 500-600 méterre megközelítette a partot, McCoy tüzet nyitott.

A Banning századoshoz meglehetősen közel lévő BAR fűlsike-títő robaja egyszerre volt fájdalmas és rémisztő. Banning oldalra fordult, hogy megnézze, mit csinál McCoy. McCoy rövid, hármas, négyes célzott lövéseket adott le – ahogy azt a kiképzésen beleverték –, hogy a fegyvernek legyen valamennyi ideje hűlni két rövid sorozat között.

Valószínűleg el is találja azt, amire lő. De ez most olyan, mintha egy hangyabojt akarna kiirtani. Egyszerűen túl sokan vannak. És egy percen belül valamelyik okos japán biztosan a nyákunkba szó párat. Akkor pedig nincs tovább.

Edward J. Banning százados taktikai helyzetelemzése helyesnek és precíznek bizonyult. Két perccel később találat érte az állást, amelyet elfoglaltak. A lövedék olyan közel csapódott be, és a lökeshullám olyan elképesztően erős volt, hogy Banning végbél-nyílásának záróizmai felmondták a szolgálatot. Azt még hallotta, hogy a lövedék sivítva jön feléjük, de a robbanást már nem.

– *Tényleg igaz* – gondolta meglepve, mielőtt elvesztette az eszméletét –, *amelyik eltalál, azt nem lehet hallani.*

Banning iszonyatos fájdalomra ébredt. Körülötte minden sötétbe burkolózott. A jobb karját nem tudta megmozdítani. Nem látta, inkább csak érezte, hogy már nincs a tengerpartra néző dombtetőn. Azután megtapogatta a felsőtestét, és akkor jött rá, hogy be van kötözve. Egy pillanatra megrémítette a gondolat, hogy megvakult, de néhány másodperccel később lassan kezdett kirajzolódni a körülötte mozgolódó alakok körvonala.

Mozdulatlanul feküdt, és azon tűnődött, hogy hol lehet, és hogy mihez is kezdjen. Aztán hirtelen fényt látott.

Az egyik körvonal hozzálépett, és minden további nélkül a nyaki ütőerére tette a kezét, hogy megnézze a pulzusát.

– McCoy?

– Igen, uram.

– Hol a pokolban vagyunk?

– Valami templom pincéjében – mondta McCoy.

– Maga hozott ide?

– A rohadékok telibe találtak minket – mondta McCoy érzelmektől mentes hangon. – Azt nem tudom, hogy mi lett a BAR-ral, mert úgy gondoltam, hogy a legjobb lesz elhúzni a francba.

– Maga is megsebesült?

– Egy repesz ment az oldalamba – mondta McCoy. – Az előbb szedték ki.

– Hol vannak a japánok? – kérdezte Banning.

– Isten tudja – felelt McCoy. – Keresztülmentek rajtunk, mint libán a fos.

– Akkor a vonalaik mögött vagyunk?

– Igen, uram.

– Lehet, hogy hülyén hangzik a kérdés, de milyen állapotban vagyok?

– Elég rendesen teletömtük nyugtatóval – mondta McCoy. – A filippínó, a nővér, aki kiszedte belőlem a repeszt, azt mondja, hogy pár napig még mozgatni sem szabad magát.

– És aztán? – kérdezte Banning.

– És aztán sem fogunk tudni átjutni a japán vonalakon. Ha már tud mozogni, akkor felvisznek minket a hegyekbe, vagy átvisznek minket egy másik szigetre. Mindóra, vagy hova.

– Mindanaóra – javította ki Banning.

– Oda.

– Mi lett a tengerészgyalogosokkal a tengerparton?

– Leszedték őket, még mielőtt eltaláltak volna minket – mondta McCoy.

Isten bocsássa meg nekem, de egyáltalán nem sajnálom, hogy nem lettem hős, és nem haltam meg velük együtt a tengerparton. Atkozottul boldog vagyok, hogy élek, és ennyi.

– Mit gondol, át tudna jutni a japán vonalakon? – kérdezte Banning.

– Maga egy darabig nem mehet sehová – felelte McCoy.

– Én nem ezt kérdeztem – mondta Banning.

– Mi a franc itt a gond? Elrejtőzöm a hegyekben, aztán kitalálom, hogy mivel lehetne kicseszni velük. Ha visszamegyek, akkor kapok én is egy szakaszt, és ugyanaz történik majd velem is, mint azokkal a szegény ördögökkel a tengerparton.

– Az a gond, McCoy hadnagy, hogy maga egy tengerészgyalogos-tiszt, és a tengerészgyalogos-tisztek teljesítik a parancsot.

– Magának most rögtön két parancsot is teljesítenie kell. Először is, el kell hagynia a Fülöp-szigeteket.

McCoy felnevetett.

– Azok ott Washingtonban nem fognak értem jönni. Akkor meg ki fog rávenni, hogy teljesítsem a parancsot?

– Én – mondta Banning. – Parancsot kap, hadnagy. Átjut a japán vonalakon, és jelentkezik azon a parancsnokságon, amely a legjobban tudja segíteni magát abban, hogy a parancsának megfelelően elhagyja a Fülöp-szigeteket.

– Maga ezt most tényleg komolyan gondolja, mi? – kérdezte McCoy, akit roppant mód meglepett a százados reakciója.

– De még milyen komolyan, hadnagy. Jó lesz, ha az agyába vési, hogy ezt a háborút úgy fogja megvívni, ahogy azt a Tengerészgyalogság magától elvárja, és nem úgy, ahogy azt maga jónak látja.

– Magával mi lesz?

– Teljesítem a parancsaimat. Azt a parancsot kaptam, hogy álljak ellen a japán invázióknak, és ezt is fogom tenni, amint felépülök.

– Ez most pont úgy hangzott, mint valamelyik hülye előadás Quanticóban – mondta McCoy.

– Talán nem ártott volna, ha jobban odafigyel azokra a hülye előadásokra.

– Bassza meg.

– Az még eszébe sem jutott, az isten verje meg magát, hogy hírszerző tisztként átkozottul nagyobb hasznát látná a Tengerészgyalogság, mint azzal, ha a bozótba küldené egy puskával, hogy lesből támadjon a mit sem sejtő japánokra?

– Ez magára is igaz, százados.

– Csakhogy én nem tudok mozogni, maga viszont igen. Hosszú percek teltek el, mire újra megszólaltak.

– Tényleg úgy gondolja, hogy meg kellene próbálnom eljutni az Államokba? – kérdezte McCoy.

– Igen, a fene egye meg magát. Úgy gondolom.

– Igenis, uram. Amint besötétedik, indulok.

(Hat)

Az USA Tengerészgyalogsága quanticói bázisa

Quantico, Virginia

3201-es szállás

1941. december 14.

Elly Stecker pontosan tudta, hogy mi történt, amikor meglátta Doris Meanst és a férjét az ajtajuk előtt, de úgy tett, mintha mit sem tudna az egésztől, pedig a Means házaspár mögött parkoló szolgálati Lincolnt is kiszúrta.

– Elly, Jack itthon van? – kérdezte Doris.

– Jack! – kiáltotta Elly. – Means ezredes van itt a feleségével! Azután feléjük fordult.

– Bocsássanak meg. Jöjjenek beljebb.

Jack egy szál ingben jött a nappaliba.

– Úgy tűnt, hogy ő is tudta, mi történt. Legalábbis Elly ezt hitte. Ennek ellenére Jack nem mondott semmi szokatlan dolgot.

– Jó estét, uram – mondta Jack Stecker.

– Táviratot hoztunk, Jack – mondta Means ezredes.

– Igen, uram?

Means ezredes kivette a táviratot a kalapjából, és Stecker felé nyújtotta.

– Szeretném, ha maga olvasná fel, uram.

Means megköszönte a torkát.

– „A Haditengerészet titkára sajnálattal közli, hogy fia, ifj. Jack NU Stecker haditengerész zászlós ütközet közben életét vesztette az USS *Arizona* fedélzetén, Pearl Harbourban. 1941. december 7. Frank Knox, a Haditengerészet titkára.”

Egy pillanatig csak állt vigyázzban, aztán a teste megrázkódott, és Jack NU Stecker századosból kitört a zokogás. Még egy jajszóhoz hasonló hangot hallatott, azután a hálósobájába menekült.

– Istenem, Elly – mondta Means ezredes. – Sajnálom.

(Hét)

Madison-lakosztály, Lafayette Hotel

Washington D. C.

1942. január 17., 22.15

McCoy kinyitotta az ajtót, és behajította a bőröndjét.

– Pick? Itt vagy?

Nem jött válasz. Pick hálósobájához ment, és kinyitotta az ajtót. Az ágy meg volt vetve.

McCoy megvonta a vállát, aztán a bárhoz sétált, elővett egy poharat, és öntött magának háromujjnyi whiskyt, amit azonnal fel is hajtott. Aztán öntött magának még háromujjnyit az italból. Olyan átkozottul fáradtnak érezte magát – alig bírt megállni a lábán –, hogy biztosra vette, nem fog tudni elaludni. Fogalma nem volt, hogy mi a fenéért nem tud soha elaludni, amikor ilyen fáradt, de tény, hogy nem tud.

A Fülöp-szigetéről egy tengeralattjáróval ment Pearlbe. Pearlból aztán San Franciscón keresztül Washingtonba repült. Csak üzemanyagért állt meg a gépe. Már vagy hatvan órája ugyanaz a ruha volt rajta. Olyan átkozottul fáradt volt, hogy még Ellen Fellerhez sem ugrott be, pedig egészen biztosra vette, hogy a gazdag ribancot másként nem fogja tudni kivenni a fejéből.

– Isten hozott itthon – mondta Ernie Sage.

Ernie Sage McCoy hálósobája előtt állt egy fürdőköntösben.

– *Jesszusom, de gyönyörű!*

– Mit csinálsz te itt?

– Washingtonban egyszerűen lehetetlen szobát kapni – mondta Ernie. – Pick megengedte, hogy itt aludjak.

– Ó – mondta McCoy.

– Mikor érkeztél meg?

– Lehet úgy egy órája – mondta McCoy.

– Tényleg annyira súlyos, mint amennyire mondják?

– Átkozottul súlyos, hölgyem, nekem elhiheti.

– Aggódtam miattad – mondta Ernie, azután McCoy szemébe nézett. – Az isten verjen meg, azt hittük, hogy meghaltál!

– Hát nem haltam meg – mondta McCoy. – De miért gondoltatok ilyesmire?

– Azért, mert kaptunk egy táviratot, amiben az állt: „Eltűnt, feltehetően elesett.”

– Egy ideig ellenséges vonalak mögött voltam – mondta McCoy. – Amikor Corregidorba értem, biztos küldtek egy másik táviratot.

– És részedről ezzel el is van intézve? *A fene* egyen meg, Ken!

– Egyáltalán, mit érdekel téged, hogy mi van velem?

– Szeretlek téged, a fene egyen meg!

– Te nem tudod, hogy mit beszélsz – mondta McCoy.

– Idővel megszokod.

– Mondom, nem tudod, hogy mit beszélsz.

Ernie Sage ügyet sem vetett rá.

– Most mi lesz veled? – kérdezte Ernie.

– Visszaküldenek. Előbb vagy utóbb.

– Egy kicsit akkor is együtt lehetünk – mondta Ernie Sage. – Az is több a semminél.

– Befejeznéd?

– Azt akarod, hogy álljak le?

– Azt.

– Te nem éreztél semmit? Csak egy numera voltam és kész? Egy újabb trófea a falra?

– Ne beszélj így, a szentségit!

– Szeretnék megölelni – mondta Ernie Sage.

– Nem hinném, hogy élveznéd. Úgy bűzlök, mint egy disznó.

– Amíg nem parfümtől bűzlesz, addig nem bánom – mondta Ernie Sage. – Azt nem tudnám elviselni.

– Sokszor gondoltam rád. Nem tudtalak kiverni a fejből.

– Én se téged. Akkor meg mi a fenére várunk?

– Nem tudom – mondta McCoy, azután hozzátette: – Jesszusom, amikor megláttalak az ajtóban, azt hittem, álmodom.

Ernie Sage McCoyhoz lépett, megfogta a kezét, és a fürdőköntöse alá vezette.

– Ez nem álom – mondta. – Hanem hús és vér.

Azután McCoy megfélekezett arról, hogy úgy bűzlik, mint egy disznó, Ernie pedig nem bánta.

A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző

ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató